

Murawski Magdolna

Szép napok, csúf napok

Esszék, naplójegyzetek

Fridél Lajos grafikáival

Murawski Magdolna

Szép napok, csúf napok

Esszék, naplójegyzetek

Copyright © 2020 Murawski Magdolna

Copyright © 2020 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Dancs József

ISBN 978-963-7283-63-5

A kiadvány megjelenését támogatta:

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány

Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár

3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.

www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Mikor ennek a könyvnek a jegyzeteit készíteni kezdtem, még „boldog békeidőnek” tekinthettük a számunkra adott időteret. Sejtelmünk nem volt róla, miféle régen jegelt akták kerülnek elő hamarosan a titkosszolgálatok történelmi süllyesztőiből. Hogy hányszori nekirugaszkodás után tudják elaltatni az európai emberek figyelmét, hányadik fenyegetés vagy figyelmeztetés után veszi észre a két világháború után már szinte elkényelmesedett ember mindazokat a veszélyeket, amelyek rá leselkednek, ott lappangott valahol a mélytudat mélyén, amely egyre mélyül ugyan, de a benne érintettek hajlamosak a saját optimizmusuk által vezetni hagyni magukat.

Ezért kezdjük a szép időkkel, amelyek természetesen nem mindenki számára szépek. Nekünk viszont megadatott az a békés csend, amelyben akár költői gondolatok is születhetnek, máskor meg talán a bölcsélet virágai. Mindnyájan hagyunk valamilyen nyomot magunk után szerencsés esetben. Családot, életművet, szép emlékeket a mások tudatában, esetleg az emberiséget szolgáló találmányokat. Minden nyom egy-egy lenyomat a kollektív tudatban, hogy aztán az Univerzumot szolgálja, csak az idejét nem tudjuk, mert az majdhogy semmivé foszlik az eltávozásunk után. Mindez illúzió, amelynek értékelése várat magára. Előbb leülekszik belőle a nem vagy kevésbé szükséges „anyag”, hogy a letisztult, éteri dologból fennmaradjon az értékes rész, melyet megnevezni nem szükséges, hiszen áttetsző és könnyed, immáron salaktól és sallangoktól mentes.

A továbbiakban következő jegyzeteket is így ülepíti majd le valaki vagy valakik, hogy a maguk javára használhassák. Épp erre is szolgálnak. Szerző nem kíván egyebet, minthogy hallgatókra, azaz olvasókra leljen valahol, valamikor.

Pár hét vagy hónap leforgása alatt egyszer csak háborús helyzet keletkezett. Előbb hitetlenkedve néztünk, bennünket ez, ugye, nem érinthet, de a történelmi zagy kavarói mégis intézkedtek, hogy mindenki belekeveredjen, aki nem óhajtotta, sőt távol akart maradni az egésztől. Óva intettünk mindenkit, hogy hebehurgyán belevesse magát első fellelkesedése vagy felháborodása jegyében, de rendre süket fülekre találtunk. Mivel a távolság mégis csak jelentős, gyakran félinformációkhoz vagy dezinformációkhoz jutottunk. Ezeknek is le kell még ülepedniük, úgy látjuk.

Béke kell, mert fejlődés csak békében van. A háborúban a pusztulás a „rend”, és az más regulákat diktál. Aki ott járt és onnan visszatért, az sehogyan nem tudja megmagyarázni másoknak, miért szegte meg a VI. parancsolatot. Élhet idegroncsként vagy otthon is agresszív alakként viselkedő személyként, de embertársaival nem lesz ugyanolyan a kapcsolata, és életfelfogása is megváltozik. Ám a nagy háborúcsinálók ez izgatja a legkevésbé. Talán az különbözteti meg őket másoktól, rendes emberektől, hogy sose terveznek a távoli jövőre. Bennük csak a rövidtávú memória működik, mert a pillanatnyi zsákmányszerzés a lényeg nekik. Ezért nem értik egymást azokkal, akik békességre vágnak és abban kívánnak élni. A békepártiak számára fontos a stabilitás, a köznapi életben is tükröződő világrend. Az egyik épít, a másik rombol. Ugyanazt, amit a békés ember épített, ő kéjelegve rontja le, mert erre

tette fel az életét. Mindenki eldöntheti, melyik utat választja. Fejlődés vagy pusztítás? Szép idők vagy csúf idők? Dönteni kell, merre vezet az életünk.

Vannak naplószerű jegyzetek is ebben a könyvben, de esszék és publicisztikák is. Ez utóbbiakra azért van szükség, mert az író feladatát úgy tekinti, mint egy haditudósítást. Harci, csatatéri jelentések ezek, még ha nem is tartózkodunk a háború közvetlen közelében, vagy magában az emberi poklot jelentő testvérháború kellős közepén.

Quo vadis, domine? – tehetjük fel az ókori kérdést. A válaszokat még nem halljuk, mert most a zűrzavar és a hangzavar az úr. Üdvözet a Kedves Olvasóknak, akik még megmaradtak „könyves embernek” ebben a csatazajban is.

Murawski Magdolna

Eger, 2022. október 7.

Naplójegyzetek 2021-22

„Nincsen az a szabály, amelyet meg ne lehetne sérteni avégből, hogy szebbé tegyünk valamit.” (Beethoven)

Beethoven ezt nyilván a zenére értette, nem pedig általános anarchiát hirdetett ezzel a kijelentésével. Ez utóbbiból épp elégünk van a körülöttünk dühöngő anarchista személetű alakok túlterjengése miatt. Lassan már minden tilos lesz, ami normális, és kötelező az, ami perverz, és amit ők akarnak rákényszeríteni a világra. S ha megnézzük, honnan indult ez a szelleminek hazudott mozgalom, ami pusztá félreveltségből ered, akkor el kell szomorodni rajta. Ha egy dackorszakban levő gyermek veri magát a földhöz és üvölt, azt még csak meg lehet érteni, mert az életkorával járó jelenségről van szó, de ha ezt felnőttkorára se növi ki az egyébként kifejlett példányú egyed, akkor ott komoly gondok vannak.

Minden normális társadalom alapja a rend. Ez bizonyos konvenciókon alapul, általános és közös megállapodásokon, amelyeket az elődök kötöttek mindnyájunk érdekében. Ha ezeket az egyébként értelmes szabályokat akarják eltörölni, sőt alapjaiban felbontani és szertehajigálni, akkor az a társadalom többé nem lesz se rendes, se működőképes. A felnőtt társadalom egyedeinek képesnek kell lenniük a kompromisszumra, ami nélkül nincsenek megállapodások. A mai nyugati mozgalmakkal az a gond, hogy miután előbb kikövetelték maguknak az emberi szabadságjogokat (közben mindig másokra hivatkozva, azokat tolvaj maguk előtt), most úgy vélik, hogy csak nekik szabad mindent, míg másoknak mindent meg akarnak tiltani, amit nem ők írnak elő. Tehát visszafordultak a rabszolgatartó társadalmak „rendjéhez”, amely erőszakkal elnyomja az általa leigázottakat, egyetlen eszköze a korbács, hogy az általa kikényszerített „rendet” fenntartsa, tehát amit létrehoz, az maga a despotizmus, ami ellen eredetileg ő maga is harcolt. Mivel ez a tagadás tagadása, az önnön farkába harapó kígyó szerepét játssza, hiszen a tagadás tagadása az nem más, mint igenlés. A fenytetés egyébként se jó eszköz, mert ellenállást, sőt rosszabb esetben gyűlöletet válthat ki, ami erősen korlátok közé szorítja majd mindkét fél mozgási szabadságát. Aki üt, annak visszaütnek. Aki tilt, annak viszont-tiltani fognak. Aki fenytít, azt előbb-utóbb megfenytítik. Hülye szülő az, akinek más érve sincsen, mint az ökle. Az ilyen ember alkalmatlan a szülői szerepre, és egyúttal a vezető szerepre is bármely társadalomban.

A gyűlölet és a harag senkit se mozdít jó irányba. A kényszerpálya végén ott várhat a kényszerzubbony. Azok a hangos és erőszakos csoportok, amelyek még csak osztály-szintre se szerveződtek, de máris kiváltságokat követelnek maguknak, csak árthatnak másoknak, a többségi társadalomnak. Előbb-utóbb belediliznek a saját rögeszméikbe, amelyeket úton-útfélen hangoztatnak, és akkor valóban nincs más megoldás, mint a szigorú félreállítás. A csendes többség nem mulya, nem ütődött, csak egyszerűen nem szereti a folyamatos balhét, amit a viselkedészavaros egyedek kiprovokálnak. Az egy dolog, hogy ők nagyon szeretnék a hatalmat magukhoz ragadni, de a hatalom nem arra való, hogy alulfejlett intellektusú egyének szórakozzanak vele, meg a néppel, amelyik a csendes szerepet vállalja. A vezető szerepre előbb meg kell érni, s aztán ha az emberek úgy látják jónak, élhetnek vele. De addig nem, amíg szellemi-lelki érésükben csak a dackorszaknál vagy az óvodáskornál tartanak.

Az év utolsó hónapja kezdődött el a mai nappal. Újabb év telik el az életemből. Nem kívánom befolyásolni semmilyen irányban, csak tudomásul veszem. Mint minden más életrajzi adatot. Sose értettem azokat az embertársakat, akik fiatalítani vagy öregíteni szerették volna magukat. Az előbbi hibába az öregedő emberek esnek bele, míg a másodikba a fiatalok. Semmiképpen nem ésszerű dolog. Az életünk és annak előre látható tartama a génjeinkbe kódoltan áll, ezzel vitatkozni értelmetlen. Nemcsak azért, mert az a kód Istennél van, és mi leszületésünk előtt megállapodtunk az Úrral, mennyi időre kapunk eltávozást abból a közegből, ahol azelőtt léteztünk. Értelmetlen bárkit is szidni vagy okolni érte, hiszen a megegyezéshez két fél szükségeltetik. Az egyik mi voltunk. A szavunkat pedig utóbb már nem vonhatjuk vissza. A fölösleges szócséplésnek semmi értelme. „*De hol van az az ember...*”, kezdhethük megint Katona Józsefet és a cinikus Biberachot idézni, ám a helyzet attól még változatlan. Van, aki hárítja magától a felelősséget, míg a másik vállalja, hiszen az következményekkel jár. Aki a következményeket tagadja, a felelősséget pedig hárítja magától, az óvodás intellektusú. Nincs keresnivalója a felnőtt társadalomban. Ha még fiatal, van rá remény, hogy kinövi, de ha már öreg, akkor csak egy megoldás van: az osztályisméltés, azaz egy újabb leszületés.

2021. december 1.

Exit Kóbor János. Tagadta a vírust, s aztán ő is elkapta, pedig nem volt érdemes játszania a témával, hiszen allergiás és asztmás volt. Az idei év is nagy csillaghullással járt. Miután annyi zenészt, képzőművészt, színészt elvesztettünk, arra gondoltam, hogy a Jóisten szeretne már végre maga mellett tudni nagy lelkeket, és minőségi zenét hallgatni – tőlük. Meg jó előadásokat, szép képeket, látni, mindent, ami egy művész fantáziájában és lelkében megterem. Nekünk veszteség – Neki nyereség. Odaát pihenés, megnyugvás és újabb feladatok várják őket. Kóbor halálát tegnap délelőtt jelentették be. Várható volt, mert egy ideje lélegeztetőgépen volt, és azt kevesen élik túl. Nagy veszteség a magyar művészetnek, zenekarából, az Omegából már csak ketten vannak életben. Hetvennyolc évet élt. Hetvenen felül már sose lehet tudni, mikor inti le a szólamot az Égi Karmester, akinek az Univerzum anyanyelvét is köszönhetjük... Képzelem, Ekecs Géza hogy örül a viszontlátásnak odaát.

.....

Vasárnap G. születésnapját ünnepeltük. A hét elején engedélyeztem magamnak egy kis pihenőt. Az egész évem igen tartalmas volt, rengeteget dolgoztam, a járványhelyzet miatt sokáig voltunk bizonytalanságban. Sötét, szürke napok köszöntöttek be ránk, ideális táptalajt nyújtva a kórokozónak. Mit lehet tenni? Kerülni a tömeget és lehetőleg lélekben felkészülve várni az ünnepet.

2021. december 7.

A gépem hazatért egy kis felújítás után. Most viszont nincs internetkapcsolat. Nem tudom megnézni az üzeneteket, pedig már felhalmozódhattak. Többszöri telefonálás után kiderült,

hogy az én gépemről kell újból bejelentkezni az internetre, amit senki sem tudott elnavigálni. J. holnap este átjön, hogy beállítsa a gépet. A számítástechnikus természetesnek veszi, hogy én ugyanazon ismeretek birtokában vagyok, mint ő, magyarázat az újratelepített rendszerhez nincs, majd a magam kárán kell ezt is kitapasztalni. Lehet, hogy jobb, hogy másmilyen és fejlettebb, de a mostani papírkímélő időkben nincsen egy könyv vagy prospektus, ami alapján el lehetne igazodni az öregeknek is, akik még nem ebben az ismerethalmazban nőttek fel. Talán egyikünk se tehet róla, hogy őket annyira leköti ez a technikai világ, engem viszont a sajátom, a művészi és természetközeli, amiről meg nekik nincs sok fogalmuk. Némi bosszankodás után feladtam, és megvárom a holnap estét, hogy hozzájussak a saját levelezésemhez. Általában nem nagy gond, ha várni kell vele, de most egy könyvcsomagot várok, azzal kapcsolatban kellene tudnom, mikorra álljak rendelkezésre. Holnap még akár meg is érkezhethet a küldemény, mivel munkanap lesz, annak ellenére, hogy szombat.

Tegnap este Wass Albert-könyveket olvastam. Egy népművészeti témájút, egy mesét Mátyás királyról, majd hajnalban félbehagytam az *Egyedül a világ ellen* c. erdélyi meséskönyvet, ami egy árva fiúról, Mártonkáról szól. Ma este viszont a *Virtuózok* c. vetélkedőben gyönyörködtem, ami péntek estéként ad minőségi szórakoztatást. Karácsony előtt szokták kiosztani a díjakat, az igazi zenei parádé minden évben.

Boros Misi, a ki virtuóz

Egy kis holtsezon ez a gépem nélkül, mármint az internetes kapcsolat nélkül, mert egyébiránt tudom használni. Hétvége. Megint itthon lesznek a lánzdohányosok és a nagy porolók, sok jót nem várok ettől a ránk következő két naptól. Egyik jobban bevadul, mint a másik, mikor úgy érzik, hogy rám szabadulnak, én meg figyelhetem, mikor van cigarettaszünet, azaz alszanak el napközben is, meg szőnyegrázás-szünet, amikor a felső szomszédasszonynak szünetel az idegbaja.

Nos, inkább visszatérek a félbehagyott Wass Albert-történethez. Bizonyára annak a befejezése is furfangos-székelyes lesz. Másrészt befejezés előtt tartok a Varga S. József-könyvvel is, amely a 70-es, 80-as évek vidéki életét ismerteti és kvázi reklámozza. Feltehetőleg egyedül volt a véleményével, mármint a városon, ahol élt, mert a budapestiek éppenséggel lenézték a vidéket (ma sincs ez másként), s nemhogy vissza akartak volna térni oda, ha onnan származtak, vagy letelepülni, aki soha nem ismerte a mezőgazdasági munkákat, hanem az ellenkező tendencia érvényesült, a folyamatos elvándorlás. Ez egybeesett az elvtársak elvárásával, mert az ő elképzelésük az volt, hogy fokozatosan mindenkit városra csalogatnak. Átfogó tervek nem léteztek rá, csak afféle rögtönzések. A panelben elhelyezett családok zöme nem érezte jól magát, ám városi házra átváltani tetemes összegbe került volna, ezt nem mindenki engedhette meg magának. Aztán jött a gazdasági krízis, aminek következtében a legtöbben ott rekedtek (meg fejlődésükben), ahol az adott pillanatban tartottak. Utána az egész ország lecsúszott anyagilag, de ez már egy külön fejezet. Csak mostanság hull le a lepel az egész kommunista társadalomról, meg az azt működtetni képtelen elvtársokról.

Miközben Varga S. József könyvét olvasom, folyton az jut az eszembe, jó-jó, valóban volt bizonyos fejlődés, de csak bizonyos szintig. A téesz-propaganda, ami ebből a könyvből árad, addig működött, amíg a téeszcséket propagandacélokból dotálta az állam. A szociális kérdések zöme megoldatlan maradt, az elvándorlás folytatódott, nem volt elég termelőerő, s aztán a kisember eltanulta a „nagyoktól” a lopkodást. Nem volt társadalmi konszenzus semmiről, az alsóbb néposztályok és az „uralkodó osztály” csak túrték egymást. Egy darabig.

Aztán jött az összeomlás, amit rendszerváltásnak szokás nevezni. A megoldatlan bajok miatt egekbe szökött az öngyilkosságok száma. Emellett, akik falun is gyarapodni akartak, a végtelenségig kizsákmányolták önmagukat, túl azon, hogy az elvtársak is ugyanazt tették velük. Ez a Patyomkin-falu voltaképpen megszűnt létezni, csak máig vannak, akik ragaszkodnak az egykori illúzióikhoz. A nagy Patyomkin-képlet, annak kezdetleges díszletei eltakarták a valódi országimázst, t.i. hogy az elvtársak már a kezdetektől fogva, a negyvenes évek közepétől ezerrel talicskálták ki a pénzt, a közvagyont és az elrekvirált magánvagyonot az országból.

Akik még mindig csápolnak nekik, nem akarják tudomásul venni, hogy ez a „nagy csapat” mindig csak egy köztörvényesekből álló rablóbanda volt, amely nem ismert gátlásokat, sem korlátozásokat nem túrt a saját anyagi éhségével kapcsolatban. Maradtak máig éhes proletárok, akik minden, mások által összegyűjtött pénzt, megteremtett közvagyont csak elherdálni tudnak, marhaságotra ráadásul, majd ismét tartják a markukat, hogy újra megtömhessék a feneketlen zsákjukat. Tudomásul kell venni végre, hogy ezek paraziták, tehát nem szabad úriemberként bánni velük. Remélhetőleg már nem sok fejezetnek kell eljőnie ehhez, hogy az ország összrakossága ráébredjen, hogyan játszották ki egy újabb fordulóra a menyevikek, akik ráadásul mindig bolseviknak hazudták magukat. A kettős állampolgárság kizáró tényező kell, hogy legyen a megválaszthatósághoz, az idegen ügynökség számára végzett munka (= kémkedés) pedig szigorúan büntetendő bűncselekmény. Az idegen intervenciót, azaz beavatkozást a belügyeinkbe ezzel ki lehet zárni.

Tegnap megérkezett a tél a nyugati országfélbe. Nagy havazás volt, de a Duna vonala megint megállította a délnyugati frontot. Nálunk már csak eső volt, ma is ettől volt lehangoló az idő. A madarak elkezdtek jönni, egyelőre csak a cinegék és a mátyásmadarak. Már várja őket a terített asztal, és a rigókat is az alma, a kedvencük. Kezdődhet a téli látványosság. Csak a nagy vízimadarak nem akarnak visszatérni évek óta. Amióta a kempingben építkeznek, és nincsenek meg azok a nyugodt idők, amik azelőtt voltak télen.

2021. december 10.

Ma helyreállt a rend. J.-ék átjöttek az este, és beállította a gépet, ami csak a régi modemet ismerte meg. Nekem mindegy, csak működjön. Meg kellett válaszolnom pár levelet, s közben lehet, hogy lemaradtam valami fordításról, merthogy 8-án érkezett. Épp akkor, amikor gép nélkül voltam. Hasonlóképpen a nyomda is értesített, hogy dolgoznak a könyveimen, így talán karácsonyra el is készülnek vele. A fiatalok hoztak nekem panettonét, kedves meglepetés.

Az éjszaka befejeztem Varga S. József könyvének olvasását. Részben értem, hogy paraszti származása arra predesztinálta, hogy lelkesedjen a kommunizmusért, merthogy igen szegénysorból indult, de attól még észrevehette volna a visszasságokat is. Igaz, a Nők Lapja nem az ellenzékiességéről volt híres abban az időszakban, s később sem. Nekik jól jött egy olyan újságíró, aki ismerte is a vidéket, meg lelkesedett is azért a fejlődésért, ami letagadhatatlanul végbement Magyarországon, de az elvtársak minden erőlködése kevés lett volna ahhoz, hogy ez bekövetkezzen – a parasztság szorgalmas munkája nélkül. Óriási ellentmondások feszülnek a látvány, azaz a látszat és a valóság között. Amit a köznép nem tudott, s talán, ha tudja, Ötvenhatban még keményebben küzdött volna ellene, hogy

lerázhassa a nyakáról az elvtársi bagázst. Nekünk folyton *Az orosz csoda* c. filmet mutogatták, mint nagy valamit, de azt kell mondani, hogy ez volt a sokadik magyar csoda, amit mi akkor átértünk. Hogy a magyarság mindezt kibírta, és a mostani szintre jutott. Annak ellenére, hogy folyton lerabolták, kifosztották, megnyomorították minden eszközzel. Hogy annyi embert hurcoltak el kényszermunkára, lágerbe, büntetőszázadba, kivégzőosztagok elé, de mindig maradt olyan része, amely aztán képes volt regenerálni az egészséget.

Varga S. József könyvében örömmel fedeztem fel néhai kollégánk Losonci Miklós esztéta nevét, egy tőle származó idézet erejéig, amikor a szerző arról jegyez fel pár oldalt, hogy a vidéki lakosság rászokott a képvásárlásra. Bizonyára nem mindenhol, de azokban a falvakban, ahol ő járt, egy-két festmény, máshol több is fellelhető volt a vidéki otthonokban. Mindez arra emlékeztet, hogy Rudinak is azért volt az a vidéki tájkép sorozata, amelynek darabjait sikeresen gyűjtöttem össze. Varga S. József későbbi időszakról írta a jegyzeteit (70-es évek vége, 80-as évek eleje), Rudi akkor már rég Itáliában élt. Vásárlóképes közönsége azért neki is akadt.

Ma újránéztem a *Fotográfia* c. filmet. Az is a vidéki Magyarországgal foglalkozott, talán épp azért, mert a filmesek között többen is akadtak, akik kis falvakból származtak, tehát első generációs értelmiségiek voltak. A filmben fiatal emberek járták a vidéket, és fényképeket adtak el az ott lakóknak, már aki megrendelte tőlük, azoknak. Ugyanúgy voltak festők is, akik úgymond házaltak a képeikkel. Én is emlékszem az ötvenes évekből hasonlóra. Ennek következményeit fedezte fel a szerző a falusi házakban, ahová akkoriban szívesen beinvitálták.

Volt valami közös indulat, ami az akkori társadalomban hajtóerőként működött. Mindenki igyekezett szerezni, félretenni és helyesen felhasználni, amit gyűjtött, megtakarított. Mindemögött valami félelem rejlett, a jövőtől való félelem, és ennek indítóokát valahol „fenn” kell keresni. Azok, akik módszeresen lerabolták a társadalmat (elvtársak, idegen hódítók, külföldi üzleti partnerek), valóban joggal félhettek a lebukástól, s aztán a jogtalanul szerzett vagyon elvesztésétől. Ezt sugározták magukból, ezzel fertőzték meg az egész társadalmat, hogy ez a vagyonosodási pánik így eluralkodott országszerte. Igaz, az elvtársak félelme indokolt volt, de annak, aki becsületesen dolgozott és úgy gyarapodott, nem kellett volna azonosulnia velük. És ekkor jön be az a különös faktor, a nem egészen tisztán azonosulni akarás, talán nevezhetjük érdek-faktornak is, amiben azért részt kap az alkalmazkodási szándék vagy kényszer. Így nevelték ki akarva-akaratlanul a saját labancaikat, igaz, egyúttal a kurucukat is.

Ahogy erősödött az elvtársak titkolt félelme, úgy terjedt el ez is az általuk kinevelt labancok között. Nőtt az összetartás a komcsik és buzgó tanítványaik között, ugyanakkor a kölcsönös undor és megvetés a becsületesnek megmaradt „kurucok” és a duzzadó, létszámában egyre növekvő „felső osztály” között. Ez utóbbiról meg kell jegyezni azt is, hogy soha nem volt képes valódi uralkodó osztállyá felnőni, mert nem törekedett valódi műveltségre, beérte maximum a félműveltséggel, ami azóta is jellemzi őket és a hozzájuk idomulókat. A feszültséget az okozta a hatalmat erőszakosan maguknál tartó, harácsoló réteg és ellenzéke között, hogy nem voltak közös erkölcsi normák. Csak erőszak volt és diktatúra, amelyet

utóbb puhává igyekeztek szépíteni, pedig az jóval aljasabb volt a fizikai erőszaknál, hiszen épp az ellenkezőjének igyekezett beállítani magát, ahogyan minden szemforgató szerencsétlen teszi. A kommunisták úgy vélték, hogy ezzel a megnövelt, felfújttömegbázissal, amivel a pártot feltöltötték, javítanak a helyzetükön, ám ugyanakkor felerősödtek az ellenzéki hangok is, ami végül hangzavarrá vált a rendszerváltás körüli időkben.

Senkinek sem volt könnyű, de nem állunk most neki sajnálgatni az elvtársakat, mert nem érdemlik, csupán konstatáljuk, hogy a megszokott gazdasági okok feszegetésén túl is voltak egyéb feszültségek, és azoknak okai. A fentiekben vázoltak erre világítanak rá, s talán támpontot, vagy legalább új szempontokat adnak azok számára, akik valóban mélységében akarják kutatni ezt a sok ellentmondástól sújtott korszakot.

Kádár-kockák

Mikor a kádáristák fennhangon ismételtetik, micsoda jólét volt a szocializmusnak az úgynevezett fejlődő időszakában, teljesen nem lehet megcáfolni őket, de ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy nélkülük is lett volna fejlődés, legfeljebb nem olyan, hanem más típusú. Pl. olyan színvonalú, mint amit Ausztria elért az orosz csapatok kivonulása és önálló fejlődési lehetősége visszanyerése után. Ismerve azonban ma már Borvendég Zsuzsanna könyveit, azt is hozzá kell fűzni, hogyha az osztrák üzletemberek nem vettek volna részt a magyar gazdaság maffiózus felépítésében, amit rögeszmésen szocialista gazdaságnak volt pofájuk nevezni azoknak, akik működtették, a mi gazdaságunk is jóval hamarabb fellélegezhetett volna, és arra a fejlődési pályára állhatott volna, mint napjainkban Európa eminenseként található. S ha ez a több évtizedes fejlődés nem maradt volna el és nem adósítottak volna el bennünket olyan végzetes módon, akkor legalább amerikai szintű gazdasági színvonalat kellett volna elérnünk. Tehát ezért hátrébb az agarakkal, amikor a Kádár-korszakot dicsérik akkora elánnal!... No, persze, akkor a sógorok se élőködhetek volna rajtunk némi hosszabbítással, pár évszázados kegyetlen elnyomás és kizsákmányolás után. Ebben az

esetben az ő gazdasági fejlődésük is mutathatott volna más képet a vesztes háború után, amikor fel kellett ébredniük a Hitler-hódolatukból...

Történelmünk jóval árnyaltabb, mint azt nekünk, lenézett „alattvalóknak” tanígtatták, hol ezek, hol azok a történészcsapatok, amelyeknek volt lelke a saját népük ellen nyilatkozni és külhoni megrendelőik szájíze szerint elferdíteni saját históriáját, csak mert nekik is jól jött a labanc-üzlet ebben a formában. Most már végre újra kell fogalmazni és rendesen okadatolni mindazt, amit falsul tanítottak nekünk és több évszázad ifjúságának. Nem kis feladat, de nagyon szép.

2021. december 11.

Kratochwill Mimi születésnapja. Ha jól emlékszem, Keresztanyámmal egyidős. Telefonon nem tudtam elérni, de korábban írtunk neki üdvözlőlapot.

2021. december 12.

Kedves és szórakoztató élmény a TV-n. Dunaszerdahelyről megy egy összeállítás, amelyben régi levelezőlapokat mutatnak be. Megakad a szemem az egyiken: „Dunaszerdahely. Tyúkipiacz” – így, elegánsan, cz-vel, XIX. századi vagy még inkább XX. századeleji helyesírással: 😊)) Pedig a kinézete nem éppen elegáns...

2021. december 15.

Costa Gavras filmje a görög pénzügyi válságról, amit csak félig sikerült megnézni, mert amikor az eleje ment, a konyhában volt dolgom. Utána meg már csak kikövetkeztetni tudtam a szereplők egy részét. Rendkívüli ötlet volt a végén az EU-s osztály a görög elnökkel, aminek végén belekényszerült a közös fényképezkedésbe. Előtte viszont a terrorizálásnak az a művészi ábrázolása, amely egyre rövidebb mozgási területet ad a görög főszereplőnek. Mikor ki akar lépni, a teljesen elsötétített mélygarázsba vetődik el, amelynek hangulata a maffiatörténetek nyomasztó és fenyegető hangulatát idézi. Ott a hősré bármi várhat, de többnyire csak a likvidálás. Ezért kényszerül visszatérni az uniós biztosok közé, akik egy kötött ritmusú táncot lejtenek vele, és aminek a végén úgyis mindig az van, amit ők akarnak.

Döbbenetes felismerés, amit úgyis sejtünk mindannyian: minden mögött a németek állnak. Amikor az EU elrendeli feltételként pár stratégiaileg fontos objektum eladását (repterek), akkor egy nagy német cég jelentkezik, hogy felvásárolja őket. Török hitelből, mondják, de a hitelt Görögországnak kell visszafizetnie. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a németeknek egy fillérjébe nem kerül ez az akció, Görögország viszont annál jobban eladósodott. Tehát a hitelnek nevezett valami a kiszemelt áldozat további eladását célozta, jóllehet annak ellenkezőjét, azaz megsegítését hirdette fennszóval. Nekünk meg azt is elmondja, azaz megsúgja ez a film, hogy velünk is ugyanezt művelték, amikor kommunista kormányaink voltak. Az átkosban, meg azt követően is. Szóval, hogy az egész úgy működik, olyan a felépítése, akár egy rossz fazonú maffiáé. Bűnözők állnak az élén, azaz csücsülnek a tetején, kinek hogy tetszik jobban vizualizálni az egészet. Módszerük is primitív: a hatalmat megragadott társaság hipokrita politikát folytat. Mindent bekennék ezzel a ragacsos mázzal, amitől normális embernek kifordul a gyomra. De őket az se zavarja, ha az áldozat undorodik tőlük, akár le is hányhatja őket, mert a végén addig erőszakoskodnak, amíg vagy ő, vagy valaki, akit a helyébe ültetnek, majd beadja a derekát, és az ő ócska tangójukat lejtí – velük együtt.

Egy másik asszociáció: Németországot Amerika húzta ki a csávából, amiben a II. világháború után leledzett. Akkor, amikor az egész világ Hitlerre és fanatikus híveire haragudott. A náci Németország maradék utódállamát szabadították rá – akarva vagy nem akarva – Európára és a fél világra. Merthogy a következménye ez lett, és mert Németországnak sok, ún. harmadik világbeli országban lettek aztán érdekeltségei. Talán éppen az oda menekült náci főrangú tisztek segítségével. Pl. a máig elmaradott Bolíviában. Nem kell hozzá lelkileg sérültnek lenni, hogy az ember ki tudja logikázni: a nagy világválságok és a látványos gazdasági sikerek hátterében is ugyanaz a tőkés érdekeltség áll. Mi is csak utólag ébredtünk rá, hogy bennünket is ugyanaz a parazita társaság szipolyozott ki, majd folytatta áldatlan tevékenységét, a szellemileg erősen retardált adottságú kommunisták asszisztenciájával, akik csak a saját hasznukat nézték mindenben. Ezért nyomatnak most gőzerővel most is ellenünk egy parazita társaságot, amely legalább olyan undorító, mint a főnökeik. Időnként embereket cserélnek, úgy tesznek, mintha megváltoztak volna, pedig az ilyen alantas alakok soha nem változnak meg. Rossz nyelvek szerint ma már úgy interpretálják a dolgot, hogy Németországot Amerika a háború után egyszerűen annektálta. Gazdaságilag persze. Ők Amerika 51. állama, ha úgy vesszük. Franciaország meg az ötvenkettedik.

Isten mindnyájunknak azért adott táalentumokat, hogy azokat az emberiség javára fordítsuk. Aki ezzel visszaél, az nagyon csúnyán fogja végezni. Lehet rajta vitatkozni, csak nem érdemes. Nem értelmes dolog. Sokszor írtam már le, de a jelek szerint még nem elégszer, hogy a ravaszságot, dörzsöltséget gyakran összetévesztik az intelligenciával, pedig a ravaszság legfeljebb csúf imitációja az értelmes emberi gondolatnak és a józan észnek. Épp annak hiányát jelzi. Olyan ez, mint a cápa háromszoros fogsora: igen hatásos fegyver, de az agya attól még nem lesz nagyobb tömegű. Szóval nem mindegy, hogy valaki fegyverzetében túlfellett vagy agyilag, szellemi és lelki értelemben magasrendű. A fenyegető fegyvereket éppen azok az élőlények növesztik és fejlesztik már-már tökélyre, amelyek maguk félnek. Az agresszió mögött mindig ott lappang a rettegés, hogy a nála okosabb, szebb, különb lény őt

könnyűszerrel lebírhatja. Ezért nem kell félni, hanem ki kell tanulni az ellenség taktikáját, és azzal mérni rá a megérdemelt csapást. Mindnyájunk érdekében, az egész, sokat szenvedett emberiség érdekében.

.....

Félresikeredett akcióim online vásárlási ügyben. Valahogy semmi nem jött össze, ahogy máskor korábban igen. Talán majd J. fiam segít, ha átjön. Akkor viszont már az ünnep előtt nem kapom meg, bár ez nem engem zavar annyira, hanem a fiaimat. Még előttünk az ünnep előtti hét, amikor kiderül mindez.

2021.december 18.

Ma sikerült korrigálni valamit az online vásárlásokon. Könyveket tudtam rendelni, de azok már csak a két ünnep között érkeznek, egy másik csomag január 10. körül várható. Ruhát és kottatartót viszont nem sikerült rendelnem.

.....

Kemény Henrik sorsa tipikus művészsors. Gyermekkorában szegénységben telt, viszont vidám környezetben, a vurstliban, ahol a papája bábozott. Ő és az öccse már iskoláskoruk előtt besegítettek a családi vállalkozásba, később ő maga is készített bábfigurákat. Kedves idézet abból a korszakból, amikor az előadások szünetében fociztak, és amikor fellépéshez hívták őket, így reagáltak: „A fene egye meg a közönséget! Már megint fellépés és nem hagynak focizni...” Vitéz László az ő teremtménye, ezt a bábót faragta először, amit az édesapja is elismert, és rögtön fel is léptette, mármint a bábót. Többször bezárták az intézményt, ahová ők is tartoztak, aztán az ÁVO utasítására ledózerolták az egész vurstlit, mint burzsoá csökevényt. Szerencsére sok dolgot ki tudtak menteni, azaz átmenteni a romok alól, erre alapozták későbbi bábszínházukat is. A 60-as években, amikor a televíziózás indult Magyarországon, Kemény Henriket is meghívták, hogy dolgozzon nekik. A később igen népszerű Süsü sárkány alapmodelljét is ő tervezte. Aztán valahogy túladtak rajta, inkább csak

kallódott. A Bábszínházat 1989-ben felújították, de utána, egészen a művész haláláig, nem rendeztek ott több előadást. Kemény Henrik 1925-2011-ig élt.

Belegondoltam, milyen öregsége, utolsó fejezete lehetett ilyen körülmények között. 1989-től huszonkét évig várhatta, hogy ismét munkába állhasson, és mulattathassa a gyermekeket. Hiába. Ezért írtam, hogy tipikus magyar művészsors. Magyarország igen pazarlóan bánt mindig a tehetséges embereivel. Sokakat szimplán hagyott elkallódni, nem figyelt oda rájuk, mindig a hangoskodók érvényesültek, kiterjedt kapcsolati tőkéjük révén. A többieket hagyták Szép Ilonka módjára elsorvadni, elhervadni, s aztán küldtek utánuk pár olcsó sóhaj, vagy utóbb fedezték fel őket, mintha a jelenkorukban nem lettek volna jól észrevehetőek. Ez olyan, mint az oroszok nemtörődömsége a saját népükkel. Voltak sokmillióan, hát mit számított nekik, ha abból odaveszett egy?... Talán a sok évszázados idegen uralom, és az idegenek által diktált társadalmi rend hozta így, hogy a mi népünket önlesajnálásra, önmegvetésre trenírozták. Már majdnem azt írtam, hogy nevelték, de az sértő a valódi nevelésre nézve, hiszen az mindig nemes célok által vezetve folyik. A leigázottság és a megvetés továbbítása a legalsóbb rétegek felé nemcsak az idegen betolakodók gőgjét jelzi, hanem azt is, hogy valósággal rettegetek az intellektusunktól. Akit meg nem vehettek, azt kegyetlenül nyírták. Egészen addig, amíg bele nem halt.

Aba-Novák Vilmos: Vurstli

Nos, Kemény Henrik is csak farigcsált a kis műhelyében, újabb és újabb bábfigurákon törve a fejét, s talán nosztalgiával gondolva vissza szép emléké gyermekkorára, amikor még a szabad művészetnek szabadon élhettek, ő és családja. Amikor hülyék irányítanak egy társadalmat, ez az eredménye. Pedig Weöres Sándor úgy összegezte a kérdést, hogy a művészetnek egyetlen lehelete megmenthetné azokat, akik nem értenek hozzá. Csupán a megfelelő kezekbe kellene adniuk az irányítást, de ez az, amitől a legjobban rettegetek, t.i. hogy mások

náluk sokkal jobban tudnak szervezni és irányítani. Egyszóval: vezetni a népet a helyes irányba. Ez az az irány, amerre az elvtársak soha nem lesznek képesek vezetni senkit sem. Ők mindig úgy csörtetnek a szakadék felé, mint egy megvadult birkanyáj. De hiába szólnak rájuk, ők akkor is teleordítják a világot, hogy mindenkinél jobban tudnak mindent. Attól a helyzet még változatlan, de ezt se szokták észrevenni soha.

Talán a Fővárosi Bábszínház is annak lett az áldozata, hogy már akkor, a rendszerváltás hajnalán el akarták privatizálni, csak valahogy nem jött össze – akkor még. A nagy privatizátor cápák akkor nem bábszínházat akartak venni potom pénzért, hanem gyárakat, üzemeket, és rengeteg földet, ingatlanokat. Mindenesetre a művész már nem érte meg, hogy újra rá essen a figyelem szeretett munkahelyére. Utólag meg már olyan snassz szánakozni rajta, mert egy művésznak nem szánalomra van szüksége, hanem együttérzésre, szimpátiára, és elsősorban közönségre. Ettől elzárni gyilkos szándékokat takar. Bár nem akarja, a „tettes” mégis elsősorban önmagát leplezi le.

Nos, ez is egy tipikus sztori volt. Kemény Henriket még G. fiam is látta az Érsekkertben fellépni, ha jól emlékszem, 1985-ben, amikor J. érkezését vártuk. Akkor is Vitéz János kalandjait adta elő. Kár, hogy nem kapott több lehetőséget a TV-nél. Igen kreatív művész volt. Az utókor ebben is megosztott: az egyik nagy ájtatoskodva szánakozik, mindig csak utóbb, mert a művészt életében kikerüli, a másik meg szégyenkezik az előbbi miatt, s persze az össz-társadalom miatt, ami mindig érzéketlenül hagyja elpusztulni legjobbjait.

.....

Tolnai Lajos: A polgármester úr c. regényét olvasom. Bár Arany János tanítványa volt, valahogy nem lehet felfedezni a stílusában egykori tanítója hangulatait, sem fordulatait. Már a Nemes vér olvasásakor is az volt az érzésem, hogy személyes bosszúvágy hajthatta, amikor ilyen szatirikusan ábrázolta kora vidéki társadalmát. Az érződik ki belőle, hogy valós szereplőket bújtatott álnevek mögé és így figurázta ki őket.

Tolnai Lajos (1837-1902)

A *Nemes vér* kidolgozatlan, befejezetlen műnek tűnik. Felvesz egy szálát, elkezd kidolgozni, majd elejti, és a végén csupán sejteti, miféle sors vár a mű szereplőire. Többet kellett volna

dolgoznia rajta, hogy valódi karakterregény váljék belőle, így csak hiányérzetet hagyott maga után.

A polgármester úr a választási anomáliákat és a vidéki kiskirályokat írja le, akik talán hűbéresi hagyományok alapján egyszemélyben döntenek egy egész vármegye sorsáról. Ha olyan emberrel kerülnek szembe, aki ellent mer mondani nekik és becsületesen viselkedik, azt simán lehengerlik és eltávolítják még a közelükből is. Ma is vannak ilyen figurák. Ugyanezt a viselkedésmódot alkalmazza velünk, magyarokkal szemben az EU. Nekünk viszont akárhány önjelölt „gazdánk” akadt, mindet túléltek, Isten segédelmével. Azok meg letűnt figurákká váltak.

.....

Az őstörténet kutatása éli reneszánszát már egy ideje. Egyre több bizonyíték kerül napvilágra, hogy az őseink Észak-Kína vidékéről, illetve Szibériából származtak el. Ugyanez érvényes a kunokra is, akik velünk együtt (vagy utánunk?) hagyták el azt a területet. Meg kellene vizsgálniuk klímaszakértőknek is azt a korszakot alaposabban. Talán akkor is éppen klímaváltozás zajlott, és őseinknek, akik akkor még lovas nemzet voltak, el kellett hagyniuk a területet, hogy aztán hosszas vándorlás után megérkezzenek ide, a Kárpát-medencébe. Genetikai vizsgálatok egyszerűen kimutathatják, mely törzsek és népcsoportok között van hasonlóság vagy rokonság. Csupán a már megkezdett ásatásokat kell folytatni, illetve újabbakat elkezdni, hogy tárgyi bizonyítékok is legyenek rá. A mongolokkal közös szokás volt a vérszerződés is, ami voltaképpen az őseredeti alkotmányozást jelentette a szövetségre lépett törzsek között.

A hunok kaukázusi tartózkodása pár évszázados volt. Talán a mienk is. Ahogy az ebben a témában írott esszéimben említettem, részben a selyemút birtoklása, felügyelete vagy uralása volt az egyik cél (hátunkban a kínaiak által ránk irányított különféle sztyeppei népekkel, amelyek akkor még ellenségesek voltak velünk). Elég végignézni a honfoglaláskori vagy az azt megelőző, illetve követő századok térképeit, hogyan változtak akkor az országnevek. Abból rögtön kiderül, hogy a nyugati történészek folyton lódíttak, míg a mi őstörténetünk írta le valósan, hol és mikor éltünk. A német lovagrend papjai és harcosai sokat tettek az ellen, hogy rólunk az igazság kiderüljön. Miközben Magyarország akkor már több ezer éve létezett szervezett államformában, más, nálunk jóval fiatalabb népek akarták fitogtatni a fölényüket, csak mert ők a nyugati kereszténységet képviselték, a keletit pedig lenézték és mindent elkövettek ellene, hogy fölébe kerekedhessenek. Sok szárad a lelkükön. Jómagam nem vagyok antiklerikális, sőt mindenki tudja, hogy vallásos vagyok, de az egyházi kihágásokat mindig elutasítottam, és máig helytelenítem. Lehet tagadni, de akkor is tény az inkvizíció kegyetlensége, a reformátusok értelmetlen és hasonlóképpen kegyetlen üldözése, sőt annak túlélése mind a mai napig a hitoktatásban. Ezek csak morzsányinak tűnnek, de mivel minden erre vonatkozó dokumentumot eltüntettek, csupán sejteni lehet, hogyan irányították István királyt is – ugyanezen rendnek a papjai. Akiket utóbb Erdélyből penderítettek ki, éppen a pozíciójukkal való visszaéléseik miatt. S hogy rokonainkat, a kunokat se felejtsük ki, éppen ez a lovagrend happlelte el a kunok elől Lipót császár támogatásával a Kunságot, hogy aztán csak visszavásárlásra kapjanak lehetőséget, iszonyúan

keserves erőfeszítések árán a redempcióra. De ez már egy másik történet, igaz, ez is szerves része a történelmünknek.

2021. december 19.

Az EU és a világ marháinak legújabb követelménye, hogy az egyházi ünnepeinket nem szabad néven nevezni, mert az állítólag sért másokat. Ez mind a kereszténység ellen szól. Mi pl. soha nem kifogásoljuk, ha valaki muzulmán ünnepeket emleget, akkor bennünket miért nem tartanak tiszteletben? Az elmebajnak is a legrosszabb fajtája ez, ami Hitlert és a többi kerge diktátort jellemezte. Senkit és semmit nem tolerál saját magán kívül. Akkor miért nem él egy jól elzárt barlangban, valahol az Isten háta mögött? Joga van hozzá, de mások idegeire menni, ahhoz nincs. Voltaképpen szót sem érdemelnek, mert ahányszor velük foglalkozunk, ők ebben kéjelegnek. A fumigálás annál jobban fáj nekik, tehát ezt érdemelnék. Időközben persze túltengenek a világhálón és beszemtelenkednek minden otthonba, tehát akkor is hatnak, ha nem veszünk róluk tudomást.

.....

Hamarosan karácsony. Mindenki lázasan készülődik, én pedig még az adventi készülődésnél tartok. A sok fáradtság és ideges feszültség feloldást igényel, hát nem állok ellent neki. Mai tevékenységem elenyésző volt. Levezés, kevés olvasás, sudoku, keresztrejtvények, tévézés, régi filmekkel. Néha ilyen is kell. Olyan aluszékony voltam, mintha havazás érkezne, de ennek egyelőre semmi jele.

2021. december 20.

Talán mégis érkezik egy kis hó. Ahogy az előbb kinéztem az ablakon, mintha a hó szitált volna. A kocsik teteje fehéres, még csak nemrégén kezdődhetett a változás. Ma éjjelre -6 °C-t jeleztek, havazni viszont 0 °C körül szokott, Magyarországon legalábbis, reggelre kiderül. Tehát a tegnapi álmoság előjele lehetett ennek is.

Ma hazaérkeztek a nyomdából a könyveim. Most először tartom meg magamnak ezeket a ritka példányokat, hogy legalább a szerzőnek legyen belőle egy-egy saját példánya. A mai kor szégyene, hogy csak ebben a formában és ilyen drágán jutok hozzájuk, de ezzel már nem törődöm. Bekerülnek a karácsonyi ajándékok közé. A kivitelezéssel ugyan nem vagyok túlzottan megelégedve, mert a képek minősége változó, itt-ott elmosódott, a fűzés, ha ugyan valóban fűzve vannak, túl szoros, ezért igen merev, alig lehet kihajtani őket, ha belenézek. Ez mondjuk nem a nyomda hibája, hanem a könyvkötőé. Már tavaly is volt vele gond, amikor ajándékba küldtem az egyik könyvemet. Azt a nyomda küldte vissza nekik, mert a borítóját fordítva kötötték rá, meg kellett fordítani. Csak három hazai nyomdánál tapasztaltam, hogy normálisan fűzik le a könyveket: Babits, Jaffa és a Wass Albert díszkiadását készítő Kner Nyomda munkáját találtam kifogástalannak. A mai könyveket általában ragasztják, amitől merevek a lapok, azonnal visszacsapódnak, ha nem fogjuk őket folyamatosan vissza, és ettől elfárad az ember keze. Eléggé nevetséges, hogy a kezünk fáradjon el, nem pedig a szemünk,

mikor olvasunk, de ez van, ilyen a mai világ. Valahogy nem akarja tartani magát a korábbi igényekhez, emiatt aztán igénytelennek tartjuk, akik még valóban szeretnénk is kapni valamit a pénzünkért, amikor könyvet vásárolunk. Szabó Magdát lehet elfáradás nélkül olvasni, Wass Albertet is, a már megszűnt Babits kiadványait is, a legtöbbet viszont nem. Mindez a mai nyomdászok lelkén szárad. Fárasztóbb nekik a fűzés, ami a hagyományos könyvkészítés követelménye volt, mint ahogyan az egyszerű, de praktikus könyvjelző is, ami nemigen dobná meg túlzottan a nyomdai árat, így maradnak a „modern”-nek mondott igénytelen kivitelezésű könyvek, amit, ha nemcsak egyszer olvasnak el, könnyen széthullhat lapjaira. Az olvasó igénye meg nem szempont, csak a profit számít, azt pedig maximalizálni akarják, még az igénytelen kiadók is.

Tegnap este Ferdinandy Mihály egyik könyvén bosszankodtam egy darabig, mert az is csak ragasztott példány, és épp emiatt volt kényelmetlen olvasni. Ki se lehet hajtani rendesen, azonnal ellenerőt gyakorol a kezemre, ezért egy idő után félretettem, és visszatértem Tolnai Lajoshoz, akinek a könyve nem igazán esti olvasmánynak való, éppen szatirikus stílusa miatt. Másrészt azok miatt az áthallások miatt is, amiket a mai korról kapcsolatosan érez az ember. A korrupció a XIX. század emberének fáj, de a párhuzamok miatt a mai olvasó is szenved tőle. Mielőtt még bárki is felfújná ezt a dolgot és rögtön rátolná az országos politikára, hadd emlékeztessen mindenkit, hogy ez a romlott kisváros, ahol élek, irritál annyira, hogy magam is szarkasztikus megjegyzéseket teszek olykor rá. A helyi összefonódások olyanok, hogy ezeknek mindegy, mikor milyen városvezetés van, ő mindenkiel puszipajtás, haver, ivócimbora, üzlettárs, vagy ahogy régebben írtam, bratyimutyi, a dolgok intézése, ügyintézése ugyanolyan. Mindig ugyanaz a pár család a haszonélvezője a dolgoknak, legfeljebb pár újat fogadnak be maguk közé, ha feltétlenül muszáj. Célzásokat én is kaptam effélére, de mindig leráztam magamról az ilyen közeledéseket. Nem az én világom, ezért maradtam meg „nem egri” kategóriájúnak hat évtized óta. De inkább ne legyek egri, azaz ezek közé befogadott, minthogy erre a szintre süllyedjek valaha.

.....

Ferdinandy az Ibériai-félszigetről írja, hogy merőben különbözik Európa többi részétől, úgy a nyugattól, mint a keletől, küllemében is. Ennek okát bogozgatja, de nem fejt meg. Valójában a tájon minden nép és népcsoport rajta hagyja a nyomait, keze nyomait is, azzal, amit oda épít, ahogyan műveli, és amiket megalkot. Mi, magyarok, sokfelé megfordultunk, de aki valóban magyarnak érzi magát, az mindig ide vágyik vissza. A génekbe leülepedetten is van valami, ami magyarrá tesz bennünket. Olykor második, harmadik generációs magyarok is hazatérnek és itt érzik igazán otthon magukat. Pedig ők már máshol születtek, megvan a nyugati kényelmük, de végül rájönnek, hogy nem a kényelem, a vagyon és a pénz teszi igazán megelégedetté őket, hanem ennek a „kis koszosnak” mondott kis hazának a vonzereje. Bármilyen kicsinnyé tették is, ez akkor is a miénk. A magyar nép pedig nem kicsiny, hanem mindmáig kulturális nagyhatalom. Aki nem hiszi, hallgassa meg a virtuózainkat, régi zeneszerzőinket, akik még nem a divatnak komponáltak, hanem a szívük szerint. Nézzon végig azon a palettán, amit a népművészetünk nyújt, és csodálkozzon rá, mennyi ragyogó műalkotásra talál! Ugyanakkor gondolkodjon el rajta, miféle körülmények között születtek

ezek a művek, a csodás népviseletek, ünnepi viseletek, majd csodálja meg klasszikusainkat is, akik ebből a kultúrából merítkeztek, töltekeztek, s lettek naggyá általa.

Nos, Spanyolországot egy végtelen vörös síksággént látta Ferdinandy, aki maga remekül bírta a spanyol nyelvet is, nem véletlenül telepedett le spanyol ajkú országban, tehát nem az ismeretek hiánya tette, hogy azt az idegen érzést nem tudta megmagyarázni, hanem a távlat hiánya, ami kellett aztán neki utóbb, maga mögött hagyva az Atlanti-óceán széles vizeit.

Portugáliát kisebbnek és familiárisabbnak érezte, eleinte legalább, pedig azt meg a partjai mentén hullámzó óceán teszi idegenné. Ott akkora távolság nyílik meg a szemlélő előtt, amelybe belevesznek az egykor soha vissza nem tért hajósok, köztük Odüsszeusszal, aki soha nem tudott végleg ellenállni a tengerek hívásának. Neki még nem sikerült az átkelés (vagy csak a visszatérés), a viking Leif Erikssonnak már igen, habár Európa akkor nem értesült róla, hanem csak Kolumbuszt tartotta aztán valódi felfedezőnek. Nos, a portugál partokon ülve a tengerbe lógnak a lábukat olyan lehet, mint a Csendes-óceán partján szemlélődő Márai Sándornak: rácsodálkozni a végtelenség lehetőségére, ami az emberi lét origója, és utóbb végső tétele egy félelmetes szimfóniának, amely bennünket összegez. A létünket, egészen pontosan szólva. Itt, ebben a földi létben csak két óceán vizeit köti össze a gondolat, de aztán... jóval nagyobb távlatok nyílnak meg az ember előtt, csak most még nem látja, mert földhözragadt az élete.

Ferdinandy nemcsak kiváló történész volt, hanem írásai alapján kiváló kultúrtörténész is. Olyan dolgokat tár fel, akár az olaszokról, az antik kultúráról ír, akár a honfoglalás kori magyarokról és az őshazáról vagy az ibérek leszármazottairól, a spanyolokról és a portugálokról, amelyek egész gondolatfolyamokat indítanak meg az emberben. Felnyitja a szemünket vaskos történelmi tévedésekkel vagy szándékos torzításokkal kapcsolatosan, és mindezt a legnagyobb természetességgel teszi. Nem kell csodálkozni rajta, hiszen poliglott ember lévén több nyelvet és kultúrát ismert, méghozzá jelentős mélységükig.

Másrészt abba is érdekes belegondolni, hogy emigrációja során sok jelentős könyvtár anyagaihoz jutott hozzá, s ezek ismeretében természetes, hogy komolyabb összefüggéseket látott és ismertetett meg olvasóival. Kár, hogy a honi történészek is kevésbé ismerik, s mintha félnének vagy tartanának tőle, mivel jóval többet tudott náluk. A visszautalás szükséges, hiszen a kommunista korszak sok fontos anyagot zárt el még a tudósok elől is, nemhogy a köznéptől, s egyúttal beszűkítette minden honpolgára világgképét. Pedig milyen egyszerű lett volna, ha kutatni engedi a kánonnal ellentétes anyagokat! Ha csak a Kaukázusba elengedi azokat a tudósokat, akiknek megvolt a kellő műveltsége hozzá, hogy értő szemmel ismerkedjenek meg az ott őrzött történelmi anyagokkal. Utóbb már hiába reklamáljuk vissza ezeket a letűnt időket, mármint azok hiányosságait. Egyetlen teendő van: most pótolni azt, ami akkor kimaradt.

Korábban írtam arról is, hogy a nyugati filozófiai ismeretek is ismeretlenek maradtak a magyar olvasó és kutató számára, tehát a saját tudósait is úgymond retardálttá tette az a szellemiekben igen fogyatékos államvezetés, amely minden tudásra féltékeny irigységgel tekintett. Ezek pedig nem egykönnyen pótolhatók. Ami korábban modernnek, újdonságnak számított nyugaton, az mára esetleg elavult ugyanott, míg az ún. „keleti” értelmiség csak a vasfüggöny leomlása után csodálkozott rá, ha ugyan volt rá energiája és kellő figyelme. Olyasmi jelenség ez, mint amikor a szovjet rendszerváltás után, jó pár évtizedes elmaradással jelentek meg a rock zenekarok Oroszországban és volt tagállamaiban. Nekünk furcsa volt a 90-es években azt látni és hallani, hogy a kemény rock akkor és ott még csak akkor kezdődött el. Van ilyen a történelemben. Mivel Magyarország a török hódoltság alatt sok egyébvel volt elfoglalva, elsősorban függetlensége visszaszerzésével, a barokk csak később hagy nyomokat a hazai építészetben és kultúrában. Igaz, annak elsődleges mondandója a reformáció fölötti győzelem hirdetése volt, amit pl. a reformátusok nemigen ünnepeltek velük, az erőszakos Habsburgokkal együtt. A puritán, letisztult formák és az eszköztelenség jóval később érintette meg a nem-református magyarságot, amikor a többség már régen elvetette a barokkos szószátyárságot és túldíszítettséget.

Talán tabudöntőgető dolog a mostani minimalizmussal összevetni azt a korszakot, amely egyébként gyönyörű református templomokat és hasonló stílusú várkastélyokat, kúriákat teremtett meg pl. Erdélyben. A minimalizmus egyébként a teljes lecsupaszítás, a mindig rohanó és soha rá nem érő ember otthonában kaphat helyet, aki kifelé él, és az otthonát azért nem cicomázza, mert lusta takarítani, rendet rakni. S mert a lelke egyre inkább kiüresedik, elsivárosodik a sok beözönlő információ hatására. Ezek nem hagyják, hogy ápolja, gondozza a lelkét, de ez már megint egy másik terület. Csupán a kései rácsodálkozás és ráismerés tényét tartottam fontosnak lejegyezni. A modern korszak, a XX. század lélekromboló ideológiai termették meg a Bauhaus, majd a szocreál „művészetét”, aminek hasonló hátsó gondolatai lehettek, mint amiket a fentiekben lejegyeztem. A rácsodálkozáson és a megkésett művészeti reakciókon kívül természetesen a kihagyott, mert előle eltitkolt új hullámok okozta üresség szintén dokumentálandó. Tagadták ugyan, de elég volt „összeereszteni” egy külföldön járt magyar művészt a kint élő nyugatival, hogy nyomban szembeötlő legyen, milyen lélekromboló rendszer volt a kommunizmus.

Bizarr gondolat: a barokk túldíszítettsége mintegy nyugati válasz a török zene túlzott ornamensekben bővelkedő tipikusan keleti zenéjére és cifra nyelvezetére. A magyar fülnek mindmáig idegenül és kellemetlenül hat az a túlbujánzó zenei cikázás, ezért lehetett idegen a felmenőinknek meg a barokk öndicsérete, ami akár zeneileg, akár építészetiileg ugyanolyan fárasztó, zavaró.

.....

Aki a saját értelmiségét nem engedi fejlődni, a világból jövő ismereteket magához fogadni, az lélekgyilkosságot követ el. Szellemileg magához akarta hasonítani az általa „kinevelni kívánt” értelmiséget, ezért jelentkeztek az anomáliák.

A művészetben egyébként természetes jelenség, ahogy a korszakok váltják egymást, és a később születettek elvetik az előző generációk által felmagasztalt művészeti irányzatokat. Egyszer feldíszítenek mindent, majd mindent lecsupaszítanak. Az apák és fiúk nemzedéke soha nem értett egyet, mert az apák vagy túl szigorúan követelték meg a saját nézeteik elfogadását, vagy fejlődésükben elmaradtak a fiatalokétól, ezért nem foghatták fel a maga valóságában, mire is törekszik az ifjúság. Ízlés dolgában az unokák és nagyszülők szoktak találkozni és megérteni egymást, és ez épp olyan természetes jelenség, mint ahogyan a művészet Sinus-vonala, azaz az életvíz ábra leképezi ezt a generációs eltérést.

Egy fiatal férfit köszönt a hét szabad művészet
Sandro Botticelli · 1486–1490

A művészeteket nem véletlenül nevezték szabad művészeteknek, mert hiszen szabadság nélkül igen nehezen születik meg a léleknek ez a csodálatos ajándéka. Ezt kellene az eszébe vésnie minden félresikeredett diktátornak és az őt kísérő elvakult rajongóknak. Igazából csak késleltetni tudják a fejlődést, de megakadályozni nem. Ha túl sok a gát, a művész mégis megoldja a maga módján. Vele született szabad szellemét használja védőpajzsként, amin

nem tud áthatolni semmi ártó szándék. A lélek és a szellem védelmezik, amíg dolga van itt a Földön.

.....

A téli napforduló napja. Mostantól fogva hosszabbodnak kicsit a nappalok. Igaz, ezt majd csak január elejétől-közepétől lehet jobban érzékelni, de lényeg, hogy a legsötétebb napon már túl vagyunk. Ha végeztem az írással, ismét kinézek az ablakon: hátha legalább a hó világít, amit szitálni véltem pár órával korábban, mielőtt leültem kedves jóbarátomhoz, munkatársamhoz, a gépemhez, hogy mindazt lejegyezzem, amit a fentiekben olvashat majd a kedves olvasó, ha lehetővé teszem a számára. Addig viszont vissza a morózus Aranytanítványhoz és az annál fényesebben ragyogó elméjű Ferdinandy Mihályhoz, akinek azért volt annyi előnye, hogy a napsütötte déli tájakon élhetett. Ott mindmáig könnyebb örömtelinek felfogni az életet, hiszen nem élnek meg olyan hosszú és olyan hideg téli időszakokat, mint az északabbra születettek.

2021. december 21.

Karácsonyi, adventi előkészületek. Ma vagy fél mázsa könyvet, iratot mozgattam meg a nappaliban, hogy jobban elférjünk, mikor bekerül a lakásba a fenyő és teljesre egészül ki a család. Lassan haladtam, mert az alapanyagoknak csak a fele érkezett meg, a többi estefelé. Utána már csak vontatottan ment az ételek készítése, illetve előkészítése, de reggel igyekszem majd pótolni, amit csak tudok. Holnapi teendőim: pogácsa, bejgli, töltött káposzta... meg ami még belefér...

Tegnap és ma levelek, e-mailek, barátnők, telefonok, egy csomó értelmetlen szabadkozás a küldött karácsonyi figyelmesség miatt. Pedig csak most rajtunk a sor. Éjszaka e-mailek megválaszolása, és megint rövid alvás...

2021. december 23.

A két legnehezebb nap az ünnepből eltelt, holnap már nem várunk vendégeket. Apró meglepetés: az egyik webáruház 10% kedvezményt adott nekem vásárlás esetére, egy születésnapi köszöntő kíséretében. Éltem vele, mert a legutóbbi vásárlási kísérletem kudarcba fulladt náluk. Tegnap látogatóban járt itt Jozsó és a kis menyem, ma pedig ugyanők a cicájukkal. Az ételsor nagy részét elkészítettem, holnap valószínűleg már csak a Gábor állatbarátainak főzök. És olvasom az ajándékba kapott könyveket. Van egy nagy csomó. Érdekesebbnél érdekesebbek.

2021. december 25.

A születésnapomon szép hó esett, egy része meg is maradt. Most csúszós, jeges az utca, mert napközben olvadt, aztán megint visszafagyott. Nemigen lesz tartós, mert enyhülést jeleznek az időjósok, ha ugyan igaz, amit mondanak. Mindenesetre szebben mutat a táj és a környezetünk, csak G.-nak kellett havat lapátolnia karácsony másnapján.

Az ünnep előtti hajtás után pihenőnapot engedélyeztem magamnak. A tévében ilyenkor változatosan vannak ünnepi programok, azokból válogattam. Napok óta megy sorozatban a Monte Cristo grófja Gérard Depardieu-vel. A sorozatokat nem szeretem ugyan, de ez gyermekkorom egyik kedvenc olvasmánya, majd filmélménye volt, szívesen nézem meg a remake-et, mert Depardieu-t jó színésznek tartom. Közben elelmélkedem azon is, hogy sok fantasztikus művészsors van. Depardieu pl. utcagyerekként kezdte, csavargott, s csak később futott be, Jean Gabin vette védőszárnyai alá. Ha jól emlékszem. Greguss Zoltán vallotta magáról, hogy fiatal kezdő korában még csak kilenc hónapra szerződtették őket a színházak. A minden lében kanál Molnár Gál Péter kérdésére, hogy akkor mit csináltak nyáron, a legnagyobb természetességgel válaszolja neki az egykori színészióriás: „Hát éhezünk.” A mai néző ezt döbbenetesen hallgatja. Mikor társadalmi igazságosságról és igazságtalanságokról van szó, sokan hajlamosak csak a saját szempontjukból megítélni a mások helyzetét is. Jelentős arisztokrata családok sarjai emlegetik, milyen méltatlanul bántak velük a háború után és tartották őket önzőnek, lumpnak, linknek, duhajnak, stb. Másrészt olvassuk nemzeti klasszikusainkat, náluk meg azt említik sűrűn, hogy a nép mennyit éhezett, és ezt alátámasztják a korabeli filmfelvételek is, ahol soha nem látni kövér parasztot, egészségtelenül soványat viszont annál többet.

Hasonlóképpen lehet a helyzet a művészekkel is. Feltehetőleg nem szeretik emlegetni, milyen volt, amikor úgymond sikertelenek voltak, azaz még nem ismerte őket a közönség. S velük ugyan ki törődött? Ahogy az éhes paraszt vagy városi proli szokványos „látnivaló” volt a jobbmódúak számára, amikor az országot járták. Természetesen senki nem vitatja el az arisztokratáktól sem, hogy adakoztak, főként, ha ezt látványosan lehetett megtenni, de a mindennapi kenyérgondok attól még megmaradtak a szegények otthonaiban. Abban az egyben igazuk volt a kommunistáknak, hogy rosszak voltak az elosztási viszonyok. Ez nem jelenti azt, hogy a kommunizmusban meg másként lett volna. Ott olyan felső osztály vette... mit vette?! ragadta magához a hatalmat, amelyik a legnagyobb érzéketlenséggel viseltetett embertársai iránt. Még azok iránt is, akikre annyit hivatkozott, és – a szájával – emelni akarta őket. A megvalósult kommunizmusban éppen azt láttuk, hogy az elvtársak sokkal kutyábbul bántak a néppel, mint elődeik. Majdnem mindenkinek egyformán rossz volt, majd a „konszolidációs” időszakban mindenkinek juttattak egy kicsit a nép által megtermelt javakból, vagyis a sajátjából, tehát a mélyszegénység megszűnt (a kezdetekkor, majd visszatért a rendszerváltáskor és jó sokáig itt maradt), de az emberek nem érezhették szabadnak magukat abban a társadalomban. Nem véletlen, hogy aki elégedetlen volt a helyzetével, az elsősorban a szabadság után vágyott, ami a magyarságnak ősi, elemi igénye. Még az éhezést is jobban tűrte, mint a szabadság hiányát, a terroristikus berendezkedésű társadalmat.

A Monte Cristo története romantikus naivsággal tálal az olvasó, illetve a néző elé egy sereg dolgot. Az, hogy egy rab megszökik a lehetetlenül megközelíthetetlen If várából, még megeshetett, hiszen a rabokban is a szabadság utáni vágy dolgozik talán a legerősebben, s szinte minden börtönben akadt pár ilyen sikeres menekülés. A mesés kincsek romantikus (láz)álmok, főként, hogy egy olyan megközelíthetetlen helyen rejtették el őket. Még gyalogosnak is életveszélyes sziklameredély, nemhogy egy mérhetetlen kincset tartalmazó

jókora láda felvitele, majd lehozatala... szépen hangzik, csak irreális. Aztán az egy hét múlva visszatérő hajó, miközben a lakatlan szigeten Edmond Dantes étlen-szomjan tengődik, mégse gyengül le, élettani lehetetlenség. Szembeszegülni a korrupt hatalommal, annak romlott képviselőivel majdhogynem öngyilkos vállalkozás, de még ez is előfordulhatott. A húszévi várfogság megváltoztathatja a külsőt, nagyon tönkre mehet valaki, ha szörnyű körülmények között él, ám van valami, ami nem változtatható el: a tekintet, a szemek. Több évtizedes tanítási gyakorlat után elmondhatom, hogy megesett velem, hogy valakit nem ismertem meg utóbb első látásra, de ha a szemébe néztem, be tudtam azonosítani. Minden testrészünk megváltozhat, de a nézésünk elárul. Ha névről nem is tudjuk azonosítani, de felfogjuk, hogy az illetőt már láttuk valahol. A mesés kincsek többnyire romantikus álmodozók és pénzéhes alakok fantáziájában teremnek, és akik ezek után kutatnak, egyre jobban begolyóznak, s végül soha nem lelnek rá az állítólagos kincsekre. Máskor voltak lopott, rablott vagyonok, amiket elástak, de a bűnöző senkinek nem árulta el, vagy maga is elfelejtette, hová rejtette el őket. Megint máskor az eredeti eltulajdonító meghal, és mások csak találgatnak vele kapcsolatban, hová tette a vagyonát. A legtöbbször az fordulhat elő, hogy a természeti környezet változott akkorát, hogy évekkel vagy évtizedekkel később már teljesen más arculatot mutat a táj. Fák nőnek rajta jókorára, bokrok és aljnövényzet borítja be az egykor csupasz területet, szóval még a legjobb memóriájú embert is becsaphatja, amikor esetleg valóban visszatér a kincseiért. A bűnözők pedig nem a legintelligensebb emberfajta, tehát még könnyebben megtévedhetnek. Másrészt, ha valaki titokban akarja előásni a lopott pénzét, kincseket, pl. sokévi börtönbüntetése leteltével, nem visz magával tanúkat, hanem egyedül kínlódik vele, nagy idegesen, folyton attól tartva, hogy valaki kifigyeli és akkor bottal ütheti a nyomát annak, amiből akkor már gazdagon megélhetne. Sok variáció, és lehetne még emlegetni jó párat, de jelen esetben nem ez a lényeg, hanem az, hogy ezek mind a romantikus eszköztár részei. Regényesen hangzik, hogy valaki hosszas börtönfogsága után megmenekül, majd a rabtársa által ráhagyományozott titok birtokában megszerzi a Borgiák kincsét, s azon túl gazdag emberként él. Jó fogás, érdekes elem egy regényben, aminek sok köze nincsen a valósághoz, de általa sokkal bonyodalmasabbá lehet tenni a történetet. Ez akkor nagyon tetszett a közönségnek, tehát biztos tipp volt a sikerhez.

If börtönsziget

Nos, mindezzel nem akarom megbántani Dumas mestert és művészetét, csupán jelzem, hogy a későbbi korok olvasója sok mindent másként lát. Régen nem volt elvetendő, ha valaki romantikus alkat volt, sőt. Általános szimpátiát váltott ki az ilyen lelki alkat és erkölcsiség. A harag és a bosszú kiélése viszont ellenszenvet váltott ki, de az író szándéka éppen az, hogy rávezesse az olvasót, mekkora tévedés ezen az úton következetesen végigmenni. A XX. század épp az ellenkezőjét hirdette az olvasóknak, majd, különösen a krimi irodalom és a film által elterjesztett bűnügyi történetek egyre inkább abba az irányba terelték az olvasót, hogy a bűnözőknek, a szökésben levő bűnelkövetőnek drukkoljon, ne pedig az igazság diadalát sűrgesse. Idáig süllyedt a mai filmipar, és hatására a mai átlagember. Művészetről ez esetben már csak azért se lehet beszélni, mert igenelhető erkölcsiség híján nem művészetről, hanem politikai programbeszédekről van szó.

Az igazságszolgáltatás – szemben az állam által működtetett jogszolgáltatással – természetesen katartikus élményt vált ki a normális erkölcsi érzékű emberből, aki a mai világban gyakran az ellenkezőjét tapasztalja: a nagy vagyonnal rendelkező hivatásos tolvajok, sikkasztók könnyen elintézhetnek maguknak szinte mindent. Aki pártján az igazság áll, az viszont helyettük lakol meg. Nos, ezért érdekes inkább romantikus filmet nézni vagy könyvet olvasni, mint a ma már a bűnözés és a bűnözők reklámjaként funkcionáló filmipari termékeket magunkhoz venni. Ki ne szeretné látni, hogy a korrupt disznó főnöke, a vele szemben hivalkodóan fellépő harácsoló szomszédja vagy a helybeli kiskirály meglakoljon, esetleg kitörje a nyakát? Az egészséges erkölcsiségű ember azonban tovább lép ennél. Jó, megvan a bosszú kiélésének lehetősége, de azon az áron, hogy neki magának kelljen gyilkossá válnia, mégse kell. Ha vallásos, rábízza Istenre, és ez a leghelyesebb.

Gyerekes feltételezés az is, hogy az évtizedekig önmegtartóztató életet élő Dantes, aki egyébként szerelmes egykori menyasszonyába, minden szexuális tapasztalat híján azonnal remek élményt képes nyújtani egy másik nőnek, ahelyett, hogy felsülne, vagy még inkább túl hamar „elsülne”. De ezek már csak részletkérdések a történet egészéhez képest. Hogy mégis mi a vonzó egy ilyen naivul gyermekesen romantikus történetben, ki tudná megmondani? Az erkölcsi tisztaság, a felborult világrend helyreállításának az igénye, amelyet az író a közönség elé tár. A valódi szándék felmutatása – szemben a sok tettetéssel, az intézményesített hipokrizissel. Ez elvitathatatlan tőle, és az ezerszámra gyártott filmipari aljasságok tömkelege sem képes kibillenteni a helyéből ezt az őseredeti világrendet, amely a népmesék, a népköltészet elemi igénye is egyben. Nos, ez a romantikus mesemondás titka, az emberiség ősi, elemi igénye, hogy a dolgok rendje, s ezáltal a világrend helyreálljon. Minden más ősemberi, vad, barbár, állati, s emiatt elfogadhatatlan. Ezért szokta a közönség szeretni ezt a stílust és ezt a katartikus élményt nyújtó műfajt, ahogyan a görög sorstragédiákból egykor megtanulta. Nem árt megemlíteni a tisztaságot sem, mint őseredeti jelképet és igényt, mert az erkölcsileg rendben levő ember számára ez is vonzó. Igaz, a gonosz, a bűnöző hajlamú ember is felfigyel rá, de egészen más szándékkal. Ő be akarja mocskolni, hogy ezáltal a saját torz voltának szerezzen öngazolást. Erről szól a sok mai sárdobálás is. A romlott ember azt akarja bebizonyítani általa, hogy nem az okos ember az okos, hanem ő, a hülye, aki túljár az eszén. Aki ezt beveszi, az maga sem ép lelkületű, sőt komoly bajok vannak vele...

De mi van azokkal, akik nem ismerik Európának ezt a hajdani „trendjét”? Azt hiszem, épp azok döngtetik a kapukat olyan hévvel, hogy ismeretlenül is, bűnözőként vagy terroristaként befogadják őket, még akkor is, ha egyébként dühödtek és gyakran gyilkos szándékkal érkeznek, hogy lerombolják az általuk nem ismert, de papjaik által gonosznak hirdetett hagyományt és kultúrát, melyről úgy vélik, hogy az útjukban van. Mi a teendő? Weöres Sándorral szólva „a kultúra egyetlen lehelete megmenthetné őket...” De vajon akarják-e, hogy megmentsek őket? Jelenleg aligha. Ám a kultúrának saját fejlődési iránya van, ami nem barbárság-függő. Azt hiszem, ezen a nyomon kell elindulnia mindazoknak, akik az őseredeti világrend mellett teszik le a voksukat.

Ma megnéztem a Monte Cristo happy endjét is, a megjavult és többé bosszút nem álló Dardieu-val és a szép Ornella Mutival, aki a történet szerint ugyanolyan szép maradt, rajta semmi nyomot nem hagyott az eltelt húsz év. Belegondoltam viszont, hogy a XIX. században már egy harmincéves nő is öregnek számított, nemhogy egy negyvenes, amilyen korú a történetbeli Mercedes lehetett (és ami az előre várható életkilátása lehetett akkoriban). De meghagyom a csodákat és azok lehetőségét a romantikus szerzőknek, elvégre én is írtam csodás történeteket, irreálisakat is, amelyek egyrészt hihetőek, másrészt beléjük csempészttem egy-két csavart, amit az avatott olvasó és a történelmünket jól ismerő honfitárs hamar ki tud mazsolázni. De eddig még senki nem dörgölte az orrom alá, én pedig nem hívom fel rájuk senki figyelmét, csak hadd agyaljon rajtuk a jelenkor, s majd utóbb az utókor is.

2021. december 26-27.

A tegnap elkezdett lazálást, jobban mondva megérdemelt lazítást ma is folytattam. Főzni nem kell, van elég főtt étel a hűtőn, legfeljebb magamnak kellene, de beértem sajtos szendvicsekkel, rántottával, később pedig gyümölcsökkel. Megkóstoltam az édességekből is párat, és fogyasztottam a panettonéból egy szeletet. Vacakoltam az online rendeléssel. Ma azt a hírt kaptam, hogy a teljes könyvrendelésemet törölték, tehát 30-ára már nem kapom meg. Az egész egy promóciós e-könyv rám tukmálása okozta. Ezt hozzávették a rendelésemhez, pedig már kétszer is visszamondtam. Vele együtt törölték viszont az összes könyvet, amiket kiválogattam, vagyis a fürdővízzel együtt kiöntötték a gyereket is. Ma már két levélben is közöltem, mi a valós szándékom, de előbb azt közölték, hogy újból kell rendelnem az egészet, amit meg is próbáltam. Ám ekkor jött az újabb trükk: ugyanazt az olcsó e-könyvet akarták megint rám sózni, amit korábban. A reklám szerint, ha három könyvet rendelek, akkor a negyediket ingyen kapom a csomagban, azt, amelyik a legolcsóbb. Szóval a negyedik könyvért is fizetnem kellett volna a teljes összeget, míg az e-könyv lett volna az ajándék, mindössze 300 Ft értékben. Nem tudom, sikerül-e zöld ágra vergődni velük, a vásárlást ahhoz a feltételhez kötöttem, hogy ha ők törlik most már ezt az általuk felkínált „jutalomkönyvet”. A gyerekek ezt hívják parasztvakításnak. Bizonyára sokan beveszik, én a megelőzés és a fair play híve vagyok. Nem utólag akarok reklamálni, hanem jobb előre tisztázni a dolgokat. Nem is értem, hogy tehetik ezt, hiszen a mai világban meg

kellene becsülniük a nyomtatott könyveket vásárlókat, olyan sokan vannak az egyáltalán nem-olvasók. De majd nyugtával dicsérjük a napot...

Minden más cégnél 100%-os értékelésem van. Ahogy korábban írtam, egy online áruház felköszöntött a születésnapomon, a jelek szerint ez a másik meg szívát. De nem akarok igazságtalan lenni. Ha korigálják a tévedésüket, akkor azt is fel fogom jegyezni ebbe a magánnaplóba. Sokan élünk már a földön, éppen ezért sokfélék is vagyunk, de igyekszem Bőjte Csaba karácsonyi intelmeit megszívlelni, és akkor is túrni, ha a másik ember „zsummogós”, „guzmálós”, netán hátsó szándékai vannak, hogy behúzzon a csőbe egy trükkös ajánlattal, vagy ahogy a gyerekek mondják, bevigyen a málnásba.

Ma viszont én vonulok el tisztálkodni, majd olvasni egy kicsit, vagy akár sokat is. Lehet, mire felébredek, már kapom az újabb ajánlatot a könyvvásárlásra 😊))

2021. december 27.

„A jobb polgároknak mindig van igazítani, kapni, nyerni valójuk, ha ők egyszer hatalomra kaptak, mindenhez értenek. Iskolaszéki tagok, gyalázzák a tanítókat, akik az ő szemeikben rongyos kutyák, rest tolvajok, méltók az elcsapásra. És mentől nagyobb gyalázó valamelyik, annak annál nagyobb a becsülete, az olyannál az igazgató hetente látogatást tesz, beszámol a történekről, és szíves készséggel elősmeri, hogy társai valóban tudatlanok, és nagy jótétemény a nemes tanácstól, hogy még mindig nem fogta őket fegyelmi kereset alá. Igazán a tanács túl kegyes.

A lelkész urak tegeződnek velök, és büszkék benső barátságukra. Karonfogva sétálnak velök nyílt helyeken. Dalárdai tagok, és hozzászólnak a legklasszikusabb darabokhoz, mint a boltban azok a koldus vevők, akiknek zsebükben egy nyakravalóvalóra való pénz sincs – mindenre azt mondják, állott portéka, rossz, színét veszette.

És mikor fogadni kell valami hatalmasságot, bizottságot kinevezni: a főispán már tudja, kik erre a legalkalmasabbak: a korcsmáros a szurdékból, a boráros a felső sorból. Péter, asztalos polgártárs Kecskéssi, a szabó és János bácsi, a szemétbérlő. István bácsi, a tímár céhmester. A hivatalnokok, doktorok, tanárok – még csak szóba se jönnek. Mit is tudják ők, mi a tisztesség, hol az apjuk lelkében is tanulták volna?” (Tolnai Lajos: A polgármester úr, pp. 221-222.)

Tolnai Lajost túlon túl szatirikus vénájúnak szidták stílusa és sajátos társadalomkritikája miatt. Ha viszont mondandója tartósságát nézzük, azaz szétnézünk a saját házunk tája, szűkebb pátriánk körül is, be kell látni, hogy nem véletlenül írta, amit írt. Az uborkafára felkapaszkodottak mindig, minden korban egyformák voltak. Az utókor hajlamos idealizálni az elődök korát, ám az irodalom beszédes e tekintetben. Nem szépíti, amit a kései utód szépítene, és gyakran kritikusabb, mint amennyi epét a látszólagos kívülálló megengedne magának. Mi pedig megállapíthatjuk, hogy a legjobban mégis a kortársa tudhatta, s nem feltétlenül kell rosszindulatot feltételezni róla, ha erősebben fogott a ceruzája. Mivel Tolnai Lajos Arany János tanítványa volt, elég arra utalni, ahogyan Arany a Ferenc József dicsőítését

visszautasította A walesi bárdokkal adott válaszában. Nos, Tolnainak volt kitől tanulnia, s ha megtanulta, alkalmazta is a maró gúnyt a maga kortársainak viszonylatában.

.....

Ma ismét gyakorlatiasabb vizekre terelődött a tevékenységem. J. átjött, és segített kibogozni az összegubancolódott szálakat. Megvan az utolsó könyvrendelés, és meglesz a kottatartó is, amit a rosszul olvasható szövegek fordításához akarok használni, valamint a saját szövegeim bemásolásához, mint a mesekönyv, ami épp erre vár.

Ma egy családi összejövetel várt volna, de inkább nem mentem el, mivel a torkom nincsen rendben. Előbb ki kell kúrálnom magamat, hogy társaságképes legyek, és inkább kerülöm is a társas összejöveleket, mivel közeleg az újabb vírushullám. Olvastam, tévéztem, és közben úgy éreztem, hogy folyton fázom. Párszor el is szunyókáltam közben. Kratochwill Mimi jelentkezett. Megkapta a születésnap és karácsonyi üdvözetünket, kedves, mint mindig.

Tegnap és ma reggel még szép havas volt a táj, holnapra már semmivé lesz, mivel délután óta kisebb megszakításokkal esik az eső. Remélhetőleg nem megy át ónos esőbe, vagy ha igen, akkor mielőbb elolvad. Csúnya a szürke tél, de jobb, mint a jeges utak, amik balesetveszélyesek. Még három nap, és átlépünk 2022-be. Holnap össze kell írnom a heti bevásárláshoz. Szóval ismét egy prózai nap vár rám.

.....

Nagy zeneszerzőkről szóló sorozat megy a tévén. Tegnap Beethovenről, ma Chopinről volt szó. Engem irritál, hogy folyton a magánéletüket forszírozzák, s hogy milyen volt a jellemük. A művészetük és az általuk megalkotott művek szempontjából ez lényegtelen. Egyedül az számít, hogy az ihlet pillanatában, ami szent, hogyan tudták fogadni az égi sugallatot. S ha még azt kitűnően rögzíteni is tudták, azontúl nincsen mit kutakodni, magánéletükben vájkálni, intimpistáskodni. Ez utálatos filosz-szokás, amitől mindig viszolyogtam. Foglalkozzanak inkább magával a művel, annak szépségével, erényeivel vagy hibáival, de ne az intimszférát firtassák, amihez nincsen közük. Nem lehet jobban megfogalmazni a műalkotás születésének és mibenlétének kérdését, mint ebben a formában: **A művészek**

hangszerek, és Isten jókedvében játszik rajtunk. Mindig a „hangszer” minőségén múlik, hogyan hangzik ez a művész interpretációjában. Ha vérbeli művész, akkor pompásan, ha csak műkedvelő, akkor sántít a ritmus, csetlik-botlik a rím, csikorog, diszsonáns lesz a dallam, mesterkéltség a mű egész felépítése, mint amikor mai komponisták fabrikálják a műveiket, hogyan tudják minél jobban kitekerni szegény dallam nyakát. Ezért nincs természetes lejtése, valódi mondanivalója, prozódiaja az efféle zenének, csupán az öncélú diszharmonia marad, ami sérti a fület és előcsalja a félnék közönségből a sznobot (értsd: nem meri megmondani, hogy utálja vagy hogy ellenére van, amit látott, hallott). Régen volt lehetőség a kifütyülésre, a taps megvonására, az ellenvélemény kinyilvánítására. Ma ez is fordítva van: a fütty is a tetszés jele lehet, a közönség beobégathat, amit korábban nagyon nem illett (szerintem ma sem illik), és az egész olyan vegyes, mint amikor valaki vagánykodva kolbászt akar lekvárral enni. Nos, mindössze ennyi, ami sérti az ember ép esztétikai érzékét, úgy jelenlévő közönségként, mint műértő kollégaként. De mára már ez is egy magánvélemény, amit utóbb feltehetőleg többen követni fognak, nekem pedig nem tisztem, hogy kivárjam azt az időt. Részemről közöltem, a nemtetszésemet, régiesen szólva: dixi. Éljen a klasszikus művészet, amely a lélekre hat és harmóniát teremt!

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

Egyébként nagyon helyes, ha nagy zeneszerzők megfilmesített életét megjelenítik a mai ember számára. Bach pl. időben olyan távoli korban élt hozzánk képest (még hozzánk, hetvenesekhez képest is), hogy nehéz beleképzelni magunkat a korszak felfogásába. Abba a tulajdonosi szemléletbe, amely a nagyhercegek, uralkodók számára lehetővé tette, hogy kvázi a tulajdonuknak tekintsék koruk legragyogóbb művészeit is, akikhez képest ők

porszemek voltak. Mégis az uralkodó rendelkezett a művész élete fölött. Bach vagy később Mozart sem távozhatott szabadon ezek udvarából, hanem ki kellett várnia, amíg nagy kegyesen útjára bocsátják. Olyan ez, mintha a sárban heverő porszem akarná korlátozni a levegőben csodálatosan szárnyaló hófehér madárnak, a nemes kócsagnak, mikor repülhet fel. Ha szerencséje van, őt is felkaphatja a szél, s akkor esetleg kis időre felérhet a gyönyörű madár magaslatába. Igaz, ugyanaz a szél le is söpörheti a szép madárról a beképzelt porszemet. Találkozásuk lényege mindössze ez. A madár oda száll, ahová akar, míg a por csakis oda, ahová a szél, azaz a kordivat sodorja – akaratán kívül. Tudatát ez határozza meg, s mivel útja törvényszerűen vezeti vissza a sárba, hát eddig a „magasságig” szokott többnyire látni. Jelentős távlatosságot tőle elvárni nemigen lehet, habár nagyritkán adódnak olyan uralkodók is, mint Mátyás király, aki becsülte, értékelte, támogatta, jól megfizette a művészeket, akiket udvarába invitált. Vele szemben a porszem kategória sértő. Igaz, ő egész életművével igazolta, mennyivel különb azoknál, akik legfeljebb formaiságában értik, azaz érnek fel a művészethez.

A valódi művészet áthatja a lelket. Felemeli, felmagasztosítja, magához vonzza és megnemesíti, hogy méltóvá válhasson az isteni hírnök, a művész jelenlétéhez. Megtisztítja, vagyis katartikus élményben részesíti. Az élmény földre szállása, azaz fizikai megvalósulása által az egész világ gazdagabb lesz, legfeljebb nincs ennek mindenki tudatában. Majd utóbb... majd az utókor... ez a sovány vigasz jut az elhanyagolt művésznek, aki egy idő után nagyon unja ezeket a baksisokat, amikkel ki akarják szűrni a szemét. Minél nagyobb művész a kortárs, annál nagyobb félelmet gerjeszt kortársaiban. Előbb versengeni próbálnak vele, majd, ha ez nem megy, és nyilvánvalóvá válik, hogy semmiképpen nem fog menni, akkor rátámadnak, ott sértik-bántják, ahol csak érik. A művész számára olyan ez, mint a lincselés. Ha már elbántak vele, őt nem érdekli többé, hogy bánkódnak-e a tettesek, s hogy kívánják-e levezekelni bűneiket. Többnyire nem kívánják, persze... majd az utókor... mindent rákennek az utánuk jövőkre, hogy majd azok fogják jóvá tenni, amit ők elpuskáltak. Nagyon elpuskáltak. Közben észre se veszik, hogy a szép fehér madár már milyen magasan jár, és azt se látják be, hogy éppen ők voltak, akik ilyen csúnyán elriasztották maguktól. S hogy akivel így elbántak, az többé nem kívánczik vissza közéjük. Nem tart igényt a meakulpázásaikra, sem az utólagos látszatcselekvéseikre, szoborállításokra, fényes ünnepekre, posztumusz elismerésekre, stb. A kortársak nem fogják fel, hogy a művészet, épp annak a művésznek a testet öltésében olyan égi jelenség, mint amikor egy fényes égitest pályája egy időre keresztezi az ő kozmikus pályafutásukat. A két pálya íve előre meghatározott, és nem az emberi akarattól függ, hogy mennyi ideig tartózkodik a közelükben. Mikor ideje lejárt, már el is fordult egy másik égi pálya felé, az emberek pedig bámulhatnak utána: mi volt ez, hogy került ide, miért nem értették meg hamarabb? Ezért kellene jobban megbecsülniük az égi jelenségeket, ám az ember gyarló. Csak a saját földies felfogásában képes gondolkodni és értékelni a jelenségeket. Ezért van hát, hogy mindig a saját világa szerinti középszert érti és futtatja. Ennyi a magyarázat egymás meg nem értésére.

.....

Ma ismét megnéztem a Bakaruhában c. filmet, és egészen más szempontok alapján figyeltem, mint korábban. Igyekeztem pontosan beazonosítani minden egri színhelyet, a

megváltozottakat pedig rekonstruálni a film által rögzített képek alapján. Így tért vissza többször is a Kis Dobó tér, a korábban máshogyan kinéző Dobó tér, az akkor még felújítatlan minorita rendház a Minorita templommal és a szinte változatlan Városházával, a Bajcsy-Zsilinszky utca és a Széchenyi utca közötti nagy ház tágas belső udvarával, boltíves részleteivel, az Érsek utcai házak, az Eger patak, rajta egy fahíddal, nem messze a Kis Dobó téri kőhídtól. A fahíd elpusztult, de a közelmúltban másikat építettek helyette, talán még rondábbat, mint a régi volt. Az Érsekkert, az ottani mesterséges tavacskával, rajta úszó hattyúkkal (akkor még voltak Egerben hattyúk is) és a fűvön mászkáló népséggel. Némelyik részlet sokat változott már azóta, de élnek emlékeim a 60-as évekből, amik ugyancsak filmszerűek. A filmben a belső udvar a cselédlépcsővel, boltíves kapualjjal a Széchenyi utcai nagy házban szolgált színtérül, míg külsejében a Kis Dobó téri házak egyikét használták fel. Hasonlóképpen a Panakosza-ház délnyugati oldalán álló akkori patikát, ami már az én gyermekkoromban se volt meg. Pirike kisasszony és édesanyja a Dobó-szobor előtt perlekedik egymással, majd a felpukkadt úriasszony a Kis Dobó tér irányába távozik, azaz indul hazafelé (háttérben a patikával). Feltűnik még a Hibay Károly utca egy részlete is, majd a Fazola Henrik utca, ahol Vilma, azaz a szép Bara Margit fut lefelé, valamint az Érsekkerti tenispálya, ahol az úri közönség játszik, edz. A kaszinó lehet az egykori úri kaszinó, ami később Ifjúsági Házként, majd Művészetek Házaként funkcionált, habár elég nehéz úgy beazonosítani egy utcát, ha belülről néz kifelé a kamera.

Nos, mindez csupa részletkérdésnek tűnik, a tűnődő egeri lakos számára viszont időutazás, amelyben megelevenedik valami, ami megfoghatatlan és nehezen magyarázható. Talán az Omega együttes Az égben lebegők csarnoka c. dala sugallhatott ehhez hasonlót, amire később rímelt a Zabriskie Point c. film képisége, bár ez a mostani magán-rekonstrukciós igénytől eléggé távol állt. A Zabriskie Point képei és zenéje erősen drogos beütésűek, ami idegen tőlem. Az viszont nem, hogy az Omega együttes tagjainak távozásával arra gondoltam, hogy Isten most igazi jó zenére vágyott, és közvetlen közelből, ezért hívhatott vissza annyi jó zenészt, jelentős művészt. Mivel szép életművet hagytak maguk után és elég sokat tartózkodtak közöttünk, csak nem irigyelhetjük Istentől ezt az élményt...

2021. december 28.

A Bakaruhában helyszínei közül nem említettem mindet, de hiszen nem is ez a lényeg. Az érsekkerti tavon régen még csónakázni lehetett. A mi időnkben már egyre kisebbre zsugorodott, és hattyúk se éltek rajta. A fák ritkásabban állnak ott, talán a bűnözők és szatírok miatt ritkították meg őket. A film mindenesetre remek rendezés, jól sikerült és parádés szereposztással készült. A régi filmek azért vonzóak a számomra, mert még ha a sztori gyenge is, a színészek nagyon fel tudják javítani a pusztá jelenlétükkel és profi alakításukkal. A színészképzésünkkel baj van. Mindenki lehurrog, ha megemlítem, hogy mennyire nem szeretem a musicalt, amire a mai színészpálántákat betanítják, pedig jogos az ellenérzés, mert a klasszikus színész-mesterséget kihagyják az oktatásból, s mintha csak táncos-komikus szerepkör létezne ma már, minden más egyéb elsikkad – a siker hajhászása közben.

Csortos Gyulát zsarnoki természetű apja terelte, ha nem is akarva, a színészpálya felé. Úgy mondják, hogy felnőtt korában is megmaradt rettenetes kölyöknek, ami nem csoda, hiszen akinek ilyen a felmenője, az egy életen át küzd a korábban elszenvedett abúzus rémével.

2021. december 29.

Évvégi hajrá a szolgáltatóknál és csomagkihordóknál. Előbb arról volt szó, hogy majd csak jan. 10. után tudják kiszállítani a megrendelt könyvek egy részét, mégis ma érkeztek. Ugyanaz a cég, szintén felgyorsított ütemben holnapra időzítette egy másik könyvcsomag érkezését. Megkaptam a kottatartót, szintén idő előtt, és a rendelt pólók egyike is holnap jön külön csomagban. Értelmetlennek tűnik számomra ez a kapkodás és fejetlenség. A könyveket egyesíthették volna egy csomagban, és a pólókat is a másik cégnél. A pólók egyébként rendben vannak, valóban pamutból készültek, nyilván valamennyi műszállal keverve, hogy elasztikusak legyenek, a cég viszont kitolt magával, merthogy kétszer lesz köteles postaköltséget fizetni (ezt magára vállalta), a postás köteles lesz még egyszer feljönni a második emeletre (egy darab pólóval), sőt, mivel a könyvekkel ugyanez a helyzet, azokkal is, hacsak nem együtt hozza a könyveket és az elmaradt pólót. Nekem dupla várakoztatás, mert addig nem mehetek el fürödni, amíg a postás meg nem érkezett, szóval senkinek nem ideális a helyzet, pedig ugyanezt egy gyors szervezéssel össze is lehetett volna vonni. Az online cégek és a csomagszállítók nyilván valami, számomra ismeretlen logika szerint működnek, nekem lényeg a szervezetlenség miatti folyamatos készenléti állapot, ami már decemberben szinte állandósult.

A múltkor az egyik barátnőm felverte a fél várost, mert nem voltam telefonközelben. Akkor is hasonló volt a helyzet. Csomagot vártam, és csak délután tudtam elmenni fürödni, Á. közben keresett, és a fél várost fellármázta, mi lehet velem, holott csupán egy privát félórát szerettem volna, amikor felrissülhetek. Nem jött össze, mert nem lehet úgy nyugodtan fürödni, hogy egyfolytában csörög a telefon, és a végén még én lettem leszidva, hogy miért nem veszem fel. Öregkori bolondságok, mondhatja a közömbös kívülálló. Az ember életét kis dolgokkal lehet széppé tenni, vagy ellenkező esetben – pokollá. Minden azon múlik, kinek milyen a természete.

.....

Tolnai Lajos könyve (A polgármester úr) lenyűgözően satirikus. Akiket ábrázol, az akkori kortársak számára nyilván ismertek voltak (kulcsregény), ezért választott annyi beszélő nevet számukra. Ugyanakkor különféle típusok, akik minden korban fellelhetők, szinte bármely környezetben. Az ember már csak ilyen. Ma már nem lehet ráfogni, hogy a hősi ideálok lennének vonzóak a közember számára, inkább a kádárizmusban megszokott „alkalmazkodási kényszer” tette ilyenné, amilyen a poszt-diktatórikus társadalmakban nap mint nap látható. A párhuzam kézenfekvő. Az öregedő Arany János kortársa is csak diktatúrában élt, s előtte ott volt a nagy kortárs példája, amellyel alapból visszautasította a lekenyerezési akciókat. Tolnai az „alkalmazkodókat” állítja pellengérré, az ide-oda hajlongókat, az alkalmilag simulékonyakat, de ugyanúgy az emberi gyarlóságot, a hiúságot,

amellyel még a legtisztességesebb embereket is csőbe lehetett húzni. Mindemögött naivság, hiúság, az önkritika teljes hiánya...

Ezeknek a típusoknak a garmadát láthatjuk jelenkorunkban is. Az egri kultúráról hangzatosan negatív kritikát szentenciázott városi képviselő, aki ex-katedra kijelentette, hogy itt nincsenek jelentős művészek, majd a saját versezeteit hozatta le az akkor még saját lapjában, és jóval utóbb saját dalárdát alapított, mert szerinte ő még ezt is, azt is jobban tudja bármelyik képzett művésznél. Nos, erősen beszszelve, valamelyik pincében, maguk közt még csak elmegy, de művészi kvalitásokat azért nem csillogtattak meg a dalárda tagjai az előadásaikon. Kb. Schneider úr barátainak dalárdájára emlékeztetett, azzal a különbséggel, hogy a pesti műkedvelők tudták magukról, hogy ők csak műkedvelők. Ebben az esetben is a hiúság motiválhatta az amatőr társaságot. Valaki elvtelenül megdicsérhette őket, valami önös érdeket hajhászva, ebből lett a közszereplés. Aztán felkértek egy énektanárnőt, hogy vezényelje őket, ennek honorálására a hölgy kapott egy városi kitüntetést. Tolnai Lajos ezt úgy nevezte, hogy 'ácsolás, forgácsolás', vagyis hogy az illető a saját karrier építésén farigcsál, munkálkodik. De mit is vesztegetjük rá a szót, Tolnai Lajos ebben alaposan kiélte magát, én csupán a párhuzamot láttam meg, és jegyeztem le – mások okulására. De hát ki fogja leszoktatni az embereket a hiúságról? Egykor az egyház, egy-egy szigorú nagymama, nevelőnő, éltés rokon... ma már ezeknek szava sincs a fiatalok életében.

Apropó egyház. Németországról a mai hírekben közölték, hogy ott többségbe kerültek a muzulmánok a keresztényekkel szemben. Eddig is tudtuk, hogy maguk alatt vágják a fát, de ez most közönséges napihírként szerepelt a sajtóban. Ezzel az értelmetlen migráns-exporttal kitaláltak mindenkivel. A munkavállalókkal, akik a sok semmirekellő helyett is dolgoznak, megkeresik azok eltartására valót, cserébe semmibe veszik őket, köszönetképpen napi szinten megy a nemi erőszak, amit a sajtó és a rendőrség elpalástol, s végül, mivel kisebbségbe került az egykor oly büszke árja faj, mely valósággal tobzódott a fajgyűlöletben, most behúzott farkkal éli meg azt, amikor az ő faji adottságai számítanak negatívumnak.

Nincs ebben a megjegyzésben semmi káröröm. Hogy is lehetne örülni annak a bajnak, amely még tömegesen fogja maga után vonni a még több bajt, a fentiek következményeit?! Megint csak konstatalok, mert egyebet nem tehetek, mindez német belügy. A párhuzam akkor is eltagadhatatlan a kis egri daloscsoporthoz és a német társadalom eszement hiúsága között. Ez is hatalmi helyzetben, amaz is. A helybeliek már elvesztették (törvényszerűen, mások semmibe vétele után), a németek most dolgoznak rajta gőzerővel. Padlógázzal a falnak... Fájdalmas látni, hogy egy egykori nagy kultúra letéteményesei, akik Goethével és Beethovennel büszkélkedhetnek, idáig süllyedtek. Csupán egy köznapi ember logikája volna szükséges hozzá, akár egy józan háziasszonyé, hogy észrevegyék, mi lesz a tetteik következménye. Nem kell hozzá zseninek lenni, csupán homo logicusnak. „Immár egy hihető hazugság is elérhetetlen magaslat...”, jósolta egykor Weöres Sándor... „Gödörben vagyunk, mélyebben a béka ülepénél.” Igaz, nem mi, hanem a magukat oly nagyra tartó nyugati hiúságpártiak, de nem vagyunk függetlenek tőlük gazdaságilag. Még nem, vagy nem egészen. Pedig az ilyen értelmetlen kapcsolatnak előbb-utóbb véget kell vetni, ha nem akarunk a „művelt nyugat” süllyedő hajóján maradni.

Holnap Szilveszter, az év legvidámabb napja, amikor illik félretenni az aggodalmakat és félelmeket. Hangoskodással elűzni a rosszat, és a saját életünket a lehető legjobb irányba kormányozni. Nos, hát majd azon leszünk.

2021. december 30.

Kissé nyomott hangulatban telt az év utolsó napja. Reggel a postás ébresztett, hozta az utolsó könyvcsomagot, nagyon szép könyvekkel, és a külön feladott rókás pólót, ami hiányzott még a rendelésemből. Többet most nem vásárolok, épp elég volt erre a szezonra. Ami van, azzal elégedett vagyok, egyedül egy törölközővásárlás piszkálta még a kíváncsiságomat. G.-nak szerettem volna venni, hogy több legyen neki. Szép királykék törölközők voltak a hirdetésben, 5 darabos csomagban. Talán később még kifogom.

A sütés-főzés lassabban ment, mint szokott, mert nem aludtam ki magamat, és álmomból vert fel a csengetés, amikor a postás érkezett. De tegnap már megfőztem a lencsét, ma pedig előbb húst sütöttem G.-nak délben, amikor megjött, majd összeállítottam a pogácsát, és azzal molyoltam el egy darabig. Időnként leültem, pihentem egy kicsit, majd újból nekiláttam, s aztán befejeztem. Öreges tempó már ez, de ezzel kell élni, ha az ember elmúlt 71 éves. Végül is csak a szokásos konyhai stressz ért, hogy időben készen legyenek mindennel, ami rendszerint össze szokott jönni. Ma is így volt, még belefért egy jó adag kukoricasaláta is, és a végén a druk, hogy minden romlandó dolog beférjen a hűtőbe. Ez is megvolt. Éjfélkor koccintottunk, beszélgettünk egy darabig, retro zenét hallgattunk. Előbb G. vonult vissza, aztán én. Túl sok kedvem nincsen most irodalmi jegyzetekhez, csak az örvendezésemet jegyzem még fel, hogy az utolsó könyvcsomag nagyon szép darabokból áll. Különösen a *Bánffy Miklós: Egy Erdélyi gróf emlékiratai* c. könyv imponáló kiadvány. Régi otthoni könyvünkre, a *Modern költők* c. műfordításkötetre emlékeztem, sőt a borító belső oldala ugyanolyan. De nagyon örülök a David Attenborough-könyvnek is, meg a Márainak és a Herczeg Ferencének is. Most egy jó darabig lesz mit olvasnom.

J.-t tegnap megkértem, hogy szerelje össze a kottatartómat, ami neki kis valami, én viszont csak bosszankodni szoktam öregkori ügyetlenségemen, amivel a technikai feladatok során szembesülök.

Nos, hát elkezdődött 2022. Még szokni kell a dátumváltást, de idővel összejön ez is. Most viszont elvonulok olvasni, itt az ideje.

2021 Szilveszter éjszakája.

2022

Ez az év egy reklamációval kezdődött. Az utolsó könyvcsomag hiányosan érkezett. 3+1 akcióval ajánlották a könyveket, de nem kaptam rá egy fillér kedvezményt sem, és a postaköltséget annak ellenére felszámolták, hogy 10 ezer Ft-on felüli értékű volt a rendelésem. Nem kaptam meg a plusz könyvet sem, Benedek Elek: Gyémánt mesekönyvét, szóval teljes felfordulás lehetett év végén a könyvterjesztőknél.

Az idő rendkívül enyhe, a madarak közül csak egy kékcinke-családot láttam eddig, viszont itt járhattak a mátyásmadarak és a feketerigó is (ez utóbbi gyönyörű példány, bársonyfekete tollazattal és élénk sárga csőrrel), mivel pillanatok alatt fel lett forgatva az erkély rendje; a magok széthajigálva, pedig szépen felsöpörtem etetés előtt. Délután megélénkül a szél, kezdi szétfújni a felhőket, amik a tiszta kék égbolt fölé telepedtek.

Az év eleje szinte eseménytelen, meglehetősen passzívan kezdődött, mármint a fent leírt reklamációt kivéve. A turpisságra lefekvés után jöttem rá, és elég sokáig agyaltam rajta, fel is izgattam magam a szemtelenségen, ezért nehezen aludtam el. Most viszont megyek, hogy megsüssem a szokásos újévi máktortát.

Magamnak megint nem főztem, csak lencsét ettem a maradék pogácsával. Később megsütöttem a máktortát. A tortaforma összeszerelésre vár, majd holnap megcsinálom. Délután kiesett a kezemből, amikor szedtem elő a „kis spájzból”, azaz a konyhai beépített szekrényből. Jó nagyot csörömpölt, gondolom, a másnapos szomszédok örömére...

Ma este még „diszkóztam” egy kicsit, azaz újra meghallgattam azt a retro zenei összeállítást, amit tegnap is néztem egy darabig a tévén. Előtte újra megnéztem az *Indul a bakterház* c. filmet, felvidultam tőle. A sütésen kívül csak mostam és takarítottam egy kicsit. Módjával, mert ahogy kezdett esteledni, újra ránk telepedett egy nagy felhőréteg, ködösödött, majd páralecsapódás az utcán, szóval nyomasztó volt és visszavetette a munkakedvemet. Majd holnap... mañana... Szinte egész nap egyedül voltam. Nem túl ígéretes évkezdet, de ez van... Azért a nap végére jutott némi vidámság.

2022. január 1.

Megint egy csendes nap, de legalább az idő jobb volt. Szép napsütés, ami kb. 3 óráig tartott, utána hamar sötétedett és ködösödött. Ez utóbbi nyomasztó, de aztán este kaptam egy rendes ébresztőt. A konyhában a hűtőt és a konyhát kellett sürgősen rendbe tenni (folyt belőle a víz). Selejteztem, mert több étel elázott, tönkrement, fél 12 körül végeztem vele. Azaz félbehagytam, csak a legsürgősebbeket csináltam meg (zöldséges doboz a hűtő alján, ami csúnyán beázott), leselejteztem belőle „lejárta szavatosságú” ételeket, vagyis amik már napok óta fölöslegesen hányódtak (ezeket egyébként G. el szokta vinni az állatbarátainak), aztán lemostam a polcokat, a zöldséges dobozt, a kredencet és a tűzhelyet, nagyjából mindent, ami útba esett. Felért egy kiadós edzéssel. Holnap majd folytatni kell, egyesével kiszedem a polcokat, úgy haladok vele.

Ma valóban befejezem a Tolnai Lajos-könyvet, aminek a története egyre idegesítőbb. Már az elején meg lehetett jósolni, mi lesz a vége, ha valaki ennyire naiv és minden hidat feléget maga mögött. Nagy valószínűség szerint tönkremegy és belepusztul a végletekig vitt „sorsrendezésbe”, esetleg, kisebb eséllyel meghasonlott emberként sorvad el erkölcsileg és csinál olyan karriert, amelyet kínálnak neki. A hiúság is hibája a főhősnek, merthogy könnyen bedőlt az olcsó és tartalmatlan hízelgésnek. Nem vette észre, hogy a háta mögött kinevetik, kigúnyolják, ezért lett könnyű eszköze a mások terveinek. De várjuk ki a végét!

2022. január 2.

Nos, a végére jártam a könyvnek. Tolnai mindenkit megleckéztetett a végén, az egész polgármestercsaládot, és kipellengérezte a vidéki Erdélyt is. Az úrhatnámság, amivel mi is találkozhattunk szűkebb pátriánkban, nem mai keletű, csak mindenki a saját környezetében érzékeli a legélesebben. A nagyravágyó polgármesterné, leányaival együtt kitartott az apa elveinek támogatása mellett, így egzisztenciálisan egyre jobban lesüllyedtek. Mondhatni, a városi proletárok szintjére, s végül hazaköltöztek. Jobban mondva az apa és a feleség annál a lányuknál kaptak rezidenciát, akinek a házasságát annyira lealacsonyítónak tartották. Az anya megtört a sok munkában, hamar elhalt, az apa pedig az első színielőadáson, amibe ismét belevitték, a Lear király előadása közben megtébolyult. Lánya házában maradt, aki jó kalmárfeleségként igyekezett visszaszerezni, amit csak tudott, még a szülői házat is megkapta volna részletfizetésre, de az apa betegsége után már nem volt értelme. Tarczali polgármester és bukott laptulajdonos a saját vágyálmai kergetése közben nem volt képes felfogni, milyen az őt körülvevő világ. Senkire nem hallgatott, pedig akadtak jóakarói is. A biztos megélhetést feladta a teljesen bizonytalan városi élet kedvéért, így bukása törvényszerű volt. A második verzió tehát, hogy esetleg alkalmazkodik a számára felkínált korrupciós lehetőségekhez, ahogyan sokan mások is, nem jött be.

Lehet, hogy tipikus alak volt ez a vidéki polgármester, de meglehet az is, hogy Tolnai személy szerint akart valakin bosszút állni azzal, hogy megörökítette az alakját. Mint ahogy a mellékszereplőket is élő személyekről mintázhatta. Ezzel ő is kihívta maga ellen a kortársak haragját, talán ezért ragadtak rajta azok a csúnya jelzők.

Az utókor számára fontos mégis, hogy regényeit megírta, máskülönben hajlamosak lennénk idealizálni a régi korokat és azok embereit. Akár kulcsregény, akár nem, érdekes volt visszatekinteni a XIX. század belvilágába, amelyet azért helyenként szőrmentén említ a szerző. Pl. a ruhaviseleteket, amelyekről csak annyi megjegyzést tesz, hogy a német koriak vagy az ismét magyar zsinóros viselet, amihez aztán visszatértek. Vagy hogy az ex-polgármester elfelejt díszmagyart vinni magával, amikor a képviselőválasztáson indul. Pedig ismét az a menő. Nos, a két korszak összevetése ennyiben érvényesül, de mindkettőt kritika nélkül említi, holott az utókornak épp ez volna a legizgalmasabb, hogyan élte meg a korszak embere azokat a tragikus évtizedeket, s végül hogyan került ki belőlük.

A Tarczali lányok vidéki színésznők lettek, azok is maradtak, rájuk, bármilyen lelkesen támogatták is édesapjuk terveit, ez a sors várt, ami szintén csak fokozatos lesüllyedést jelent. Ők továbbutaztak a vándor truppal, a szerző se méltatja többre alakjukat, sem szerepüket.

Az egész család vereségként, kudarcként éli meg a visszatérést, pedig van ilyen. Az okos ember hamarabb belátja tévedéseit, azt pedig, hogy csak elvtelenül hízelegnek neki, már egészen csekély élettapasztalt birtokában belátja. A visszatérés lehet újrakezdés, majd ott, helyben bizonyítás, ahol az a bizonyos kudarc érte. Az az igazi győzelem, nem egy pénzen vett vidéki képviselőválasztás, melyet titkon az az ambíció hajtott, hogy megmutathassa régi városának, mire vitte máshol. Az ilyesmi értelmetlen. Mindenkinek adatott egy hely, ahová a Jóisten elküldte egy bizonyos szerepet betölteni. Abban a bizonyos szerepkörben kell megállni a helyünket, és ezt nem másnak kell bizonygatni, hanem egyedül a Mindenhatónak, aki halhatatlan lelke egy darabját kölcsönözte nekünk egy földi élet idejére. A többi lényegtelen és epizódszerű.

Nem tudni, hogyan hatott Arany János egykori tanítványára, Tolnai Lajosra, hogy ennyire eltérő hangvételt üt meg regényeiben. Arany inkább a finom irónia eszközével élt, jóval szelídebb természetű volt. Tolnai viszont jól kifenyegerekeskedte magát ezzel a két művel, s valahogy kiélte bosszúszomját a vidéki Erdélyen és a lélektelen, egyre jobban elidegenedő Pesten. Nos, megtörtént, s a bosszú tényéről és mibenlétéről az egészen kései utód is értesülhet. Szembesülhet vele, hogy az akkori hősök is megérték a magukét, mint ahogy azt is, hogy a mai szerzők jóval durvább hangvételt engednek meg maguknak, ők abban élik ki magukat, meg a nyíltszíni verekedésekben, káromkodásokban. Hőseik még csak nem is leplezik agresszív természetüket, hanem direktben érvényesítik az ököljogot, akárha az egykori vadnyugaton lennének. S hogy ez kinek, minek a hatására alakult, arról minek értekezzünk, úgyis tudja mindenki: a nyugati filmipar termékei, és az ehhez igazodó irodalomszerűség. S hogy ki ne felejtsük: az egyre vulgárisabb sajtó, amely most már internetes formában nyomakodik be mindennapjainkba.

.....

Egy mai televíziós hírben holland tüntetőket mutatnak, fehér védőruhában és fehér maszkban. Az éttermi és egyéb megszorítások miatt tüntetnek. Az egyikük kis transzparens mutat fel: „Virus = Media”. Ami bizonyára így is van, de azért nem szabad megfélemlíteni a valódi kórokozóról sem, mert nemcsak a média testesíti meg az egyik legrosszabb vírust, hanem maga a vírus is naponta öl. Ezzel szemben arra rábeszélni az embereket, hogy maradjanak védtelenek, kész emberölési kísérlet, még hozzá tömeges formában. Ezt az alig titkolt vágyát fejezte ki a baloldal miniszterelnök-jelöltje is, aki egyre harciasabb és egyre hülyébb kijelentéseket tesz. Szerinte az öregeket jelentősen megtizedelte a covid, ezért nekik most jobbak az esélyeik a választásokon. S vajon honnan tudja az a nagyon okos vírus, kit kell célba vennie? A betegség pártsemleges. Az kapja el, akinek gyengébb az immunrendszere és nem is tesz semmit ennek megerősítésére.

.....

Abszolút pártsemleges téma. Tegnap sok jég leolvadt a kis hűtőből, ami miatt este kénytelen voltam konyhát takarítani. Ma folytattam az akciót, egyre fentebbi polcok megtisztításával és selejtezéssel. Ezzel is estére végeztem, mert alapos munkát akartam magam mögött tudni.

Eközben észrevettem, hogy a hűtő – nyilván a panel ferdesége miatt – jobbra lejt, tehát amikor leolvasztja a hűtőfalról a jeget (automata módon illik neki), akkor a víznek csak egy része folyik bele a közepén levő lyukba, a többi előbb megáll, stagnál, majd irányt változtatva lecsorog a zöldséges doboz felé, tönkretéve a benne levő zöldségeket. Amikor továbbhalad, kifolyik a hűtő ajtaján és károsítja az alsó lemezeket, arról nem is beszélve, hogy elárasztja a konyha egy részét is, ami nemcsak bosszantó, hanem balesetveszélyes is.

.....

Ma ismét szép idő volt, 14 °C. Élénk szél fúj, így kissé körülményes volt a szellőztetés, de megoldottam, csak lépcsőzetesen haladtam vele, mint a hűtőtakarítással 😊)) Az egyik füstölgő szomszéd megint itthon dekkolt egész nap, csak délben ment el, talán ebédelni, valahová, közben újra szellőztettem a nappaliban és az én szobámban is. Remélem, holnap már „tisztá lesz a levegő”, vagyis hogy mindez nyugodtabban lesz művelhető. Előbb-utóbb úgyis dolgoznia kell a fiatalembernek. Több kékcinke vendégünk is van, meg igen apró széncinegék. Nem tudni, hogy olyan kései fészekaljából származnak, vagy nem volt elegendő rovartáplálék a számukra (alultápláltak).

2022. január 3.

Ma a tegnapival ellentétben csúf idő volt. Nappal is esti sötétség a sok gyülekező felhőtől, amelyek azonban nem sok esőt hoztak, csak kicsit vizes lett az utca délután. Lustálkodásra hívott a nap, erre is használtam, csak kevés házimunkával dicsekedhettem. A dohányosok szerencsére ma nem voltak itthon, így legalább szellőztetni lehetett nyugodtabban, mint egyébkor, hétvégeken. Nem válaszoltam a Bookline levelére, nem idegesítem vele tovább magamat, majd vásárolok mástól. Most inkább a gyökereimbe való visszahúzódás idejét szeretném kihasználni. Ünnepek után mindenki leereszt egy kicsit, és nekem ez nem társasági időm, hanem felkészülés a következő írásra. Azért ez a nagy passzivitás.

Egy cikk alapján megtudom, hogy a „ceviche peruano” egy nyers halból készült étel, amit talán sokan kedvelnek is, de belegondolva, hogy Peruban milyenek a tisztasági viszonyok, még belegondolni is rossz, hogy főzés nélküli halat kínálnak a vendégeknek. Még korábban láttam, hogy Peruban azért szokott fel-felbukkanni a kolera, mert a szennyvizet közvetlenül a tengerbe engedik bele, látványosan a tengerbe, akár magasan fekvő helyeken is, ahol a csatorna vége nyitott, aztán zsupsz, mindent bele az élővízbe!...

Ez az étel nem azonos a japán szusival, habár nekem azzal szemben is fenntartásaim vannak. A hal veszedelmes étel, könnyen lehet mérgezést kapni tőle. Tudom, persze, hogy a lime és egyéb fűszerek fertőtlenítenek, de akkor is... ehhez én már konzervatív vagyok. Vagy talán túl óvatos. A ceviche peruano (ejtsd: szevicse peruáno) lila hagymaszeletekkel és édesburgonyával készül, fokhagymával, és lime levéllel öntözve. De mit is időzöm mellette? Úgyse fogok ilyet készíteni a családomnak.

.....

Márai Sándorról olvasok egy tanulmánykötetet, jobban mondva pár elemzést, életrajzi adatokkal bőségesen kiegészítve, s hozzá szemelvények Márainak olyan írásaiból, amiket tudomásom szerint nem szerkesztettek kötetbe még. Annyiból árnyalja a Márai-képet, hogy természetesen nem ismerhetem minden életrajzi adatát, ami nem csoda, hiszen idehaza indexen volt, s a rendszerváltás után is főként a legismertebb könyveit adták ki újra. Nem tudtam, hogy annyira szegény volt, mert úgy véltem, hogy a Szabad Európa Rádiótól kaphatott rendes nyugdíjat, amiből kényelmesen megélhetett volna. De hát kitől is tudhattuk volna meg? A filozok még a rendszerváltás után is ódzkodtak, hogy megírják legalább a tőle elirigyelt rovatot egy irodalmi lexikonba, vagy hogy összeollózzanak egy monográfiát a XX. század legjelentősebb magyar írójáról. Na ja, nincsen kitől ollózni, és ez komoly hátrány az irodalomtörténész szemében. Elsőként megírni egy komoly művet, mely alapul szolgálhatna további könyvek megszületéséhez, komoly kihívás. Nem is értem, mitől lettek ilyenek kortársaim, de persze értem, csak szégyellem leírni, hogyan görbítette ennyire meg a Kádár-korszak a neves kortárs szerzők gerincét.

Még a rendszerváltás előtt jelent meg a „spenótnak” egy kiegészítő kötete a XX. század magyar irodalmáról, de abban Nyírőt is csak lehúzták, legfontosabb kipécéznivaló könyve a Zöld csillag volt, s talán máig ezt tekintik hivatalos alapnak a „hivatásosok”, emiatt nem mernek hozzányúlni a témához. Azt mindenki tudja, mennyire fut Márai külföldön, fordítják, kiadják, előadják, már csak a megfilmesítés hiányzik, s annak külföldi terjesztése. Itthon *A gyertyák csonkig égnek* és az *Eszter hagyatéka* érdemesült ki erre, nem ártana folytatni a sort. Nemzeti történelmünk és irodalmunk mások számára is érdekes és tanulságos lehet. De a befutott filmesek nagy része is inkább csak szidja a saját hazáját, lepocskondiázza a kormányt, amelyiktől nem mellesleg egy csomó pénzt kap, hogy a saját érvényesülési vágyát kielégíthesse belőle. És mit adnak ők a hazának? Az nem viszonzás, hogy célba köpködnek ránk, és titkolni alig bírt vágyuk, hogy Hollywoodban fussanak be, pedig ahhoz oda kellene kiköltözniük, és ott összekalapozni a filmjeikre valót. Az már valódi privát teljesítmény lenne, de így csak olyanok, mint egy hisztis kölyök, aki veri a fenekét a földhöz az utcán, hogy ezzel pénzt, ajándékot vagy egyéb juttatást, figyelmet kizsaroljon a szüleitől. S ha megkapja,

sértődött arcot vág, majd újabb akciókon töri a fejét, hálát, örömet nem érez, mert az ilyen szerzési lehetőség csak manipulációs elem a félresikerült eszköztárában. Bizonyos értelemben mégis sikeresek, mert külföldi díjakat nyernek el, s talán annak a feltétele is, hogy bennünket ész nélkül szidjanak. Ha ez a kis haza annyira derogál nekik, miért nem választanak maguknak egy másikat, amelyik szerintük sokkal különb a mienknél? Senki nem akadályozza meg őket abban, hogy efféle vágyaikat kiéljék. Talán az a legfőbb visszatartó erő, hogy ott csak kis senkik lennének, vagy annak tekintenék őket, hiszen csupán eszköznek kellene egy vacak manipulációhoz, amely hazánk permanens lejáratását célozza... és már mióta... A lelkük rajta. A megrendelőké is, meg a honi labancoké, akiknek nevezni szoktam őket.

Hasonló témában vagyok kénytelen lejegyezni a következőket. Csőre Gábor műsorvezető egy rendkívül tapintatlan megjegyzést tett Mária Teréziával kapcsolatban. „Szeretett királynőnek” titulálta, ami nagyon messze áll a valóságtól. Mondhatnánk inkább úgy, hogy szeretett királynő lehetett a labancok körében, akiknek szolgálatait mindig megfizették a Habsburg uralkodók. De hogy éreznek ilyenkor a székelyek, akik ellen a siculicidiumot elrendelte a termetes királynő, azt csak sejteni lehet. A labancok által szeretett uralkodónő Egerben se volt népszerű, miután nem engedélyezte egyetlen létesítését városunkban, és egyetlen becsületes irodalmárnak se illik túl nagy szeretettel emlékezni rá, hiszen ő volt, aki életfogytig megtiltotta Mikes Kelemennek, hogy hazatérjen Zágonba. Miközben tudjuk, hogy Mikes nem vett részt a Rákóczi-szabadságharcban, csupán íródeákja, azaz titkára volt a nagyságos fejedelemnek. Mindezért szeretni a császárnőt és rajongani érte... már felér egy hazaárulással.

De nem vádoló vagyok Csőre Gábort, akinek ezek szerint hiányosak az ismeretei magyar történelemből. Inkább felhívom a figyelmét, hogy minden hazai gonosztevő épp erre a feledékenységre és tudatlanságra épít, amikor úgy képzelet, hogy gaztetteit idővel majd elfelejtik a nagyvonalú magyarok, akik nem szoktak bosszút állni halottaikért, tönkretett művészeikért, nagy embereikért. Csupán elgondolom, hogy két évszázad múltán, amikor még többet hazudnak az erre felkért és busásan megfizetett (vagy csak önként kéjelegve gyűlölködő) történészek, valaki kitalálja, hogy Bokros Lajos vagy Gyurcsány Ferenc, netán Lendvai Ildikó milyen kedves, jó, szeretett politikusok voltak. Siculicidium az ő idejükben már nem volt, de volt szemkilövetés, megszorítás-politika bőven, botrányok, panamák, óriási elsikkasztott közvagyonyok, államcsődközeli helyzet, Magyarország lekurvázása, Brüsszelben folyamatosan lejáratása, s talán a kortárs értelmiséginek nem is szükséges elismételni cselekedeteiket. Volt már ilyen? Mármint történelemhamisítás? Csak tessék fellapozni a Rákosi- és Kádár-korszak történelemkönyveit, mivel tömték szegény ártatlan diákok fejét, akiknek a szüleit, nagyszüleit úgy megfélemlítették, hogy beszélni se mertek a gyermekeik előtt a közelmúlt történéseiről. Volt viszont 1919-es legendárium, ami alapján még sok értelmes embert is megvezettek. Aki mégis tisztán akar látni ebben a kérdésben, olvassa el *Fekete István: Zsellérek* c. regényét! Olvassanak Szabó Magdát is, akinek szakmai felkészültségét senki nem meri elvitatni, és megtudhatja tőle, hogyan hajtották be az adót a „szeretett Habsburgok” idejében szerencsétlen paraszton. Szoptató anyákat pincébe zárva, elválasztva őket az éhesen üvöltő csecsemőiktől, a férfiakat áztatott kötéllel verve,

mely eszköz egyébként kedvenc kínzóeszközeik közé tartozott. Ezzel akasztották fel az ellenük fellépni merészülő alattvalókat, szinte egész tisztakarunkat. Ezzel fogdosták össze katonának éjjelente az elfogható fiatalembereket, hogy a mindenkori örökösödési háborúik ágyútöltelékei legyenek, s hogy a magyarság természetes szaporulatát visszavethessék ezáltal. A siculicidium is mintha ebből indult volna ki... az erőszakos térhódító Habsburg-politikához asszisztálni nem akaró, makacs székelyek ellenállása miatt. Gondolkodjanak el az egyébként nem műveletlen, csak figyelmetlen tévések, hogy kiket dicsérnek ekkora hévvel. Azt a családot, amelynek felmenői a hírhedt Fuggerekkel összefogva fosztották ki Magyarországot, majd dicstelen tetteik betetőzéseként voltak okozói Trianonnak, Magyarország szétszabdolásának. Az az Ausztria, amely egy kesztyűnyi terület volt (nagyjából Karintia) a honfoglalás kori Magyarországhoz képest, pár évszázad alatt viszont amőbaként falta fel és kebelezte be az egész Nagy-Magyarország területét, természeti kincseit és teljes népességét.

Hát ezek miatt inteném a meggondolatlan műsorvezetőt, aki éppen a Magyar Krónika nevében jelent ki efféléket, hogy kímélje az erdélyi nézőket, s az itthoniakat is, mert Mária Terézia szeretgetésével jókorákat rúg azok önértébe, akik ezt nem érdemlik tőle. Tudjuk természetesen, hogy *Jókai Mór: A cigánybáró* c. művét veszi kizárólagosan alapul, amit láthatott számtalanszor operett formában, majd rajzfilmben Szaffi címen, ám ehhez hozzágondoljuk, szigorúan a történelmi hűség jegyében, hogy Jókait alaposan megszédíthette Sisi királyné szépsége, amikor ilyen Habsburg-dicséretet bocsátott útjára. A nagy íróknak is lehetnek tévedései, ám Isten nem ver bottal... Jókait is becsapták a honoráriummal, a Habsburgok meg bezsebeltek egy olcsó dicshimnusz magukról. Arany János sokkal becsületesebben viselkedett, amikor visszautasította a tőle kért köszöntő verset vagy beszédet, majd megalkotta A walesi bárdokat és a Szondi két apródját. Az utókor mégis az ő emlékét őrzi szeretetében, nem az azóta névtelenné lett talpnyalókéét. Többször felhívtam arra is a figyelmet, hogy A walesi bárdokban adott Arany-válasz egészen pontosan a Gotterhalte, azaz az osztrák himnusz dallamára énekelhető, tehát olyan szarkasztikus választ kapott a vén szifilisz, ám azóta agyonfényezett uralkodó, hogy azt nem tette ki a kirakatba... ezt a tény azonban azóta se tanítják a magyar iskolákban.

Zichy Mihály illusztrációja A walesi bárdokhoz

Mi azóta is jegyezzük, hány nagy magyart tettek tönkre a „szeretett uralkodók”, akik ezt nemcsak tudatlanságból, alapismeretek hiányától vezérelve tették, hanem szándékosan. Ki miatt vesztette el a daliás Wesselényi Miklós a szeme világát? S vajon miért? Mert egy saját nyomdát vett a saját pénzén, s mert a „szeretett uralkodók” ennyi jogot se hagytak meg a magyaroknak. Minden csak az ő cenzori engedélyükkel jelenhetett meg, aminek jegyében terjedhetett el az a hazugság is, mennyire szeretett királynő volt Mária Terézia... Tudjuk persze, hogy több film is készült a királynőről, de ellene vethetjük, hogy rengeteg „dokumentumfilm” készült a „szeretett” Rákosi Mátyásról is, aki kisgyermekeket simogatott, hasonlóan Sztálinról, Leninről, a munkásnőket kedélyeskedve ölelgető Kádárról, s tevékenységüket aztán jelentős tömegű újságikk és dicsőítő iromány és festmény is „dokumentálta”. Nos, hol van hát az igazság, kedves Csőre Gábor? Mindig csak a labancoknál, akik kizárólagosan bitorolják a sajtót? És ezt épp egy jobboldalinak hitt tévécsatornán kell hallanunk a saját fülünkkel?...

Az egri egyetem azóta megvalósult, éppen az Orbán-kormány támogatásával, melynek intézkedése folytán a katolikus egyház visszakapta rendelkezési jogát az intézmény fölött. S ha belegondolunk, hányan szidják Egerben és országszerte a miniszterelnököt és a kormányt, s ugyanakkor dicsőítik Mária Teréziát, csak mert levetítettek a tévén egy róla szóló filmet, hatalmas öngól ez a jobboldalnak. Nem hisszük, hogy jót tenne ez bárkinek, épp a választások előtt. Akik hibáztak, azoktól elvárjuk, hogy korrigáljanak, s mielőbb. Legalább a jelenkor tudja, ki érdemel valóban dicséretet. A nagy magyargyűlölők meg csak nyugodjanak békében, ha éppen nem szégyellik magukat legalább utólag mindazért, ami elkövettek a magyarság ellen. Ők nem érdemelnek díszes újratemetést, még irodalmi formában sem.

2022. január 4.

Álmosító, szürkeség honolt fölöttünk ma is. Kevés eső esett délután, előtte hozta a szél a hideg levegőt, az egyre hidegebbet. Keveset olvastam őstörténetünkből, majd a konyhán aktivizáltam magamat estefelé. Jókor, mert J. is átjött és beszélgettünk egy kicsit. Babavárás, anyai tanácsok, egy kis kukoricasaláta a kismenyemnek, amit nagyon kedvel. Az idő egyébként lehangoló, álmosító, most is hamarosan visszavonulok. A tegnapi írott jegyzetemet ma este küldtem el Csőre Gábornak. Nem számítok válaszra, a pestiek nem szokták erre méltatni a vidékieket, de legalább tudjon róla, hogy sokan nem értenek egyet vele. A Habsburgok dicsérete kapcsán mindig rájuk kell szólni: mi nem vagyunk labancok, és egyáltalán nem tudunk megbocsátani az egykori uralkodócsaládnak, mivel soha nem kértek bocsánatot tőlünk, sőt ma is odavannak maguktól.

.....

„Az öregség villogó csúcsain” (Szabó Magda) a ’mettől- meddig’ tündököl. Tudás vagy nem-tudás? Másoknál tudni-nem-akarás és megérzés között billeg az öregkor libikókája. Hogyan is lehetne egyértelmű választ adni ezekre, amikor ahányan vagyunk, annyiféleképpen látjuk a világot. Talán tetszik emlékezni: a törött üvegcserepek hasonlatomra, amely szerint minden egyes tükörcserép a maga módján tükrözi vissza a valóságot. Nem torzítás ez, hanem különbözőségünknek a teremtés szerint meghatározott valósága. Lehet tagadni, csak minek? A teremtmény az, akit nem lehet önkényesen megváltoztatni, átalakítani. Az ember nem tárgy, és nem állat, hogy önjelölt „világ-urak” csak úgy tenyésztani akarják. Abból soha nem sült ki semmi jó.

Holnap Vízkereszt. Végre kirepül a karácsonyfa a nappaliból, ahol már minden tele van fenyőtűvel! Visszakerül a helyére a szobabiciklim, és nyugodtabban tudok tekerni a megszokott helyemen. Nekem persze mindig megérkezik a figyelmeztetés: csak ne hajtsam a napokat, eltelnek azok maguktól is! Aki sűrgeti az időt, az minden egyes nappal a halálához kerül közelebb. Tehát... Tiborchoz hasonlóan túrjunk békességgel...

2022. január 5.

Ma, Vízkereszt napján valóban kirepült szegény potyogós karácsonyfa. G. szépen felporszívózta a mindenhol megtalálható tűleveleket, bár ismerve a lucfenyő „szokásait”, még júniusban is akad majd belőle. Az illata azért finom volt, az hiányozni fog egy darabig.

A madarak egy része elmenekülhetett a szilveszteri tűzijáték-robbanásoktól megrémülve, mert a földimogyoró még ma reggelre se fogyott el a külső ládasorról. A mátyásmadarakat se láttam, talán az első menekültek közé tartozhatnak. A galambok viszont kiszorították a balkáni gerléket, ezek közül már karácsony táján se láttam egyet se. A cinegék bölcsebbek, ők továbbra is jönnek. Havas táj nincs, és nem is igen várható egyelőre. Majd márciusban!... Így van ez már hosszú évek óta, és a gyümölcsstermésünk sínyli meg a legjobban.

2022. január 6.

A madarak ma visszatértek, annál is inkább, mert fáztak. Délelőtt 10-re már nagyjából mindent elfogyasztottak, amit kivettem nekik. Délben kellett az utánpótlás. Megint egy laza nap van mögöttem, de nem bánom. Csak a bevásárlás után pakoltam el, amikor G. megjött. Utána rendbe hoztam a tegnap kissé szárazra sikerült sajtos tésztát, ami elég jól sikerült. Holnap elkezdem a szárnyas ételek visszavezetését is, egy adag töltött csirkével.

Még mindig csak nekikészülődöm az írás folytatásának, de odáig nem jutottam el, hogy előkeressem a félbehagyott regényt, A baritont, vagy a szintén félbehagyott gyerekmesét, netán bemásoljam a Misi gyerekeinek régebben írt mesekönyv anyagát. Mañana... Merthogy már megint késő van. Születendő kisunokámnak kerestem gyermekholmikát, praktikusakat, de még ráérek választani, meg azt is eldönteni, milyen ajándékkal lepjem meg a fiatalokat. És előbb talán meg kellene nézetnem ezt a gépet is, mert az előbb ismét váratlanul lefagyott. Nem szereti a balos témákat, mindig akkor jelez be újabban... De hogy ebben mi a ráció? Hiszen mindig csak én használtam, én pedig nem neveltem félre 😊))

2022. január 7.

A könyvírásnak aztán mégis nekikezdttem, már az 56.oldalnál tartok. Talán túl korán is kezdtem, mert az ünnepek után nem túl sokat pihentem. De a babavárás talán még lehetővé teszi ezt a tempót, utána majd meglátjuk. Ha most jobban tudok haladni az írással, később nem fog zavarni, ha egy-egy napra lemaradok a szokásos tempómtól.

Tolnai Lajos után most Bánffy Miklós könyvét vettem sorra (Egy erdélyi gróf emlékiratai), de a IV. Károly koronázási ünnepségéről írott jegyzetei inkább idegesítettek, annak ellenére, hogy a részletek leírása igen plasztikus. A Habsburgok kártékony hatásával kapcsolatban nem változott a véleményem, most csak annyival egészült ki, hogy az arisztokrácia behódolt nekik, s közben legfeljebb háttér-eseményként szerepel a hadirokkant, szerencsétlen katonák aranylovagvá ütése. Mindezek mögé odaképzeltük a háború sújtotta, leszegényedett ország képét, az éhező vagy nélkülöző embereket, akik gyakran még azt se tudják szeretteikről, merre járhatnak a nagy háború során, s hogy életben vannak-e. A koronázási helyszín leírása igen színes, ámbár azt sajnálja Bánffy Miklós, hogy nem a Halászbástyán rendezték, ahol százezres tömeg ünnepelhette volna a király megkoronázását. Feltéve, ha lett volna kedvük ünnepelni, s nem a saját bajaikkal lettek volna elfoglalva, tegyük hozzá.

De nem prejudikálok, mert hiszen ez csak az első fejezet volt ebből a könyvből. A kivitele egyébként impozáns, valaha így tudtak könyvet készíteni, most is adhatnának magukra többet a kiadók. Igaz, a szép könyveket produkáló kiadók sorra tönkre mentek a rendszerváltás után. Nem tudni, hogy a konkurencia aknatevékenysége miatt, vagy mert nem kalkulálták ki rendesen előre a könyvek költségvetését, netán az olvasóik szegényedtek el, a potenciális vásárlóik. A rendszerváltás környékén ez gyakori dolog volt. Nekem is meg kellett gondolnom, hogy a családi költségvetésbe mi fér bele.

.....

A halál egy perverz disznó, gondoltam tegnap magamban, már ami az öregekre való várakozását illeti. Megvárja, amíg teljesen megcsúnyulunk, a külsőnk valami titkos belső betegség hatására egészen elváltozik, s csak akkor leszünk számára kívánatosak. Ami a fiatal testben szép és vonzó, azzal ritkán foglalkozik, előbb tönkretesz, vagy kivárja, amíg valakik tönkretesznek bennünket. Hát ezért tettem rá ezt a csúf megjegyzést.

Az apropó pedig ez. Régi udvarlóm és további tisztelóm, P. látogatott meg szerdán. Többször is szeretne volna már megtenni, de eddig mindig elutasítottam. Nem a személye vagy valami régi sértődés miatt, ilyeneket én nem őrzök magamban. Inkább csak nem akartam kiábrándítani a mostani tönkrement külsőmmel, ami a környezetemnek nem tűnik fel, hiszen mindennap látnak, hanem azt szerettem volna, ha a régi emlékkép marad meg benne utoljára. Ugyanemiatt választottam két régi fényképemet a köteteim számára. A költő lelke fiatal marad, erre emlékezzenek, mert az sokkal jellemzőbb rám, mint a mostani öreg külsőm. Lehet, hogy ezt hiúságnak gondolja valaki, de részemről ez inkább valami tapintatféle – egy érzékeny lélek iránt, aki megérdemelt volna ennyi kíméletet. Az illúzió valószínűleg összetört, és most már ketten sajnáljuk, nemcsak én... Bár ki tudja... lehet, hogy én is úgy járok, mint egykori történelemtanárom, akit rajongva vettek körül régi barátnői a Dobó téren. Ugyanolyan szeretettel tekintettek rá, mintha helyes és fiatal lett volna. Akkor nem értettem, de később annál inkább. A szeretet mindent megszépít, s talán a mi esetünkben is így lesz. 50-50% rá az esély, annál többet nem tennék rá. Talán mert nem vagyok hiú, sose voltam.

Nem szerettem visszatérni régi események színhelyére. Az is ilyen illúzióromboló volt. Valami végleg elveszett, pedig meg is maradhatott volna a kedves emlékeink között – változatlanul. Nekem olyan ez, mint összetörni egy tükröt, ami azelőtt csillogóan tiszta volt, akár egy tiszta víztükör. De nem ragozom tovább ezt az értelmetlen dolgot. Megtörtént, kész, vége, s aztán majd mindenki levonja belőle a maga tanulságát. Én inkább visszatérek a munkámhoz, azzal még használhatok valamit... valakiknek... csak a személyüket nem ismerem, és az idejét nem tudom.

2022. január 14.

Mostan... nem színes tintákról álmodom, hanem írom a következő könyvem, vagyis A bariton c. regényemet... Déltengeri történet, igyekszem haladni vele, nehogy félbe kelljen hagynom, ha a baba megérkezik. Napjaim egyhangúan telnek. Napközben felkészülök az írásra, éjszaka írok. Most ilyen időszakom van.

G. megkapta az oltását. Az egész család megkönnyebbült.

2022. január 19.

Délután megnéztem a Különös házasság befejező részét (Zsurzs Éva-féle változat), amiből kimaradt a papokra vonatkozó rész, ami a korábbi változatban (Szabó Sándorral) elég

kemény volt. Pedig amit Mikszáth a regényében leírt, az a mai helybeli klérusra ugyanúgy vonatkozik.

A bariton írásával lassabban haladtam, mert képeket kerestem, s aztán már késő volt. Sebj, máskor meg sokkal gyorsabban haladok. Nem lóverseny, hanem szépirodalom.

2022. január 20.

Mostanában viszont ráhajtottam az írással. Belelendültem, már a 120. oldalnál hagytam abba tegnap éjjel, azaz hajnalban. Ezzel kapcsolatban nem is jegyzek le semmi különöset, majd a mű beszél önmagáért. Mikor újabb művet írok, soha nem tudom, kinek fog majd szólni, annyira hanyatlak a nyomtatott könyvet olvasó írástudók száma és minősége. Jóval több a funkcionális analfabétáké.

2022. január 29.

Ma megszületett első unokám, Viktória! Nagyon szép, formás baba. Mindenki boldog és fáradt.

2022. január 31.

Hosszabb kihagyás után írok ismét. Viki közben szépen gyarapodik, én befejeztem mindkét könyvem írását, de a regény szerkesztésén még dolgozom. Azért ezek a művek nagyjából sínen vannak, amibe J. is besegít, mármint a képszerkesztésbe.

Sok feljegyezni való is lett volna időközben, de a regénnyel haladnom kellett (A bariton). Megkértük neki az ISBN-számot, illetve mindkét kötet számára, az is megérkezett tegnap.

Közben kitört az orosz-ukrán háború, amibe többen is felelőtlenül beleavatkoztak már. Mi a békekötésnek és a mielőbbi rendezésnek drukkolunk, ami egyelőre illuzórikus gondolat. Az egyik oldalon egy szuperhatalom, amivel csak bolond ember köt ki, a másik oldalon egy dilettánsokból álló kormány, amelynek hatalmon tartásában Amerika erősen érdekelt. Meg hát a nagy fegyvergyártók, a bankárok, a kereskedők, a drogdílerék és minden mocskos üzletben benne levő üzleti körök. Ezekhez tartozik a mi baloldalunk, amely annyira csahol és hangoztatja az amerikai elköteleződését, hogy rájuk nézni is rossz. Ha már egy színészekből és szórakoztatóiparosokból álló csapatot kormányra tettek, most nálunk egy levitézlett porszívóügynökkel, meg a sokszorosan lejáratott Gyurcsánnyal kísérleteznek. A háttérben ott ügyködik a libás Gordon, aki jobban tenné, ha ismét eltűnne a balfenéken, ahelyett, hogy kezét-lábát összetörve nyomulna vissza a hatalomba. Nevetségesek és szájalmasak. A megbízóikkal egyetemben, persze.

Miután enyhe volt a tél, most hideg és kellemetlen a tavasz. Ráadásul szárazság van, ami a természet éledésének sem kedvez. Hamarosan választások és népszavazás, minden egy gubancnak tűnik.

2022. március 20.

A baloldal egyre hangosabb oroszellenes propagandát folytat, olykor egészen nevetséges formában. Elmondhatjuk immár, hogy most azok ordítanak a lehangosabban, akik nemcsak primitívek, hanem annak idején ők nyalták legfényesebbre a szovjet tányért...

Rém ronda kinézetű, rég levitézlett pártbanyák egyen-pólóban hirdetik magukról, hogy ők orosszal nem szexelnek. Ugyan kinek van olyan rossz ízlése, hogy róluk bárkinek a szex jusson az eszébe?!... De lehetne így is kommentálni, kiegészítésként: De bezzeg azelőtt...!

2022. március 24.

Ismét újabb bő hónap telt el. Már május van és feléledt a természet. Már zöld a fű és napról-napra látszik, hogyan lombosodnak a fák. A hagymás növények lassan elvirágoznak. Nyílik az orgona is. A tavasz kissé késett, és eléggé hűvös, száraz és barátságtalan volt a kezdete. Közben megvoltak a választások is, a várakozásnak megfelelően a Fidesz óriási sikerével. A válasz a „művelt Európa” részéről: azonnal büntető szankciókat akarnak bevezetni ellenünk. Néha az az ember érzése, hogy nem is tudják, miről beszélnek. Azok, akik a nagy fegyvergyárosok zsebében vannak, és nem tegnap óta, most nagy hangosan kardcsörtetve tüzelik Európa népeit a nagy csatára, egyenest fejjel bele a következő világháborúba. Abba, amit azok az aljas alakok terveltek ki, csak mert nagyon vágytak az extraprofitra. Pedig már az eddigi hasznaikat se tudják mire elkölteni...

Nekünk mindenesetre nagy elégtétel volt, hogy a nép egyértelmű választ adott a háborús propagandára. A baloldali választókat arra biztatták, hogy rontsák el a népszavazási szavazólapjaikat, és sokan így is tettek. A kommunikációnkon még van mit javítani. Amikor sajnáltatni akarják magukat az óvodákba is betüledni akaró ki-tudja-kicsodák, a szivárványos lobbizástívek, még mindig nem jutottunk el oda, hogy valaki nekik szegezze a kérdést: Ki garantálja, hogy ezek az alakok nem pedofilok és nem azért mennek oda, hogy zaklassák a kicsiket? Mintha a perverz disznók számára akarnák ferde hajlamúvá tenni a nagyon kiskorúakat. Magunk közt csak szatírtörvénynek hívjuk azt az egyébként helyesen meghozott törvényt, amely garantálja a szülők jogát, hogy ők rendelkezzenek a kiskorú gyermekeik szexuális felvilágosításáról. A perverz folyton lépéselőnybe kerülnek azzal, hogy nekitámadnak a normális többségi társadalomnak, és mindenki védekezni kezd, hogy ő nem akarja bántani a homoszexuálisokat. Ezzel már tévútra is terelték a kérdést. Senki nem a felnőtt deviánsokkal foglalkozik, hanem a szatíroktól akarja megvédeni a normálisnak még megmaradt felnőtt társadalom a gyermekeket, és ehhez joga is van.

Az ukrán háború időközben egyetlen dolgot eredményezett: egyre mélyülő nyomort. Egyelőre csak Ukrajna van porrá bombázva, és épp ott nem tudtak vetni, ahol a világ kenyérének javát megtermelik. Éhínség várható Afrikában és szerte a harmadik világban. Márpedig akkor a fejlett országoknak a zsebükhöz kell nyúlniuk. De addigra már ők is tönkre lesznek téve, mégse képesek végiggondolni, mi lesz a tetteik következménye. De nemcsak a brüsszeli vízfejűek vannak bevadulva, hanem velük együtt fújják a nótát a lengyelek, akiknek talán beígérték, hogy régi történelmi területeiket visszakapják, ha részt vesznek ebben a

szörnyűségben. Minél több fegyvert adnak Ukrajnának, annál tovább fog elhúzódní a háború. S ha ez így megy, akkor elkezdődik egy gazdasági világválság.

Nagyon nagy baj, amikor a józan ész helyét a gyűlölet veszi át. Ez utóbbi ugyanis megakadályozza a tőle szenvedőt abban, hogy józanul tudjon mérlegelni. illetve másokkal okosan érvelve tudjon megbeszélni dolgokat.

Egy lengyel nő utcai óriásplakátok kihelyezésével akarja rávenni a magyarokat arra, hogy mi is vegyünk részt a háborúban. No, hát ez is beavatkozás a mások belügyeibe. Plakátoljon odahaza, ott biztosan sokan egyetértenek vele. Teljesen elbolondította a lengyeleket is a világsajtó hazug retorikája. Miután szép fejlődési pályára álltak, most lenullázzák az eredményeiket azzal, hogy az adófizetők pénzét fegyverekre költik és azt odaajándékozzák a felelőtlen ukrán kormánynak, amelynek már rég meg kellett volna buknia. Aztán majd kötelezik őket, hogy építsék újjá a saját költségükön Ukrajna romjait. A háborúcsinálók és azok tányérnyalói túl messzire mennek el a szemtelenségükben.

Ha valamiért nem érdemes folytatni ezt a háborút, akkor az a történelmi ismeret, ami minden józanul gondolkodni még képes ember fejében ott kellene legyen: az oroszoknak van egy rendkívüli képessége, amiben verhetetlenek. A legszörnyűbb veszteségeikből is talpra tudnak állni. A vesztes pozícióból is tudnak nyerni és visszajára fordítani a dolgokat. Aki ilyenkor kerül szembe velük, annak az Isten irgalmazzon! Sportversenyeken sokan tanulmányozták már ezt a tulajdonságukat, hogy eltanulják tőlük, de mégse sikerült. Azért nem utánozható, mert velük születik ez az adottság. Törekedni persze lehet rá, de jobb a békesség.

A sajtó világszerte az amerikai retorikát visszhangozza, ami félrevezeti az olvasókat, nézőket és hallgatókat. Naprakész próbálok lenni az aktuális hírekből, de minduntalan az egyoldalú tájékoztatás vág mellbe. Fizetett hazudozók hamisítják meg a híryanagokat, ezért folyton kilóg a lóláb. Még a két jobboldali tévé is különbözik egymástól ebben. Az m1 amerikai anyagból dolgozik, tehát rendre melléfog, míg a hírTV folyamatosan tájékoztat a legújabb eseményekről. Onnan tudható, ki mire alapozza az ismereteit, hogy csak orosz veszteségekről számolnak be, míg az ukrán akciókat aránytalanul felnagyítják és rendkívüli csapásként állítják be, mintha máris visszaszorították volna az oroszokat. Még akkor is, ha a NATO-katonák valóban személyesen vesznek részt a katonai akciókban, akkor is nehéz elképzelni, hogy ez egy az egyben így legyen. Egy háborúban természetes, hogy nagy emberveszteségek lesznek, de a középkori török utazó leírásait idézik ezek a riportok. Evlia Cselebi az egrí várat is hatalmasnak és bevehetetlennek írta le, ami a mi szempontunkból nem volt baj, csak hogy nem volt reális. Amit írt, annak a jelentős része keleti szóvirág volt, ez jellemezte a retorikájukat.

.....

A könyveim közül az első, a verseskötet már készen van, de a második, a regény még pár igazítást igényel. Le kellene adnom a könyvtárnak, hogy időben felkerüljenek a digitális tárbá. Ha az egyik feladatomat letudtam, utána úgymint hamarosan jön az újabb. Szóval A bariton is indulásra készen, csak a kezdő lökést kell megadni neki.

Az utána következő könyvem, a Falsul írott történelem is készül, már 80 oldal megvan belőle. Hamarosan elérhetem, vagy legalábbis itt lebeg a lelki szemeim előtt a következő lélektani határ, a 100. oldal. Mikor azt átlépek egy könyv írásakor, megkönnyebbülök és utána gyorsabban szoktam haladni.

Ígéretemmel ellentétben mégis írtam pár verset az idén is. Nem sokat, nem olyan tempósan, mint valamikor, de mégis... hátha vannak még értő fülek, lelkek a költészet befogadására ebben a magából teljesen kivetkőzött világban...

.....

A híres londoni 6:3 minden magyart hatalmas lelkesedéssel tölt el. Mindenki a nagy győzelemre és a világhírré gondol, ám meg kell hallgatni Grosics Gyulát is, aki így kommentálta a dolgot. „Hidegkútinak ez nagy dicsőség volt, rúgott három fantasztikus gólt. Én viszont kaptam három gólt, nagyon csúnyákat.” Szóval mindig attól függ, honnan nézzük a dolgokat. Igaz, a kapus is ugyanolyan része a csapatnak, amelyik nyer, de a kapott gólokért bizonyára megszídták, de legalábbis ugratták érte a társak. Akkoriban szokás is volt az efféle férfiasan goromba viccelődés. Mi viszont úgy láttuk utólag, hogy Grosics Gyula fantasztikus kapus volt. Nekünk ő ugyanolyan példakép lett, mint az aranycsapat többi tagja. Mozgása, labdabiztossága, szép alakja esztétikus látvánnyá is tette, nemcsak szakmailag kiválóan felkészült és követendő példaképpé az ifjú nemzedékek számára. Ámbár lehet, hogy a focicsapaton belül is volt efféle hierarchia, amiről a kívülállók nem értesültek. Szóval hogy a

csatárok voltak az igazi sztárok, míg a kapusok afféle labdaszedő kategóriába tartoztak, ami nagy igazságtalanság volt velük szemben, ha valóban így volt. A futballkapus ugyanis nem azonos a teniszpálya mellett futkosó labdaszedő gyerekekkel.

Az aranycsapat

S hogy a közönség is milyen követelő volt, arról Buzánszky Jenő számolt be egy interjújában. Mikor nem sikerült megnyerniük a Rimet-kupát, egy hétig nem engedték hazautazni őket, mert a szurkolók annyira fel voltak dühödve, hogy meg akarták verni őket. Szóval büntetésből egy hétig nyaraltak külföldön 😊)). Utána is csak titokban csempészték haza őket, ők pedig szégyellték magukat, hogy csak egy ezüstérmét nyertek. A közönség is a „csak” kategóriába sorolta ezt a díjat, ami manapság már felháborítana sokakat. Mennyire büszkék lennének egy világbajnoki ezüstérmére, vagy egyáltalán az oda kijutásra is, amihez pár éve még egészen közel volt a mostani válogatottunk. De hát ez már egy másik csapat, és egészen más a közönség is. Az akkori közönségnek azért is volt olyan fontos minden nyereség, mivel diktatúrában éltünk, és az egyedüli sikereket a sportban lehetett megélni. Minden más vonalon megalázták és napi szinten sértegették a magyarokat. Igaz, ezt ma is megkapjuk a nagy globalista talpnyalóktól, meg a gőgös nyugati nemzetektől.

Akkor mi is változott 1100 év alatt?

Grosics Gyula gyűrűn edz (1961)

2022. május 3.

A szellemi és lelki nyomor drámája *Tennessee Williams: Macska a forró bádognetön c.* darabja és filmes adaptációja. Valahogy azért gondoltam rá mostanában annyit, mivel körülöttünk megy a nagy globalista gőg égése alatt a magyarság lenézése, sajtón keresztüli leszólása, amit egyelőre még tűrünk, de soha nem fogunk hozzászokni. Nos, az az Amerika, amelyik arra neveli a fiatalokat, hogy ők a világ legelső és legkülönb országának polgárai, talán ezt a történetet is szívesen törölné a polgárai emlékezetéből. Mert ezen valóban van mit szégyellni.

Lelki nyomor 1. Az öregek nemzedéke már szenvedélybeteg. A családfő munkamániás, a felesége kényszeres vásárolgató. Amit megunnak, az megy a pincébe. A papa rákos, már abban a stádiumban, amikor erős fájdalomcsillapító injekciókat kell kapnia. Ez éppen a születésnapján derül ki. A mama túl sokat beszél, a papa ezt nem tudja elviselni, folyton lerázza magáról. Végül a beépített pincébe, a családi lomtárba menekül, ahová kisebbik fia követi. Ott drámáznak egy sort, indulatait a kisebbik fiú a szerteszét felhalmozott lomokon éli ki: tör-zúz. Az apa büszke a fia sporteredményeire, a fia már belefásult, lenézőleg szól róla, és a szülei életmódjáról is.

Lelki nyomor 2. Az idősebbik fiú a megfelelési kényszertől és a soha fel nem dolgozott féltékenységtől szenved, amit öccse iránt érez. Tanul, majd dolgozik, mert ez vele szemben a szülői elvárás. Megnősül ugyanezért. Gyermeket nemz, hasonló megfontolásból, mégse jó sehogy, mert a papa kedvence a kisebbik fiú, és ez soha nem változik meg. A felesége csúf, rosszindulatú, stréber természetű, gyűlöli a sógorát és a sógornőjét. Folyton áskálódik

ellenük, örökös csatározások jellemzik a két nő kapcsolatát. Még azért is kigúnyolja Maggie-t, mert nincsenek gyerekei. Neki ellenben három, és már a negyedikkel terhes. Igaz, gyerekei félreneveltek, és ők is rákaptak a nagynénjükre, akit nyíltan kigúnyolnak gyermektelenségéért. Egyébként folyton hangoskodnak, csúfak és kövérek, szóval nem amolyan szerethető apróságok. A nagypapa se szereti őket.

Lelki nyomor 3. A kisebbik fiú házassága romokban hever. A férfi féltékenysége miatt összevesztek, azóta a férj elutasítja a feleségét, nem hajlandó együtt hálgni vele. Az élsportoló férfi kegyetlen ivásnak adta a fejét. Még erővel se lehet rávenni, hogy részt vegyen a családi ünnepségen. Éppen jelen van az apja házában, de elvonul a társaságtól és csak iszik. A lába eltörött, mankóval jár, de még azzal is elesik, mert részeg. Maggie, a felesége elkeseredetten küzd a házasságuk megmentéséért.

A dráma akkor csúcspontot ér el, amikor kiderül, hogy a papa menthetetlen beteg. A mama sír, hisztériázik, nem hiszi el, a sógorasszony (sister woman) rá akarja venni a férjét, hogy azonnal írasson alá az öreggel egy szerződést, vagyis harácsolni próbál. A két fivért végül is nem tudja egymás ellen hangolni, bár mindent elkövet. A papa a kisebbik fiát és a kisebbik menyét szereti. Ezt nyíltan ki is mutatja. Kiderül a féltékenységi dráma értelmetlensége is. A sportoló barát szerelmes volt Maggie-be és el is akarja csábítani, de a nő visszautasítja, bár kemény érzelmi zsarolásnak van kitéve. Mikor otthagyja a barátot a szállodában, az megpróbálja felhívni a barátját, de az nem hajlandó felvenni a telefont. Ezt vallja be a családi ünnepen, amikor a nagybeteg papa mindnyájukat kifaggatja mindenről. A lelki válságban szenvedő futballista, mivel az egyetlen barátja se áll szóba vele, végül öngyilkos lesz. Maggie is hozzáteszi a maga mozaikdarabját ehhez a történethez, kiderült, hogy ártatlan az ügyben. Mikor a sógornő ismét gúnyolódni kezd, meddőséggel vádolja, a férje melléáll, és azt állítja, hogy Maggie igenis gyereket vár. Aztán elvonulnak a hálószobába, hogy érvényt szerezzenek ennek az állításnak. Maggie, a „macska” győzött. Visszaszerezte a férjét, aki leszerelte a rosszindulatú, folyton hallgatkozó, leskelődő és stréberkedő sógornő ármánykodását.

Igaz, a lelki romhalmaz ottmarad a családban. A papa meg fog halni, a mama pedig magára marad a hatalmas birtokon, ahol néger személyzet szolgálja ki őket. A két testvér közti ellentét vagy rivalizálás is megmarad, erről a sógorasszony fog gondoskodni. A felnőttek ellen nevelt gyerekek sem fognak megjavulni, hiszen alapjaiban van elrontva a nevelésük, és az édesanyjuk se látott be semmit, csak akkor lepődik meg, amikor még a férje is leinti, hogy fogja be. A fiatal házasságok ugyan lódítottak egyet, és most megpróbálják behozni, amit elmulasztottak, de ez afféle írói túlzás. Egy huzamosan alkoholizáló férfinak nem volna szabad gyermeknemzéssel kísérleteznie, mivel az alkohol hatása az utód egészségét is negatívan befolyásolná. Az egy dolog, hogy kibékültek a házasságok, de az a sok csúnya dolog, amit egymás fejébe vágunk, nem múlik el nyomtalanul. Itt most nem szexnek kellene következnie, hanem egy nagy kibeszélésnek, vagy még inkább hosszú beszélgetéseknek, amelyek során tisztázhatják, hol romlott el a házasságuk. És az ő kibékülésüktől még nem fog feltámadni az elvesztett barát.

Szóval mindez valójában látszatmegoldás. Csak a tömény rosszindulat lett leszerelve, az is csak egy időre, mert az ilyen rossz természetű ember soha nem adja fel, mindig kezdi újra.

Ha kidobják az ajtón, visszamászik az ablakon. Érdekes, hogy a katarzist mégis átéli a közönség, és a látszólagos megoldást is elfogadja valóságnak. Talán mert az amerikai társadalom erősen a félszínen mozog – érzései és értékítéletei tekintetében. A sznobság és a hipokrizis sokkal inkább elfogadható a számára, mint a rideg valóság. Ezen el lehet persze vitatkozni, de már rég nem ez az alapvető társadalmi probléma a tengeren túl. Most mindenki a háborús retorikát cumizza, és sokan be is fogják venni. Ha másért nem, a fent említett elitelmélet jegyében, hogy t.i. ők az első nemzet a világon. A mi szomszédunkban pedig épp az ellenkezője akar bebizonyosodni.

Hasonló lelki nyomor és társadalmi hipokrizis tömörül *Az ifjúság édes madara* c. drámában, valamint a *Hosszú út az éjszakába* c. társadalmi drámában, ez Eugene O'Neill remekművé alkotása. Az előbbi a választási csalások és a feltörekvő gazdagok világának szigorú kritikája, az utóbbi a bevándorolt és nagyjából egyenesbe jött ír család tragédiája: hogyan roppantja össze a családot a befogadó, illetve őket igazán be nem fogadó társadalom velük szemben érzett tartós elutasítása. A családapa akkor is fösvény, amikor erre már nincsenek rászorulva, a fiai kinevetik érte. Az édesanya narkománná válik, fájdalmai elviselésére hivatkozva. Itt is minden „rendben van” – formálisan, csak az a fránya felszín, ami alá, ha betekint a kíváncsi néző vagy a mindent kivesező elemző, akkor derül ki, mi is lappang alatta... Az össznépi hipokrizis jegyében aztán egy gyors mozdulattal vissza is söprik az egészet a szőnyeg alá. Aki tudja, cáfolja meg.

2022. május 4.

Habár utálok minden háborút, és az ember ösztönösen amellé áll, akit megtámadtak és védtelenül marad, az ukrán-orosz háborúról azt kell mondani, hogy alapjaiban véve elhibázott. Mármint a provokatív fél részéről. Z.-nek egyre több olyan megnyilvánulása van, ami egy rossz ripacsra vall. A hazafias lózungok, a végső győzelembe vetett hite akár igaznak is tűnhetnének, de a testbeszéd és az arcjáték mindent megcáfol. Minél meggyőzőbb akar lenni, annál jobban elpuskázza. Mindezzel együtt nem kelt együttérzést, mármint önmaga iránt. Csupán a népet sajnáljuk, amelyet belehajszoltak egy ilyen értelmetlen öldöklésbe, amelynek során megfogyatkozik az ország lakossága. Egy részük elvándorol, míg mások szörnyű módon elpusztulnak a háború során. És mindez láthatóan nincsen semmilyen hatással az egyre többet követelőző és ellenfelét módszeroló ukrán elnökre. Ha valóban átélné, amit a nép most megél ebben az egyenlőtlen küzdelemben, akkor rég elszégyellte volna magát, mert tudná, hány millió embert tett hajléktalanná, otthontalanná, árvává, özvegyé, gyermektelenné. Hogy mennyi emberi tragédiát okoztak az ő önös ambíciói. Mert láthatóan a saját hatalmát menti, nem pedig a hazáját. Ha átérezné a mások baját, rég tárgyalt volna, vagy pedig visszatér Amerikába, ahol erre a hitvány szerepre ügynöknek kiképezték. De ezt nem teszi, mivel akkor már ott is csak egy lúzer lenne, több szerepet nem szánának neki.

Igaz, ez se teljesen biztos. Idehaza a baloldal óriási kudarcával zárultak az idei országos választások és a népszavazás. A sajtó mégis azt trombitálja világgá, hogy már a jobbos sajtó is átvette, mekkorát nyert Gyurcsány Ferenc, s hogy ezért intelligensnek és jó taktikusnak tartják. Pedig az önös taktikázás és a dolgok fenekestül való kiforgatása nem intelligenciára vall. Ha volna benne egy csöpp becsületérzés, már rég lemondott volna. Így viszont addig csúrték-csavarták a dolgot, amíg a lecsökkent létszámú honatyáik számára több frakciót alakítottak ki, ami alapján jóval több pénz járna nekik a költségvetésből. Komoly hiba volna rájuk hagyni, és épp egy ilyen gazdasági helyzetben, amikor épp Európa tönkretétele a tét. Az amerikai barátság és segítőkészség örve alatt, amiből ugyanúgy nem hiszünk el egy szót sem, mint ahogy Z. háborús retorikájából.

Fontos, hogy ki kell tartani a békepártiság mellett, és jó volna végre, ha vennének pár sakkleckét a mieink, hogy tudjanak lépéselőnybe kerülni, mivel a baloldal agresszivitása folyton védekező álláspontra kényszeríti őket. Ha viszont ők támadnának okosan, akkor a másik oldal lenne kénytelen védekezni, ráadásul nem is igaztalan vádakkal szemben, hanem okos észérvekkal szemben. Helytelenítem a folytonos elhatárolódásokat és szinte kényszeres megfelelni akarást sugalló nyilatkozatokat. Hiába akarunk mi megfelelni az európai trendeknek, ha azok egyre hülyébb irányba tolnak el. Fel kellene már tenni azt a kérdést is, hogy milyen alapon gondolják azt, hogy Putyint térdre kényszeríthetik? Jelenleg semmi egyéb nem tükröződik az EU-s politikusok nyilatkozataiból és a sajtó hazudozásaiból, hogy rettenetesen fel vannak pukkadva és emiatt infantilis reakcióikkal „szórakoztatják a nagyérdeműt”, ami egyébként nem is szórakozik ezen, hiszen a korábban csodált anyagi jómódja megy rá erre a brutálisan ostoba akciósorozatra.

A dolgok állása szerint Putyin rendelkezik arról az orosz közvagyonról, ami elegendő fedezetet nyújt még egy esetleges világháborúhoz is. Item náluk van az az olaj- és gázkincs, amire Európa és Amerika kart karba öltve vágyakozik. Vagyis piaci nyelven szólva az eladó

van nyerő helyzetben, mégis a vevő akarja szabni a feltételeket, mintha ő volna a nyerő. A piaci alku arról szól, hogy az egyik fél is enged valamennyit, meg a másik is, és a végén megegyeznek. Az oroszok pedig nyugodtan eladhatják a gázt is és az olajat is keletre, más vevőknek. S ha egyszer lekötik másfelé, akkor Európa pofára esik, és vásárolhatja a hitvány minőségű palagázt méregdrágán az amerikaiaktól. Hogy ebben mi a piaci ráció, azt senki nem tudja, mert valószínűleg nincs is benne ilyen. Mint ahogy azt sem, hogy a közönséges vásárlásból, azaz üzleti kapcsolatból miért kell ideológia harcot provokálni.

.....

Mai derűs mosolyunk röviden ennyi. A világhírű Kodály-módszer mellett most már úgy tűnik, hogy van Orbán-módszerünk is, amit amerikai szakértők tanulmányozni akarnak. Republikánusok fognak érkezni, ha igaz a hír, hogy erről konzultáljanak. Már csak az EU-s politikának kellene észrevennie magát, hogy rossz lóra tett. Ahogy Zelenszkij nem látja át, mennyire nem ért a politikához, sem a gazdasághoz, ugyanúgy a hazai és EU-s baloldal sem érti, csak dühöng miatta. A sajtóegyensúly megint felbillent Gyurcsány javára. Már nem arról szólnak a híradások, hogy Orbán mekkora hatalmas győzelmet aratott, hanem az egyébként elivott agyú Fletó nagy okosságáról. Egyben egyetértünk, jó nagyokos, de így egybeírva...

Nem is értem, jobboldali újságíró kollégáim hogy nem látják át ezt az egyszerű dolgot, amit bármely gyakorlottabb sakkozó azonnal észre venne. Nekünk most már nem az EU-s jófiút kellene játszani, mert azoknak a vízfejeknek oly mindegy, mit mondunk, nyilatkozunk. Ők úgylis csak a saját előítéleteikben fognak hinni, meg a baloldali rágalomáriákban. Tehát nem kedveskedni kellene nekik, hanem lerázni magunkról a sok utánunk-káromkodást, fenyegetőzést, szankciós bosszútervet, mint kutya a vizet. A kutya ugat, a karaván halad. És ismét komolyan kellene venni a keleti szövetség szinte önként adódó lehetőségét, mert hiszen ők úgylis keletieknek fognak tartani bennünket, bármennyire is Európában élünk több mint 1100 éve. Archeogenetikusok szerint az őseink innen is származnak. Akkor meg mit játszáék meg magukat előttünk?

2022. május 5.

Az EU egyre inkább hasonlítani kezd az elvtársakra. Nem fogják fel, hogy nem ők fújják a passzázszelet, hanem egy demokráciában, minden demokráciában a nép az úr. A választási akarattal ők se helyezkedhetnek szembe. Ha rajtam múlna, én már rég szóba sem állnék velük, hanem elfogadnám a keleti szövetségesek ajánlatait. Igaz, nem akármilyen feltétellel, hanem mindenkori függetlenségünk garanciáival.

Én, aki soha nem voltam oroszpartí, részben családi történetünk miatt, másrészt amiatt, ahogyan nálunk is meg akarták valósítani a kommunizmust (amiről ők maguk se tudták, igazában, micsoda), most eltöprengtem rajta, hogyan változnak a történelmi nézeteink is, ha a jelenkor anomáliáit és politikai vergődéseit nézzük. Nekünk az úgynevezett felszabadítás egy rettenetes tortúrát jelentett, értelmetlen bosszúvágyat az oroszok részéről, akik a népet egy kalap alá vették a fasisztákkal. Időközben ők is revideálhatták a velünk kapcsolatos nézeteiket, ez többek között megmutatkozik az Orbán-korszakban szépen rendeződött

gazdasági és kulturális kapcsolatainkban. Most, hogy Putyin elnök nagy bejelentést kíván tenni május 9-én, belegondoltam, hogy nekik is volt részigazságuk, amikor Hitler csapatait hazáig kergették és pontot tettek az egész nagy háború végére. Ez nemcsak Európának került óriási emberáldozatokba, hanem az oroszoknak is, akiket ráadásul egy elmebeteg diktátor kínozott évtizedeken át előtte (nem is egy! kettő). Az ő szemszögükből ez egy felszabadítás volt, mint ahogy annak tekintik az ukrán háborút is. Éppen ezért Európát hálátlannak tarthatják, és joggal, amiért rég elfeledte már, hogy ezért köszönetet mondjon. Ami a szocialista táborban aztán történt, az nem a mostani kurzus sara. Ők akkor még nem is éltek, s valószínűleg másként rendeznék a vitás kérdéseket. Ha Putyinnak lennék, ezt május 9-én az európaiak fejére olvasnám. Ki tudja megcáfolni, hogy a holocaustnak, Hitler rémuralmának az ő harci tevékenységük vetett véget? Vagyis, hogy akik álszent módon annyit emlegetik a holocaustot, azok már nem gondolnak arra, hogy tkp. hálásnak illene lenniük az oroszoknak. Legelsősorban a nyugat-európai országokra gondolok, Németországtól nyugatra, amelyek jócskán megszédtek magukat, azaz a hasznát húzták annak, hogy előbb bekövetkezett az orosz invázió, majd gyorsan kapituláltak és békét kötöttek, nehogy őket is elfoglalják a szovjet csapatok. Az ő gyávaságuknak és opportunizmusuknak köszönhetjük, hogy bennünket meg épp ellenkezőleg, odadoztak Sztálin és tányérnyaló bérencei kénye-kezdvére. A „művelt nyugat” akkor is röhögött a markába, ahogyan most is teszi, amikor ész nélkül büntetnek, azaz szankcionálnak bennünket mindazért, amit ők nem mernek megcselekedni, mert végtelenül gyávák és sunyiak.

Ez lehetne az első bejelentés, mármint az utalás a 40-es években történetekre, a másik meg az, hogy kifüstölték a terroristákat a labirintusból, s hogy megtalálták, mit is rejtegettek odalent, amire korábban már emberkísérletekként utalt Putyin. Még azt se zárnám ki, hogy a Covid-fertőzések alapanyagát ott kísérletezték ki és állították elő. Ezt pedig az amerikaiak nagyon nem szeretnék nyilvánosságra hozni. És ugyanúgy be van ijedve Von der Leyen asszony, aki a rémület szülte agresszióját mind rajtunk akarja levezetni.

Jegyeztem mindezt három nappal a nagy bejelentés előtt, amikor még találgatni is nehéz, mire utalt az orosz elnök. Hamarosan okosabbak leszünk, és akkor összevethetjük az új információkat ezekkel a jegyzetekkel.

.....

Ha már a hálánál tartunk, nem lehet elmenni szó nélkül amellest, hogy vannak népek, amelyeket efféle érzések kötnek Amerikához és az amerikaiakhoz. Franciaország a Szabadság-szoborral fejezte ki háláját a II. világháború után, merthogy őket az amerikai bevonulás mentette meg a német megszállóktól. A történelem különös fintora, hogy örök ellenségeik, a németek is az amerikaiak iránt éreznek hálát, ők viszont a Marshall-terv miatt, ami kihúzta őket a gazdasági válságból és a háború utáni nyomorúságukból. A lengyelek is az amerikaiakhoz vonzódnak, mivel a jaltai egyezmény nekik is juttatott területeket, még Magyarországból is, hogy teljesen hűek legyünk a történelmi igazsághoz. Hálások a sok lengyel emigráns befogadásáért Amerikában és Angliában, ami nem volt egészen önzetlen gesztus, hanem lojális munkavállalók tömegeinek a befogadását jelentette Amerika számára, feltételezzük, hogy elég alacsony bérezés ellenében.

Magyarországon azok terjesztették az amerikanofil érzéseket, akiknek rokonai kint éltek és rendszeresen csomagokkal támogatták őket. Bár ezeknek a csomagoknak a tartalma gyakran csak levetett ruhákból, Salvation Army-nál (Üdvhadsereg) leadott eldobott holmiból állt, ezek mégis igen magas életszínvonalra utaltak a miénkhez képest. A ruhák, cipők, kissé felszaladt nylonharisnyák mellett levesporok, Nestlé kakaóporok, rágógumik, alumínium edények képezték a csomagok „törzsállományát”, ez mégis valami nosztalgikus érzéseket keltett a megajándékozott rokonokban, valamint azokban, akik ezekből a termékekből vásároltak. Nos, ez csak miniatűr nosztalgia és vonzalom egy tengerentúli világ után, amely ezzel a felszínes kínálattal kecsegtette a szegény lenézett itthoni rokonokat, mégis lehettek olyanok, akik végül kijutottak az ottani családjukhoz. Aztán szembesültek a valósággal, ami természetesen eltért attól, aminek a tengereken túl, azaz visszafelé elgondoltak.

És aztán mégse gondolt senki az oroszokra meg a hálára, mert ez a fajta reklám, bármilyen olcsó volt is, mégis jobban hatott az emberek elméjére és szívére. Most mégis át kellene gondolni, ki és hogyan provokálta ki ezt a háborút, mármint Ukrajnában, s hogy azt kellene pellengérré állítani, majd a gazdasági következményekért azokat felelősségre vonni. Az ukrán

elnök egy tehetségtelen kezdő ebben a témában, a legnagyobb sakálok egyelőre még rejtőzködnek. Reméljük, hogy mielőbb lelepleződnek!

2022. május 6.

Ma lazítani próbáltam, de közben gyűjtöttem is be az infót. Az ukrán háborúnak talán a végnapjai ezek, akkora csend övezte az ezzel kapcsolatos híreket, szinte csodáltam. Ugyanakkor a jobbos sajtónak is odadobtak pár „gumicsontot”, amin alaposan el is rágódtak a hétvégén. Az egyik a jobbos szexuális zaklatás ügye, ami kiválóan alkalmas arra, hogy az erre hajlamosak elcsámcsogjanak rajta, a másik az olajembargó ügye, ami mindenkit érint Európában. Döbbenetes, hogy nincs két ember az EU-bürokraták közt, aki felfogná: ha az egyik állam bukik, magával rántja az összes többi. Csupán a késő esti hírekben szerepelt, mintegy mellékesen, hogy az amerikai first lady meglátogatta az ukrán first ladyt, azaz pjevaja bárisnyát. Villámlátogatás volt, nem véletlenül, hiszen ilyenkor mindenki lazít, víkendezik, kirándul, strandol, kinek mihez van kedve. Holnap dolgozik, úgyhogy kevesen figyelhettek fel az estére tartogatott hírre. Lehetett ez egy udvariassági vizit, de sokkal inkább valakinek a kimenekítése a most már folyamatosan támadott és bombázott Ukrajnából, pl. a Biden fiúé és díszes társaié. Az is meglehet, hogy az utolsóig vártak vele, és kevés esély van arra, hogy az amerikai gépet bárki is átvizsgálta volna. Azon meg bárkit is kivihettek az országból. Rajtam kívül nem sokan figyelhettek fel az eseményre, és számomra se esemény, csupán annak a torzító mechanizmusnak a működése, amiben sokszor volt már részünk. Ha valami nagy disznóságról akarják elterelni a világ figyelmét, akkor gyorsan csinálnak egy puccsot Afrikában vagy Dél-Amerikában, és amíg arra figyelnek az emberek (a sajtó alaposan felhangosított üvöltözésének hatására), a háttérben meg egy még nagyobb disznóságot művelnek, ami jóval később fog kiderülni.

Nekem támadt egy kaján ötletem. Zelenszkajáról eddig senki nem hallott, én sem. Akit ki akartak menekíteni, az esetleg magára öltötte a Zelenszkaja ruháit, és ez a valaki lehetett esetleg Zelenszkij is, hiszen színész, egy nemcserés szerep neki rutin kell hogy legyen. Szép finálé lenne, ha a holnapi orosz győzelmi ünnep látványossága és hangzatos bejelentése elől húzták volna el a csíkot, akár mindketten is Ukrajnából. Sokan lélegeznének fel. Valami háttéralkunak kellett már lenni, a mai hírek közt szerepelt az is, hogy Putyin elengedte a rubelben fizetést az EU-s tagállamoknak.

Egy másik kaján ötlet a tök szenilis Biden ugratására: egy ugrifüles újságíró feltehetné neki a kérdést, kérem, hogy is hívják a First Ladyt? Lenne nagy találgatás... Nancy? Michelle? Jackie? Mármint a Biden részéről, mert lassan már a saját nevére se fog emlékezni szerencsétlen flótás. Mivel a látogatásokat erősen hangsúlyozni akarták, Bident mégse engedhették el egy nagyobb útra, mert még azt se tudná, hol van, így a felesége jött tárgyalni az erre kiszemelt célszemélyekkel. Mivel ma Szlovákia volt a következő úticélja, sejthető, hogy az olajembargóval kapcsolatosan akarják meggyőzni a V4-ből most már többször ki-kiingadozott szomszédunkat.

Az imént említett jobbkos ügy meg olyan triviális, hogy említést sem érdemel, nemhogy parlamenti, tévés és egyéb viták tárgyát képezze. A funkcióját viszont betöltötte: pár napig mindenki ezen csámcsogott. Én csak visolyogtam, ahányszor meghallottam valamelyik csatornán. A szándék világos: miután Gyurcsány felmászott a jobbkosok hátán a parlamenti pozíciójába, utóbb szabadulni akar tőlük, így segít felkavarni körülöttük a nem éppen történelmi port. A háttérből ő irányította ezt a lebuktatási akciót, a többiek csak ráharaptak, és nem vették észre sem ők, sem a sajtó, hogy bulvártémával foglalkoznak a normális parlamenti munka helyett.

A ma titokban kicsempéztett amerikai(ak) lehettek az Azovsztaból szabadon engedett alakok is, akik érintettek az ott titkos, azaz fedett akciók keretében művelt disznóságokban. Ha ők kijöttek, a többit akár szét is lőhetik, ez a szokásos nyugati hozzáállás. Holnapra kiderül, vagy azután, hogy elég piti dolgok ezek, csak annyit tesz hozzá a jelentőségükhöz, hogy állami szinten művelt emberkísérletekről volt szó, amire Putyin is utalt korábban többször. Az embereket meg azért kellett kivinni onnan, hogy ha a holnapi „nagy bejelentés” után esetleg nemzetközi bizottság száll ki Mariupolba, akkor ott ne találjanak nyomokat.

Az Azovsztabban elfogott, náci tetoválásokat viselő zsoldosok

Ha van háttéregyezmény, akkor hirtelen lecsillapodhatnak a kedélyek, a sajtó ugyanúgy kussolni fog, mint a magyar választások előtt, amikor szintén nagy szemétségre készültek. A baloldaliak tudtak róla, hogy háború lesz, de gyanús csendben voltak. Most meg utóbb fognak kussolni, mert ezt a mentőakciót is tudni fogják a szokásos riadóláncukon keresztül. Persze én is találhatnék más, jobb témát, amin töprenghetnék, de majd inkább elvonulok olvasni, mert roppant álmosító az időjárás front, ami érkezik.

2022. május 8.

Mára kiderült, hogy találgatás volt az egész, Putyin nem tett nagyobb bejelentést, mint amit tudtunk, t.i. hogy ő a NATO és Amerika ellen folytatja ezt a háborút. Megelőző csapásként, mert az USA akarta megtámadni ukrán területről. Biztosat csak a titkosszolgálatiak tudnak, mert mindez már csak akkor fog kiderülni, amikor történelemmé vált a mai politikának az eseménye.

Az oroszok győzelmi ünnepét kicsinyítette ma a sajtó is, azzal, hogy az amerikai First Lady látogatásával foglalkoztak, meg továbbra is a jobbkios botrányal. Attól még monumentális volt a nagy seregszemle, amit a Vörös téren rendeztek. A két háttérhatalomra való utalás csak annyiból volt jelentős, mert az amerikaiak eddig váltig tagadták, hogy nyakig benne vannak az ukrán mocsárban. Nekik ez most nagy üzlet, egyrészt a rengeteg fegyver eladásával, másrészt holtbiztos, hogy a fronton harcoló katonák számára kábítószeret is szállítanak, tehát kétszeresen is.

Mai új hír, hogy az Azov-brigád, vagy minek hívják őket, azt üzenete a világnak, hogy Zelenszkij cserben hagyta őket, s hogy az utolsó tőlényig harcolni kénytelenek, mert nem akarnak orosz kézre kerülni. Szóval a nagy színészkedés mögött, amit az elnökük rendez, mégis csak van egy véres valóság, amiről a szemforgató világ nem akar tudni.

Ma Budapestre látogatott Von der Leyen asszony is, akinek a mosolya mögött már inkább fenyegetést lehet sejteni, mint őszinte kedvességet. Nagyon szerveznék Putyin kicsinálását, de ez már a saját népük rovására megy. Hogy velünk, keletinek titulált népekkel nem törődnek, azt tudjuk régen. Az egykori hűbéres attitűd került elő a ládafiából. Akit a nyugati hűbérurak lekötözték maguknak, azt kvázi a saját tulajdonuként kezelték (le). Ezt próbálják gyakorolni velünk szemben is, de sikertelenül. A szlovákok meghunyászkodnak előttük, de mi nem.

Az egész történelmi hűbéres rendszer úgy működött, hogy a király személyétől függött mindenki. A birtokaikat tőle kapták adományként, és ő bármikor visszavehette az adományát, ha nem tetszett neki valami. Ezek a reflexek élnek még egyes népekben és személyekben, akik a mi független természetünket nem ismerik. Az Aranybulla szerint a magyarság megvonhatta a bizalmát az uralkodótól is, ha az méltatlanul viselkedett és rosszul bánt a néppel. Nos, ezt a passzust nem ismerte a művelt Európa, mégis ők akarnak tanítani bennünket, mi a valódi demokrácia. Pedig az már benne foglaltatott a vérszerződésben is, aminek az alapjait az Aranybulla foglalta egységbe. A nyugatiak számára ez felfoghatatlan. A német, az olasz valósággal hódol a főnöke előtt. Igaz, az olasz gyakran kifigurázza a főnökét, a királyt és a politikusokat, bárkit. Cserfes cselédként viselkedik. Nekünk ez a magatartás érthetetlen. Más az, hogy tiszteljük a feljebbvalónkat, de azért nem kellene megalázkodni előtte. A különféle mentalitást attól még el lehetne fogadni, de ez az a szint, ahol nem érezzük Európa nagy befogadását, ami már a rendszerváltás óta elmaradt. Pedig a németek esetleg hálások is lehetnének az 1989-es határnyitásért. Nem a néhai Horn Gyulának, akit kitüntettek érte, hanem a népnek, amely szolidaritásával kikövetelte, hogy a németeket hagyják elmenni. A nép bizonyára máig hálás, de a nagypolitika az mindig sovén marad, és fűtül mindenféle hálára.

Ezért nem tartom helyesnek, ha hátat akarunk fordítani az orosz piacnak, mivel ezek a kapcsolatok kitűnően működtek az eddigiekben. Európa ezért se lenne hálás, sőt az első adandó alkalommal fordítana hátat nekünk. Piacot veszíteni vagy önként feladni a legnagyobb marhaság. Mit nyújt ezért cserébe az EU? Egy nagy semmit. A baleknak kijáró megvetést és lekezelést, hogy no, lám, mégis csak mi vagyunk az ügyesebbek és eszesebbek, mert megint behúztuk a csőbe a buta magyarokat! Ezért fontos tartani magunkat, mert legfeljebb üres ígéreteket adnának, mi viszont elveszítenénk egy stabil üzleti partnert, akitől a jólétünk függ. Von der Leyen látogatása ezért volt ma olyan gyanús.

Olcsó vigasz, hogy ők is, és az amerikaiak is ugyanúgy baleknak nézik Zelenskijt is, aki az, még ha nem is tud róla. A lelke rajta.

2022. május 9.

Tegnapra kiderült, mire volt jó az elnöknéi vizit. Zelenskij elzárta a gázcsapokat, ahonnan Európa kapta a gázt. Magyarország nem, mi egy délebbi kerülről már korábban gondoskodtunk. Mindez része az ukrán elnök követelőzési és zsarolási taktikájának. Feltehetőleg csődben vannak, ezért követeli folyton, hogy adjanak neki pénzt, meg ismét pénzt, aztán fenyegetőzik, de köszönetet soha nem mond. Rendkívül neveletlen, goromba ember. Visszavihetnék már végre Amerikába.

Nekem folyton Apor Elemér: Perazim hegyéről c. verse jár az eszemben. Minden nagy fenekedőnek ismernie kellene Elemér bácsi versét. Még csak nehezükre se esne, hiszen rég lefordítottam angolra.

Hirtelen nyári meleg lett. A fák egy hét alatt lombosodtak ki az elhúzódó télies idő után. Már minden gyönyörű üde zöld, esőt is kaptunk.

2022. május 11.

A nagy meleg hatására az üde zöld nyári mattabb árnyalatra váltott, legalábbis a fákon. A fű továbbra is gyönyörű árnyalatú. Talán mert kevesebb UV-sugárzás éri a fáktól védetten. Tegnap kertészkedtem kicsit az erkélyen. Pár fűszernövénypalánta érkezett, azokat ültettem ládádba. A muskátlik átültetése is aktuális volna már, de ahhoz segítségre lesz szükségem. További palántákra kellenek még, meg plusz virágföld. Jövő héten az is meglesz.

Úgy egy hónappal ezelőtt megszökött egy kis pingvin az állatkertből Pesten. Sanyinak hívják, fél éves lehet, és ilyenkor nagyon kíváncsivá szoktak válni az apróságok. A két rendőr, aki megtalálta, utóbb örökbe fogadta Sanyit. Elnevezték szuperpingvinnek, mivel csak kevés madárnak sikerül megszöknie az állatkert védett területéről. Sanyinak viszont sikerült, ezért minősítették szuperpingvinnek.

Ma beiktatták hivatalába az új köztársasági elnökasszonyt. Szép ünnepség, kissé harcias beszéd, amelynek egyes elemeivel nem tudok egyetérteni. Ilyen nemzetközi figyelmet érdemlő eseményen nyilvánosan megsérteni Putyint nem volt túl diplomatikus dolog. Inkább

afféle hűségnyilatkozat volt ez az EU mellett, és az amerikai sajtó szlogenjeinek átvétele, mint pl. az orosz szándékok ellenzése, amelyek a volt SZU visszaállítására irányulnának. Ezeket a szándékokat senki nem ismeri, viszont feltételezésük sértő az oroszokra nézve. Komoly hibának tartom Ukrajna NATO-tagságának támogatását, mert hiszen egy elmeháborodott által vezetett ország felvétele kész öngyilkosság. Anyagilag óriási teher lenne ránk nézve is, nem beszélve a felfegyverzett és ellenőrizetlenül közlekedő ukrán férfiak szabad átmászkalási lehetőségéről. Komoly biztonsági kockázatot jelentenének, amúgy meg az EU akkor is lenéz bennünket, ha naponta teszünk nekik hűségesküt, tehát semmi értelme az efféle gesztusnak. Ez utóbbi rontaná a kormány népszerűségét, hiszen az EU-val tele van mindenkinek a hócipője, és már elég régóta. Szóval ez egy felajánkozásnak tűnt, aminek semmi pozitív hozadéka nem lesz.

Kínáról kellene példát venni. Kína bölcsen hallgat. Egyrészt nem árulja el orosz szövetségését, másrészt kivár, mire fordulnak a dolgok. Ez a kényszeres megfelelési nyilatkozatát neveléses, bárki teszi is. Annak idején a komcsik terjesztették el, és naponta követeltek efféle nyilatkozatokat, majd amikor megkapták, ugyanúgy támadták a Fideszt. Aki folyton elhatárolódik, már előre megszerzi magának a fölöslegesen nyüzsgő alak besorolást, és amit ezért cserébe várna, a tiszteletet, azt soha nem fogja megkapni érte. Akkor meg minek annyit nyüzsgögni? A dolgok úgyis később forrják ki magukat, nem kell nekünk folyton az első sorban vonítani, akár az elvtársaknak, akik viszont a feltűnési viselkedésük mellett a folytonos megfelelési kényszerükről váltak hírhedtté.

Az elnökasszonynak szép családja van. Jóképű férje, helyes gyerekei, két nagyfiú és egy kamasz kislány. Mindamelllett, hogy komoly rangot jelent az ország első emberének lenni, nagy teher is egyúttal egy családjának ennyi elfoglaltsággal járó hivatalt vinni. Ők tudják. Nekem a család az első, soha nem vágytam olyan rangra, ami terhemre volna. Persze nem vagyunk egyformák. Mások meg az én életformámat nem értik, ami sok magányos órával, visszahúzóddással, elmélkedéssel jár. Aki nagy közösségi igényű, annak ez volna kínszenvedés. Na ja. Az irodalomra se elhivatott mindenki. Az nem szakma, hanem hivatás.

A ruhatervezőknek is lesz még dolguk Katalin asszony ruhatárának összeállításával. Miközben ült, a ruhája összegyűrdött. Ezt az ő pozíciójában nem szabad megengedni, anélkül is fogják támadások és kritikák érni. Ebbe viszont bárki beleköthet, különösen a baloldali sajtó nem hagyja majd ki. Szeles, napos idő volt, a Parlament előtti téren állítottak fel lelátókat. A Zsuráfszky házaspár szép népitánc műsort koreografált. Az ökumenikus istentiszteleten szép ceremónia, a kosztüm is hozzáillően szép, elegáns.

A következő könyvemmel (Falsul írott történelem) is haladok, hamarosan elérem a 100. oldalt, ami az első lélektani határt jelzi. A könyvheti könyveim már majdnem készen vannak, csak egy javítás van hátra a regényemből, aztán azt is újtára eresztem.

2022. május 14.

Sokáig nem értettem a férfiak tolokodását irányomban. Öregségemben, amikor már sok a magányos óra és lehet eleget töprengeni, ébredtem rá, hogy a férfiakat elsősorban az

elérhetetlen, a megkaphatatlan vonzza és érdeklí igazán. Titka ennek sincs sok. A férfiak az őskor óta nem sokat változtak. Ugyanolyan zsákmányszerző vadállatok, mint akkor voltak. A sikeres vadászat lehetősége vonzza őket, ezért vadulnak be egyre jobban, amikor elutasítják őket. Részemről elég sok elutasításban volt részük, mert engem meg folyton taszított az agresszív tolakodás. Ez ugyan nem volt egyéb, mint a kétségbeesés a részükről, hogy ne valljanak kudarcot. Nekik fontos az állandó bizonyítás. Ez sarkallja őket, és nem érzékelik, amikor a visszautasítás belülről jön, elemien, ösztönszerűen.

Nemcsak a Karinthy által megfogalmazott férfi-nő ellentét rejlik ebben, hanem annál sokkal több. Karinthy és Böhm Aranka kapcsolata már a kezdetektől fogva halálra volt ítéelve. A kérdés náluk csak annyi volt, melyikük bírja tovább. Az agresszív Aranka volt kitartóbb, aki nem kímélte a társát, hanem képes volt a halálíg kínozni és megalázni a férjét, csakhogy az minél jobb műveket adjon ki magából. Még ez a szándéka se volt tiszta vagy tisztességes, mert nem a Karinthy nagyságát akarta fokozni ezzel, hanem a saját uralmát kiteljesíteni fölötte. Ezért többszörösen tragikus Karinthy értelmetlen halála. Maga a szimptóma is erre vall. Az író folytonos zakatolást, mozdonyzúgást érzékelt a fejében, mintha egy pályaudvaron lenne, pedig végig a kávéházban ült. Aranka asszony pontosan egy hatalmas gőzgép erejével támadta őt, egészen addig, amíg végül le nem tarolta.

Nos, a férfiak azért nyomulnak olyan hevesen és sokszor durván, mert nekik a naiva kell, a kis hamvas, akit elsőként szakíthatnak le (és tehetnek tönkre). Igaz, a kis hamvasnak nem igazán ők kellene, hanem valami ideális férfiról álmodik, aki nem ostromolja őket, hanem szépen udvarol, hogy amíg afféle XIX. századi módon meg nem hódítja és feleségül nem kéri. A férfiaknak erre nincs idejük, és egyébként se akarnak feleségül venni mindenkit, akit meg akarnak hódítani. A nők viszont vigyáznak az erényeikre, és folyton szembesítik a férfiakat azzal, hogyha ők is úgy csaponganának ágról-ágra, ahogyan ők, akkor világ k...ja lenne a nevük, nem pedig úrhölgy vagy szépreményű kisasszony. Ezért támad ismét ellentét a párok harcában, amíg valamelyikük javára el nem dől a kérdés.

A nemek harca egyébként eleve determinált, mert a világ kétpólusúvá van teremtve. Vonzás és taszítás, pozitív-negatív, jó és rossz, fény és árny, nő és férfi. A természetben is így van ez. Amikor az azonos pólusok kezdik el vonzani egymást, akkor baj támadt a rendszerben. Sokszor a beltenyészet okozza, mert bizonyos népcsoportok, vallási felekezetek, etnikumok nem hajlandóak másokkal keveredni, vagy nincsen ez engedélyezve számukra. Önként alakítanak ki gettókat egy embercsoporton belül, és egyre több és egyre közelebb rokonság alakul ki köztük, ami genetikailag lerontja az örökítő, azaz génállományukat. Ekkor jelentkeznek a nem adekvát viselkedési formák és párválasztások, mint pl. az unokatestvérházasság, a vérfertőzés, majd az azonos neműek egymás iránti vonzalmai. A mai világban ezt akarják megtenni etalonná, ami egyúttal az emberiség kihalását eredményezné végső soron. Ma ez a mű-harc folyik világszerte, ahová csak be tudta tenni a lábát ez a kiforgatott világrendi tendencia. Nincs származásosabb, mint amikor valaki a csonkaságát, hiányos voltát akarja megtenni követendő példává, mivel ez a mostani világban egyúttal exhibicionizmussal párosul. Ez valaha büntetőjogi kategória volt, de ismerve a jogalkotás ferdeségeit is, nem tudnám kizárni, hogy ma már ez se létezik abban a formájában, ahogy volt, tehát a jog- és igazságszolgáltatás se lép fel ellene olyan szigorral, mint valaha. Ezért

tudnak dítani a különféle aberrációk, majd ezeknek ötvözetei, keverékei, hogy normális ésszel ki se lehet igazodni rajtuk. De hát ki is akarna józan fejjel ilyesmiken agyalni, ha nem tolnák éppenséggel mindennap az orra elé, kéretlenül, tálcán kínálva számára az elfajzásnak minden nemét.

FRIDEL 2014

Lengyel György élettörténete alapján derül fény az emberek közti kapcsolattartás kudarcára. Ő úgy fogalmazta meg, hogy az, aki folyton csak jót akar nekik, állandó kudarcra van ítélve, mert a legjobb szándékok is hatalmas erővel csapódnak vissza arra, aki ezzel próbálkozik. A megfejtés megint csak az emberi természetben van. Az átlagember nem szereti elviselni annak tudatát, hogy valaki különb lehet nála. Heves ellenreakciója azért olyan átütő erejű, hogy a segítőkész, jó szándékú embertársat majdhogynem letaglózza vele, mert épp ekkora erővel védelmezi a saját álláspontját. Aki valóban többre törekszik és tökéletesíteni akarja a lelkét, ha már erre a nehéz földi küldetésre érkezett, annak az átlagos társak nem akarják megengedni, hogy különb lehessen náluk. Attól még különb lesz szándékai szerint, hiszen a Jóisten mindenkinek a lelkét nézi, nem pusztán a tetteit. Ha ott rend van, akkor a Vele való kapcsolat is rendben lesz, legfeljebb a földi megtöretés lesz kegyetlenül nehéz.

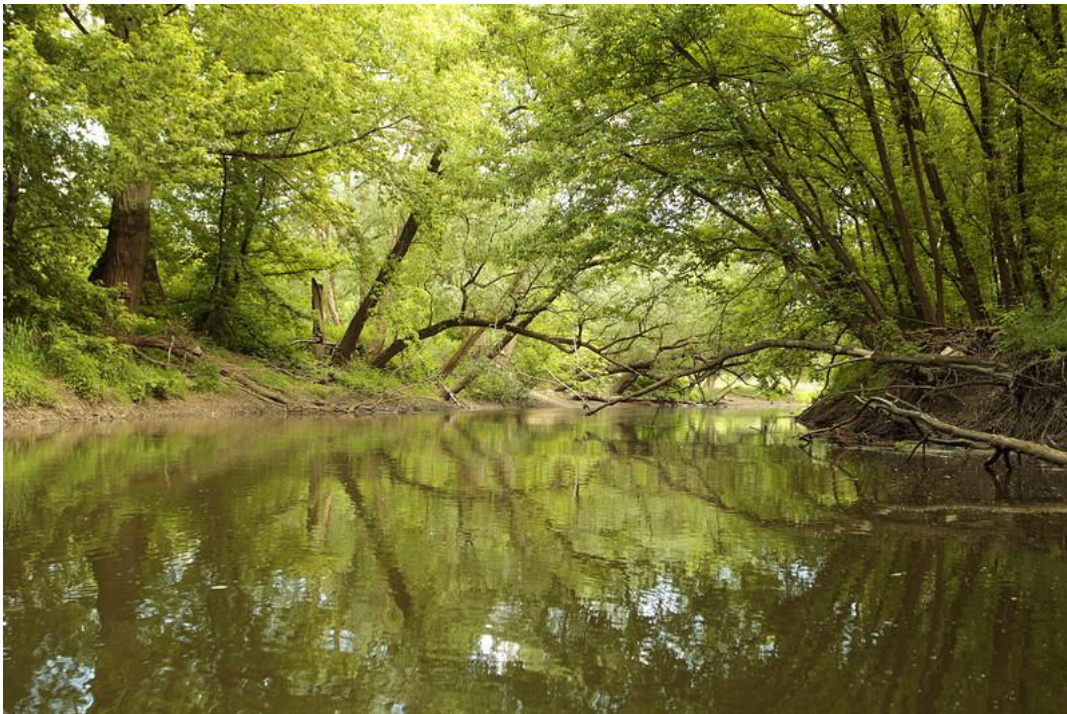
Szabó Magda gyermekhősnőjét, a kis házmesterlány kéretlen barátnőjét idézik a fentiek. Ő is mindenkinek segíteni akar, és folyton elutasítják, pedig tetteiből az sugárzik, hogy azért segít másoknak, mert ő maga is vágyik a jóságra, szeretetre, támogatásra. Nagymamája neveli, aki feltehetőleg jóra inti, ahogyan az öregek mindig is szokták, vagy legalább is szokták volt. Abban a korban, amikor a történet játszódik, az ötvenes évek Magyarországon. Nos, amikor a társak megelégedik a sok jó szándékot, egyszer csak odavágja neki valaki: „Ne légy már olyan tökéletes!” Szóval a gyerekek fogalmazzák meg hajszálpontosan, mi sérti őket a társnőjük különb volta miatt. A különbség, amit ők képtelenek áthidalni. Ezért minősítik a kislányt strébernek, túlbuzgónak, mert ők ugyanerre képtelenek volnának, de legalább is nem szeretnék, ha valaki erre sarkallná őket, nemhogy megkövetelné tőlük.

Ezért kudarcosak ezek a találkozások. Mikor Jó és Rossz szembenéznek egymással, akkor hamarosan bekövetkezik a pillanat, amikor a Rossz odavág, és gyakran igen gorombán, a legnagyobb rosszindulattal. Nem rossz ő igazán (normál esetben), csak nem szeretne annak a tudatában élni, hogy ő rossz, vagy félresikerült. Pedig törekedhetne is a jóra. Ezt ugyan senki nem tiltja meg neki, csak hát strapás. Erőfeszítéseket kellene tennie érte, de ő nem akarja. Ezek az elemi konfliktusok alapjai. Ilyen kicsiny dolgokon múlik az, hogy a világ miért nem akar megjavulni. A tömegember csak élni, létezni akar, dagonyázni a semmittevés langyos pocsolójában. Mikor kitessékelik onnan, akkor fázni kezd.

Miközben ezeket a jegyzeteket készítem, odakint ragyogó nyári idő van, hét ágra süt a nap, a hőmérséklet pedig inkább június-júliusi, mint májushoz való. A növények meg is sínnylik. A hideg tavaszkezdés után hirtelen sarjadt ki és nőtt meg minden. A fű még gyönyörű üdezöld, a fák lombja azonban már elveszítette azt a májusi friss színét, ami ilyenkor jellemezni szokta. A madarak énekelnek, aranyfény csorog a fákról. Már a diófák is levelesek, hirtelen elvirágoztak, most a gesztenyefák vannak soron. Az akácfák még csak szedelőzködnek, az ő szezonjuk ezután következik. Igaz, ha ilyen marad az idő, akkor az ő virágzásuk se igen tart majd sokáig.

2022. május 15.

Átlátni a határokon. Felvidéki túrázóktól hallom nosztalgikusan emlegetni, hogy jó időben átlátni a határon, jól látható a Börzsöny. Belefájdul a szívem, amikor hallom, mert erre még soha nem gondoltam velük kapcsolatban. Igaz, bükki kirándulásainkon előfordult jó időben, hogy a távolban kékelő hegyekben a Tátra alacsonyabban fekvő csúcsait véltük felismerni, de nekünk ez nem okozott semmiféle nosztalgiát, hiszen azokat a tájakat nem is ismertük. A szüleink nem beszéltek, nem beszélhettek nekünk Trianonról, még a bennünket érintő erdélyi vonatkozásairól sem, csak Papámra (anyai nagyapámra) emlékszem, amint a kis gukkerével időnként Nagyvárad felé nézegetett. Ott is, ha jó idő volt, mutatta nekünk, hogy na, most látszanak a nagyváradi hegyek. És valóban kék kontúrok sejlettek fel a távolban, ami talán nem is volt olyan nagy távolság. Tiszta időben ezeket szabad szemmel is lehetett látni. Soha nem beszélt az érzéseiről, amit szülőföldje iránt érzett, igaz, ahhoz kissé távolabbra kellett volna látnia a gukkeren át, egészen Tövisig. Ma már tudom, hogy ez se akadály, mert a lélek bárhová képzelheti magát, mikor szárnyalni szeretne.

Ipoly

Most mégis, amikor a felvidéki túrázókat látom, elgondolom, hány családnak hány irányba kellett átlátnia a határon jó időben, hogy elvesztett gyermekkorát visszaidézhesse, vagy csak gondolatban találkozhasson a túloldalra szakadt rokonaival! Mikor Letenyén laktunk, én még bébi voltam, tehát nem lehetnek akkori élményeim, de a Papa elbeszéléseiből tudom, hogy Kati nővérem, aki a falubeli szomszéd gyerekekkel játszott, már folyékonyan beszélt szerbül is. A határ ott is elszakított egymástól családtagokat, így könnyen meglehet, hogy időnként átkiabáltak egymásnak a határon, ha üzeni akartak valamit, vagy ha változás volt a családjukban. Esküvő, temetés, keresztelő, stb. Ahogyan az Ipoly két partján lakó magyar családok gyermekei is átlógtak egymáshoz, vagy csak átkiabáltak, amikor a határőrök éppen nem járőröztek arrafelé.

A Papától tudom, hogy a román határon keresztül is történt csempészet, és ezt örökíti meg a Csempészek c. magyar film is a szépséges Bara Margittal és Agárdi Gáborral a főszerepben. Mivel a pénznek akkoriban (negyvenes évek) semmi értéke nem volt, cserekereskedelem folyt. Ezzel javítottak valamit a helyzetükön a szétszakított családok, szomszédok, vagy akár idegenek is. Mindez a háború bűne, meg a kommunizmusé, ami rá következett. A politikusok mindig politizálnak, de a kisembernek akkor is élnie kell, ha rájuk kevés figyelem esik, vagy akár semennyi. A családot etetni, ruházni kell, a gyerekeket iskoláztatni.

Hasonló lehet most az ukrainai, kárpátaljai menekültek helyzete, akik a háború miatt voltak kénytelenek elmenekülni az otthonaikból. Az egyik önkéntes hölgy mesélte, hogy miután napokig foglalkoztak menekültek gyermekeivel, azok indultak tovább valamerre a nagyvilágba, az egyik kisfiú odafutott hozzá, átölelte és azt kérte tőle, hogy vigye őt haza. A szíve szakadt meg a hölgynek, de mindazoknak is, akik ezt hallották. A gyermek mindig az első áldozat, mert az egyik legfontosabb dolgot, az otthona nyújtotta biztonságot veszik el tőle, ráadásul olyanok, akiket nem is ismer. A szüleit tehetetlennek látja, az édesanyját sírni, az apját komoran elfordulni, annak is könnyek a szemében, mert az ukrán törvények szerint a felnőtt férfi lakosság köteles részt venni abban az aljasságban, amit háborúnak neveznek, és ami semmi másról nem szól, mint pár elmeháborodott fegyvergyáros, bankár és kereskedő olthatatlan pénz- és hatalomvágyáról. Fél lábuk már a sírban, oda nem vihetik magukkal, itt pedig legfeljebb a szitokszavak között őrzik meg a nevüket.

2022. május 17.

Már kezd unalmassá válni, mennyire primitív ötletekkel állnak elő az EU-s fő-fő nagyvalakik. Folyton azt mantrázzák, hogy a lakosság fogyasszon kevesebb vizet, ne mosson, ne fürödjön annyit, mosás helyett szellőztesse ki a ruháit. Képelem, milyen szagáradat lenne az EU parlamentben, ha ők is ezt tennék. Csak próbálnák ki egyszer! De a legszívesebben eljuttatnék nekik egy üzenetet, hogy ők meg fogyasszanak kevesebb kaviárt, lazacot, meg homárt, ne igyanak és ne füvezzenek annyit, mert már így is tiszta agyalágyultak tőle. Nem tudom, miféle szert használnak ezen kívül az elbutításukra, de hogy használ, az egyértelműen látszik. Folyton alkudoznak, kunyerálnak, mint egy hülyegyerek, aki amúgy nem tehet róla, mert úgy született. Ha meg kritika éri őket, akkora hangzavart csapnak, mint egy megbolydult tyúkudvar. Ha ez volna a „művelt Európa”, akkor én köszönöm, nem kérek belőle. Beethoven forog a sírjában, hogy pont egy ilyen értelmileg és erkölcsiben hitvány társaság bitorolja az Örömodát, miközben mindenben, csak az emberiség javán nem munkálkodnak. Önző érdekek, piszkos üzleti machinációk engedelmes rabszolgái, miközben ők meg másokat (minket) akarnak rabszolgává tenni.

Két újabb könyvem várja, hogy felkerüljön a digitális könyvtárba, előbb itt, Egerben, aztán az OSZK-ban is. Közben készítem a következőt, mert sejthető, hogy hamar elszáll a nyár, s aztán itt lesz az ősz, amikor két újabb könyvvel kell előrukkolnom, hogy teljesítsem a magam és a két alapítvány idej tervét 😊))

2020. május 18.

Mindennapos aggályaink középponti kérdése a szomszédban zajló háború. Az átlagember mielőbbi befejezéséért drukkol, míg a nagypolitika az EU-ban és a tengerentúl a minél további prolongálásán. Úgy tűnik, már kiürítették az Azovsztál nevű üzem bunkerét, de ellentmondásosak a hírek, ami háborúk idején jellemző. Mindkét fél a saját javára torzít, egy kicsit, vagy nagyon. Mindenesetre azok a szörnyű bombázások, amik minden ott tartózkodót a tébolyba tudnak kergetni, most megszűntek. Úgy tűnik, hogy a déli, délkeleti tagköztársaságokat magához akarja csatolni Oroszország. Részben, hogy leállítsa az Azov-tengeren keresztüli fegyverutánpótlásokat Ukrajna számára, másrészt, hogy gátolni tudja a gabonakivitelt tengeri úton.

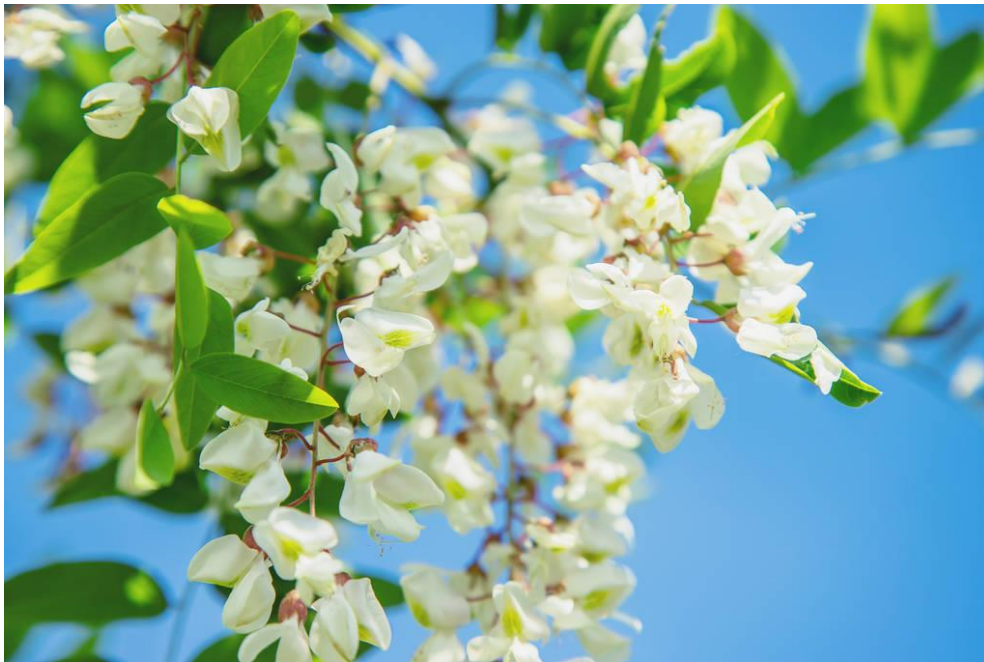
Úgy az EU-bürokraták, mint az amerikai héják hisztérikusan reagálnak minderre, s hogy a leghangosabban kotkodácsolókat, a globális sajtót ki ne felejtjük belőle, hát ők is. Olyanok, mint egy vesztésre álló féltékeny feleség, aki hangoskodással, hisztivel, rikácsolással akarja megoldani azt a kérdést, amit egyébként normális úton nem tud. Az általuk lefizetettek követik, azaz utánozzák őket, és megy a nagy össznépi hipokrizis. Tőlünk meg azt várják el, hogy komolyan vegyük őket. Hülyébbnél hülyébb ötletekkel állnak elő, ezeknek a színvonalát egy elemista kisdiaák is meghaladja. Igaz, a gyerekek nem agyalnának olyan hülyeségeken, mint a fürdővizet WC-öblítés, meg a mosakodás mellőzése. A bürokraták meg elvárnák, hogy csak ők élhessenek luxusban, a többi ember meg szegényedjen el. Csoda, hogy eddig még nem zavarták el őket a választóik, mint ahogy a mi „baloldalunkat” a magyarok április 3-án. Olyan szánalmasak, hogy se sírni, se nevetni nem lehet rajtuk, csak irritálják az embert.

.....

Kellemes intermezzo a mai napon: kertészkedtem kicsit az erkélyen. Újabb palánták érkeztek, de még mindig nincs ki a fűszernövény-készletem, sem a külső ládasor virágai. A többlépcsős ültetés hátránya az, hogy a korábban érkezettek elfoglalják a számukra adott teret, vagyis azt hiszik, hogy övék az egész erkélyláda, így mikor az újabbak is megjönnek, azokat nehezebb beigazítani a maradék helyre, amit a többiek már kitöltöttek. De mivel a fehér petúniákon és mézfüveken kívül csak sarkantyúvirágok és körömvirágok vannak egyelőre a külső ládasoron, ma meg egy kék léggömbvirágot ültettem közéjük, nem szeretném, ha az erkélyünk a román zászló színeiben pompázna, szóval kell még közéjük egy-két rózsaszín, lila vagy piros színfolt, hogy kompenzálja ezt a színhatást. Amikor baloldali városvezetés van, amúgy is a román zászló színhatását rendelik meg a köztéri virágágyásokba. Szóval ebből a látványból épp elég annyi, amit odakint lát az ember.

Most virágoznak az akácok, és a környéken pompás virágillat terjeng. Most éppen hidegfront és eső várható, aminek máskor örülni szoktam, de ezúttal az akácoknak és a méhecskéknek drukkolok, vagyis hogy legyen akácméz az idén is. A bimbóikat már észrevettem két nappal ezelőtt, amikor az erkélyen tevékenykedtem, de ez az intenzív illat csak ma kezdett el terjedni a környékünkön. J.-ék környékén tegnap is éreztem, de a kedvenc tavaszi illatom ma lepott meg, miközben átültettem az új palántákat.

.....

A CPAC eseményei valósággal elnyomták a háborús híreket, ami részben érthető, hiszen ez volt a mai és tegnapi nap fő eseménye, és ez a miénk. A háború viszont nem az. Pár figyelmetlenséget észleltem a kommunikációban, mert most mintha csak az amerikaiakról szólt volna a szimpozium, ettől a keleti és egyéb vendégek háttérbe szorultak, legalábbis a megszólításokban. A keletiek nem fogják ezt jelezni, mert annál udvariasabbak, és az ő etikettjük tiltaná is ezt, de attól még megbántódhattak, különösen annak tükrében, hogy őket az amerikaiak sokáig lenézték, lekicsinyelték és gyakran sértegették is. Nekünk viszont illene megbecsülni a keleti rokonságot efféle apróságok tekintetbe vételével is.

Rendkívül érzelmes (és jelentős) volt Trump volt elnök videóüzenete, amelyben kétszer is jó embernek, valamint barátjának nevezte Orbán Viktort. Mindez értékes partnerség, különösen annak tudatában, hogy a nyugat-európai vezetők meg abból úznak sportot, hogy lekezelik és a szolgasajtójuk segítségével folyton lepocskondiázzák a miniszterelnökünket. Tudtommal egyetlen magyar sajtóorgánium sem viszonzta ezt az otrombaságot. A baloldal a szokásos lojalitása miatt, amit minden „gazdi” iránt érez, a jobboldal viszont jólneveltségből.

Annyira most feltétlenül ügyelni kell, hogy ne essünk át a ló túlsó oldalára, és ne vegyük át azt az átkosbeli révületet, amit sokan éreztek Amerika iránt. Egyébként is a baloldal meg szitkozódni fog emiatt és tovább intrikál, hogy ezt a pozitív érzést eltompítsa a magyarokban. És arról se szabad megfeledkeznünk, hogy ami egyik oldalra dicséret, azaz pozitív dolog, az a másik számára arculütésként hathat. Pl. Putyin nem biztos, hogy értékeli ezt az általános Amerika-reklámot, ami két napon át folyt. Vele és a keletiekkel semmiképpen nem volna szabad hagyni leülepedni a kapcsolatot, mert ez gazdaságilag visszaüthet. Látható a mai koki, amit Finnország kapott az oroszoktól: mától nem kapnak gázt, mert nem hajlandók rubelben fizetni érte, másrészt meg nyilván visszavágásként a NATO-csatlakozási kérelmük miatt.

Úgy tűnik, azért alakult ki ez a második hidegháborús hullám, mert nem értették el Putyin szándékait, t.i. hogy valóban a dél-ukrajnai elnyomást kívánta megszüntetni, és ami később derülhet ki, az ottani emberkísérletek és biológiai és vegyi fegyvergyártás, amihez amerikai laborok települtek Ukrajnába. Putyin a saját népe szempontjából egy pozitív hős, mert az oroszok érdekeit képviseli. Kérdés, mit fog tenni azután, hogy az érintett területeket megszerezte, és most már nem fenyegeti veszély az ott élők. A dolgok jelen állása szerint nem...

Kérdés az is, hogy meddig tudják hatalmon tartani azt a félnótás Z.-t az amerikai héják. Ha helyette egy kiegyensúlyozott politikus ülne, már rég meg tudtak volna egyezni és nem történe az a sok szörnyűség és értelmetlen halál meg pusztulás. Az újonnan elcsatolt területeken már megkezdtek a helyreállítási munkálatokat, amelyeknek költségeit az oroszok vállalták magukra. Ez részben pozitívabb színben tünteti fel őket a helybeliek előtt, másrészt újabb fricska a nyugati cápák orrán, akik már régóta fenik a fogukat, hogy övéké lehessen a nagy beruházási biznisz, az újjáépítés.

Ugyanezt láttuk a délszláv háború idején, ahol szintén már jó előre készültek megszerezni az építkezések lehetőségét, akik erre szakosodtak. Hátborzongató ötlet: azért bombáztak porrá egész településeket, hogy aztán építhessenek helyettük másokat, s közben a helybelieket alaposan eladósíthassák. Pedig az így szerzett pénzt úgyse vihetik a föld alá a nyomorultak.

.....

Galsworthyn rágódom, vagyis esténként rajta alszom el. A Forsythe saga folytatásaként írt A fehér majom, valamint a Modern komédia története elevenedik fel, amikor ezeket a könyveket olvasom. A figurák kinézetét már nem kell elképzelni, mert jóval előbb láttam őket filmen, minthogy olvashattam volna a könyveket. Aztán későbbi, színes változatban is megcsinálták, amiben Soames alakja még visszataszítóbbnak tűnt, mint az eredeti fekete-fehér filmen. Most viszont, hogy már én is megöregedtem, és nagyjából annyi idős vagyok, mint Soames a történetnek ebben a részében, sok gondolatát elfogadhatónak tartom. Egy konzervatív angol úr, aki rajongva szereti a lányát (miután a feleségei részéről elég sok elutasítást kapott), és a vidéki életben is fantáziát lát, az általános sztrájkról meg eredeti elgondolásai vannak. Az egész történet, mármint a sztrájk, sajátosan angol történet. A gazdagok úgy élik meg, hogy támogatják a sztrájkterőket, lelkes önkéntesekként segítik a kormányukat, hogy el tudja igazítani a dolgot, és aztán egyik napról a másikra valóban véget is ér a sztrájk, amit kitörő örömmel fogad mindenki. Mintha valami izgalmas vállalkozásban vettek volna részt, ami sikerélményt okozott nekik...

Soames legfőbb gondja is arra irányult mindezalatt, hogy a régi szerelmesek, Fleur és Michael lehetőleg ne találkozzanak, vagyis hogy ne zavarja meg Fleurt élete legnagyobb szerelmének viszontlátása. De ebben sincs rosszindulat, hanem csupán afféle gondos szülő módjára óvni akarja a lányát egy újabb csalódástól. Fontos újraolvasni a nagy klasszikusokat, mert érett fejjel egészen másként látja az ember ugyanazokat a szereplőket és ugyanazt a történetet. Az első részben történtek, Irene megerőszkolása természetesen gyalázatos dolog volt Soames részéről, de az öreg és sorsával megbékélt ember világlátása sok szempontból érthető. Nemcsak azért, mert egész életével vezekelt érte, hanem azért is, mert

mindez már távoli dolognak tűnik, ami nem tudja felkavarni az öregen is szép Irene-t. Belőle továbbra is csak viszolygást vált ki egykori férje, akit sohasem szeretett, és ezt Soames is tudta, mégis feleségül akarta venni. Birtokolni akarta az általa csodált, szép nőt, de ő is megismerkedett Fülöp király fájdmával: „Sohasem szeretett,/ Mert szíve idegen volt...”

Itt persze megint el lehetne elmélkedni az őskor óta mit se változott férfiakon, akik zsákmánynak, szép szerzeménynek tekintik a nőt, akit birtokolni akarnak, de ez soha nem fog menni, mert a nő nem tárgy, még csak nem is értékes, szép dísz tárgy, hanem eleven, tőle független ember, akinek a lelkét illenék tiszteletben tartania. Majd máskor... mañana 😊))

2022. május 20.

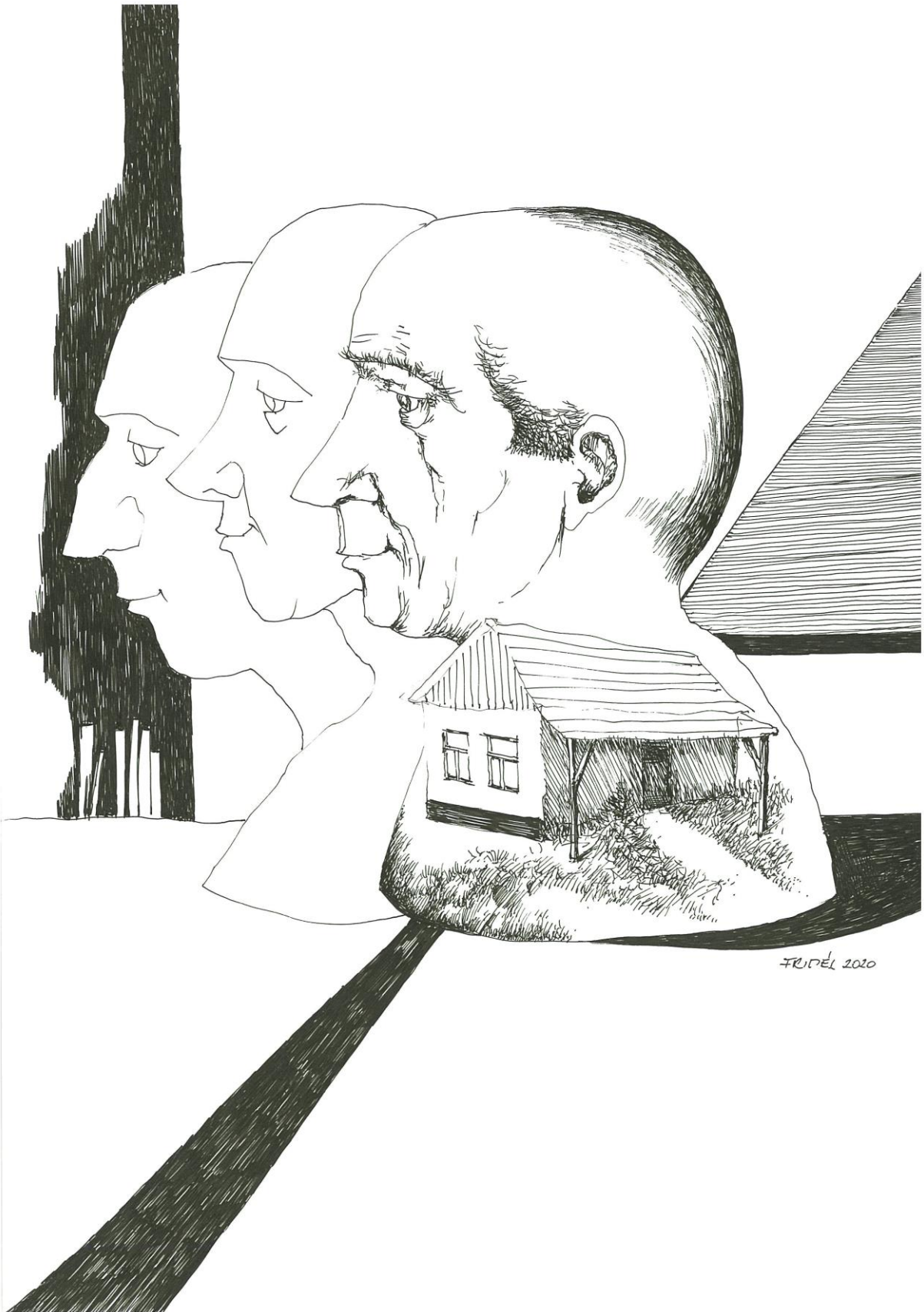
A vén majmok mindig megtalálják maguknak azokat a fiatal teremtéket, akiknek a személyében az aktuális „kis hamvast” körberajonghatják. Ehhez a játékhoz persze két fél kell, mert aki nem vevő erre, az gyorsan lerázza őket. Akit viszont elbódítanak a könnyű siker és gazdag nőfuttatás lehetőségével, az egy darabig együttműködik velük. A kis hamvas azért érdekes, mert amúgy a kikapós öregfiúk körbe vannak véve csupa ledér nőszeméllyel, de amikor a „legújabb legszentebb” velük fut, akkor egy idő után (többnyire hamarosan) ő is elkezdi úgy kinézni, mint a többi ribanc fazonú konkurens. Aki ellenszegül a csábítási igényeknek, az dacossá szokott válni, és akár élethosszig is kihívást jelent a vén majmoknak, akik ugyancsak rászolgáltak erre a megnevezésre. Weöres Sándor ironizált rajtuk, az ő nyomán talán mi is megtehetjük 😊))

.....

Minél jobban erőltetik az embargó témát az EU-ban, annál inkább egyértelművé válik, mennyire értelmetlen. Egyáltalán az értelmetlen opponálás Oroszországgal. Sorosnak és az EU-s bürokratáknak közös célja, hogy tönkre tegyék azokat a tagállamokat, amelyek „merészelték” az ő megkérdésük nélkül jobban fejlődni, mint ők. Pedig a fejlődés oka, s ugyanakkor az ő lemaradásuké az, hogy míg az ún. „mérvadó” államok és azok ugyanolyan médiája és értelmisége el volt foglalva lényegtelen kérdések felfújásával és uralkodó trenddé tételével (annak kísérletével), addig a többiek a gazdasági fejlődésre koncentráltak. Ugyanezt a régebbi, már elkényelmesedett tagállamok elhanyagolták.

Visszaköszön ebben a történetben a hanyatló Római Birodalom korszaka és annak romlottsága. A mindenféle aberráció akkor is divatban volt, valamint a túlköltekezés is, ami a nyugati államokat ma jellemzi. Hogy megoldhassák a titkolt eladósodásukat (akkor is a bankárok diktáltak már az arisztokráciának), mindig elfoglaltak egy újabb országot, amihez valami ürügyet kerestek, a megtámadást erre fogták, majd annak lerablásával újabb bevételekhez jutottak. A katonáknak is jutott belőle, így a patríciusréteg fejlődhetett. Egy darabig, mert a történet ugyanoda jutott vissza, arra a holtpontra, ahonnan a háborút elkezdték. Lélektani magyarázata egyszerű: aki nem dolgozik meg azért, amit szerez, az nem is szokta megbecsülni a vagyonát, a jövedelmét, mert arra van kiélezve, hogy majd megint jön a sült galamb, ami a szájába repül. Ezért fontos a munkaalapú társadalom, ami normális

felfogásúvá neveli az embereket. A jól végzett munka öröme, a sikerélmény, hogy valamit megalkottunk, semmihez sem hasonlítható sikerélmény.

Nos, a mai parazita társadalmak, amelyek egykor is rabszolgatartók voltak, vagy később gyarmatosítók, ugyanezt a gyakorlatot folytatják. Az ún. keleti blokk is csak azért kellett nekik, amiért a rómaiaknak az újabb és újabb elfoglalt területek, amelynek lakosságával a lehető legdurvábban bántak. Rabszolgasorba kényszerítették őket, és az EU mai nyugati résztvevői is ugyanezt akarják tenni velünk. Most szembesülnek azzal, hogy az anyag ellenáll, visszabeszél. Én ugyan arra szoktam használni ezt a terminust, hogy a művészi alkotómunka nem olyan egyszerű, ahogy a laikus kívülálló gondolja. Az író kigondol egy történetet, megalkotja, életre hívja a szereplőket, mozgatni kezdi őket, szerepet játszat velük, de azok csak a saját jellemük szerint mozoghatnak. Ilyenkor következik be az a bizonyos pillanat, amikor az anyag úgymond visszabeszél. A koncepción és a történeten olyankor változtatni kell. Hagyni kell, hogy a szereplők hadd tegyék a dolgukat, máskülönben összeomlik a dráma, vagyis a történet drámaisága. Ami addig igaz volt, az hazuggá, hamissá válik, az alkotó folyamat dugába dől. A vérbeli író ráérez ennek a lényegére, és valóban csak a jellemük szerint mozgatja a történet szereplőit.

.....

Mai legfrissebb hír, hogy az utolsó harcosok is elhagyták az Azovsztál területét. Zelenszkij parancsára megadták magukat az oroszoknak, akik elszállították őket. A sebesülteket kórházi kezelésre, a többieket fogolytáborokba. Pontosabban fegyencetelepekre. A vezetőjüket páncélozott járművön kellett elszállítani, mert féltő volt, hogy a helybeli lakosság meglincseli Mariupolban elkövetett kegyetlenkedései miatt. Meg persze azért is, mert a városukat így rommá bombázták ezek miatt az alakok miatt.

Hasonló sorsot érdemelne Z. is. aki ennek a háborúnak a kirobbantásában jelentős (epizód)szerepet játszott. Báb volt ugyan az amerikai ügynökök kezében, akik ezt a háborút kitervelték, mégis szívtelen és érzéketlen a saját népe szenvedése iránt. Fél Ukrajna szétlőve, bombázva, pedig ki is adhatta volna azokat a terroristáknak minősített szélsőséges harcosokat az oroszoknak. Nem azért, mintha nem érzett volna együtt velük, hanem mert ez lett volna az ára, hogy a hazája megmeneküljön ettől a szörnyű pusztulástól. A mérleg, amiért Z. felelős, hazája tönkretétele, elszegényedése, az ország lakosságának több mint 10 %-a külföldre menekült, egy részük soha nem fog visszatérni, számtalan család szétszakítva, családapák, hozzátartozók elestek az értelmetlen harcban, Ukrajna eladósítva, mert hiszen a háború árát úgyis velük fizettetik majd meg. A költségekért senki nem fog jelentkezni önként, hogy kifizethesse Zelenszkij helyett.

Ugyanezt a felelősséget viselik az EU vezetői, meg az ún. héják, akiknek nagyon fáj a foguk erre az újonnan elfoglalandó országokra. Ukrajna most a legszegényebb ország egész Európában. Még Albániánál és Koszovónál is szegényebb. Úgy, hogy közben rengeteg természeti kincsel rendelkezik, s hozzá kitűnő mezőgazdasági területekkel, kiváló termőfölddel. Az idej vetés lehetőségét talán már el is játszották. Eladni való gabonájuk még van, de annak bevételeit nem volna szabad annak a tékozló miniszterelnöknek a kezére engedni.

Külön kérdés, mennyi bizonyítékot tudtak szerezni az oroszok a földalatti vegyi és biológiai laboratóriumokban folytatott kísérletekre. A most elfogottak vallhatnak róla, de tartani lehet

tőle, hogy amikor a First Lady Ukrajnába látogatott, az ő gépén távoztak az emberkísérletek végrehajtói is. Ha nem tették volna, most kézre kerültek volna ők is. Ha a nyugatnak van egy csöpp esze, akkor most kialkuszik Putyinnal, visszavonul korábbi állásaiba, és végleg lezárja ezt a durva konfliktust egy értelmes békekötéssel. Minden további erőlködés csak ronthat a már eddig is csúnya történeten.

A bajkeverőknek pedig menniük kell. Itthon is, az EU-ban és a tengeren túl is. A háborús költségeket inkább költenék az emberiség javára! Önvédelemre szükség van, de megint csak Apor Elemér bácsi Perazim-versét kell idézni, amiben szarkasztikusan ítélkezik az emberiség ezirányú ferde hajlamain, az örökös háborúskodásra és viszálykodásra való hajlamán.

Nekünk sürgősen le kell vonni a konzekvenciát: az orosz gázzól és olajról nem szabad lemondani. Nincs értelme, mert a kereskedelem az kereskedelmi téma, és a jól bejáratott kereskedelmi kapcsolatokat senki kedvéért nem szabad feladni, főként nem olyan eszement ötletelések kedvéért, amit most a palagázzal és palaolajjal kapcsolatos „lebegtetések” művelnek, amik inkább tűnnek gyerekes hencegésnek, mint komoly valóságnak.

.....

J. macskája, a Cirmi először kéredzkedett fel mellém a kanapéra, mikor legutóbb meglátogattam őket. Most fogadta el a simogatást, amit máskor eléggé szeszélyesen vesz. Egy jelentős lépést tettem a megszelídítésében, úgy érzem. Talán azt is megérem, hogy majd nekem is fog dorombolni vagy hízelegni. Minden macska külön egyéniség, nem lehet őket egy kalap alá venni. Én mindig rájuk hagyom, hogy ők jelentkezzenek be, és akkortól fogva nincs miért ijedezniük, mert ők kezdeményezték a barátságot. Igaz, okuk sincsen a félelemre, mert én régi nagy macskabarát vagyok.

2022. május 21.

Ukrajnáról ma kevesebb hír érkezett, a legdöbbenetesebb az, hogy szanaszét hevernek temetetlenül a halottak, és ezért járványveszély van. Mint minden háborúban és utána. Heves harcok dúlnak a felek között, és mivel a nyugat is győzni szeretne, ezért rengeteg fegyvert szállítanak Ukrajnába. Igaz, javarészüket azonnal megtámadják és megsemmisítik az oroszok, de azért tovább erőszakoskodnak, ahelyett, hogy rávannék a feleket a tárgyalásra. Persze ehhez az ellenséges üzenetek nem teremtenek megfelelő talajt, mint pl. az embargó további erőltetése. Már mindenki felfogta, kivéve az EU-s vízfejeket, hogy ennek semmi értelme sincsen. Nem tudom, hogyan sikerült az Uniónak ennyi marhára szert tennie, akiket még egy elemista kisdíák is lepipál logikai készségük tekintetében.

.....

Ma szerencsés pihenőnapom volt. Már kora délután kifogtam egy barokk koncertet, este pedig füzérben ment két operaelőadás (Parasztbecsület, Bajazzók), majd két koncert. Az utolsó egy kínai Beethoven-hangverseny volt, aminek a hangzása szép, a látvány meghökkentő. Még emlékszem gyermek- és ifjúkoromból, amikor a keletiek elkezdtek ismerkedni az európai zenével, ami azelőtt szinte felfoghatatlan volt a számukra. Azóta

beletanultak. A mai koncertjük eminens diákok előadását sugallta. Becsületesen és igen precízen adták elő Beethovent, amúgy nagy kötelességtudóan. Azt nem tudom, hogy az ő lelkükre ez milyen hatást gyakorol, de biztosan másat, mint ránk. Nekem különösen izgalmas ez a kérdés, hiszen a kedvenc zeneszerzőmről van szó.

.....

Az egymástól távoli népek felfogásával kapcsolatos az az információmorzsa, amit tévésektől szedtem fel (egy betelefonálás műsorból). Ebben arról volt szó, hogy egy orosz atomtengeralattjáró legénysége valahol a tenger mélyén vesztegelt bevetés előtt. Valakinek volt egy kazettája A tizedes meg a többiek c. magyar filmről. Unalmukban feltették, és akkora sikere volt, mint idehaza. Napokon keresztül vetítették újra meg újra, és a legénység minden este megnézte, nagyokat hahotáztak, talán még a lenti élővilágot is megijesztve ezzel. Csupán azért asszociáltam ismét erre a történetre, mert bennem felmerült az a gondolat, hogy talán nem is ugyanazon nevettek, amin mi, magyarok. Akkor általános volt az oroszellenesség, és aki rajtuk humorizált, annak eleve nagy sikere volt a közönség köreiben. Az áthallások ma is másak, néha nekem is gondolkodni kell rajta, hogy akkoriban hogyan értették a pesti humorral ízesített történetet. Ma ezeknek egy része már ellaposodott, vagy a maiak másként értik.

Számunkra akkor az elvtársak simán kollaboránsnak minősültek, és mivel annyira rátapadtak a szovjet elvtársaikra, ezért egy kalap alá kerültek velük. Ma már nem akkora poén „A jó moszkvai nénikédet” fordulat, ami akkor tkp. azonos értékű volt egy anyázással, hanem sokkal inkább valami történelmi relikvia, amit az ifjabb nemzedék nem is ért, nem is értékel. Mi legalább is így hisszük. Erről már csak azért se lehet megkérdezni őket, mert fekete-fehér filmet alpból meg se néznek. Emiatt nem ismerik a filmirodalmunkat sem. Semmit nem mondanak a számukra a nagy színésznevek, legfeljebb akkor jegyzik meg, ha remake-et csinálnak valamelyik filmjükből, vagy mint Karády Katalinnak a slágereit mostani színésznők énekelik újra. Ezek aztán silány utánzatok, de az érintettek ezt sem érzékelik. Ők mindenkinél különbnek hiszik magukat, talán mert sokan közülük egykék voltak, és a családjuk nevelte így félre őket. Az egyke mindig a világ közepének hiszi magát, emiatt nem akarja elismerni senki feljebbvalóságát magához képest. Pedig Karády ugyanúgy utánozhatatlan és megismételhetetlen, mint Edith Piaf is volt. Hasonló volt a helyzet Simándy Józseffel, akinek a Bánk bán alakítását senki nem tudta felülmúlni, csak kissé vagy alaposan alulmúlni. A közönség meg szokta ugyan éljenezni az újabb jelentkezőket Simándy szerepére, de mindez

pillanatnyi illúzió, a hézag attól még megmarad, és Simándy József utolérhetetlen alakításai is továbbra is ott rezonálnak azoknak a lelkében, akik valaha is hallották az alakításait.

Simándy titka abban rejlik talán, hogy ő kitűnő Wagner-énekes volt. Talán a zenei képzésének az alapjai is wagneriek voltak. Másfajta hangképzést igényelnek a hatalmas tüdőt, mellkast és állóképességet igénylő operák, mint pl. a bel canto iskolákban képzett énekesek „hangszerében”, a lágyabb hangzású és dallamosabb olasz operákhoz szokott előadók testében. De ez egy külön tanulmányt érdemelne, ezt inkább nem részletezem. Nos, annyit mégis hozzáteszek, hogy a keményebb hangzású, mert keményebb lelkű német zeneirodalomban az a bizonyos hősi hangzás volt az elvárás, amit Simándy is remekül művelt (attól én még nem szeretem Wagnert, mint ahogy Rudi se bírta elviselni). Szóval ez a „hősi” hangzás és attitűd hozta azt a hőstenort, aki évtizedeken át hősieken állta a strapát az operaszínpadokon. Még hetvenéves korában is töretlen volt az orgánuma, semmit nem kopott, ami tenoroknál igen ritka.

Bánk bán alakja bizonyára nagyon közel állt hozzá, ezért tudta a nemes hazafiság jegyében úgy interpretálni, ahogyan sem előtte, sem utána senki más. Mivel pontosan az az érzés jön át rajta, még egészen régi felvételeken is, erre rezonál a magyar lélek, és ez egy olyan feladat, amibe még a világklasszis Plácido Domingo bicskája is beletörött. Attól még nagyon kedves, ahogy próbálkozik vele, de hiányzik hozzá a magyarság, ő pedig nagyon latin, egyáltalán nem magyar.

Ma eddig csak egy verset írtam, azt is most fogom begépelni a megfelelő fájlba. Verset keveset írok, mert igen kevés az az ember, akinek van elvont gondolkodásra való képessége a mai világban. Minél okosabb eszközöket adnak a kezébe, annál jobban ellustul az elméje. Mindent ráhagy a gépekre, s közben kitol saját magával. Ha a mostani városlakó embert kitennék valahová nehéz terepre, nagy bajban lenne. Önállótlanága és leépült logikája nem sokáig tartaná életben szilaj körülmények között. Bezzeg a szürkemarhák! Őket szidják, milyen marhák, mégis az ember hozzájuk képest nem sokat tud. Mármint életrevalóság tekintetében.

Átléptünk az Ikrek havába, magunk mögött hagyva a Bika havát, ami pedig jó hatású a művészetekre és a művészetre nézve. Apropos művészet. Ma adták át a Néprajzi Múzeumot a Ligetben, ahol is az ún. Liget projekt szerves részét képezte. A mostani főpolgármester nem méltatta figyelemre, mert a liberálisoknál ez felér a banda elárulásával. Mindez nagy siker, mármint a múzeum és a Liget megújulásának terve, ők mégis fújják tovább a nekik korábban kiadott szidalmakat, amikkel egyébként nevetségessé teszik magukat, mégse tudnak letenni róla. Még csak a „ceterum censeo” ókori refrénjéhez se lehet hasonlítani, mert a rómaiaknak adáz ellenségei voltak a kartágóiak, ezért kívánta az elpusztításukat Cato, ami aztán később meg is valósult.

A baloldaliak azért nem tudják elviselni a jobboldal diadalmenetét, mert ők a destrukció hívei. Emiatt nem tudják felfogni azt, amikor mások meg folyamatosan építkeznek, mivel ebben a saját kudarcukkal szembesülnek, és azt nagyon nem szeretik. Másrészt irigykednek, amiért annyi pénzt investál a kormány a kultúrába, a valós kultúrába, tegyük hozzá, mert a fél szemük mindig a kasszán van. Ők ugyanazt a pénzt „elmagánosították” volna, azaz

ellopták és szétesztették volna maguk közt. Igaz, az ő idejükben jóval kisebb hatékonysággal működött a gazdaság, mert szervezni és tervezni sem tudnak az elvtársak. Szóval nem is lehet ugyanarról vagy ugyanannyi pénzről beszélni, ha róluk esik szó.

2022. május 22.

Magyarország egy olyan gombóc Európa torkában, amit se lenyelni, se kiköpni nem tud. Ez így van már a honfoglalás óta, sőt Attila óta, aki miatt nekünk se tudnak megbocsátani. Attila térdre kényszerítette és meghódította őket, és ezt soha nem felejtették el neki, majd nekünk se, akik a hunok rokonai vagyunk. Ezzel tökéletesen tisztában vannak, de tagadják váltig. Emiatt hazudtak és ferdítettek annyit a történelmünkről. Ma se tesznek másként. Valóságos rögeszméjük ez, hogy le akarnak győzni bennünket, és ahányszor nekiveselkednek, csak anyagi károkat és embervesztést tudnak okozni nekünk, de a nép lelkét soha nem tudták megtörni. Most, hogy kezd ismét öntudatára ébredni a nép, teljesen meg vannak veszve. Nem fogják fel, hogy egy náluknál szellemileg erősebb néppel ők nem birkóznak meg. Ahhoz nekik kellene erősebbnek lenniük, de nekik csak az előítéleteik meg a sovén hajlamaik erősebbek. Mi az ő előítéleteiket nem viszonzzuk, hanem elvárjuk a kölcsönös tisztelet betartását, ami minden civilizált társadalomban alapkövetelmény.

.....

Az idő igen változatos volt az elmúlt egy hét alatt. Egyszer kánikula, majd hirtelen lehülés, ami csak erős szélvihart hozott, de esőt nem. Ma csendesedett a szél, de a tegnapi borult idő miatt nem tudunk elegendő napenergiát begyűjteni, így ma eléggé nagy jégverem volt idebent. Csak késő délután enyhült az idő, de akkor meg már a napnak nem volt ereje.

A történelmi jegyzeteimmel nem haladtam, de a háborúsakkal annál jobban. Most azok gyűlnek mindennap. Az oroszok teljesen elfoglalták Mariupolt, ott már egyáltalán nincsenek ukrán katonák. Mikor kiürítették az Azovszalt, a külföldi katonai irányítókat is elfogták, de az arcukat nem mutatták be, mert ezek értékes hadifoglyok, akikre való tekintettel komolyan előnyös tárgyalásokat folytathatnak az oroszok. Ideje is volt, mert nem lehetett tudni, miféle kotyvalékokat állítottak elő odalent a föld mélyében. Érdekes módon most egy újabb járvány kezdett el terjedni, a majomhimlő. Ki tudja, honnan a frászból kerítették elő, hogy ezzel tereljük el a figyelmet a háborús kudarcokról. Gyanús, mert a himlőről azt állították, hogy teljesen kipusztult a földről, ezért a fiatalabb generációkat már nem is oltották ellene. Ha mégis előkerült, akkor valamelyik laboratóriumból lehetett, ahol azért tárolhatták, hogy szükség esetén mégis tudjanak a segítségével vakcinákat előállítani. Annyi aljasságra képes az ember, még erre is, hogy másokat riogasson efféle kórokozókval. De a legtöbb kórokozó valamelyik rosszindulatú vénember agyában lakik, onnan pattan ki ez a sokféle aljas bosszúterv, amivel nem hagyják békében az emberiséget. Még nem tudja, de majd megtapasztalja, hogy ezek a tervek bumerángxént fognak visszapattanni rá, és meg is fogja érdemelni. Ő és társai egyaránt. Mindenki, aki az emberiség kiirtására tette fel az életét.

2022. május 23.

Most Putyin lehet előnyösebb helyzetben, mert az elfogott külföldi „tanácsadók” náluk vannak, és mert több ország javasolja már, hogy Zelenszkij inkább adja fel az oroszok által elfoglalt területeket és tárgyaljon a békéről. Látszik, hogy nem katonai szakember, mert ennyi értelmetlen pusztítás láttán rég fel kellett volna adnia. Aki tárgyalóképtelen és csak követelésekkel tud előállni, az nem alkalmas egy ország vezetésére. Az ilyen izgága emberre még egy tyúkólat se volna szabad bízni, nemhogy egy ország vezetését, mert azt is felfordítaná.

Az m1-en inkább az oroszok ellen szólnak a hírmagyarázatok, feltehetően amerikai forrásokra hagyatkozva, míg a hírTV-n vannak ütősebbek is, sőt van egy külön műsoruk, ami az ukrainai háborúról szól. Eléggé fárasztó már, hogy így elhúzódik, de részben arról lehet szó, hogy minél nagyobb területet akarnak elfoglalni az oroszok, hogy előnyösebb pozícióból tárgyalhassanak, másrészt, miután megtudtak már sok mindent a kivallatott foglyoktól, nem csoda, ha a bizonyítékok birtokában ők is bevadultak és feltámadt bennük a bosszúvágy. Az ukránok kegyetlenül bánnak a hadifoglyokkal, s még csak nem is szégyellik, hanem inkább kérkednek vele.

Háború és Perazim. Mindig ugyanide lyukadunk ki. Mert a többen nincs mit tovább ragozni. Egy kis fiatal orosz katonát életfogytiglanra ítélték az ukránok, mert végrehajtott egy parancsot, lelőtt egy biciklin mobilozó férfit, akiről azt gyanították, hogy megadja a paramétereiket az ukránoknak. Még az is meglehet, hogy így volt, de egy sorkatonát elítélni azért, mert végrehajtotta a felettese parancsát, mégis nonszensz. Kis fiatal, még szinte gyerek, érthetetlen ennyi kegyetlenség. Családjá nem lesz, a szüleit, testvéreit soha nem látja viszont, hanem egy ukrainai börtönben kell leélnie az életét, kitéve a rabtartói minden kegyetlenségének.

.....

Ma megalakult az új magyar kormány, az ötödik Orbán-kormány. Éjfélről rendkívüli helyzet a háború miatt, az első bejelentések várhatóak holnapra, vagyis mára, mert hajnal van már, amikor ezeket a jegyzeteket készítem. A legtöbben rutinosak, korábbi miniszterek, államtitkárok, akik kitűnően funkcionáltak, mint pl. Varga Mihály vagy Pintér Sándor, Szijjártó Péter. A helyzet kemény, már csak abban lehet bízni, hogy mihamarabb leteszik a fegyvert a harcoló felek. Mindkettőjük érdeke ez, de ugyanaz a harmadik világnak is, amelyekre így éhínségek várnak.

Az ellenzéknek semmi se tetszik, mert nem ők nyertek. Minden egyébre hivatkoznak, hangoskodnak most is a Parlamentben, de önkritikájuk az nincs. Mitől is lenne? Nem volt gyerekszobájuk, viselkedni nem tudnak, sose tudtak. A kultúra hiányát hangerővel igyekeznek pótolni, de az sose működik, az intelligencia ugyanis halk...

2022. május 24.

Megszólalt Henry Kissinger is, a volt amerikai külügyminiszter és szaktanácsadó. Az ellenzék gúnyolja, Zelenszkij leszólja, mivel már erősen elaggott (közel százéves), de szellemileg sokkal jobban átlátja a helyzetet, mint mások. Mivel épp Amerikában él, felfogja azokat a törekvéseket, szándékokat is, amelyek Oroszország megsemmisítésére irányulnak. Ő épp az ellenkezőjére mutat rá, hogy semmiképpen nem szabad bevetni atomfegyvereket Oroszország ellen, és Ukrainát se szabad mindenféle modern fegyverrel ellátni. A hipermodernekkel állítólag az ukránok nem is tudnának bánni, azokhoz hosszabb kiképzés szükséges. Szerintem viszont azért sem, mert annyira begőzölnek, hogy elvesztik az önkontrolljukat, ezért is vihették végbe azt a sok kegyetlenséget, amit róluk olvasni lehetett az eddigiekben. Őket felfegyverezni ugyanolyan felelőtlenség, mint iskolásgyerekek kezébe adni az apjuk fegyvereit. Ez utóbbi hatása tükröződik a már sokadik ámokfutásból, amit rendre amerikai iskolákban követnek el. Vagy valamelyik diák, vagy a rájuk támadó, kívülálló őrült.

Henry Kissinger

Egy háborúban senkinek sincsen igaza, mert a feleket többnyire csak az egymás iránti fékezhetetlen gyűlölet hajtja. Egyetlen dolgot lehet vele tenni: megelőzni, és amennyire csak lehet, távol tartani magunktól.

A világ kezd észhez térni, miután már minden ország viseli a nagy csatározás következményeit. Ahelyett, hogy rendet raktak volna a keleti végeken, most mindenütt drágaság, ami persze a spekulánsoknak és élelmiszerkereskedőknek, olaj- és gázkereskedőknek kiváló üzlet, de ha mindent és mindenkit tönkretesznek, ki a fene fog tőlük akármit is vásárolni? Még mindig nem értik, hogy a legjobb politika az, ha az embereket hagyják élni és gyarapodni. Akkor meg tudják vásárolni mindazt a terméket (a jó minőségűt és a szemetet egyaránt), amit rájuk akarnak sózni. Ettől a kereskedő is boldog, mindenki boldog és elégedett. Aki ezt irigyli tőlük, az perverz vén disznó.

.....

Néhány napja egyfolytában a fülemben csengenek a Parasztbecsület melódiái. Nemcsak azért, mert a kedvenc operám, hanem mert szinte tökéletesen megkomponált mű.

Remekmű. Az előadás is, amiben láttam, ragyogóan sikerült. Lukács Gyöngyi (Santuzza), Kamen Tchanev (Turiddu), Alexandru Agache (Alfio), Balatoni Éva (Mamma Lucia) és Heiter Melinda (Lola) játszották a szerepeket. Lukács Gyöngyit valóságos virágessal jutalmazta a közönség, még 2014-ben, amikor Orbán Viktor, Lévai Anikó és a Schmitt házaspár egy páholyban ülve tekintették meg az előadást. A képlet valójában egyszerű: jó közönség – jó előadás. Kiváló közönség – kiváló előadás. A Turiddu alakító Kamen Tchanev azóta elhunyt covidban.

2022. május 26.

Zelenszkij igen csekély intellektusú ember, mégis kakas a szemétdombon. No, legalább egy ideig még.

.....

Szocialista holló a kommunista varjúnak (Varjúnak?) szemét ki nem vájja 😊)))

Most mégis úgy tűnik, hogy arra készülnek. Az ellenzék úgy marakszik a nekik maradt pozíciókon és pénzeken, hogy semmi egyéb nem jut idejük. A Jobbik, miután kamu alapszervezetekkel bejuttatta magát a parlamentbe, tagsága utóbb összeveszett és körülöttük szexbotrány keletkezett. Szerintem Gyurcsány megrendelésére borult ki a bili. A kamu alapszervezetek a választások után sürgősen feloszlottak, állítólag a saját akaratukból, de ez esetben is arra tippelnek, hogy Fletó hajigálja ki a nemzetközi hajójáról a számára kellemetlenné és főként fölöslegessé vált jobbikosokat. Fontos azt is eltüntetni, hogy kik voltak egyáltalán, vagy hogy léteztek-e egyáltalán, vagy ők is a holt lelkekkel szavaztattak magukra megint. Eredetileg is csak arra kellett neki, mármint Gyurcsánynak a jobbikosok, hogy a hátukon felmászva ő is visszaszemtelenedjen a parlamentbe, mivel nagyon az 5% alatt volt a népszerűsége Fletónak szedett-vedett pártjával és annak tagságával egyetemben.

Nos, szóval előbb eldobta Márki-Zayt, akiről most már többen tudni vélik, hogy amerikai ügynök (én ezt korábban is írtam róla), aztán folytatja Jakabbal, aki amúgy is egy fajsúlytalan alak, rettentően bunkó és csak cirkuszolni tud, normál politikát folytatni azt nem. És így fogja folytatni a többiekkel is, akikre ráun előbb-utóbb, mert olyan, mint az angol dalocskában a „Little One”, aki trükkösen fordít ki az ágyból mindenkit, hogy végül ő foglalja el az ágyat magának egyedül (*There were ten in the bed,/ And the little one said: Roll over! Roll over!/ So they all rolled over and one fell out...*)

Hát akkor mehet mindenki a skartba, hogy aztán megint pítizhessenek egy pszichopátának négy év múlva, amikor megint szüksége lesz rájuk. A lelkük rajta, de mindnyájuknak...

2022. május 27.

Gav Duncan (Troll) eléggé tömören foglalta össze az ellenzék mondanivalóját: „Blablabla... Orbán Viktor... blablabla, Orbán Viktor, blablabla, Orbán Viktor...” Valóban ennyi az összes mondandójuk, semmi több. Nem látnak a kisebbségi komplexusaiktól, őrzöngenek a

féltékenységtől meg az irigységtől, és nem is akarnak egyébről beszélni, mint gyűlöletük tárgyáról. De róla se tárgyilagosan, hanem csak ezt a mondatszerúséget, ami már a rögeszméjükké vált. Ezért buknak mindig akkorákat, mert a választóknak a választási programnak legalább valami vázlata szükséges, hogy legyen miért őket választaniuk. Mára teljesen kiüresedtek, és önmagukat ismételtetik, azt is a világ legszánalmasabb módján. De soha nem akarják belátni, mekkorát tévedtek, hanem csak várják a csodát, talán egy Soros-típusú család formájában, vagy a választók megbabonázásában, ki tudja, mi mindenben... de attól nekik még nem fog keletkezni semmiféle választási programjuk, sem komolyan vehető szemléletük (nem víziójuk, bár nekik az is lehetne!). Ehelyett folyton megy az a mantra, amit Gav Duncan olyan frappánsan összefoglalt.

.....

Az oroszok erős offenzívát folytatnak Ukrajnában. Putyin eredeti tervei szerint náci mentesítik azokat a területeket, amelyeket sikeresen elfoglaltak. Zelenskij már-már beijedt és olyan kijelentéseket tett, amik előrevetítik a kapitulációját, de ma az amerikaiak nagy hatótávolságú rakétákat ígértek neki. Kissinger óva intette őket ettől, és reméljük, hogy legalább az értelmesebb szenátorok és képviselők észbe kapnak a matuzsálem korú külügyér szavaitól. A legjobb az lenne, ha mindenki hallgatna Kissingerre, amíg nem késő.

Ma tárgyalások Brüsszellel az olajembargó ügyéről. Folyton erőltetik ezt a dolgot, miközben úgy tűnik, hogy az oroszok hamarosan győznek, és Luhanszk meg Donyeck után Kijev lesz a következő célpont. Z. most már nyugodtan elhúzhatná a csíkot vissza Amerikába. Igaz, ott nem lehetne államelnök, de ha ennyire értelmetlenül viseli magát, akkor a saját hazájában se lesz az sokáig.

.....

A kínaiak félelmetes hadiflottát állítottak hadrendbe. Közös hadgyakorlaton vettek részt az oroszokkal, aminek valószínűleg elrettentés volt a célja. Kína és Oroszország együtt rendkívüli haderőt képvisel, ezt kellene tekintetbe venniük az amerikaiaknak. Nem szabad felébreszteni az alvó oroszlánt... Ma bemutatták az oroszok hiperszonikus rakétakísérletét is az északi területeiken. Ez meg Svédországnak szólhatott, amelyik szintén kekeckedik az oroszokkal. Azon a részen az Északi-sark környéki lelőhelyek fölötti dominanciáról lehet szó,

a hírek szerint ilyen típusú rakétákkal szerelik fel a tengeralattjáróikat is, mármint az oroszok. Csupa olyan dolog, ami tőlem idegen, és az emberiséget is a Jóisten mentse meg attól, hogy ezeket használni kezdjék!

.....

Mindenki megdöbbsent az extraprofitadónak nevezett új adónemről, ami se nem új, se nem különleges, csak meghökkentette az érintetteket, és a multik talpnyalóit, a honi ellenzéket. Nekik persze, hogy nem tetszik, hiszen ők nemhogy extra adót nem fizettek soha életükben, hanem nagy adóelkerülők voltak, és az még túl finom kifejezés rájuk. Csaló banda, akik maffiaszerűen léteztek világéletükben, és erről letenni nem akarnak.

Ami az új adót illeti, nincs más, mint hozzászokni. Minden csoda három napig tart. Brüsszellel szemben nem kellene engedni, hanem visszatartani azokat a pénzeket, amiket ők nekünk nem fizetnek meg, így kiegyenlíteni a számlát. Még a megfelelő szöveget is mellékelni lehetne hozzá: Tudjuk, hogy nektek mostan nincsen pénzetek, mert két kézzel szórtátok el egy értelmetlen háborúra. A miénket is, amihez mi nem járultunk hozzá. Ha nálatok üres a kassza, azt oldjátok meg, mi viszont levonjuk a befizetendő adókból mindazt, amit nekünk megígértetek, de soha nem fizettetek meg. Akkor kvittek leszünk. Ti meg kérjétek Gyuri bácsitól, ő úgyis olyan nagylelkű veletek, majd odaadja emberbaráti szeretetből, amit annyit hangoztat. Neki már úgyse kell, a föld alá nem viszi magával...

Elképzelem a megnyúlt arcokat, ami ezt a jelenetet kísérné. Akkor már nem tudnának tovább dróton rángatni bennünket, nekünk meg lehetne hivatkozni az ő (üres) ígéreteikre, amiket eszükben nem volt betartani. A számla pedig valóban ki lenne egyenlítve.

.....

Már az akácok is elvirágoztak, csak igen messziről érezni az illatukat. Tegnapelőtt leszakítottam két virágfürtöt és a konyhában egy pohárba tettem, de hamar ellankadtak azok is. Júniusban következnek a hársak, az utolsó látványos, azaz illatos hírnökei a tavasznak, vagyis kora-nyárelőnek.

Különös asszociáció: esténként Szabó Magda és Szobotka Tibor műfordításait olvastam mostanában, Galsworthy regényfolyamát. Önéletrajzi jegyzeteikből úgy emlékeztem, hogy ők fordították a Forsyte sagát is, s mintha Ungvári Tamás neve alatt jött volna le. Ungvári nagyon futott akkoriban, a Szobotka házaspár annál kevésbé, tehát még ebbe is belemehettek, hogy munkához jussanak. A Modern komédia és A fehér majom már 1975-ös kiadás, akkoriban szálltak róluk valamelyest, és az ő nevük alatt jött le. Ami miatt ezen eltöprengtem, az, hogy megrendeltem egy Lengyel György-könyvet: Színház és diktatúra. Maga a mű nincs ellentétben a sokat diszkriminált párral, de éppen Ungvári Tamás hagyatékából került elő, így a hirdető. A magyar irodalomban is minden mindennel összefügg, ahogy a komparatisták tanítják? Vagy csak olvasmányaim között köszönnek így egymásnak? Mivel a szívemen viseltem és sokat elemeztem az írásaikat, ez is csak egy kiegészítő elem, halvány árnyalat az ő történetükben.

A könyvhétre megjelenő két könyvemnek szenteltek egy külön oldalt a BSK meghívó füzetében. Kedves gesztus, sok mindennek neveznek, csak éppen az nem szerepel rajta, hogy író vagyok. Ha én se, akkor kicsoda itt, Egerben?! Tudom, hogy csak a sietség teszi, amiért így alakult, de már nem hagyom szó nélkül. Ezt az egy titulust megtartom magamnak annyi törődés és megpróbáltatás után, amit átéltem életemben. Persze mi ez ahhoz képest, amit a szüleim és a nagyszüleim éltek át a háborúban, vagy amitől most a szomszéd országban szenvednek! Ha nem korigál a könyvtár, akkor se leszek oda, de az ilyen meghívók, prospektusok arra is való, hogy az olvasók memóriájában az maradjon meg, amit ott olvasnak. Ami kimaradt, azt természetesen nem jegyzik meg, szóval ez a még morgolódnak se nevezhető öreges dűnnyögés csak ennek szólt.

2022. május 28.

A hazai ellenzék és a jobboldal között az a különbség (többek között), hogy míg a komcsik (nagyjából mind azok) csak szidni, ócsárolni, káromkodni tudnak, addig a jobboldalnak mindig van építő mondandója, és a szándékai is ilyenek. Teljes kontraszt: míg mi építeni, gyarapítani akarunk, úgy értem, hogy az egész országot, addig a kommunisták folyton csak rombolni akarnak, mindent elpusztítani, amit a mi oldalunk épített.

Markáns különbség az is, hogy a baloldaliak egyfajta alattvalói szemléletben élnek. Ők azokhoz tartoznak, akiknek a gerince hajlott, és kényszeresen behódnak valamelyik külföldi társaságnak. Régen a felmenőik a Habsburgoknak és bürokrataiknak hódoltak, akiknek korrupciójához készséggel alkalmazkodtak, majd az oroszok bejövetele után a kommunista elvtársakhoz. Hogy mennyire hittek abban, amit műveltek, azt nem tudni, lényeg, hogy a szájukkal mindig ennek jegyében nyilatkoztak, legalább színleg eleget tettek a „felsőbb elvárásoknak”.

Az EU bürokratai is effajta magatartást várnak el tőlünk, és képtelenek felfogni, hogy a magyarság zöme nekik nem hódol, eddig se hódolt senkinek. Maradtunk szabad magyarok, a lelkünket nem adjuk senkinek. A mieink kommunikációja, mármint kormány szinten, annyiból nem sikeres, hogy folyton ezt az atombombás fordulatot ismételtetik. Az EU-t egyáltalán nem érdekli, hogy akár jelképesen, akár fizikailag ezt megteszi valaki, ellenünk. A helyes kommunikációs vonal velük szemben az volna, hogy amennyiben tovább feszegetitek az embargót, akkor nemcsak nekünk lesz rossz, hanem nektek is, vagyis hogy rátok nézve ez meg ez lesz a következménye az Oroszország elleni diszkriminációnak. Már is megvan, mert mindenütt magas az infláció, olyan áremelkedések vannak nyugaton, amilyenek nálunk a rendszerváltás után voltak (meg mindig, amikor a kommunisták kormányoztak). Megértenék továbbá azt is, hogy amennyiben bennünket tönkre teszték, akkor nem tudjuk tovább segíyezni Ukrajnát, s utána csak ti fizetitek a ceppet ezért az egész balhéért, amit nem mellesleg ti provokáltatok ki. Az infláció lelassítja a gazdasági növekedést, az emberek nem fognak vásárolni, és az üzleteitek befuccsolnak.

Az embargó feloldását is gazdasági síkon kellene nekik megmagyarázni. Felvázolni számukra, mi lesz a folytatás. Megnyugszanak a kedélyek, a piac is visszaáll a szokott mederbe,

növekszik a GDP, az emberek is nyugodtabbak lesznek, és háború után újra kezdődik az építkezés. Kinek rossz ez? Egyedül a háborúcsinálóknak, akik most nagyokat nyereszkednek a fegyvereladásokon. Amerika ezzel igyekszik helyrebillenteni a már eléggé lecsúszott GDP-jét, és egyelőre úgy tűnik, hogy ez bevált, de nem használhatja a hülye harci terveihez csatatérnek Európát, mert az éhínséget okoz a világ más részein.

De ki bánja a fegyvergyárosok baját? Már így is dúsgazdagok. Ők vannak kevesebben, míg az átlagember, aki nem szeret háborúval foglalkozni, többségben van hozzájuk képest. Így tehát az általuk is túlhasznált „demokrácia” törvényeit kellene alkalmazni, azaz a többség, a nép akaratával törődni, annak eleget tenni. És ezt mi tanítsuk meg az ún. „szabad országoknak”, az egykori diktatúrák alatt sokat szenvedett népek fiai-lányai?! Mi, akik előtt erőszakosan titkolták még azt is, hogy máshol normálisabban lehet élni?! Akkor még lehetett, de mivel a rendszerváltozások és Európa átstrukturálása után megváltoztak az erőviszonyok, a „művelt nyugat” keblére ölelte a sok lejárt lemeznek számító kommunistát, összemutyiztak velük, jobban mondván adtak nekik egy kis baksist, velünk pedig most már együttesen nem törődnek, sőt semmibe veszik az érdekeinket, hiszen úgy a nyugati, mint a keleti vezetők egyaránt közönyösek bármely szociális kérdéssel és problémával szemben. Alattvalóknak tekintenek bennünket, holott ők azok, akik más irányba, azaz felfelé, a saját főnökeik alsó fertályának irányába, nagyon is szolgáló viselkedésűek. Ld. az EU vezetők hajlongásait és hipokrita nyilatkozatait Soros Györggyel, meg a sok nagytőkés söpredékkal szemben, akik Davosban, Bázelen vagy egyebütt Svájcban szokták évente megbeszélni a következő disznóságukat, amit a világ ellen el akarnak követni.

2022. május 29.

Ma állítólag megállapodás született az embargó ügyében Brüsszelben. Még nem tudom, mi az, mert a Facebookra kellene felmennem ezért, arra meg nem vagyok hajlandó. Továbbra is bojkotálom őket, a destruktív barmokat, akik exhibicionistává nevelik át a világ nagy részét. Szerintem inkább húzni kellett volna az időt, mert Putyin hajlandó kiengedni a gabonaszállító hajókat a most lezárt kikötőkből, amennyiben megszüntetik az ellene elrendelt embargót. Logikus, egyszerű üzleti fogás (bargain), mindenki jól jár, az élet visszatérhet legalább megközelítőleg normális medrébe. Persze attól függ, kinek mi a normális. Az EU-nak és Soroséknak az a normális, ha másokat sanyargathatnak. Nekünk, normális embereknek meg az, ha békességben élhetünk. A kettő szöges ellentétben áll egymással, de hát nem az a normális dolog, ha a fark akarja csóválni a kutyát; ők vannak kevesebben, a vén marhák. Soros terve az, hogy világháborút provokál, de szívből remélem, hogy erre már nem lesz ideje! Csinálja a kuplerájt a pokolban, ahová bizonyosan kerülni fog!

Mazochista Európa, hogy mégis szenvedni akar, mindenáron, ezzel az embargóval. Már mindenütt áruhiány, az emberek nélkülöznek és rettegnek, mégse hajtják el a fenébe az idióta kormányait és ezeket az EU-s biztosokat, akiket senki nem választott, csak Soros ültette a nyakunkra őket. Mások helyett ezt mi nem tehetjük meg, mindenki a saját lábával lép.

2022. május 30.

Az EU örül, de Z. őrjöngése nyomán mégis egyre többet követel. A tegnapi éjszakai döntésével újból bebizonyította, hogy egyre rafináltabban tudja farba rúgni saját magát. De hogy ennek még örülni is tud...?! Annyi rút arcú embert, akiknek olyan csúnya az öröme, nem sok helyen látni egy rakáson. A kretén sajtójuk meg egyre azt harsogja, hogy nekik ugyan most rossz, de mi az Ukrajnához és az ukránokhoz képest?!

Egyben egyetértünk, hogy az ukránoknak valóban rossz most, de arról senki nem beszél, mennyire aljas kormányaik lehettek, hogy ilyen gazdag adottságú ország mégis olyan végletesen szegény, akár egy afrikai ország. Elég megnézni az épületeiket, az elhagyott gépkocsikat, az egész ország küllemét, és most nem a rájuk hullajtott bombák okozta tájsebekről beszélünk. Bizonyára nagy csirkefogók ültek mindig a hatalomban, hogy nem tudták sokra vinni, pedig ennyi természeti adottság birtokában már régóta prosperáló gazdaságnak kellene működtetnie az életüket.

Háború után újjáépítés lesz, és akkor mindenki rácsodálkozik majd a fejlődésre. De hiszen így szokott ez lenni minden háború után! A folytatás már azon múlik, hogy el tudják-e kergetni ezt a mostani kurzust, vagy tűrik tovább, hogy nemzeti hősnek tituláltassa magát az, aki kitette őket ennek a szörnyű pusztításnak?

.....

A sajtó Orbán Viktor győzelméről ír, és ezt mindenki másként kommentálja. Van, aki gyűlölködve, Zelenszkij őrjöngve, a hazai baloldal fanyalogva és ócsárolva. Nekem jutna a jószándékú kritika, de épp a mai napon, amikor 59. születésnapját ünnepli a kormányfő, nem illik csak úgy nekirontani, és még az se biztos, hogy a kezéhez jutna a levelem. Így hát marad az itthon magamban morgolódás, hogy mi a nyavalyának kell nekünk egy másik kőolajvezetéket építeni az Adria felé, ha már van egy, és az működik? Csupán a fenyegetőző Z.-t kellene odébb pöccinteni (talán Putyinnak szándékában is áll), akkor minden működhetne tovább. A proxy háborúhoz nekünk semmi közünk. Nem akartuk, nem mi provokáltuk, hanem Soros megbízottjai (és még szépen fejeztük ki magunkat), akikben egy a közös: izgágák, hiperaktívak, alacsony intellektusúak, rosszindulatúak, hipokriták és hazudozók. Mindennap azzal kezdik, hogy megcáfolják az előző napi kijelentéseiket. Talán Márki-Zay is ugyanazt a kurzust végezte, mint az EU-s vízfejek... Nem lehet velük megállapodásokat kötni, mert szavahihetetlenek. Mégse meri megkérdezni tőlük senki, előfordult-e már velük, hogy valaha is állták az adott szavukat, vagy ők mindennap s...-et csinálnak a szájukból?

Mind egy brancsba tartoznak, s ha rajtam múlna, gyakran ezt gondolom, mi már rég nem lennénk az EU tagjai. Két év még nagyon hosszú idő, amíg újabb választások lesznek, az ilyen rosszfajta alakok pedig mindent el fognak követni, hogy akár csalással is, de a maguk javára fordítsák a dolgot. Közben a nagy bürokraták ugyanazt fogják tenni, mint Gyurcsányék, amikor már vesztüket érezve teljesen kifosztották az államkasszát, de még azt se találták elégnek, hanem óriási kölcsönöket vettek fel, agyonterhelve az utódait (és nem melleleg minket) a saját erkölcstelenségeik következményeivel. A nagypolitika persze nem az én dolgom, azt eldöntik a hozzáértők, akik másként látják, mint én.

Még nem körvonalazódott teljesen, mi volt az elsődleges célja annak, hogy ezt a háborús helyzetet kiprovokálták az amerikaiak Európában. Soros folyton ég valami bosszúvágytól, és ki akarja élni mindenkin, akit utál. Csekély vigasz, hogy őt fogja letaglózni a saját bumerángja, mivel nem tudjuk, ez mikor következik be, de az isteni törvények értelmében ez lesz neki megírva.

Amerika úgy viselkedik, akár egy féltékeny asszony, aki rég vesztésre áll. Hisztivel és cirkuszoslással akarja megmenteni a házasságát, ami nem szokott működni. Nem győzöm eleget hangsúlyozni, mennyire értelmetlen az egész, és ahelyett, hogy józan kompromisszumokra törekedne, még mindig a háborút és a sok fegyvereladást szorgalmazza. De hát kinek az érdeke ez? A fegyvergyárosoké, akik ezzel foltoztatják az USA elfuserált költségvetését. A módszer ugyanaz, mint az EU-ban: két kézzel szórják a pénzt (a mi pénzünket is) egy értelmetlen háborúra, amit nem lehet megnyerni, de a hagyományos amerikai gőg nem teszi lehetővé a számukra, hogy ezt józanul átgondolják. Ki, ha nem ők?!

Mindig ezt gondolják magukban, de már csúfosan kellett kivonulniuk Vietnámból, Afganisztánból, Irakból és még ki tudja, honnan nem, mégse értik, hogy a hódító háborúknak törvényszerűen ez a végük. Hiába találnak maguknak ostoba tökfejekből álló, dilettáns bábkormányokat, amelyek elhiszik magukról, mennyire okosak, s aztán törvényszerűen rángatják magukkal a szakadékba a népüket is. Merthogy a felelőtlenül kidobott pénzeket mitőlünk vonják el. Ezért nem fizetik ki a járandóságainkat.

Ócska receptek, már rég megdohosodott ládák mélyéből előcitolva, mégse szól rájuk senki, hogy menjenek már haza, és boldogítsák azt, aki ott várja őket. Paraziták, semmire nem jók, mégis ők néznek le bennünket.

A tegnap éjjeli tárgyalás, majd a megegyezés mindenki olvasatában más. Nekünk győzelem, hogy nem tudtak rákényszeríteni bennünket az embargóra. Ugyanakkor kényszer és veszteség, mert hosszútávon vállalni kellett, hogy az Adria felé építünk ki csővezetékét, s azon majd nem tudni, miféle olaj érkezik, feltehetőleg jóval drágábban, mint az orosz olaj. Von der Leyennek is győzelem, mert látszólagos EU-egységet tudott felmutatni, aminek hatására ők megkapják a kenőpénzeiket Sorostól. Nekünk egy fölöslegesen eljátszott vétó, amit úgyse tudtak volna meggátolni, és a presztízsünket megőrizhettük volna. Ugyanakkor nem kaptunk érte cserébe semmit, csak szidalmakat és további gőgös, lekezelő, kekk viselkedést. Azok, akik a mi farvizünkön lavíroztak be ebbe az egyezségbe (csehek, szlovákok), nem áldoztak semmit, sőt kifelé megtartották a látszatot, szóval beálltak a nagy össznépi hipokrizisbe, hogy megfeleljenek a gazdinak (Sorosnak és az EU-s vízfejnek egyaránt). Tehát ők egyelőre megúszták, ha tevőlegesen nem is győztek.

Végül is nem tudni, mi tartja még össze ezt az egész nagy gittegyletet. Mint ahogy azt se, hogy a bürokrátákon kívül kinek mi érdeke fűződik hozzá, hogy ezt a látszatzűködést fenntartsa? S ha arra hivatkoznak, hogy „véres kőolaj” az, amit az oroszoktól veszünk, akkor milyen pl. a szaúdi olaj és egyéb diktatúrákból származó kőolaj? Valamint az, hogy Putyin most egy háborút vív Ukrajnával, hogyan aránylik az USA számtalan véres háborújához? Ők ugyan mit műveltek Líbiában, Irakban, Afganisztánban, Vietnámban, Koreában, sorra Latin-Amerikában, szinte mindenütt a földön?! Pont ők prédikálnak jó erkölcsről, fair play-ről, humanizmusról és szolidaritásról? Ők nem tudnak összeférni senkivel, ahogyan egykori angliai felmenőik, akiket végül kitelepítettek, mert nem bírt velük még az oly szigorú angol ítéllehozők kara és rendszere sem.

Summa summarum, az EU bemutatta nem-tudom-hányadik cirkuszi mutatványát, hogyan lehet különböző pózokból, előlről hátrafelé irányozva jól farba rúgni saját magát. Aztán tapsoltak és éljeneztek egy jót, és a fentiek után még azt is elkönyvelték magukban, hogy no lám, bennünket is lehet zsarolni Zelenszkijjel. Pedig tudható jól, hogy mindig az fenyegetőzik és az hangoskodik, aki fél. Putyin le fogja győzni ezt a pojácát, méghozzá nem is nehezen. Utána miféle alkupozícióba kerül majd a már jócskán legatyásodott EU? Hogyan kezdi újra a tárgyalásokat Putyinnal? Hogyan foltozza össze szétcincált kereskedelmét Kínával? Mert akkor a most bölcse hallgató és kiváró Kína is meg fog szólalni. A tegnapi döntéshez való hozzájárulásunk mégis csak pofon volt Putyin arcán. És ugyanúgy a Kínáén is. Most hogyan rendezzük tovább keleti kapcsolatainkat, ha előttük lejárattuk magunkat mint üzletfelek és

szövetségesek? Ezt kellene józanabban mérlegelni és új, értelmesebb irányvonalat kijelölni a jövőre nézve, amely nem járna arcvesztéssel, hanem továbbra is tarthatnánk a megközelítőleg semleges pozíció felé tendáló trendünket.

.....

A kommunisták, amikor félnek, mindig elkezdnek rémhíreket terjeszteni. Aszteroidákról, amelyek egyre közelednek a Föld felé (mégse látszanak), sátánistákról, akik gyermekeket áldoznak fel, ufókról, titokzatos égi jelenségekről. Mindez ugyanolyan elterelő hadművelet, mint amikor gyorsan kirobbantanak egy forradalmat vagy puccsot Afrikában, hogy ne figyeljünk oda valami nagy disznóságukra, amit épp a közelünkben művelnek.

Amikor a számukra veszélyes figyelem már sikeresen elterelődött máshova, akkor abbahagyják úgy a fenti témák lebegtetését, mint a sajtó további „parasztvakítását”, merthogy ezt az egy módszert ismerik a kimenekülésre szorult helyzetükből. De kár is ennyi szót pazarolni rájuk ezen a kései órán.

2022. május 31.

A szankciós csomag annyit változott, hogy Orbán Viktor megvétózta Kirill pátriárka diszkriminációját, amit belecsempészték a nagyokos EU-s vízfejek a csomagba. Nem mertek ellene szólni, mert a vallásszabadságra való hivatkozással tette ezt a miniszterelnökünk. Egyébként pedig kezd leesni nekik a tantusz, hogy O.V.-nak volt igaza. Van, aki ezt ki is mondja, mások meg sunnyognak. Bárhogy mesterkedtek, nem jött be Soros terve, Oroszországot nem tudták térdre kényszeríteni. Sőt, még az olaj ára is jelentősen emelkedett. Most lehetnek, hogyan működtethetik a gyáraikat és mivel fognak fűteni a télen? Mindig mondjuk, de még mindig nem értik, hogy az Univerzumon kívül az emberi butaság is végtelen.

Az oroszok már Ukrajna 20%-át elfoglalták. Ez Zelenszkij mai bejelentése. Bár azt mondja, hogy majd vissza fogják foglalni, de ez inkább csak lázálom. A nyugati államoknak nem volna szabad fegyverekkel teletömni Ukrajnát, amit egy olyan hazudozó, megbízhatatlan ember vezet, aki ráadásul modortalán. Mindenkitől csak követel, nem tudni, milyen alapon. A legtöbben már várják a békét, ennek a háborúnak a lezárását.

2022. június 2.

Az EU most a gázembargóra készül, ami totális őrültség. Nemcsak a mi szempontunkból, hanem egyáltalán az EU-ra nézve. Hiába kontraproduktív a sok szankció, még mindig nem látják be, hogy ráadásul értelmetlen is. Nem lehet értelmes szót váltani azokkal, akiket a gyűlölet hajt. Olyanok, mint a bedrogozott ember: csak mennek neki mindenkinek ész nélkül, és a tetteiket képtelenek kontrollálni, ugyanakkor tévedhetetlennek képzelik magukat. Szánalmasak.

Egymásnak ellentmondó hírek a háborúról. Zelenszkij az orosz fogságba esett azovsztáli foglyok kiszabadításáról fantáziál, amit erősen kétlek, másrészt az oroszok legyőzésében hisz, teljesen esélytelenül. Mivel orosz hírforrások nincsenek, csak az amerikai hírgyártó gépezetre hagyatkoznak a magyar újságírók is, így nem is lehet tisztán látni semmiben. Nyilatkozatháborúk, Zelenszkij fenyegetőzik és pénzt, fegyvereket tarhál mindenkitől, s ha ráér, bennünket, magyarokat mocskol.

.....

Csíksomlyói búcsú, amit a tévén néztem. Megindító és nagy érzés, amikor százeres tömegek zarándokolnak el a kegyhelyre. Hatalmas erőt és hitet mutattak fel, és jó volt, hogy bennünket tévénézőket is bevontak az áldásosztásba. Ma egyúttal a nemzeti összetartozás napja. Megrendítő arra gondolni, mi történhetett volna, ha mi is felelőtlenül beugrunk azoknak a kecsgettető ígéreteknek, amiket évek óta hintenek közénk (Trianon felülvizsgálata). Láthatjuk hogyan reagálnak a nagyhatalmak, ha bármilyen rég másnak osztott terület visszakéréséről van szó. Bennünket is ugyanolyan durva támadások értek volna, ha elhisszük ezeket a szirénhangokat, mint most az ukránok. Az erősebb kutya... elve ma is ugyanúgy érvényesül a politikában, mint egykor. Szomorú kimondani, mégis így van.

.....

Meghalt a keresztanyám. 92 évet élt, stroke-ot szenvedett kb. két éve, és azóta egyre jobban legyengült. Különleges kapocs volt közöttünk. Még így, öregségében is a legnagyobb szeretet volt benne, és ez kölcsönösen élt. Bő egy hete beszéltem vele utoljára. A beszéde eléggé összefüggéstelen és tagolatlan volt, de mi megértettük egymást. Ennyit tesz a szeretet. Két dologra kaptam fel akkor a fejemet: Keresztanyu azt mondta, hogy szerinte most beszélünk utoljára, és hogy neki állandóan hazudnak. Ez utóbbit nem tudtam hová tenni, vonatkozhatott a választásokra és a politikai életre, de egyszerűbben arra is, hogy nagyobbik unokája, Máté nem fog hazatérni, legalább is egyelőre nem, Japánból, ahol nagyon szeret lenni. Vonatkozhatott arra is, hogy csak ígéretik neki, hogy hazaviszik Göncre, de már bonyolult feladat az egész családnak, hiszen járni is csak segítséggel tudott, és az ottani ház nem alkalmas arra, hogy azt a kényelmet megkapja, amit a lányáéknál kapott. Letelt az ideje. Álmában érte a halál, Jutka hajnalban találta meg, akkor már hideg volt. Hamvasztani fogják, és a házat, a kertet előbb rendbe akarják tenni, hogy vendégek fogadására alkalmas legyen ismét. Jutka szerint kánikulai temetés lesz. Keresztanyu volt a legmegbízhatóbb forrás, ha régi emlékekről, családi adatokról volt szó. Mondhatni, mi ketten vittük a prímet ebben. Kiváló memóriája volt. Szellemileg épen viselte azt az állapotot, amiben élete utolsó stádiumában élni kényszerült.

2022. június 4.

Ferenc pápa tárgyalásra és békekötésre szólította fel a harcoló feleket. Senki nem reagált rá eddig. A mai hírek szerint Kijevet is lőtték nagy hatótávolságú rakétákkal. Ez volt Putyin válasza arra, mi a következménye annak, ha őt meg az ukránok fenyegetik hasonló támadásokkal. Ma Biden elnök is felvetette, hogy az ukránok átadhatnának területeket Oroszországnak. Ez jelentős fordulat az amerikai kommunikációban, de még nem tudni, nem vonatják-e vissza vele a héják.

Miközben a kormány három napon át a legújabb gazdasági intézkedésekről tárgyal, a politikai közbeszéd meg lement teljesen vulgárisba. Mindenki a Jobbik szexbotrányáról pletykálgodik, a teljesen vulgarizálódott párt széthullásáról beszél, paparazzóként lesik meg és filmezik le, amint a pártelnök rém slamos barátnőjével együtt távozik egy délelőtt az állam által számára biztosított lakásból. Közben a felesége már egyedülállóként posztolja magát egy internetes portálon, Jakab elvtárs meg a falu bikáját játssza ráérő idejében. Ez már a bulvárnak is a legalja.

A nemzeti összetartozás napján Niedermüller Péter EU-s képviselő azt találja nyilatkozni, hogy az elszakított országrész lakossága sokkal jobban járt Trianonnal, mert – szerinte – ők boldog, szabad országokban élhetnek, miközben mi, anyaországbeliek csak szenvedünk a diktatúra alatt. Hogy nem szakadt le rá az ég! Kérdezné csak meg a sok kitelepített felvidéki, délvidéki, bukovinai székely embert, mennyire nagy szabadságba kerültek, s hogy mi mindent kellett átélniük, kitéve a többségivé vált románok, szerbek, szlovákok és csehek kegyetlenkedései idején! Más országban lemondanának az ilyen hazaárulókat, bármiféle

képviselőséget is szerzett magának. Minősíthetetlen ennyi érzéketlenség és cinizmus, amit a mások szenvedései és megaláztatásai iránt mutat.

Európában se különb a helyzet. Már régóta kikívánkozik belőlem, hogy megosszam másokkal, minek lehet nevezni azt a sok ellenszenves megnyilatkozást, amit úgy a külföldi sajtó, mint a politikusok megengednek maguknak Magyarországgal, Orbán Viktorral és a magyar néppel szemben. Amit művelnek, az nem más, mint rasszizmus, annak is a legvadabb formája: a náciizmus. **A németek, mármint a német politikai vezetők és a sajtójuk ugyanolyan fajgyűlölők, mint a hitleri Németország politikai kurzusa és megvezetett népe volt. A különbség annyi, hogy most nem a zsidókat gyűlölik, hanem bennünket, magyarokat.** Nem is értem, milyen jogon ítélnék el bennünket mindenért, hiszen azt állítják magukról, hogy a náciizmust ők felszámolták, bocsánatot kértek a világtól érte, de mindennapi kommunikációjukban ugyanúgy tovább él ez a felfogás, csupán irányt változtatott. A zsidókat már nem merik támadni, így ránk szabadították minden bennük lappangó gyűlöletüket. Ezt szolgálja ki gerinctelenül a globális sajtó, amelyre nem is lehet megfelelő jelzőket találni, ha nem akarunk szitkozódni, mint ahogy ők szoktak miránk. Ha írnak róluk, az a bulvársajtónak is a legalja, annak minden szemetje szabadul fel és tör a felszínre. Tiszta környezetszennyezés.

.....

Ha össze akarjuk vetni a kommunistákat a polgári irányzat képviselőivel, akkor a két felfogás egymással markánsan szembenálló csoportot mutat.

Polgári, jobboldali

épít, gyarapít, értékeket ment
szociálisan érzékeny, mindenkit támogat
toleráns, befogadó, vitaképes
vallásos, mások vallását is tiszteli
gazdaságszemlélete reális, pragmatikus
plurális szemléletű
a nemzeti értékeket becsüli és tiszteli

Globalista, kommunista, elvtársi

mindent le akar rombolni, ami tőle eltér
szociálisan érzéketlen, csak önös érdeket ismer, azt érvényesíti tűzzel-vassal
intoleráns, vagdalkozó, provokatív, arrogáns
istentagadó, a vallást üldözi, megveti és lenézi, valláspótléka az ideológia, de azt se veszi komolyan, csak hangoztatja
a gazdaságot is alárendeli az ideológiának és egyéb téveszméknek
csak az egypártrendszerben hisz, minden társadalomban ezt erőszakolja ki, mindig ő akar diktálni
üldözi a nemzeti szemléletet, internacionalista

hisz a családban	családellenes, annak felszámolására és demoralizálására törekszik
távlatokban gondolkodik	rövidlátó, csak a mának él, a jövővel nem törődik
tiszteli a gyermekek jogait	senkit és semmit nem tisztel, a gyermekeket a legkevésbé
tiltja a pedofíliát, szankcionálja az	legalizálni szeretné a pedofíliát és egyéb aberrációkat
drogellenes	a drogokat is liberalizálná – lépésről-lépésre
rendszerei áttekinthetők	áttekinthetetlen rendszereket kreál, azokat másokra is rá próbája kényszeríteni, általános felfogása zavaros
nyílt	rejtőzködő
művészetpártoló	csak a neki tetsző álművészeteket támogatja, azokat túlzott mértékben, míg a klasszikus értékekkel nem tud mit kezdeni
harmóniára, rendre törekvő	kakofón, a rendet nem állhatja
nemzetpárti	nemzetellenes, sőt nemzetgyalázó, az idegenek előtt szolgáló módon hajlongó, mindig kell neki egy „gazdi”
jó értelemben vett nacionalista	soviniszta és rasszista, bár ezt hipokrizissal leplezi
úgy akar gyarapítani, hogy megdolgozik érte	vagyonát szerzéssel, „trükkök százaival alapozza meg”, a becsületes, alapos munkát és aki azt végzi, lenézi, önmagát ügyesnek hiszi, míg a becsületes embert baleknek tartja

.....

Az emberiség problémáit alapvetően az okozza, hogy egyik része Káintól származik, míg a másik Ábeltől. Ahogy a fentiekben vázoltam, ezek antagonisztikusan szemben állnak egymással. Semmiben nem egyeznek, de nem azért, mert mindkét fél szembeeszülne a másikkal. A Káin-fajzat nem tud megférti soha a testvéreitől, annak leszármazottaitól. Addig támadja és provokálja őket, amíg valami konfliktust ki nem tud robbantani. Ezekben a

csatározásokban, sőt gyakran háborúkban éli ki magát. Felfogása perverz és ellenséges, gyakran gyilkos szándékú. Az építő, gyarapító, másokat tiszteletben tartó testvér felfogása azért is irritálja, mert ennek láttán kénytelen szembesülni saját hitványságával. Ezt a tudatot viszont nem tudja elviselni, ezért támad rá újra és újra az Ábelekre. Ezért próbál mindig ártani neki.

Az Ábel-ág soha nem megy el idáig, bár a sok kegyetlenség, amit ellene elkövetnek, időnként őt is bosszantja, irritálja. Ellene mégse tesz olyasmit, amit a Káin-faj őellene folyamatosan elkövet. A lélekjóság ebben megakadályozza, ezért tűnik vesztesnek a másik fél szemében. Ám a destrukció hosszútávon mindig vesztes marad, ezért dühös a Káin-faj az Ábelekre. Mégse fogja fel, hogy a harag, a gyűlölség, az átkozódás öngól. Bumeráng, mely rendszeres időközönként visszatér és fejbe kólintja majd. Mivel rövidlátó, csak a pillanatnyi, önös érdekeit nézi. Az orránál tovább nem lát, ezért tud csak pillanatnyi győzelmeket aratni, de azok se hoznak rá dicsőséget, mert nem közösségiek. Legfeljebb csatlósokat tud magának szerezni, azok is hátba támadják, ha rájönnek, hogy átrázta őket.

„Az emberfaj sárkányfog-vetemény:/ Nincsen remény! nincsen remény!” (Vörösmarty: Az emberek)

Perazim hegyéről... (Apor Elemér)

Ezredvégi fotográfia – szelencébe zárva... (Murawski)

Mivel lehet még figyelmeztetni az emberiséget, hogy térjen észhez? Senkire nem hallgat, csak rohan a vesztébe...

2022. június 5.

Ukrajnának előbb-utóbb kapitulálnia kell. Nagy hatótávolságú fegyvereket nem kap, csak ígéreteket, és azt a feltételt, hogy nem használhatja őket Oroszország területei ellen. Akkor hová fognak lövöldözni velük?...

Az ostromlott területek szinte porrá vannak lőve és bombázva. Azokon a területeken már nincsen mit védeni. Zelenszkij mégis hajszolja a katonákat, az utolsó emberig. Pedig már rég elvesztették a háborút.

Meghúltam. Felfáztam. Eléggé morbid, hogy épp most, amikor elkezdődött a kánikula.

2022. június 6.

Az ukrán háború egyre vadabb és kegyetlenebb képet mutat. Ma láttam egy összeállítást Budapest 1944-es ostromáról. Az is kegyetlen volt. Európai embernek felfoghatatlan ennyi lelketlenség és szadizmus, amit két testvérnép most egymással művel. A valódi okok nyilván majd a háború végeztével derülnek ki.

2022. június 10.

Ma váratlan kiruccanásban volt részem. Meglátogattam kisunokámat. Jó volt kertben lenni, ami lánykoromban természetes volt még, de most ajándék. Estére erősen elfáradtam, ma már csak olvasok, nem írok semmit. Éjszakára vihart jeleztek, de eddig csak szélvihar volt, most szélcsend, talán újabb rohammal érkezik a hidegfront.

Ma az ötvenhatos mártírok újratemetésének évfordulója. **„Az élő bűnösöknél erősebbek a halott hősök.”** (Áder János mai beszédéből)

Wittner Mária az első Orbán-kormány idején nyilvánította erkölcsi hullákká a baloldalt. Arra már nem emlékszem, hogy en bloc, vagy csak azokat, akiknek része volt a mártírok kivégeztetésében. Egyébként mindegy is, mert az egész banda kiérdemesült erre a titulusra. Nem a mi előítéleteink miatt, mert ezek nincsenek, hanem mert azóta is egyfolytában egyetértenek mindazzal a szadizmussal, amellyel felmenőik a magyar népet kezelték, s amikor tehettek, ők maguk is hasonlóan álltak hozzáink.

2022. június 16.

Az orosz-ukrán háború már véget érhetne, ha az ukránoknak (jobban mondva Zelenszkijnek) volna egy csöpp esze. Az oroszok gyakorlatilag megnyerték a háborút. Fel is ajánlották a béketárgyalás lehetőségét az ukránoknak, de ők, feltehetőleg amerikai fülbesúgások alapján, elutasítják a tárgyalásokat. Innentől fogva, de valószínűleg már a kezdetektől is, Zelenszkij és körei felelősek, amiért romba döntik a saját gazdaságukat, a gabonakereskedelmet és az európai országok gazdaságát. Nemzetközi nyomást lehetne rá gyakorolni, megszüntetni a fegyverszállításokat, akkor kénytelen lenne kapitulálni.

Már mindenki unja a háborút és Zelenszkij egyre őrültebb követeléseit, de az amerikai háttere miatt még nem adja fel. Bábkormányának bábvezetője, akinek a követelés nem tud hatalmat biztosítani. Szűklátókörű politikus, de még az sem, hiszen nem profi politikus, csak amolyan botcsinálta, színészből átvedlett pojáca.

Európának nem jók ezek a hírek, mert a háború elhúzódását jelentik, ami tönkreteszi a gazdaságot minden tagországban, az inflációt pedig egyre magasabbra pörgeti.

Én nem értek a háborúzáshoz, sem a katonasághoz, soha nem is érdekelt, de mint gyakorló háziasszony, annyit csak tudok, hogy az ember nem fog bele olyasmibe, amire nincsen pénze. Ha meg bizonytalan kimenetelű dolgokra vesz fel valaki kölcsönt, akkor nincsen józan eszénél. Abba csak bele lehet bukni. Ismét csak háziasszonyi tapasztalatok alapján mondható el, hogy ha már mérlegelni kell, ki kire fogadna, akkor egyszerűbb az erősebbre és tapasztaltabbra fogadni, mert a gyengét pillanatok alatt ledarálja az erősebb fél. Szóval a klasszikus figyelmeztetés: nem való a medve bajuszát huzigálni, mert előbb-utóbb be fog vadulni tőle, aztán a folytatás miatt ne másokra mutogasson a „bajusz húzgáló”, csak saját magára... Nézett volna előbb a tükörbe az árva...

A jelenlegi EU-s politika mintha arról szólna, hogy a „hégják” azokat az európai politikusokat és véleményformálókat értékelnék a legtöbbre, akik a leghülyebb és legképtelenebb ötletekkel állnak elő. Mintha ebben a kétes „műfajban” versenyeztetnék őket...

Orbán Viktor nemzetközi reputációja viszont jelentősen megnőtt. Sorra veszik át azokat a gazdasági mentőcsomagokat és ötleteket, amellyel ő menti a magyarságot az EU-s és amerikai örültségek következményeitől. Az extraprofit megadóztatása már az USA-ban is felmerült. Más kérdés, hogy a nagy olajcégek hagyják-e Biden elnöknek, hogy véghez is vigye... De legalább már a nemzetközi sajtó is felkapta a hírt, meg O.V. éppen soron következő tippjét, mi a megoldás. Varga Mihály ázsioja is megnőtt, végre felfogták, hogy kire kellene hallgatniuk, ha jó irányba akarnak menni gazdaságilag.

Egy elhúzódó háború teljesen legatyásíthatja Európát, és ez mindenki másra visszahat. Európának ez öngyilkos tendencia, Amerikának bumeráng, amelyről nem tudhatja, mikor üti pofán.

2022. június 18.

Kis kitérővel térek ismét vissza az íráshoz. Rekkenő hőség van, már délelőtt el kell kezdeni az árnyékolást. Ma éjjel viszont hidegfront érkezik, igaz, először az ország nyugati részébe, de előbb-utóbb majdcsak elér bennünket is. Holnapra már csak 25-26 °C lesz állítólag. Igaz, a panel annyira átforrósodott már, hogy várni kell, hogy megint lehűljön kissé. Ha esne valami eső, akkor könnyebben menne, de így nem bízhatunk hozzá túl sokat.

Ma Wittner Máriát hallottam egy tévés műsorban beszélni az ukrán háborúról. Különös, hogy nekünk, akik soha nem rajongtunk az oroszokért, mégis megegyezik most a véleményünk erről. Mária néni szerint Zelenszkij felelőtlen, semmirekellő alak, aki tönkreteszi a hazáját, ráadásul pedig egész Európát. „Nem kellett volna húzgálnia az oroszlan bajuszát”, kommentálta Mária néni, és a műsorvezető csak annyit helyesbített, hogy a medvéét (ez az oroszok jelképállata).

Kisebb fordítást készítettem el mára és adtam túl rajta nemrég. Előbb mindent alaposan átrágtam, és már majdnem útjára bocsátottam, amikor észrevettem, hogy egy fájl hiányzik az öt közül. Nekiültem és megcsináltam azt is, most könnyebb a lelkem. Holnap talán már megint az irodalommal foglalkozhatom. Mára már csak az olvasás marad hátra, de még az is fárasztó ebben a hőségben. Mennek a ventilátorok, de csak kavarnak a forró levegőt, a panel meg ontja magából a meleget.

Mire felkelek, már itt is a nyári napforduló.

2022. június 20.

Nos, hát ezen is túl vagyunk. Mármint a napfordulón, hiszen éjfél jócskán elmúlt, és ez már a következő nap hajnala. Szeles idő volt, ami miatt nem lehetett sokat szellőztetni, annyit csapkodta az ajtókat és ablakokat a szél. Az UVB azért elég erős volt, még a petrezselymek is

úgy ellankadnak estére, hogy teljesen lekonyulnak, mikor viszem nekik a vízutánpótlást este. Az erkély növényzete egyébként szép, már a lila muskátlik is sorra kezdenek virágozni. Lassan végigér az egész belső ládason a virágos jókedvük 😊)) Remélem, hamarosan idevonzzák a szendert is. Egyelőre „rovartalan” az erkélyünk. Az állatvilág nem szereti a hypo szagát. Mondjuk, én sem, de mivel hatásos, hát használom a poloskák elriasztására és a fertőtlenítésre. Csak egy szárnyas hangyaféle van, ami nem akar tágitani az erkélytől, mindig dühösen nekem akar jönni, amikor ecetes spray-vel fújom le a növények tövét. A fűszernövények is szépen cseperednek, hamarosan szedhetek róluk télire is elrakni valót. Egyelőre csak a főzéshez használom módjával a levelüket.

2022. június 21.

A harcok egyre durvulnak Ukrajnában. Zelenszkij elnök felhívta és meghívta Orbán Viktort, ami egyértelműen azt jelzi, hogy nagy bajban vannak. Én nem tanácsolnám a miniszterelnöknek, hogy odamenjen, egyrészt, mert nem biztonságos, másrészt, mert Z. szándékaiban nem lehet megbízni, hiszen egyfolytában hazudik és fenyegetőzik. Most már az amerikaiak és az oroszok is fenyegetik egymást, ami nem jó jel az összes többi országra nézve sem. Nagy baj, amikor a politikusoknak elmegegy az eszük.

A fegyvergyárosok feltétlenül háborút akarnak, minél jobban elhúzódót. Weöres Sándor írása jut az eszembe, a Jóslás a trágyaözönről. Hátborzongató.

2022. június 22.

(Micsoda isteni szám! $2+2+2+6+2+2=7$)

Beköszöntött a kánikula elhúzódónak ígérkező időszaka. Ma még csak előzetest kaptunk belőle, de folytatódni fog. Jövő héttől hőségiadó.

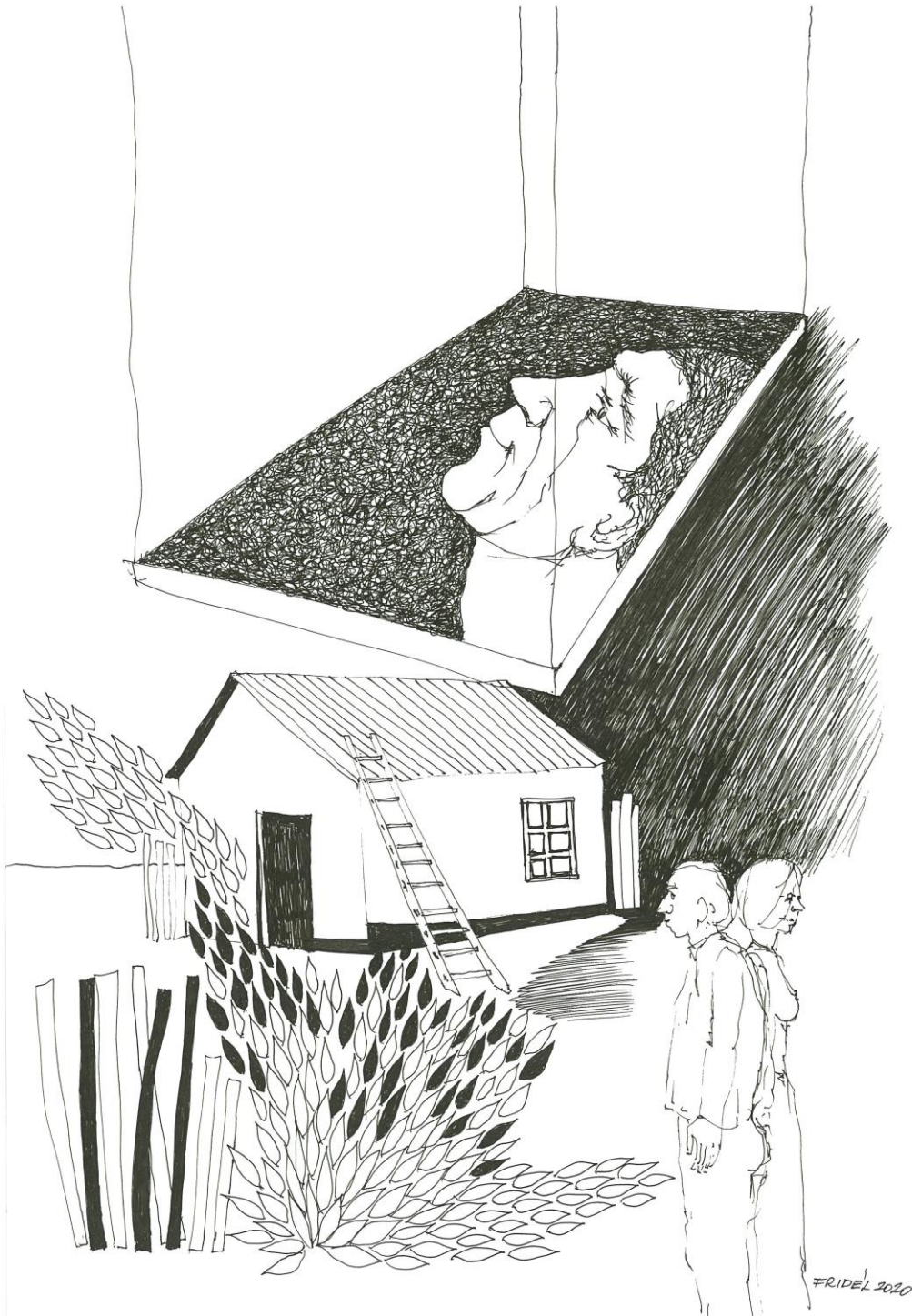
A háború még nem ért véget, mert Zelenszkij nem fogta fel, hogy kapitulálnia kellene. Vagy ha felfogta, az amerikaiak nem engedik neki. Az oroszok elfoglalták az egész Donyeck-régiót, az ukrán hadsereg már retirál. Csak a beismerés van hátra, és az oroszok egyetlen feltétele, amit nem részleteznek. Z. most megpróbál mindent rákenni eddig leghűségesebb társára, akinek vezetése alatt a hadsereg kudarcot vallott. A fővezér azonban minden országban az államelnök, úgyhogy... fölösleges minden mosakodás.

A gazdasági következmények is teljesen begyűrűznek, de az EU bürokratáinak annyi esze van, mint Z.-nek. Képtelenek a logikus gondolkodásra. Ez lehet drogos befolyás, vagy velük született adottság, mindenesetre gyászos jelenség. Mindenütt üzemanyag-korlátozások, már nálunk is. Nem tudni, hogy ez a nyári dízel-túlfogyasztásnak köszönhető (aratás, munkagépek, stb.), vagy a MOL túlságosan lekötötte a készleteit az ukránoknak, akiknek állítólag beszállít. Vissza kellene ezt mondani, hogy a hazai igényeket ki lehessen elégíteni, és hogy az oroszokat ne ingereljük vele magunk ellen. Z. nem érdekli meg a támogatásnak ezt a formáját sem. Első a mi érdekünk, azzal rajtunk kívül senki nem törődik.

Az EU ezenközben még mindig elsődleges feladatának tekinti, hogy Ukrajna EU-tagjelölt lehessen. Először is gazdasági óvintézkedéseket kellene hozniuk, de: mindent ideológiával akarnak megoldani, pedig a gazdaság nem azzal működik. Mindet lapátra kellene tenni.

Az oroszok létrehoztak egy nagyon erős gazdasági társulást, ami lehet véd-és dacsövetség: Oroszország, Kína, India, Brazília és Dél-Afrika között. Saját elszámolási rendszert hoznak létre, szóval az EU és Amerika mehet a sóhivatalba...

2022. június 24. Szent Iván napja, ilyenkor nyílik Szent János füve, azaz az orbáncfű.

Egyre véresebb harcok Ukrajnában, de a „művelt nyugat” még mindig nem érti, hogy tkp. ők hajsolták be az ukránokat ebbe a háborúba. Sürgősen retirálni kellene, ha nem akarnak megfagyni a télen.

Ma édesanyám halálának évfordulója. 1966-ban ezen a napon ment el, szörnyű szenvedések után. Épp 56 éve. Csak tudnám, hogy boldog-e most!...

2022. június 25.

Kénytelen voltam nyitni egy újabb fájlt a naplójegyzeteimnek, mert az előző fájl, számomra valami ismeretlen okból önállósította magát és folyton félsorokat alakított az első kezdő sor után. Bár mindegy, hogy néz ki a külleme, mégis úgy döntöttem, hogy inkább újabb fájlban folytatom az írást. Így van rá esély, hogy az én szándékom szerint folytatódjon az írás, ne pedig egy idegen gépi memória elképzelése szerint.

A harcok folytatódnak Ukrajnában, bár a legújabb hírekről ma lemaradtam. A kora délután szokásos hírTV-s műsor elmaradt, helyette parlamenti közvetítés volt. Késő este úgy kommentálták az újságírók, hogy „a miniszterelnök megint felmosta a padlót az ellenzékkel”. Szellemesen persze, és meg is érdemelték, akkora ösztüzet zúdítottak Orbán Viktorra. Nehéz volt türelmesen végighallgatni őket. Annyi viselkedészavaros, félrenevelt és valami lelki traumától korai fejlődési stádiumában leragadt ember, mint ahányan ezzel a „moslékkoalícióval” a parlamentbe bekerültek, szerintem egyetlen külföldi parlamentben sincsen.

A csecsemőkori retardációban szenvedők csak az oázást ismerik ahhoz, hogy felhívják magukra a figyelmet. Mikor a figyelem megvan, elérték, amit akartak és begyűjtik a lájkokat.

Van, aki még mindig a dackorszakát éli. Hisztizik, ordít, mint a Ciku szamara, veri magát a földhöz, és nem veszi észre, hogy a többi képviselő nem süket, halkabban is megértené, főként, hogy mindnyájukon ott a mikrofon, ami a gyengécske hangokat is felerősíti megfelelő szintre. Ennek a korszaknak jellemzője az is, hogy képtelenek leállítani magukat, mert fel se fogják, mit cselekszenek. Egyébként, ha így folytatják, körülöttük mindenki halláskárosulttá válik előbb-utóbb.

Más részük a kamaszokban élhetett meg nagyobb traumát, mert a lázadáson kívül egyéb mondandója nincsen. Semmi nem tetszik nekik, mindenre fanyalognak, mindent leszólnak, de hogy mi az a másként, amit szeretnének, arról halvány gőzük sincsen.

S aztán vannak az ifjúkorukban leragadtak, a „buli, pia, csajok” jelszava alatt, mint pl. a jobbkios Jakab Péter, akinek még a nevét is kár megörökíteni, olyan vulgáris és alantas felfogású, szélsőségesen agresszív ember. És hát itt van a nőügye, ami miatt ismét fenekedik és verekszik, hogy a leváltott nője számára „csekély” 2 milliós havi apanázt biztosítani tudjon még. Egyrészt gyomorforgató, másrészt senki nem gondol bele, hogy az adófizetők pénzén akar magának úgymond szerelmi boldogságot kapni, egy rém előnytelen külsejű nő miatt, aki állítólag a Gyurcsányné legjobb barátnője. Volt ugyan erre precedens, ha jól emlékszem, még a Medgyessy-kormány idején, amikor is a honvédelmi miniszter még a

barátnője szárnyas betétjét is az állam kasszájának (a hadseregnek) a terhére írta. A nevére már nem emlékszem, de nem is lényeges, csak az alantas felfogás, amiben éltek és követelődtek.

Ezek egyike sincs tisztában azzal, hogy kiknek a helyén ülnek, milyen történelmi és irodalmi nagyságok voltak előttük képviselők, tehát hozzájuk és a helyhez méltóan illene viselkedniük nekik is.

.....

A háborús híreket talán amiatt is jegelik most a napokban, mert több nemzetközi konferencia is folyik (EU, NATO, G7, stb.), és az újságírók ezeknek az eredményeihez akarják mérni a kommentárjaikat. Előre lehet tudni, hogy ezeknek semmi eredménye nem lesz, csak tépik a szájukat napokon keresztül, szidják Putyint, sajnálgatják Zelenskijt, de az istenadta ukrán népre senki nincsen tekintettel (A háttérben továbbra is nagy fegyvereladások lesznek, meg kábszercsempészet, mert anélkül a modern hadviselés, ugye, nem megy...) Meg ránk, európaiakra sem fognak gondolni, akik ellen Soros és körei megtervezték ezt az istenverte háborút, aminek bumerángja előbb-utóbb őket is eléri, csak még nem tudják.

Ha másért nem, hát azért, mert nem lehet egymás ellenében csak azért is boldognak lenni. Kárörvendezve, bosszút lihegve, folyton csak a gyűlölettől hajtva, soha semmiből nem tanulva.

2022. június 27.

A konferenciák folynak, az eredmények pedig továbbra se jönnek, mert akik ott vannak, azoknak esze ágában sincs befejezni vagy befejeztetni a háborút. Nézem a G7 találkozót, egy nagy ovális asztal körül ülnek tízen (akkor miért G7?). Akár egy bridzs- vagy egy pókerparti. Gumiarcok, leplezni szándékozva a blöffjeiket és a valódi kártyáikat, különösen von der Leyen néz titokzatosan és szándékait gondosan leplezve, ál-mosollyal az arcán. Pár lopott tekintet, összenézések, és a hátsó gondolat, hogy kitudja a másokét. Sunyi és alattomos nézése van. Antipatikus.

Aztán kiderült, hogy a plusz 3 főt fejlődő országokbeli meghívottak adták, akiket el akartak csábítani Putyintól, de nemigen lesznek sikeresek ebben, mert azok eleve az oroszokhoz húznak, az EU-nak meg úgyszincs most pénze, hogy őket támogassa.

.....

Leomlott egy hatemeletes ház teteje és a homlokzat meg az erkélyek egy része Budapesten. Luxuslakásokat akartak építeni a tetejére, de az öreg, évtizedekig karban nem tartott épület nem bírta el a terhelést. Egy balerina súlyosan megsérült, talán túl se éli a balesetet. A barátjával éppen az Operettszínházba, a munkahelyükre tartottak, akkor történt a baleset. A férfi megúsza könnyebb sérülésekkel, de a hölgy talán nem fogja túlélni a szerencsétlenséget. Ha megműtik is, mindkét lábára megbénulhat. A kapzsiság, hogy a lakóközösség nagyobb pénzt szakíthat le egy ilyen beruházással, visszaütött. Bár a régi házak

jóval erősebbek és időtállóbbak, mint a modernnek, a két világháború, 1956 minden szörnyű támadása, a nagy forgalom mégis megtették a magukét, s talán statikailag se tervezték meg az építkezést. Mindez egy művész életébe kerülhet.

.....

Lehet, hogy mégse tudok elmenni a Keresztanyu temetésére, ha ilyen dögletes hőség lesz. Ma döböntem meg rajta, amikor kimentem délután az erkélyre, hogy kevés zöldséget szedjek a főzéshez. Egészen rosszul lettem a pár perces kint tartózkodástól, be kellett menekülnöm onnan. Aludni is nehéz ebben a hőségben. Folyton mennek a ventilátorok, de a levegő nem hűl le alaposan. Jó lenne egy kis éjszakai eső, ami enyhítené ezt a szörnyű klimatikus helyzetet. Egy temetésen órákig kint lenni, kb. egy óráig állni a tűző napon, az út oda-vissza kb. hat óra, plusz találkozás a rokonokkal, embert próbáló vállalkozás.

A hétvégén talán lesz egy kis enyhület, ami különösen a déli országrészben nagyon kellene. Veszélyben van a kukorica- és napraforgótermés, ami pedig nagyon kellene ebben a mások által tönkretett európai helyzetben. Talán a háborús környezetszennyezés is okozza ezt a rettenetes szárazságot. Nem tudhatjuk, miket robbantanak és párologtatnak a légkörbe az odaát pufogatott fegyverekkel.

Perazim...

2022. június 28.

Tegnap óta egyfolytában mennek az ismétlések arról a hírről, hogy az oroszok egy plázát bombáztak volna szándékosan. Zelenszkij azt állítja, hogy ezer ember volt odabent, ehhez képest csak húsz halottról érkezett jelentés, az arányok irreálisak. Az oroszok állítása szerint egy, a közelében levő lőszerraktárt találtak telibe, és a tűz onnan terjedhetett át a plázára. Biztonsági szakértők (pl. Nógrádi) szerint Z. hantázásai egyáltalán nem megbízhatóak. Mint ahogy ez is, mert ahol ezer ember tartózkodik egy épületben, ott tömegével hálnak meg. Az egésznek valahogy provokáció és propaganda szaga van, és épp akkorra időzítve, amikor a NATO konferenciája folyik Madridban. Nem is gyanús... Z. szeret kamuzni.

Amerika és Oroszország oda-vissza fenyegetik egymást a III. világháborúval. Nagy erődemonstrációk, de főként az elrettentés szándékával. Mint mikor a kutyák nagy dühösen ugatják egymást – a kerítés mögül...

A hőség és a sugárzás túl erős. Épp csak addig tartózkodom kint az erkélyen, amíg megöntözöm a növényeket, meg felmosok. Még a táj maradék szépsége se tud kint tartani.

A vízipólós srácainkat sajnos ma legyőzték az olaszok, így már nem lesznek bent a legjobbak között, pedig megérdemelték volna. Mindössze egy gól a különbség, de az soha nem mindegy, hogy kinek a javára.

2022. június 29. Péter, Pál napja.

Ilyenkor szokták kezdeni az aratást, de most hamarabb nekiláttak. A kapásnövényeknek is beadhat az aszály. Nagyon kellene már az eső.

A vízipólós lányok viszont döntősek. Már csak az amerikaiakat kell legyőzniük.

Az ukrán pláza ügyében igazam volt. Ma beismerték az ukránok, hogy nem érte célzott találat az épületet. Z. összevissza hazudozik, hogy minél több pénzt és fegyvert tarháljon össze. Az oroszok tegnap ténylegesen cáfolták a vádakát, és mára kiderült, hogy nekik volt igazuk.

Ma is rettentő forróság volt egész nap. Estefelé átmentem meglátogatni Vikit és a cicát. G. is velem tartott. Viki szépen bírja a meleget, a cica is kért egy adag simogatást, de a végén kaptam egy figyelmeztető fújást, hogy most már elég. Kissé szomorúnak láttam. Miközben én Vikivel játszottam, Cirmi felült az ablakba és lefelé figyelt az utcára. J.-t várta. Mikor én megyek látogatóba, a végén ő szokott hazahozni. Előtte pedig elugrik bevásárolni a heti szükségeseiket. Végülis logikusan gondolta a cica, csak ma eltérő program volt, amit ő nem tudhatott.

Máskor, ha kánikula van, vissza szoktam vonulni a szobámba írni, de ez a hőség most jobban megvisel. Inkább napközben begyűjtöm az infót, olvasok, keresztretjvényezek, mosok, pihenek, pihegek a melegtől, a ventilátor közelébe húzódok, és estefelé kezdek éledni. Reggel és este ápolom a növényeimet, takarítok az erkélyen, este idebent is. Ha van kedvem, vacsorát készítek, szóval igen redukált programom van mostanában. Közben igyekszem temperálni a lakást, már ahogy ilyenkor lehet.

2022. június 30.

Dögletes hőség még mindig. Korán árnyékolni kell, este pedig egy jó darabig zárva kellett tartani mindent, mert vihar ígérkezett, de csak egy kis villámlás, mennydörgés volt, és minimális eső. Attól még az éjszaka vagy holnap lehet több is, ha van utánpótlása a hidegfrontnak.

2 óra körül ki lehetett nyitni megint az ablakokat, most kellemes, hűvös levegő áramlik be. A falak attól még továbbra is ontják magukból a nappal felvett hőt.

Viki mesekönyvével haladtam tegnap éjjel, de úgy, hogy szakadt rólam a víz. Tegnap elfelejtettem feljegyezni az unokámról, hogy kimondta az első szót: egy. Az ölemben ült (már tud), G. felé fordítottam, hogy vele is tudjon kommunikálni, de már türelmetlenül várta a kis tornáját, amit tőlem szokott megkapni. Számolok hozzá és énekelek, erre akart ösztönözni tegnap is. Mikor tornáztatni kezdtem, elégedett volt vele, de aztán nem akartam erőltetni a nagy melegben, és megint ülhetett az ölemben, közben énekeltem neki. Akkor ismét kimondta: egy. Szóval, hogy jóval többet is elbír már a tornából. S hozzá a meglepetés: már nem véletlenszerűen ejti ki az első szót, hanem tudatosan. Eddig is tudtam, mennyire okos, de ez még engem is meglepett. K. reakciója viszont elutasító, ezért nem folytattam a tornát, amire Viki hanyatt vágta magát és bömbölni kezdett. Akkor ismét jött a torna, mert senki kedvéért nem kínozom a gyereket. Ha ennyire fejlett, akkor segíteni kell, hogy tovább fejlődjön, haladjon. Senki nem akarja elhinni, hogy így történt, de eztán tudatosan figyelni fogom, mire hogy reagál. Mindössze öthónapos. Az evolúció újabb példája: hogyan gyűjtjük utódaink számára is a tudást, amikor tanulunk és minél több tudásra igyekszünk szert tenni. Sok minden lerakódik a génekben, a következő generációnak már jóval könnyebb dolga van. Csak igyekeznie kell. A környezetének pedig a megfelelő képzést, kulturálódási lehetőséget nyújtani a számára.

2022. július 1.

Ma nyugodt napom ígérkezett, de aztán balul ütött ki. Az egyik volt osztálytársam hívogatott telefonon, mert szenved a melegtől. Mondjuk, ezt egyszeri elmondásra is értettem, de nincs más választásunk, mint hogy elviseljük még egy darabig. Többször is be kellett jönnöm és abbahagynom, amivel épp foglalatostkodtam, de É. még arra se hagyott nekem időt, hogy a földes kezemet megmossam. Utána a telefont is le kellett takarítanom. Az ismeretlen eredetű, de elég szemtelen szárnyas hangyákat kellett megfigyelmeznem, plusz kiosztottam a heti guanós tápot a növényeknek, és megszemléltem őket, melyik hogy fejlődik vagy károsul ebben a hőségben és ebben a rovarjárási időszakban. Egyébként is fárasztó volt kint lenni, mert az UVB sugárzás rettentő erős, de későn ébredtem az éjszakai írás és a hajnali fekvés után. Egyszerűen szerettem volna hamar végezni a kinti dolgommal, csak így, a folyamatos telefonálgatás mellett nem volt sikerem vele. A délutáni pihenőm is ezzel a telefonos nyüglődéssel telt el, majd estefelé E. folytatta, eléggé agresszív és sértő hangnemben. Vele sikerült hamar lezárni a témát (nem is volt neki). Aztán megérkezett G., és neki főztem vacsorát. Dög meleg van idebent még most is, bár a hivatalos hőmérséklet már csak 19 °C odakint. Viszont megérkezett végre az összerakott új ventilátor a konyhába, az talán jobban hűti a levegőt a konyhában.

Már sajnálom szegény gépeket, hogy szinte semmi pihenőjük nincsen. Talán kedden érkeznek újabb hűsítő fuvallatok, s annak hatására lehűl valamelyest a levegő. Legalább annyira, hogy éjszaka ne kínozzon bennünket a forróság.

Kinézttem mára pár tévéműsort, de lemaradtam róluk a telefonhívások, majd a közbejött vacsorafőzés miatt.

2022. július 2.

Ma folytatódott... a beat helyett a volt osztálytársam telefonos nyűglődése. Ha akartam volna, se tudtam volna foglalkozni vele, mert nagy öröömre átjött J. és segített pár dolgot elintézni. G.-nak nyomtatás, nekem e-számlázás. Meg is tudtam vendégelni, s közben eléggé felmelegedett a konyha. É. folytatta a hívogatást, ma négyszer ismételte. Volt úgy, hogy elaludtam a nappaliban, és a telefoncsörgésre riadtam fel. Mikor letettem, rá öt percre megint csörgött a telefon... É. A végén megkértem, hogy hagyjon már élni. Melege van, de hát kinek nincs? Attól még nem kell a mások idegeire menni. Szóval ez jutott a hétvégére nekem, a kánikulán felül...

Haladok éjszakánként a mesekönyvvel, most ez a napi penzumom (meg az esti tekerés a szobabiciklin). Ez utóbbit nem túl intenzíven művelem, mert este még mindig túlságosan meleg van a nappaliban. A növények az erkélyen szenvednek a hőségtől. Már sok zöldfűszerem is kezd lesárgulni, különösen a petrezselymek. Tegnap hangyairtást rendeztem odakint, ma csak egyet csaptam le papuccsal.

A hőségben az olvasás se megy olyan tempósan, mint egyébként. Képzem, akkor mások, akik egyáltalán nem olvasnak, mit kezdenének a javaslattal, hogy foglalják el magukat az olvasással, hátha jobb lesz 😊))

2022. július 3.

Ma kedves meglepetés: egy volt osztálytársan (nem É.) keresett telefonon. Ugyanúgy elbeszélgettünk, mint egykor, itt semmi difi. Sokan nem észlelik, hogy neurotikus tünetek vannak, aztán az eredmény, ahogy a fentiekben is leírtam.

Most még az utolsó, embert próbáló felvonás a kánikulából, mielőtt megérkezik a hidegfront. Jelenleg (éjszaka) 24 °C van odakint, a panel ontja a meleget, a ventilátorok se segítenek sokat. Talán majd hajnalban már lesz egy kis hűvösebb levegő is, ami jólesik az embernek ilyenkor. Milyen kár, hogy nem lehet elmenteni ezt a fölösleges hőmennyiséget télire, akár egy befőttet vagy egy konzervet! Milyen jól jönne a didergő Európának, amit magának keres a pökhendi, mindenkit lekezelő politikájával (a jelenkori Ostpolitik következménye ez is)!

Manfred Weber, aki nem mellesleg Orbán Viktor jószívűségének és a latban sokat nyomó szavazatának, támogatásának köszönheti, hogy oda avanszálhatott az EU „krémjébe”, azaz legnagyobb söpredékei közé, most azt találta ki, hogy elveszik a mi gázunkat, ha az EU-nak

nem lesz télire. A hírtévések azzal vádolták, hogy ez echte komcsi fogás, de ugyanúgy rámondható szerintem az is, hogy a vadnyugat őskorának cowboy-tempója, amikor gátlástalanul lopkodtak egymástól, raboltak, gyilkoltak, fosztogattak a mostani büszke amerikaiak felmenőit. Soros most amerikaibb akar lenni az amerikaiaknál... Csődpolitikájuk oda vezet, hogy minden esik szét körülöttük, ők pedig reálpolitizálás helyett gyűlölködnek és vagdalkoznak.

Az egyik liberális képviselő azt feszegette, mennyire fontos volna a dugódíj, és arra utalt, hogy akik a dugóban vesztegelnek, azok voltaképpen orosz olajból származó üzemanyagot pufogatnak el a levegőbe. Kibújt a szög a zsákból! Ez fáj nekik, ezért erőltetik a biciklisávokat meg a dugódíjat, hogy közvetve, de az oroszokon próbáljanak bosszút állni. Fel se fogják, mennyire kicsinyek ők ahhoz! Akár egy légy piszok a kiterített nagy orosz térképen... Láthatják a szomszédban, mekkorát fogott mellé Zelenszkij, aki az utolsó ukrán katonáig akarja tönkrevágni a saját hazáját, ha ugyan hazájának tekinti Ukrajnát. Már csak kapitulálnia kellene, hogy még menthesse a menthetőt. Ha késlekedik, annál nagyobb területeket és annál több katonát meg polgári életüket veszteni. Hogy nem érthető, hogy az oroszok sokkal többen vannak náluk, és a veszteségeik arányaikban véve jelentéktelenebbek az övékéinél?

Amerika végül őket is cserben fogja hagyni. Egy szenilis, leépült, szerencsétlen elnök irányítása alatt ugyan merre is haladhatna Amerika, mint lefelé a lejtőn?! Ők sem értik, ahogy Z., merre van a helyes irány.

Nézzük a sok leépült agyú EU-s hivatalnokot is, akiknek üres a tekintete. Ők sem értik, mit követek el Európa és a saját hazájuk ellen. Lehet, hogy születési hiba ez náluk, de erős tippem van rá, hogy mindez a sok marihuána- és kokainfogyasztás miatt van így. Az előbbi könnyű drognak tekintik, de annál ártalmasabb. Alattomos, mint a sör, ami szintén csak teljesen elbutítja azok agyát, akik rendszeresen és sokat fogyasztanak belőle. Úri körökben ez a divat, de sem a pszichiáterek, sem az orvosok nem világosítják fel őket a hatásairól. Aki középiskolás korában kezdi el szívni a füvet, az nem fog leérettségizni, mint Martin Schultz. Aki egyetemista korában kap rá, pl. divatból, az nem fog diplomát szerezni. A sort lehetne folytatni, de épp elég ennyi annak érzékeltetésére, miféle hatásai vannak a könnyűnek mondott drogoknak.

Európát leépült agyú politikusfélék irányítják, de már ők is úgy vannak, mint Biden elnök: nem tudnak eligazodni a saját kertjükben és a házuk táján. Csak kóvályognak, mint egy 1978-as magyar pikareszk film szereplőit, de legfőképp egy berúgott takarítónő, akit egy üvegtégla tetejű WC-ben filmeztek le, amint részegen óbégat, gajdol és körbe-körbe forog a saját tengelye körül, akár a kerge birka. Annak a filmnek a szereplőit csupa alantas emberek voltak, de ugyanolyanok az európai politikai élet szereplőit is. Már ott tartunk, hogy elkezdtük viszont-utálni azokat a szélsőséges politikai szereplőket, akik folyton becsmérelnek bennünket, magyarokat és Orbán Viktort.

Annak idején az EU-ba lépésre szavaztam, annak reményében, hogy a kommunisták kénytelenek lesznek alkalmazkodni az európai normákhoz. Ma már nem hinnék ebben, sőt mindenkit arra ösztönöznék, hogy fusson el ellenirányba. Az EU csak egy nagy pénzszivattyú,

ami semmit nem akar visszaadni nekünk a befizetett adóforintokból, eurókból. Viszonzásképpen nekünk meg nem kellene befizetni azokat az adóforintokat, ami nekik jár, hogy ne tudják elosztogatni Zelenszkijnek meg a hozzá hasonlóknak az értelmetlen háborúikra. Ha szankcionálni akarnának érte, semmire nem mennének, mert úgyse kapunk tőlük semmit. A semmiből nem vonhatják le a semmit. Nekik a pénz a mindenük, akkor azzal kell viszont-büntetni őket.

A tőlünk gázt lefoglalni akaró EU-képviselőknek pedig idézhetjük, azaz parafrázálhatjuk Antall Józsefet: tetszettek volna ügyesebben egyezkedni az oroszokkal... Akinek bűdös az orosz gáz, az fűtsön kölnivízzel. Akkor jó illatúak lesznek, nem kell a bűdös keletiekkel szórakozniuk. Persze ez már teljesen tolvajtempó, hogy az általunk megvett és kifizetett gázt és olajat elszednék tőlünk, miközben ránk is, meg az oroszokra is csak fintorognak. Hát egyék meg, amit főztek, azaz a télen meg fűtsenek azzal, amit ők megtermelnek, vagy amit Amerika ígért nekik, de sose tudja teljesíteni.

Ennyi buta embert egy rakáson! Hogy nem tudják, hogy pusztá ígéretekre nem lehet egy ország gazdaságát alapozni?!

Ma Amerikában volt botrány a nagy nemzeti ünnepi felvonuláson, tegnap pedig az osztrák pride-on verték meg a leszbikusokat vagy efféle nőnek kinéző egyedeket a migránsok. Állíthatják persze, hogy náluk a migráció természetes, semmi problémájuk vele, de ilyenkor látszik, hogy mindez nem igaz.

Hazudnak éjjel, hazudnak nappal, hazudnak minden hullámhosszon...

2022. július 4.

A honi baloldal is mintha haláltáncba kezdett volna. Az MSZP 1% körül, a törpepártok vagy behódolnak Gyurcsány Ferencnek, vagy ők is semmivé lesznek, ahogy a Jobbik, amely szintén a szétesés küszöbén áll, azaz tántorog. Főnöküket leváltották, vagyis kénytelenül lemondott, most még függőben van a frakcióvezetői állása is, amit az előnytelen külsejű partnernőjének köszönhet. Az az eshetőség fel se merül bennük, hogy ne Gyurcsánnyal fogjanak össze, hanem egymással. Akkor még túlélhetnék a vén amőba közeledéseit...

A gazdasági válság miatt sorra mondanak le a miniszterek Angliában. Most tudjuk meg, hogy az egyik iráni származású, a másik iraki, stb., tehát az őslakosság egyre kevésbé képviselteti magát a Parlamentben.

Az Orbán-pártiak, vagyis azok, akik hallgattak Orbán Viktor észérveire, ma leszavazták a sokadik esztelen zöld javaslatot, hogy az atomenergiától és a gáztól vonják meg a zöld megnevezést. Ezen a címen akarták (agyon)adóztatni ezeket a szektorokat és energiahordozókat. Miután az EP ezt leszavazta, rögtön támadni kezdték a forintot. Ma történelmi mélypontot ért el (416 Ft körül), vele együtt süllyedt az euro is, ami nagyjából azonos értékre esett a dollárral. A német gazdasággal való egyoldalú összefonódásunk eredménye, hogy ami náluk negatívan hat, az bennünket is sújt. Ehhez kell most Matolcsy és Varga Mihály pénzügyi zsenialitása, hogy kimásszunk belőle.

Az európai nagyk meg, ahelyett, hogy elgondolkoznának a törtéteken, még mindig képesek lennének tovább erőltetni az embargós politikát. Ebből egyébként Oroszországnak jelentős haszna származott, ahelyett, hogy veszett volna. Sőt még háborúzni is jutott pénze. Sürgősen taktikát kellene változtatniuk az EU-s tökfejeknek, máskülönben tönkrevágják az egész nép-konglomerátumot.

.....

Karácsony Gergely szerencsétlenkedéseinek margójára: Karigerinek nincs ki a négy kereke, ezért erőlteti a kettőt. Ha mindezt IQ-ban mérjük, 100-nak a fele 50, akkor még az oligofrének szintjét sem éri el... Száz forintnak ötven a fele, / Egye meg a fészkes feketefene...

Sok változás, hirtelen felpörgő események – mind azt jelzik, hogy valami nagyobb változás előtt álunk.

A lengyelek már ráébredtek, hogy nagyon bevásároltak az ukránokkal. Ma tüntettek ellenük, mert nem akarnak dolgozni, csak a segélyekre utaztak. Megvonták tőlük az utazási kedvezményt is, most már tömegesen hagyják el Lengyelországot.

A mi déli határainkat a Soros embercsempész bandái által felbízott migránsok tömegei ostromolják. Most már fegyveres incidensek is voltak Szerbiában. Épp itt volna az ideje, hogy kitoloncolják őket. Akinek van 2800 eurója, hogy azt az embercsempészeknek adja, annak egyszerűbb lenne repülőjegyet váltania. Abból már biznisz osztályon is utazhat. Borzalmas járványügyi kockázatot jelentenek ezek a mosdatlan tömegek, amelyek mindenütt lelaknak és felélnek mindent, ami az útjukba esik, majd szeméthegeket és kórokozók tömegeit hagyják maguk után. Európa még mindig alszik.

migránsok által hátrahagyott szeméthegek, Ásotthalom

.....

A nyugati országok azért vághattak bele ebbe a háborús ügyletbe, mert voltaképpen féltékenyek és irigyek Oroszországra és Kínára. Miközben el voltak foglalva a maguk gumicsontjával (LMBTQ, hatszázféle nem és nemváltások, pedofília reklámozása), addig az oroszok és a kínaiak normális dolgokon tevékenykedtek. Fejlesztették a gazdaságukat, a katonaságukat, építkeztek, kutattak, felfedeztek. Ugyanekkor a nyugat csak reklámozta és harsonázta a sok baromságot, amikkel a normalitást akarják helyettesíteni, így hát lemaradtak, még hozzá jócskán.

A versenyt nem úgy kell megnyerni, hogy hátba támadjuk a konkurenciát, hanem úgy, hogy mi is rendesen dolgozunk és versengünk. Csupán ennyi a tanulság, ha valaki hallgat még az értelmes szóra. Európa pedig döntse el, hogy meg akar maradni, vagy széjjel akar esni rípiyára. Ha ez utóbbit választja, akkor bennünket hagyjon ki belőle.

2022. július 6.

Ma lemondott Boris Johnson. Többszöri unszolás és felszólítás után tette, miután már a saját párttársainak is elege lett belőle. Amíg választanak helyette másikat, addig is ügyvezető kormányfő marad.

Szintén mai hír: megegyeztek valamiben az EU-val a nekünk járó pénzek kifizetése ügyében. Emiatt a magyar félnek kellett egy csomót engednie, Ez még mindig csak ígéret, mert őszre szól a következő halogatás, addig meg ismét kitalálhatnak valami újabb baromságot, amivel belénk köthetnek. Én ilyen emberekkel (alakokkal) semmiféle egyezményt addig nem írnék alá, amíg a korábbiakat nem teljesítették. Csak az orruknál fogva rángatják a mieinket, közben meg a gazdaság lefelé csúszik azon a lejtőn, amit nekünk szántak. Jó hír viszont, hogy újabb koreai befektetés indul elektromos autók ügyében. Jobb lenne, ha a keleti partnerekkel erősítenénk a kapcsolatainkat, ahelyett, hogy hagyjuk magunkat lefelé rángatni a lejtőn ezzel az EU-s gittegylettel.

.....

Az idő ma kellemes volt. Kissé lehűlt az eső után, de ma már nem esett. Pár napja a nagy forróságban kiégett mind a környéken a fű, csupa sárga minden. És elég gazos. Mindenfelé cigánybúza (ezt akár aratni is lehetne, olyan szőke már), disznóparéj, betyárkóró, zsásza, csupa efféle gaz, amik még csak nem is szépek. Mirkóczky Ádám polgármestersége is csak olyan, mint a Karácsony Gergely főpolgármestersége... ez az úgynevezett méhlegelő...

Estére telefüstölték a szobámat megint a kíméletlen szomszédok. Most próbálok szellőztetni, mikor már remélhetőleg alszanak odalent. Személyes önvédelemből azért a ventilátort az ablak felé irányítottam. Láncdohányosoknál sose lehet tudni.

.....

Miután lehiggadtam kicsit az esti incidens után, mindenkinek elküldtem a megbocsátásomat. „Ne múljék el a nap a te haragoddal...” Otthon így tanultam.

2022. július 7.

Újabb fejlemény: a németek egyáltalán nem kapnak gázt. Már nemcsak a karbantartási munkák miatt, hanem egyébként se garantálják az oroszok, valami műszaki problémára hivatkozva. Július 21-én dől el, valóban így lesz-e.

Nálunk közben vészhelyzetet jelentett be a kormány a nyugati gázhelyzet miatt. Mi töltjük fel folyamatosan a tározókat, de remélhetőleg nem azért, hogy a nagy szemteleneket kiségtűsük. Állítólag az ukránoknak is mi adunk gázt, pedig nem érdemlik. Folyton csak becsmérelnék bennünket, a kapott segítségért nem szeretnek köszönetet mondani. Fejétől büdösödik...

A nagy egyeztetések vége az lett, hogy a LIBE Bizottság elmarasztalt bennünket emberi jogok kérdésében. Pedig ők a legnagyobb rasszisták: magyargyűlölők. Idehaza is gáz van, vagyis az ellenzék tüntetéseket szervezett a KATA nevű kedvezményes adó megszüntetése miatt. Gyurcsány már megint elemében van. Még verset is írt, amivel Orbán Viktort gúnyolta a parlamentben. Érdekes. Eddig úgy tudtuk, hogy Caligulára hajaz, de most már Nérót is megcélozta, vagyis majmolja. A végén még ő is költővé koszorúztatja magát, akár züllött római elődje – a neki behódolt gerinctelenekkel...

A legnagyobb baj viszont az, hogy a német gazdaság gáz nélkül összeomlik, és akkor magával ránt bennünket is, sőt egész Európát is. Mindig csak mondogatják, hogy nem egészséges az egyoldalú függés, mégis a német gazdasággal túlságosan összefonódott a miénk. Ahogy a múltban is, a lehető legegészségtelenebb módon. Mindig mi húztuk a rövidebbet. A németek annyira hozzászórtak ehhez, hogy szinte természetes módon tekintenek bennünket alattvalóiknak. Inkább uralkodjanak először saját magukon, aztán nézegessenek körül, hogy még kin lehet! Szóval: eb ura fakó!

Most ez a vészhelyzeti jelentés marad érvényben egy darabig. Jól éreztem, hogy valami változás van a levegőben. Azért ennyire durva dologra nem számított senki, feltételezem.

A déli határokat ostromló migránshadakat előbb-utóbb meg kell fegyvelmezni. Ha túl sokan nyomulnak és felfegyverkezve jönnek, akkor meg lehet, hogy ki kell majd adni a tűzparancsot. Csekély vigasz, hogy a balra tolódott Szlovénia lebontja a kerítését Horvátország felé, így talán majd ott fognak nyomulni nyugati irányba. Más kérdés, hogy mennyire vigasztalja ez majd a horvátokat. A sógorokról már nem is beszélve.

A horvátoknak le kell nyelniük, hogy a MOL pert nyert velük szemben, méghozzá jogerősen. Százmilliárd forintos kártérítéssel tartoznak a horvátok.

Azt hiszem, most olyan idők következnek, amikor mindennap kellene jegyzetelnem, hogy minden mozzanat megmaradjon, mielőtt a nagyobb változás bekövetkezik.

Túl sokat vállaltunk magunkra, azt hiszem, az ukránok tömegeinek befogadásával. Ha választani kell, kinek a javára döntsön az állam, akkor mégis csak bennünket kellene előnyben részesíteni.

Őrült ötletek Lengyelország irányából is. Először a volt elnökük, Lech Wałęsa vetette fel azt a gondolatot, hogy Oroszországot széjjel kellene darabolni, és ennek érdekében felkeléseket

kirobbantani. Egy újabb Trianon, és még az is meglehet, hogy valamelyik nyugati főökör fejében született meg a gondolat, nem a Walęsáében. Egy olyan szabadságharcostól ilyen hallani, aki egykor a demokráciáért és emberi jogokért küzdött a népével együtt... A másik ütődött ötlet, hogy Lengyelország el akarja foglalni Ukrajna egy részét. Katonailag persze. Na, akkor nézünk ki jól! Már nemcsak az ukránokat kell segíyeznünk, hanem természetesen a lengyeleket is, akik menekülni lesznek kénytelenek a háború elől. Az oroszokkal szemben úgyse győzhetnek. Túl nagy az erőfölény, egyébként pedig a fehéroroszok oldalba támadnák és harapófogóba fognák őket. Tiszta marhaság.

Jól írtam abban a cikkemben, hogy olyan ez, mint egy kocsmai verekedés. Közben egyre több embernek támad kedve, hogy ő is beszálljon. Csak a következményekkel nem számolnak előre.

Nem túl biztató jel az sem, hogy a kínaiak hazarendelték a Liu Shaolin testvérek edzőnőjét. Ezek szerint a kínaiak nem találják túl ígéretesnek a közép-európai helyzetet... Jézusom, mi jön még?!...

2022.július 13.

Az m1 TV meghívta Z. Kárpát Dániel jobbikos képviselőt egy éjszakai beszélgetésre. Habár többször hangoztatta, hogy ő nem tartozik a rosszindulatú képviselők közé, akik a kormány ellen beszélnek és ebben élük ki magukat, mégis folyamatosan ezt tette. Belefojtotta a szót a műsorvezetőbe, csak hadart, hadart, és a szeme bizony gyűlöletet fejezett ki. A kérdésekre nem válaszolt, csak egy betanult választási propagandabeszédet darált le. Nézhetetlen volt. A végén nyugodtan mondhatta volna ezt Titanilla: Köszönöm, hogy ilyen jól elbeszélgetett saját magával, képviselő úr...

.....

Tegnap Göncön voltunk a Keresztanyu temetésén. Eléggé elfáradtam, ma csak pihentem főleg. Illetve kimostam a ruháimat, amiket az úton használtam. A feketék most egyelőre a szekrénybe kerülnek.

A hírek feketelevése a rezsidíjak megnyirbálása. Bennünket érzékenyen érinthet (a fűtésszámla), mert így is túlfizettettek bennünket, miközben a (szoci) szomszédok csak alapdíjat fizetnek, a ház mégse hideg. Az ellenzék lázong és utcai tüntetéseket szervez (mármint Gyurcsány a háttérből). Ettől azt reméli, hogy visszatérhet a hatalomba. No, attól őrizzen meg a Jóisten mindenkit!

A kormányt folyamatosan denunciólják Brüsszelben, az ottani bürokrácia pedig vevő minden újabb rágalomra. Mindig találnak valami ürügyet, hogy miért ne fizessék ki a most már ezermilliárdokra rúgó tartozásaikat nekünk. Nekünk meg vissza kellene tartani az adóbefizetéseket, pontosan akkora összegben, mint amennyivel ők lógnak Magyarországnak.

És közben júliusnak az első fele is eltelt már... Hogy siet ez a nyár...

2022. július 15.

Az ellenzéki utcai fetrengések, bulizások, fenékmotogatók tovább folytatódnak. Már mindenki unja őket. Életkorukat tekintve főként (lökött) egyetemisták lehetnek, akik hallgatnak minden hívó szóra a baloldal részéről. Nekik pedig nem is kell adót fizetniük, akkor mi ellen tüntetnek? Csak úgy, mert lehet?

A helyzet enélkül se rózsás. Most mindenki azon izgul, ő melyik fizetési sávba fog tartozni. Ezen finomítani is kellene, hiszen sokakat magával sodorhat és a fázó németek szintjére süllyeszthet, ha a kormány nem figyel eléggé az amúgy se túl rózsás helyzetű nyugdíjasokra.

A németeket persze nem féltém, ők mindig kivívják maguknak, hogy előnyösebb helyzetben legyenek. A gondok hirtelen itthon lettek a megemelkedett energiaárak miatt, amik most már bennünket is sújtanak. Nem kellett volna kölcsön adni senkinek, amíg magunkat be nem biztosítottuk. Az úriemberi viselkedésünket senki nem szokta viszonzni nyugati irányból. A megoldás természetesen nem a putyini szövetségbe való átlépés, az egy másik kultúra, ami nekik felel meg, az ő temperamentumuknak és hagyományaiknak. Semlegesnek kellene maradni, és jó szövetségeseket találni nyugaton és keleten egyaránt. Hagyományosan csak két nép volt szövetséges velünk: a lengyelek és az olaszok. Az utóbbiak most felénk húznak, de a lengyelek egyre jobban belevadultak a harci helyzetbe, ők most háborúpártiak. Mindenáron le akarják győzni az oroszokat, pedig azt nem tudják, még amerikai segítséggel sem. Csak a béke az egyetlen megoldás, de azt még nem akarják eléggé intenzíven az EU-ban, sem egyéb európai országokban.

.....

A korábbi Jakob-botrányhoz megjegyzés. **A hírhedt disznótoros bulin a megtámadott hölgy elmondhatja, hogy a rendezvényen nem a levágott sertés volt a legnagyobb disznó...**

.....

A legújabb hírek szerint Ukrajna az államcsőd szélén áll. Nem lehet csodálni, hiszen hitelbe háborúznak, és mivel a kapott fegyverek jelentős része megjelent a különféle feketepiacokon, semmiképpen nem lehet megbízható partnernek tekinteni őket, mármint az elnököket és köreit. Ha mégis összehozzák ezt a disznóságot, semmiképpen nem szabad részt vállalni az adósságaik rendezésében. Azt ők csinálták, a mi folyamatos tiltakozásunk közepett. Amit főztek, egyék meg ők maguk. Az EU-s vezérekkel egyetemben, fűzhetnénk hozzá, de nincs kedvünk viccelődni. Ránézésre is megmondhatjuk jó előre, hogy azok el fogják húzni a csíkot Amerikába, hogy békésen elköltsék a zsebükbe csúsztatott súlyos milliárdokat. Talán még emlékezni se akarnak majd Ukrajnára vagy Európára. Nekünk meg itt marad a csődhelyzet, a rengeteg adósság, s ha még ezek után is lesz valaki, aki benne akar maradni ebben a degenerált gittegyletben, az magára vessen. Már minden jóérezésű, józan gondolkodású ember rájött, hogy egyedül Orbán Viktor tudja mindig a helyes utat. Jobb lenne, ha nem ekkora lemaradással követnék a példáját, hanem mindig odafigyelnének a szavaira. Akkor talán már előbb tartanánk ebben a krízishelyzetben.

2022. július 16.

Az ellenzéki tüntetésekhez ismét. Márai írja, hogy Sztálin két nagy hibát követett el: hogy megmutatta az oroszoknak Európát, és hogy megmutatta Európának az oroszokat. Most, ezt a testvérháborút nézve ismét az jut eszembe: Gyurcsány is elkövette ugyanazt a két hibát, amit Sztálin az oroszokkal és Európával, vagyis hogy megmutatta őket, mármint a bértüntetőket a széles nyilvánosságnak... Másrészt Káinnak több ideje volt elszaporodni, Ábelnek annál kevésbé. Íme itt az eredmény. Gyurcsány megmutatta az ellenzék valódi képét az egész országnak. Nézhetjük. Nincs mit kozmetikázni rajta, félreérthetetlen.

Mindenki megrettent a hirtelen jött „spórolási kötelezettségektől”. Igazában nem tudjuk pontosan, mennyit fogyasztunk, mert a szolgáltatók eddig is ott svindliztek, ahol csak tudtak. Eztán még kevésbé fognak változtatni a szokásaikon. Egyébként eddig azt hajtogatták, hogy a lakossági fogyasztás elenyésző az iparihoz képest (pl. Boros Imre ezen nevetgélt többször is). Magát az EU- szintű árat se értjük, hiszen eddig úgy tudtuk, hogy nagyjából önellátók vagyunk vagy rövidesen azok leszünk a paksi beruházás révén. Soros ördögi terve működik ezek szerint. Az EU-nak bedőlni végzetes hiba. Ők csak hazugságokkal fognak tömni bennünket, a pénzünket pedig továbbra is oda fogják adni Zelenszkijnek. Nem szabad engedni nekik semmiben, hanem mindig feltételeket kell szabni, az egyezményeket írásban kérni, ahogy minden megbízhatatlan féllel szemben szükséges.

.....

Haladok Viki könyvével. Jobbat nem tehetek. Ma egy verset is írtam, bár rég megfogadtam, hogy az egyre gyatrább memóriájú és figyelmetlen embertársaknak már nem írok többet. Az ihlet az más. Arról nem én döntök.

2022. július 17.

Brüsszelben tovább csúrik-csavarják nagy fondorlatosan, még mindig nem volt nekik elég. Most azt akarják megszavazni, hogy amink van, azt kötelesek legyünk megosztani velük. Azokkal a s...fejekkel, akik még mindig nem látták be, hogy vesztek Putyinnal szemben. Egyetlen elavult módszerük van, azt ismételtetik mániákusan: az erőszak, a germán nevelési módszer, amit rég betiltottak minden civilizált országban ma már. Haladunk, mármint ők haladnak egyenes úton lefelé a lejtőn az önmegsemmisítés felé. Nem csoda, ha ezt keleten lenézik.

Eddig folyton azt hajtogatták, hogy az orosz olaj az véres, mert ukrán áldozatok vére tapad hozzá. De híre sincs a korábban beígért amerikai olajnak, gáznak, ami legalább olyan véres, mint az orosz. Most is ők sunyítanak az ukrán háború hátterében. Erről bezzeg nem ír a sajtó...

Erős hőhullám ért el bennünket. Ismét jártni kell a ventilátorokat éjjel-nappal. Csak hajnalban lehet beengedni egy kissé hűvösebb levegőt. Most (éjjel fél 3-kor) még mindig 21 °C van. Mosással, teregetéssel hűtöm kicsit a levegőt.

Most mindenki azon trémázik, hogy kinek mennyivel változik, ha változik a rezsiköltsége. Nekünk a sokszor megreklamált fűtés adhat be, ha nem sikerül időközben változtatni azon is. Utánanéztem az ún. napelem-pályázatoknak, de nem találtam semmi olyat, ami nekünk kedvezne. Minden a gyerekes házaspárokról szól, meg a családi házakról. Nekünk is csak úgy volna jó, ha egyénileg helyeznének el paneleket a ház oldalán, ami egyúttal szigetelne bennünket, de ilyen opció nem volt.

Az EU kezd áttérni a náci despotizmus mai változatának bevezetésére. Jobb lenne onnan mielőbb lelécelni. Nem jó társaság, nem nekünk való, szabadságszerető magyaroknak.

Az ókorban a folyton eladósodó rómaiak erőszakkal foglaltak el újabb területeket, országokat maguknak, hogy ott honosítsák meg a rabszolgatartó rendszerüket. Később, hogy pacifikálják a népet, építettek egy-egy amfiteátrumot, közfürdőt, efféléket a számukra (persze a leigázottak pénzén). Ezt nevezték pacifikálásnak. Az új tartomány népét elbűvölte a „kapott” építmény, és valóban megbékéltek.

Ma már nem strapálják magukat, hogy katonai költségekbe verjék magukat, hanem évekig, akár évtizedekig kecsegtetik azokat, akik ennek hatására vágyakozni kezdenek, hogy ők is oda tartozhassanak, ahová a többi leigázott marha. Ezért elkezdenek kunyerálni, hogy őket is vegyék fel a nagy „elit” klubba. A modern rabszolgatartó meg kellett és kért magát, mint a csajok a sarkon, pedig szüksége van az újabb piacokra, mert hiszen erről van szó, nem valami szerelmes viszonyról a két ország között.

Bennünket ugyan felvettek ebbe a Kék Osztriga Bárba, aminek egyre jobban kinéz, de nem kellett volna ráharapnunk a csalira, hanem előbb jó alaposan szemügyre venni. Most is ezt ajánlanám a balkáni és egyéb keleti országoknak, amelyek hozzánk vágyakoznak, hogy iszkoljanak el jó időben ellenirányba. Azzal sokkal jobban járnának. **Végülis kecsegtetés vagy erőszak majdnem egyre megy ma már, ha az eredményét nézzük.** Von der Leyen semmivel nem különb Sztálinnál vagy Hitlernél. Despota, csak mézesmázos csomagolásba rejtve. Mézes méreg.

A mieinket meg futtatják a pénzünk után, ahogy az agárversenyre készülő kutyákat a műnyulak után. Minél gyorsabban futnak, annál elérhetetlenebb lesz a cél. Mikor veszik már észre és néznek szét újabb kapcsolatok, lehetőségek után? Mondjuk, valahol keleten...

.....

A mosógép tetejét nem lehet rendesen felnyitni, visszacsuklik, Megrendeltem a szerelőt, de még csak visszaigazolták, hogy vették a reklamációt. Mozgalmas, izgalmas napjaim vannak emiatt is. Orvosi vizit, ma hajnalban kelés, gyalogolás a dögletes sugárzásban, utána aludtam volna kicsit, de az egyik volt osztálytársam felébresztett, majd azt követelte, hogy hívjam vissza. Nem tettem. Értelmetlen párbeszédet nem folytatok.

Meleg van, meleg, meleg...

2022. július 20.

Magdolna-nap, sok üdvözet és telefonhívás. Ráadásul még a gép is kitörölte az iménti jegyzetemet (lefagyott és nem mentette el), de már nem írom le újból, mert nagyon elfáradtam. Kánikula plusz ma rovarirtás (az erkélyen éktelen szárnyas hangyainvázio), muszáj volt szétcsapni közöttük. S ha minden igaz, jövő héten jönnek a rovarcsapdák (egy kinti, szolár, meg egy benti, hálózati). Lehetetlen világban élünk. A háború tovább folyik, Európa fél a téli hidegtől. Már csak egy ügyes tudós kellene, aki feltalálná, hogyan lehetne eltárolni a mostani meleg fölöslegét télire 😊)) Milyen jól jönne akkor, ha nem kellene fizetni a fűtésért! Ez a fölösleg akkora mértékű, hogy jó sokáig kibírnánk vele.

.....

A legfrissebb hírek: Szíjjártó Péter Moszkvában járt újabb, nagy mennyiségű gázt venni. Olaszországban kormányválság, úgy tűnik Mario Draghi végleg lemondott. Szeptemberig ügyvezető, utána előrehozott választások lesznek. Orbán Viktor Tusványoson mond beszédet holnap reggel.

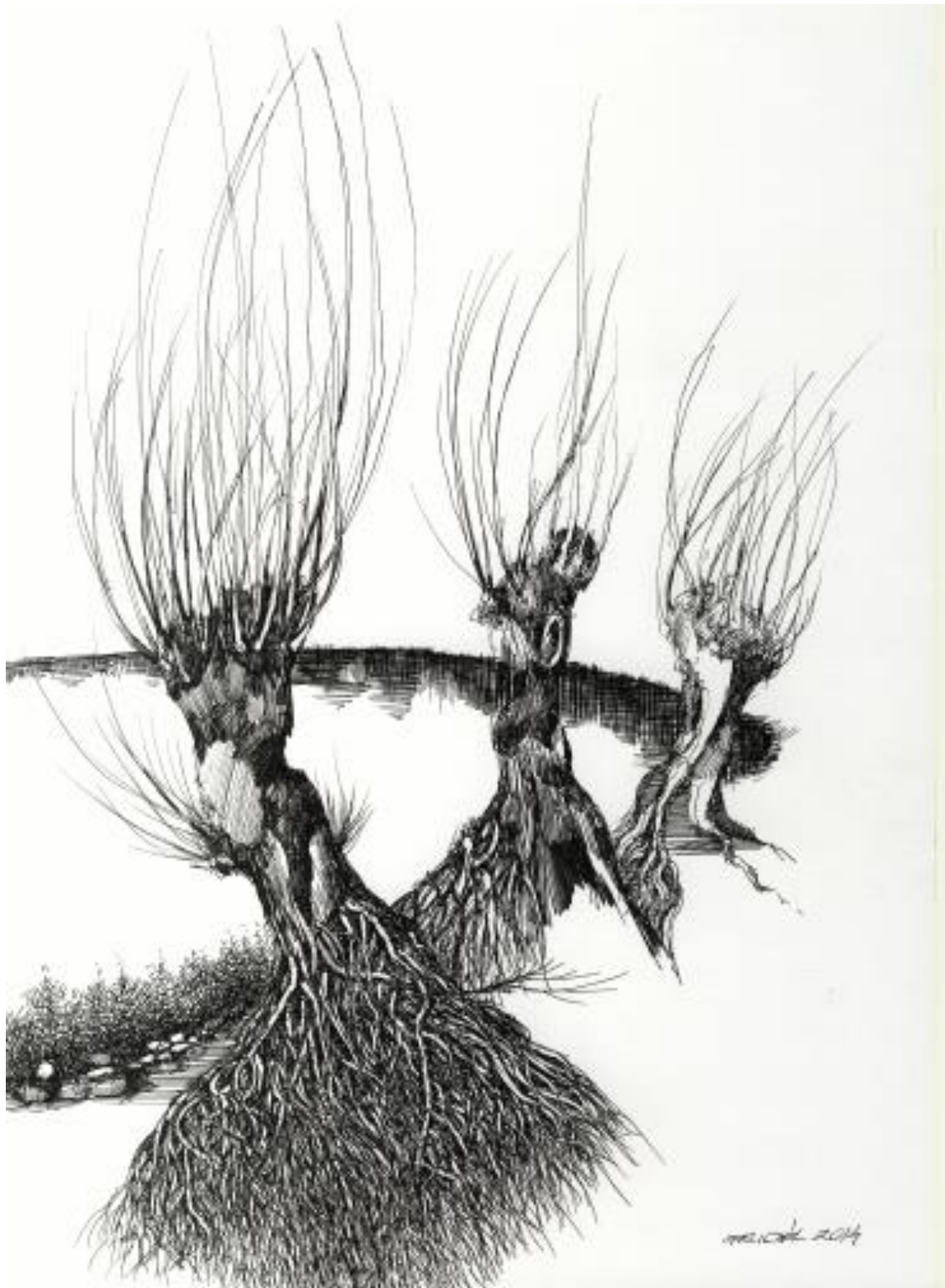
A mosógép garanciájáról kiderült, hogy a biztosítónál kell megrendelni a javítását. J. derítette ki. Attól még lehetnek volna udvariasabbak az Electrolux részéről.

2022. július 22.

Folytatódik, sőt fokozódik a kánikula. Tegnap eléggé kifárasztottam magamat, és ma lazítottam. Egyébként se tudtam volna egyebet csinálni, olyan dögletes sugárzás és hőség volt, hogy csak szédelegtem tőle egész nap. Elég volt kibírni a locsolást az erkélyen, utána húztam a csíkot befelé. Szinte minden kiég attól, ami a légkörből sugárzik. Megnéztem Orbán Viktor tusványosi beszédét, ismétlésben is. Utána már csak firkáltam, még enni se volt kedvem. Az egész lakásban az én szobám a legmelegebb. Feltehetőleg a fölöttünk lakó légkondija működik úgy, mint egy hűtőgép: befelé hűt, kifelé melegít (pont az én ablakom fölé helyezték el). A konyhában már kellemes hűvös van, nálam viszont ontják a falak a napközben beszívott meleget. Estefelé esett kicsit az eső. Nagyon nekikészülődött, előtte hatalmas szélvihar, majd már kezdtem elveszíteni a reményt, hogy valami lesz belőle, de sikerült lecsalogatni egy kb. 10 percre szóló esőmenyiséget, amit a föld azonnal felivott. Aztán már nyoma se maradt az égi áldásnak. De legalább a mezőgazdaságnak jutna! A hírekben máshol szerencsésebb helyekről számoltak be, habár jelentős fakárokkal. Ott rendes vihar volt, többek közt a fővárosban.

Tegnap még írtam egy mesét Vikinek, akit egyelőre nem látok. Folyamatosan költözködnek J.-ék, G. segít nekik. Én megint idebent fogok kuksolni, hacsak a beígért hidegfront ide is nem hoz egy kis friss levegőt...

2022. július 23.

Győr látképét ajánlják megtekintésre a városháza tornyából egy műsorban. Mikor a szép látképet emlegetik, elborzadok a sok modern épület látványától. A távolban persze láthatók templomtornyok is és díszesebb épületek, de ezen a felvételen a domináns a Bauhaus név alatt jegyzett, ám annak silány utánezataként látott újkori szélhámosság.

Én csak annyit szűrök le belőle, hogy **a kocka és a téglatest nem mondanivaló**. Nem pótolja a szép látványt, az ízlést és az emberi elmére olyannyira jellemző találékonyságot. Mindig Melocco Miklós szavai csengenek a fülemben, aki ugyanerre azt mondta: unalmas. Nincs is benne semmi érdekes, és főként nincs benne invenció. Akármivel töltik is meg a belsejét, mégis a szépség kultusza helyett a tagadás ordít, azaz rí le róla.

Tudom, a modern szélhámosságoknak is mindig akadnak szószólói, de hát annak idején ugyanennek a jegyében hallgattuk kénytelenül a sok szélhámosságot, amit marxizmus-leninizmusnak hívtak. Ahogy az nem szólt semmiről, ugyanúgy ez a fajta művészetpótlék sem közöl semmi épületeset a szájtáti szemlélődővel.

A művészet mindig szép valamilyen formában. Mindig megvan a maga esztétikuma, de az soha nem készíti az embert ásításra, mellette folytatott unatkozásra. Ha csak ennyi különbség volna köztük, már akkor is magasan vinné a pálmát a klasszikus művészet.

2022. július 26.

Tegnap jó cikket írtam. Most olvastam újra. Öngól a címe. Emiatt elmaradt a Vikinek szánt újabb mese, de majd pótolom. Már elég szépen haladtam a mesekönyvével, nemsokára lezárhatom ezt a kötetet, hogy folytassam a többit, amiket félbehagytam. Van pár.

2022. július 28.

Egyre aggasztóbb hírek az energiaválságról. Úgy tűnik, bennünket is elér, vagy már el is ért. Importra szorulunk gázolajból, aminek oka nemcsak a százhalombattai olajfinomító leállásából eredhet, hanem valakik, valahogyan kicsempézik a mi benzinkútjainkról az üzemanyagot. Ukrajna és Ausztria az elsődlegesen felmerülő országok, de ki tudhatja, még ki mindenki irigyelte tőlünk az olcsó üzemanyagokat. Mi mindig naivak vagyunk ilyen esetekben, sőt még nagyvonalúan is bánunk másokkal. Pedig csalókkal, szélhámosokkal nem volna szabad.

Exit Blaskó-Saárossy Zsófia, színész barátaim lánya. Már hosszabb ideje szenvedett, legutóbb, amikor fel akartam köszönteni Kingát a névnapján, egy sms-ben közölte, hogy kórházban vannak Zsófiával, de köszönte a hívásomat. Már akkor sejtettem, hogy nagy a baj, ezért nem is zavartam azóta. Szörnyű lehet egy felnőtt gyereket elveszíteni. Nincsenek rá leírható szavak. A Papára emlékszem, milyen kétségbeesett volt, amikor Kati nővéremet elveszítettük. Én a Papa halála óta nem tudok sírni. Mások szerencsésebbek, ők ki tudják adni magukból a fájdalmat, elkeseredést. Nekem maradt ez a száraz érzés, meg a mások döbbenete, hogy soha nem látnak meghatódni, sírni, zokogni, ahogy más nők szokták. Pedig nekem a

rosszabb, hogy egyrészt nem tudom kifejezni, mit érzek, másrészt mert mások ezért negatívan ítélnék meg, mintha részvétlen vagy közömbös volnék a mások bajai iránt.

Ezt sem érti senki, hogyan éltem meg a Papa halálát. Vasárnap volt, amikor eltávozott közülünk. Én aznap este kivasaltam az összes tiszta ruhát, ahogy rendesen, minden vasárnap. Előtte délután meglátogattam a Papát a kórházban, ahol a mostohám és a sógorom furcsán viselkedtek. Ezt nem részletezem. A gyerekek már lefeküdtek este, amikor én nekiálltam vasalni. Éjfél tájban egyszerre nagy fényesség támadt, éreztem a Papa jelenlétét, akkor búcsúzott tőlem. Az ő lelke és az angyaloké, akik kísérték, okozta azt a gyönyörű fehér fényt, amelynek kíséretében „láttam”, azaz érzékeltem őket. Belőlem kitört a zokogás, sokáig nem tudtam abbahagyni. Aztán mindez elmúlt, lecsillapodott, és tudtam, hogy a Papa nincs többé. Mármint földi valójában. Másnap kaptuk a hírt, hogy a Papa aznap hajnalban meghalt. Nos, ami heves érzélem ezt megelőzően kitört belőlem, akkor megrekedt bennem és nem tudok szabadulni ettől az érzéstől. A hivatalosan közölt halála időpontja nem stimmelt. Ezek szerint egész éjjel nem nézett rá senki, csak reggel találták meg holtan.

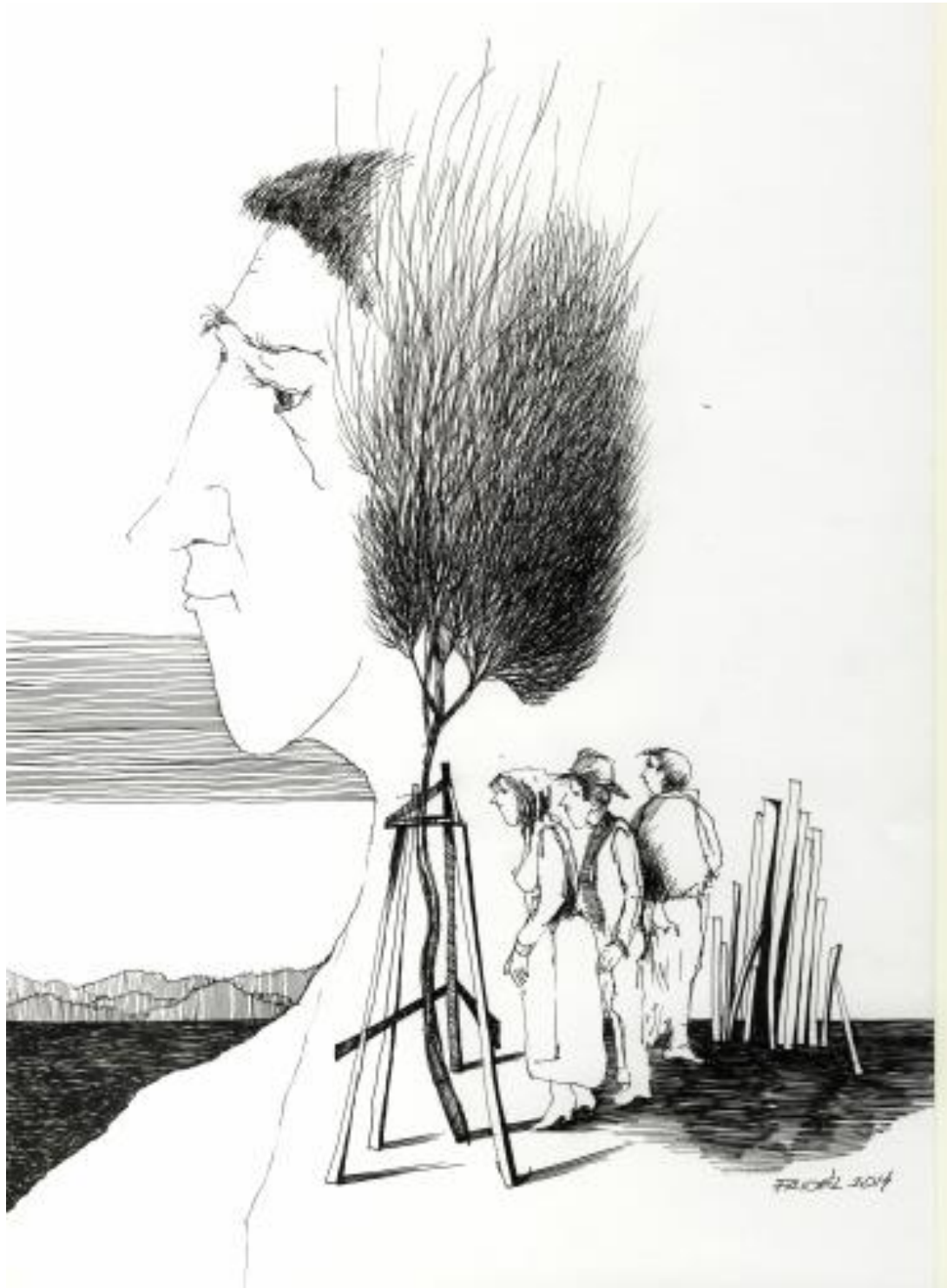
A családban tudják ezt rólam, hogy megváltoztam a Papa halála óta, mert magával vitte a könnyeimet, másokra meg nem tartozik. Úgyse értenék, hogyan lehet az, hogy én úgy mond láttam a Papa lelkét és az angyalokat, akik kísérték. A hívő embereknek a nagy része ilyen hitetlen. Ez a papok bűne, hogy nem tanítják meg nekik, milyen különbség van az itt és az OTT között. Hát hogy is tehetnék, mikor Kabos Gyulával szólva ők se tudják, hogy mi az (mármint a színész szerepében a móres, amire meg kellett volna tanítania egy fiatalembert). Egyszerűbb ráfogni az illetőre, aki naiv módon elmondja nekik, mit látott, tapasztalt, hogy bolond vagy efféle flúgos, képzelgő ember, netán szélhámos hazudozó. Nem is tudják, mit veszítenek azzal, hogy egykor lemondtak erről a képességről. Ha nagyon akarták volna, ők is „láthatnának”.

Holnap, azaz már ma Kati születésnapja. Virágokat küldtem neki a temetőbe. Én most nem mozdulok ki a szélsőséges sugárzási viszonyok miatt.

Ennek, mármint a sugárzásnak valami vegyi oka lehet, nem pusztán a napsugarak. Mintha meghintették volna Magyarországot valami ártalmas vegyszerrel, ami megakadályozza, hogy a levegőben a páracseppek le tudjanak csapódni és esőt adni a szomszédos földeknek. Félelmetes látvány volt, ahogyan a fű egyik napról a másikra kiégett, és azóta se tudott kihajtani. Az erkélyen a növények halódnak, pedig naponta öntözöm őket. Nem értem az összefüggést. Valaha megtanultam mindent, amit megtanítottak nekünk kémiaiából, bár soha nem érdekelt. Azóta meg leülepedett valahová a tudatom mélyére, és csak akkor halászom elő, amikor vegytani szövegeket fordítok. Amúgy hidegen hagy. Talán jobb is, mert ha a legkisebb molekula vagy atom mélységéig érteném, mivel és hogyan manipulálnak bennünket, kétségbe ejtene. Így csak valamelyes távolságból szemlélem, mi történik körülöttem.

Hülye emberiség. Ennyi tudás birtokában sem képes okulni a korábbi tévedéseiből.

2022. július 29.

Folytatódik a belharc, mármint Gyurcsány és övéi nyomulnak, időnként tüntetgetnek, de a kutyát nem érdeklik. A tévén egyfolytában megy a rezi téma, amivel kapcsolatosan senki nem tud semmi biztosat. Nem tetszik, hogy folyamatosan a brüsszeli stílusú propagandát nyomatják a spórolásról. mintha egész Európa meghülyült volna. Főként hogy a mai nappal egymilliárd euró megy a bevadult Zelenszkijnek. Kíváncsi lennék, mennyi jut abból a nyomorult Ukrajnának! Abban meg végképp nem hiszek, hogy a mi járandóságainkat valaha

is odaadják, mert Zelenszkijnek szánták, az pedig, ismerve az EU-s korrupciós csatornákat, szépen vissza fog csorogni ugyanazokba a zsebekbe, amiknek a neve régiesen csak telhetetlen papzsák.

Illetve van egy hátsó gondolatom a nagy hadikölcsönrel kapcsolatban. A rendszerváltás hajnalán, meg a kommunista kormányok alatt így csinálhatták nekünk azokat a kifizethetetlen adósságokat, a soha vissza nem fizethető kölcsönökkel. Az ukránok még eztán fogják megtanulni a leckét, milyen az, ha arra méltatlan személy kezére bízzák az ország ügyét.

A kommunisták jól felhergelték a saját plebszüket. Ma valóságos politikai vitakör folyt odalent a ház előtt. Ezek után a fölöttem lakó szomszédasszony egész nap rázta a szőnyeget az erkélyről és dühödten dübögött fölöttem a nappaliban. A bunkóságnak is ki kell fejeznie magát valahogyan. Mivel művelt eszközei nincsenek, hát ilyenekkel él.

A kommunista rögeszmék jegyében ma egy mélységi negatív csúcs: az egyik sms-ben az állt, hogy a háborút Orbán Viktor tervezte ki. Nagyon logikus, mikor a kezdetektől azt hangoztatja, hogy békére van szükség... Az emberi hülyeségnek nincs határa. Ekkora ökörség is csak a Fletó fejében születhetett meg. Nos, igen. Aztán O.V. rávett két szuperhatalmat, hogy engedelmesen hajtsák végre az ő terveit... Laár András kedvelt szófordulata cseng vissza a fülemben: „Maaargit, te noooourmális vagy?”

Európa ezenközben jókora öngólokat rúg, aztán megéljenzi önmagát, és még mindig vannak, akik velük együtt éljenek. Hová tették a józan eszüket? El lehet képzelni ilyesmit egy futballmeccsen? Nem csoda, ha a keletiek egyre fokozódó undorral fordulnak el tőlünk.

2022. augusztus 1.

Van valami, amiben nem értek egyet a miniszterelnökkel. Amikor az EU nagy tévedéseiről, sőt bakijairól beszél, mindig többes szám első személyben említi, holott fontos volna ebben megkülönböztetni magunkat a sok hibát elkövetett és a többiekre meg erőszakos módon ráerőltetett európai vezetőktől, valamint azok végzetesen rossz politikájától. Ha ezt is közös tévedésként nyilatkozza le Orbán Viktor, úgy tűnik, mintha azokkal egyetértett volna. Természetesen tudjuk róla, hogy nem így volt, de a hallgatósága gyakran nem tudja, sőt az ellenkezőjéről hallott a világsajtó hazudozásai alapján.

Ideje volna már az EU-s bürokratáknak a fejére olvasni, mennyi vétket követtek el, s hogy ezért vállalniuk kell a felelősséget, merthogy az az övéké. A többieknek, akik hagyták magukat meggyőzni vagy valamiért megalkudtak vele (beadták a derekukat), természetesen részt kell vállalniuk, de a legfőbb bűnösök az eszme kiköholói. Amennyiben másik országban vagy kontinensen élne, akkor is felel, amiért beleütötte az orrát az európai politikába és gazdasági életbe. Ha soha senkit nem vonnak felelősségre gáztetteiért, az felhívás keringőre, hogy továbbiakat is elkövethet még. Nos, ennek kell véget vetni, mert már túl hosszú és túl sok szenvedéssel teljes ez a mostani fejezet. Annak meg elejét kell venni, hogy újabb szenvedéseket hozzanak a rendesen és szorgalmasan dolgozó népekre.

2022. augusztus 2.

Orbán Viktor bemutatkozása Texasban a CPAC konferenciasorozatán. Úgy tűnik, jelentős siker, de ezt mindig követi a hazai baloldali és a globális sajtó huhogása. Kíváncsi leszek a visszhangra. Az LMBTQ kritikája miatt valószínűleg támadni fogják, de ez nem jelenti azt, hogy attól még neki is be kellene sorolnia a gender-elmélet hívei közé.

Előttünk a legtöbb gondolata már ismert, az amerikai konzervatívoknak viszont sok eleme új. Többször meg is éljeneztek és állva tapsolták. Mások, talán beijedt újságírók, összeszorított végtagokkal ültek és nem tapsoltak. Ott már annyira természetes a „new talk”, hogy minden külső készítés nélkül is beleigazodnak, úgy, ahogy annak idején az elvtársak és hívek a kommunista dumába. Szegények! Néha arra gondolok, hogy nekik is ugyanolyan nehéz lesz leszokni, illetve hozzászokni a nyílt beszédhez és vitákhoz, mint ahogy ma még szinte elképzelhetetlen ugyanezt feltételezni az észak-koreai emberekről, akik láthatóan nem élnek jól. Folyton alutáplált benyomást tesznek. Nemrégiben arról hallottunk, hogy kisgyerekek ájultan esnek össze az utcán, annyira éheznek. Kim Dzsong Un meg ezenközben hájas, és minden pénzüket fegyverkezésre meg rakétakísérletekre költi.

2022. augusztus 4.

Az amerikai sajtó egyértelműen nagy sikerként értékelte Orbán Viktor texasi szereplését. A baloldal természetesen támadja és fanyalog, ebben semmi új nincsen. Ők mindig ész nélkül támadnak, ha a mi oldalunk sikeres. Lesz még ennek további hullámverése is, de ebben sincs semmi új.

Megpróbálják olyan műbalhékkal elterelni a tévénézők figyelmét, mint a Jakab Péter kizárása a Jobbikból és annak lebegtetése. Egyértelmű, hogy tőle Gyurcsány akar szabadulni, mert már felhasználta arra, amire akarta, és most eldobja, mint a szemetet. Neki csak arra kellettek a törpepártok, hogy ő bekerüljön a parlamentbe, s aztán onnan furkálhassa Orbán Viktort és a Fideszt. A jobbikosok viszont nem elég okosak hozzá, hogy ezt észrevegyék Főként, hogy Gyurcsány Orbán Viktorra akarja terelni a figyelmet, miközben ő meg a háttérben műveli szokásos machinációit. Rossz ripacs.

Minden kis párt ledolgozta már magát a pár százalékos határ közelébe, ami előrevetíti a parlamenti bejutás sikertelenségét. Erre jött létre az ún. „moslák-koalíció”. amelynek minden tagja az Orbán-gyűlöletet harsogta, egyébként programjuk nem volt, és ma sincs. De hogy nem veszik észre a Gyurcsány-Dobrev irányítást maguk mögött (és fölött), az erősen leminősíti őket.

Ma begyűjtöttem az infót a tegnapi CPAC-kongresszusról, és párszor újránéztem a videókat.

Úgy hírlik, Zelenszkij ellen lázadás készül, a kiszorított polgármesterek unják a banánt, illetve több katonai kontingens dezertált ismét. Sejthető volt, hogy Zelenszkij nem osztozik a nyugati pénzekben senkivel. Ezek a mai hírek róluk.

A gabonaszállító óriáshajók indulnak egymás után, hogy a harmadik világba szállítsák a rakományukat. Ez megnyugtató. Azért egész Afrikát nem kellene a nyakunk közé zúdítani a szándékos éheztetéssel. Van nekünk elég bajunk anélkül is.

A patakon, úgy hittem, hogy vidrák viháncolnak éjszakánként, de kiderült, hogy hódok költöztek ide a közelbe és elrekesztették maguknak az öblöt. Majd kiderül, hogy maradhatnak-e. Azt nem szeretném, ha sorra kiirtanák még a maradék fáinkat is. Épp elég kárt tettek bennük az építkezők a kempingben. A szomszédok közül többen kifogásolják a hódok jelenlétét, s ha így van, akkor bizonyára tenni is fognak ellene. Még a madarakat is el szokták üldözni, ha a cédrusra akarnak költözni fészkelni. Szocik. Komcsik. Senkit nem szeretnek.

2022. augusztus 5.

(Negyvenöt éve indultam el arra a bizonyos végzetes ausztriai útra, ami után négy és fél évet külföldön éltem. Szegény Papát nagyon megbántottam vele.) Igaz, előtte meg engem terelgetett kifelé a Mama, hogy finoman fejezzem ki magamat. Mit kerteljük... módszeresen elüldözött a háztól.

Újabb hírek a beavadult ukránokról. Most a saját infrastruktúrájukat lövik és teszik tönkre Ukrajna déli részén. Elkeseredett harcok ezek már, de két fontos erő, az USA és az EU nem veszi észre, hogy vesztek. Még Jarrow is azt írja, hogy folytatódni fog a háború, mi viszont épp az ellenkezőjében reménykedünk. Ha felfüggesztenék a szankciókat és visszatérnének a korábbi üzleti kapcsolatokhoz, idővel minden normalizálódhatna. De mivel az EU-t is kerge alakok vezetik, inkább az ellenkezőjének az erőltetésére lehet számítani. Hogy is hihetik, hogy Ukrajna az övéké lesz?! A világ újrafelosztásán törik a fejüket, de közben a saját hazájukat se tudják rendben tartani.

Ukrajnában lázadó polgármesterek, el nem számolt dollármilliók és eurómilliók, Z. egyeduralmat gyakorol, s közben ő is, meg az egész balos sajtó is Orbán Viktorra mutogat ujjal, mintha ő volna a despota.

Ma félresikeredett tüntetés Pesten a Parlament előtt. Összesen kétszáz ember ment el, annál többen szónokoltak baromságokat, Gyurcsány pedig azt képzelte, hogy ezzel forradalmat csinált 😊)) Jellemző az értelmi képességeire és a mentális állapotára...

Ma érkezik a hidegfront, aminek első jelei, hogy szép csendes eső eset odakint. Időnként eláll, majd újramelegszik, lényeg, hogy van.

A hajfestést elég sokáig elhalogattam, de ma késő este túlestem rajta (miután egész este rajta volt a kókuszolaj a fejemben. Néha már csurgott a szemembe, de nem bántam. Kellott a fejbőrömnek. Apró örömök ebben a nem túl jó kilátásokkal kecsegtető időszakban 😊)) Igaz, közben a fürdőszoba olyan volt, mint egy gőzfürdő.

2022. augusztus 6.

Azon töprengtem, eláruljam-e az újságíró kollégáknak, mit jelent Nancy Pelosi neve. Még nem tudom, így lesz-e, de ide azért mindenesetre leírhatom: Szőrös Annuska. Igaz, rettentő öreg már, és nem valószínű, hogy vele kapcsolatosan bárkinek is pajzán gondolatai támadhatnának, de sose lehet tudni 😊))

Tegnap nem sokat haladtam az írással, a saját tempómhoz képest tyúklépésben, de azért írtam egy fél történetet a Viki könyvébe is. Pár dolgot halogatok, mint a mosógép szervizelése, a rovarirtó gépek minősítése, amik csak bosszantanak. Az egyiket visszaküldtem, mert váltóárammal működik, a másik pedig, amit simán le kellett szűrni a földre, szintén nem működik. Még egyetlen döglött rovar se láttam benne, sem a közelében. És nem is világít este, ahogy a leírásban szerepel. Gagyi.

Újabb Herczeg Ferenc-könyvet kezdtem el olvasni: Északi fény. Kissé szorongva vettem a kezembe, mert háborús téma, amire mostanában nem jó gondolni. Ahogy kivettem Jarrow leveleiből, Amerika tovább fogja erőltetni a háborút, és az ránk nézve nagyon rossz. A saját bosszúvágyuktól hajtva nekimennek a fél világnak, és nem értik, miért nem vagyunk oda ezért a politikáért. A saját népüket is lejárattják ezzel, plusz rengeteg szenvedést okoznak mindenki másnak.

A nagy gabonakereskedő cégek megkönnyebbülhettek: kifutottak az első nagy hajók Ukrajnából. Igaz, véletlenül se az éhező Afrika felé, hanem Angliába és Írországba meg még egy nyugat-európai országba. Szóval nem Afrikáért aggódott a Monsanto és a többi hülye GMO-val fertőző társaság, hanem a saját profitjukért. Meg fogják érdemelni, amit a Jóisten ezért rájuk mér. Igaz, ők nem hisznek ebben, az isteni igazságszolgáltatás mégis jól működik.

Ma este újra megnéztem a Carment a fiatal Plácido Domingóval és Ruggero Raimondival. Az operafilm remek, úgy emlékszem 1984-es, máig eleven színekkel és mozgalmas jelenetekkel, remek alakításokkal. Nekem azért mindig eszembe jut erről az operáról néhai szomszédunk,

Gyula, aki egyszer elaludt a lépcsőházban, éppen a fölöttünk levő emeletre menet félúton. Én akkor a Carment néztem, amikor kegyetlen horkolásra lettem figyelmes. Amikor kinéztem, megláttam, hogy Gyula az, aki gyakran tért haza holtrészezen. Ez az alkalom is az volt. Habár az operaénekesek is elég hangosan tudnak énekelni, Gyula még őket is túl tudta horkolni. Nem volt mit tenni, az az előadás ezzel az aláfestéssel ment le, méghozzá kéretlenül.

Mára kissé lehűlt a levegő, eléggé kellemesre váltott, de nem sokáig. Ma már csak 31 °C volt, és holnap is úgy valahogy.

2022. augusztus 7.

Kis kihagyással írok megint, mert megbetegedtem és még mindig kúrálni kell magamat. Az előző napokban meg a publicisztikát gyarapítottam és Viki könyvét. Ez utóbbit hamarosan befejezem, úgy tervezem.

Gyakran támadnak ötleteim, amikor a Paláver betelefonálót és témáit nézem és hallgatom, de végül mindig kihagyom, mert jobb lesz a naplóm számára tartogatni ezeket. Időnként eléggé naivnak vagy blódnak néznek ki, amiket kérdésként feltesznek, hogy a nézők véleményét kérjék, de valószínűleg szükség van rájuk, mert ezek (is) foglalkoztathatják az embereket.

A betegségtől hirtelen fogytam pár kilót, amit nem bánok. Én magam kértem az őrangyalomtól, hogy segítsen ebben, úgy látszik, ez volt a legmegfelelőbb módja. Egy szavam sincsen ellene, pláne, ha így is maradna 😊))

2022. augusztus 10.

Jarrow jelentkezett a múlt héten, és azóta szorgalmasan ír nekem, amerikai propagandával próbálva meggyőzni engem arról, amiről nem lehet. Aki békepárti, mint én, az sose fogad el semmilyen háborús agitálást, legyen az bárki oldalán. Nem sok értelme van vitatkozni vele, fafejűen csökönyös, és nekem nincsen időm mindennap győzködni, miközben tudom, hogy ő csak a saját (amerikai) szempontjukat látja, a miénket teljesen figyelmen kívül hagyja. Ez nem túl sok jót vetít ki a jövőre nézve, mert bármilyen kabinetváltás is lesz két év múlva, az amerikaiak ismét csak nyomulni és tarolni akarnak, ahogy szokták. Vagyis hegemoniára törnek, közben megaláznak két akkora nagyhatalmat, mint Oroszország és Kína. Hogy bennünket figyelembe se vesznek, az már alig tűnik fel, mert ők úgyszólván azt se tudják, hol vagyunk mi a térképen. Jarrow egyébként Trump-párti...

Egyelőre a lábadozással vagyok elfoglalva. Diétázom és gondolkodom, milyen sorrendben lehetne bevezetni a következő ételeket, ha majd teljesen stabilizálódtam. Tegnap fokhagymás pirítóssal és sós keksszel kísérleteztem, a diótea is jót tett. Ma nem pirítottam meg a zsömlét, csak kevés vajjal és fokhagymával ettem. Estére lereszeltem három almát, azt ettem részletekben, majd ismét kétszersültet. Holnapra bőrében főtt krumplit gondoltam és almát, hétvégére pedig hozatok csirkehúsleveshez valókat. Mivel tegnap belsőségekre gondoltam, lehet, hogy ezekkel lehetne roborálni a most lepukkant szervezetemet. A

diólevelekből holnap is főzök teát. A hús a G.-é lesz, nekem most a belsőségekre lesz szükségem.

A mobilom a múlt héten leállt. Nem tudom, mi van vele, talán J. el tudja vinni, hogy rendbe hozzák, azaz felélesszék, ha van még rá remény. Nem szeretnék túl sokat költeni egy újra, mert úgyse értékelem azokat a kunsztokat, amiket a mostaniak tudnak. Nekem ez is csak egy kapcsolattartó eszköz, nem szeretem a nagy csinnadrattát, amit körülötte csapnak. Fialaloknak egy új játék, amiben kiélhetik gyerekes vágyaikat, nekem nincs ilyen hiányérzetem, mert boldog és teljes gyermekkorom volt efféle pótszerek nélkül is.

Ma harminc éve halt meg Papa. J. még egészen kis muki volt, hatéves, G. tizenkettő, mégis máig tisztán emlékeznek rá és nagyon szeretik. Nagy hiányérzetünk maradt utána, de Isten akaratával nem vitatkozunk. Ő tudja, mikor telik le a földi szolgálatunk.

J.-t és Vikit hiányolom, de ebben az állapotban és az ő sok elfoglaltságukkal most szó se lehet róla, hogy odamenjek. Örülök, ha kikecmergek ebből a kórságból, és eljutok odáig, hogy a negyedik oltást beadathassam magamnak. Így aztán maradt az írás, mármint hogy Vikinek írjak még meséket.

2022. augusztus 11.

Az ukránok és oroszok egyre jobban bevadulnak a háborúban. A mai hírek szerint ukránok tömegesen menekülnek el Zaporizsja környékéről Ukrajna más vidékeire, miután nagyon kikaptak az oroszoktól. A lengyelek is kezdenek besokallni az ukrán menekültektől, mivel az addig náluk dolgozó férfiak visszamentek Ukrajnába, hogy ott harcoljanak, utána meg nyilván nem tudnak visszatérni. A nők, öregasszonyok és gyerekek nem akarnak dolgozni (ez utóbbiaknak nem is kellene), s közben komoly munkaerőhiány alakult ki Lengyelországban. Ezt már a lengyelek is unják, mert nemhogy segített volna a munkaerőhiányon a befogadásuk, hanem még tovább rontott rajta. Egyre kevesebben akarják, hogy ott maradjanak, és mivel a lengyel társadalom is érzi a háború hatását, az anyagi helyzetük leromlását, hát szívesebben segítenének a saját rászorultjaikon. Az ukrán férfiak távozásával 60.000 munkahely maradt üresen.

Robert Fico volt szlovák miniszterelnök is megszólalt ez ügyben. Nagyon unja már, amiket Zelenszkij művel. Szerinte **teljesen tönkre teszi Szlovákiát ezzel a háborúval.**

Az oroszok meg egyre több győzelmet aratnak, és jövőre tartalékolják a legújabb fejlesztésű kalasnyikovjaikat. Mai hírek szerint elsüllyesztettek egy rakétakilövő amerikai hadihajót a Fekete-tengeren. Jarrow már enélkül is dühöngött, nemhogy ha ezt is megtudja. Bolond emberiség. Ahelyett, hogy maradna a fenekén, egyre több hülyeséget csinál, és erre még rá is überel.

.....

Gyengécske közhely azt leírni, hogy Weöres Sándor zseniális költő. A valósághoz jobban közelít az az állítás, hogy Weöres a magyar költészetnek olyan korszakában szólalt meg a legtermészetesebb gyermekiséggel – és ugyanakkor felnőttiséggel –, amikor már megtörtént Ady, József Attila és az egész Nyugat. Nem is akárhogyan. Hangja, bár időnként gyermekien

vékony hangon szólal meg és csengettyűzik, mégis olyan akkordokat szólaltat meg, amelyek a templomi orgona legteljesebb és legférfiasabb akkordjainak tökéletes összecsengésében és fortissimójában zúgnak, akár Bach zsenije által megszólaltatva. Nem lehet oda nem figyelni rá. Aki nem hallja, az egyszerűen süket.

Weöres a szellemi sötétségnek olyan mélypontján szólalt meg másodsorra (a Nyugat kései indítása után), amely mélységében alulmúlta a középkort is. Természetesen nem a művészetre értjük ezt, hanem az eszmei-politikai sötétségre.

Weöres Sándor szobra, Szombathely

Weöres szájára olyanok ütöttek, akiknek semmi keresnivalójuk nem volt a közéletben. Az irodalomhoz különösen nem volt semmi közük. Isten a legnagyobb zsenik mellé mindig teremt egy-két marhát is, akiknek az a feladata, hogy a maguk ellensúlyával akkora erővel késztessek a felfelé törekvésre, hogy ezzel a legteljesebb szellemi szabadságot biztosítsák a számára (jóllehet az ő földi szándékuk ennek homlokegyenest az ellenkezője). Weöresnek kettő is jutott ezekből a marhákból: Révai József és Aczél György. Ezek nemcsak hogy visszahúzták, hanem valósággal rá akartak fenekelni Weöres Sándor szájára, hogy még csak ne is látszódjon ki alóluk.

A nagy szamarak olyan biztonsággal mozognak a maguk területén, mint a nagy zsenik. Persze, hiszen ők az ellenpontok. Épp ez a megtévesztő bennük. Még csak annyit se fognak fel a saját ellen-talentumukból, hogy a nagy (romboló) erőt is a nagy zseniknek köszönhetik. A zseni taszítja őket akkora erővel, hogy ők kétségbeesetten kapaszkodnak és rúgkapálnak ellene és törekszenek ellenirányba.

Hát igen. Ki taszít kit? Mindkét fél. Isten a világot kétpólusúvá teremtette, és ez ellen egyikük se tehet.

Mikor külföldön élve előadásra kértek fel, két nagyszerű tehetséget emeltem ki a kortárs magyar irodalomból: Weöres Sándort és Sarkadi Imrét. Mindketten remekül indultak, kiemelkedő tehetséggel, de Sarkadit az ellen-gravitáció magával sodorta. Őt valósággal

megbénította a József Attila-díj, majd a Kossuth-díj. Elkezdett „alkalmazkodni” a kor elvárásaihoz. Bár még megörököltette a korszak anomáliáit, meg mert szólalni másfajta hangon, mégis elcsuklott a mozdulat, a hangja megbicsaklott. Vagyis fordítva. Ezt az ellenpontot is meghagyom most, mert talán épp ez fejezi ki igazán, hogy valaminek hamarabb kitörött a nyaka és visszájára fordult, mint aztán valakinek...

A költő vagy író elkényeztetése, lehet, hogy ellene dolgozik?

Sarkadi ellen a saját alkoholizmusa is dolgozott. Komoly hiba, amikor egy szerző a valamilyen szer által okozott mámort téveszti össze az ihlet tiszta pillanataival. Lehet, hogy az alkohol feloldja a gátlásait, de mindenképpen maga ellen cselekszik. Tompítja, kábítja, majd teljesen tönkreteszi a „munkaeszközét” önmagához képest, mármint az agyát. Az ihlet ugyan a lélekben rezonál, megvalósítója, vagyis közvetítője mégis az agy, a szellem. Éppen ezért kell nagyon megbecsülni és tisztelni ezt az isteni adományt, mert a folyamat irreverzibilis. Elindulni a lejtőn, majd egyre nagyobb lendülettel robogni lefelé rajta nem kis elcsúszás, de nagy felelőtlenség is. Akik visszatarthatnák, azokra nem hallgat a szenvedélybeteg. Már csak a SZER utáni vágy dobol egyre nagyobb hangerővel a fülében, csak arra hallgat. Megéri?

.....

Ma az adózási változás mellett volt egy furcsa kérdés valami darázs nevének megváltoztatása ügyében. Valószínűleg ezt is a mostanra kitekert logikájú amerikai aktivisták kezdeményezték. Talán nem is olyan fontos efféle részletkérdésekkel foglalkozni. Egyszerűbb figyelmen kívül hagyni. Nekem mégis eszembe jutott egy történet George W. Bush elnöksége idejéből. Az amerikaiak akkor éppen a franciákkal rúgták össze a port (a fene emlékszik rá, hogy miért), és bosszúból megtiltották, hogy a rósejbnit, ami az egyik legnépszerűbb amerikai köret (French fries) és hamburger-adalék, a nevéen nevezzék. Helyette bevezették a 'liberty fries' megnevezést, ami valószínűleg futott egy darabig, de mára talán már nem sokan emlékeznek rá rajtam kívül.

Mint a legtöbb hülyeségre, amit dafke erőltetnek. Igaz, nálunk is akadtak olyan ortológusok a XIX. században, akik erősen ellenezték a nyelvújítók (neológusok) által kreált szavak bevezetését. Ennek ellenére ezek egy része fennmaradt, más részük teljesen elfelejtődött. A nemzetközi kémiai kifejezéseket nem sikerült leváltani, az éleny és az azót legfeljebb pár vájtfülű és magyarszakos memóriájában tapadt meg kitörölhetetlenül, de használjuk a rovar szót is. Igaz, annak eredetije 'rovátkolt barom' volt, ami a mai ízeltlábú megfelelője 😊))

Az emberiség fantáziája kimeríthetetlen, különösen, ha bolondságokról van szó. Még jó, hogy el lehet bolondozni rajtuk így utólag, már tét nélkül, amikor senki nem ugrik a torkunknak, hogy elégtételt vegyen érte. Igaz, a régi időkben nem is illett volna megbántani egy hölgyet, ha élcelődik valamelyik úron féktelen jókedvében 😊))

2022. augusztus 15.

Istenem, már ennek a hónapnak a fele is eltelt! Még két hét a nyár, és hamarosan kezdődnek az európai ember fűtési gondjai... Azért remélem, hogy a mieink nem lesznek olyan nyuszik, hogy odaadják a mi gázunkat a németeknek, csak mert a gazdaságunk annyira függ tőlük!

Amikor egy nagyobb ország meg akarja alázni a nála kisebbnek vagy gyengébbnek véltet, nem érdemes benyalni neki. Úgyis semmibe néz, mert megteheti. Akkor meg minek megalázkodni? A különbség annyi, hogy legalább megőrizzük az emberi méltóságunkat. Jó szerencsével akár győzhetünk is. A meghunyászkodók meg engednek, de hiába. Úgyis kutyába veszik őket.

.....

Petőfi, a kekk hazafi

Ifjúsága szinte féktelenül vad, és ebben az ereiben csörgedező, sőt robogó szerb vér mutatkozik meg. De akármilyen is csörgedezik ott, mégis egyre a magyarság irányába hajtja, hogy ott találja meg méltó önkifejezését. Ha elvitatnák is tőlünk, akkor is egyértelmű a „Magyar vagyok” c. versében vallott hazafisága. Mindenki az, aminek vallja magát. Ebben nem a genetika dönt, hanem a lélek.

Nos, több kitérő után Pesten találja meg a helyét, ahol az ifjúság élére áll. Szerkesztősködik, amellet, hogy verseket ír és prózai műveit is megalkotja. Cifraszűrben jár, hatalmas pipával a szájában, ami a korabeli, német dominanciájú Pesten nem kis feltűnést kelt. Ő tüntetőleg hordja ezeket a kellékeket. Igen, ennek kell nevezni őket, hiszen a kora ifjúságában gyakorolt színészmesterség is hagyott benne valamit. Pózol. Önmaga előtt is tetszeleg új szerepében. Hamarosan a nemzet költőjének nevezik, hogy aztán a legnagyobb magyar költő nevet is kiérdemelje. De az még ráér, hiába adatott meg számára oly kicsinyke élet.

Bár ő a fiatalabb, mégis ő szólítja meg a nála hat évvel idősebb Arany Jánost, akit legjobb barátjává fogad. Hogy mi ebben a talán megütközést keltő? Végül is semmi. Ez a gesztusa megint szlávós. Abban a körben a férfiak hangzatosan barátkoznak egymással. Aranyt valósággal lehengerli ez a kötetlenség. Ott, a távoli vidéken ekkora korkülönbséggel neki letegeznie se illett volna Aranyt, de Petőfi túllép ezen a konvención és a legnagyobb hévvel keblére öleli költőtársát és azonnal szívébe fogadott barátját. Olyan ez, mint amikor jó évszázaddal később Zorba, a görög összekapaszkodik a társaival és szirtakít táncol.

Semmi túlzás, a gesztus éppen erre fordítható le. Ahogy Zorbának (Antony Quinn-nek) nincsenek gátlásai, úgy Petőfinek sem ezen a téren. Barátságukban ő a harsogó, hangoskodó, örökösen örömködő fél, míg Arany a szerény, szemérmes ember, aki talán még a felesége előtt se nyilvánul meg ekkora nyíltsággal. Petőfi valósággal hátba vágja, úgy szólítja meg Arany Jánost, hogy aztán jót bromázzon vele, amúgy Csokonai modorában.

Pedig ő is szerényebben kezdte. Vörösmarty felfedezettje, aki megint csak nem az a bratyizós természet. Felismeri az őstehetséget Petőfiben, és onnantól fogva nem is kell több, szebb és jobb ajánlás a kölyökzeninek. Később nagyon megbántja idős mesterét, akiről, ha belegondolunk, nem is nagyon lehetett afféle aggastyánnak nevezni, legföllebb, ha a fiatalabb nemzedék tekintett rá úgy fiatalos igazságtalanságában.

Mikor A helység kalapácsát írja, nemigen gondol Vörösmartyra Petőfi. Valahogy úgy tekint a XIX. század nagy műfajára, az eposzra, akár ifjú titán társai, akik már a saját művükön dolgoznak és túl akarnak lépni mindazon, amit ők elmaradottnak tartanak. Később valami hasonlót kap meg Arany János is az Ady-nemzedéktől. Olyannyira kiforgatják, kinevetik, hogy sokáig nem mer senki népnemzeti versben megszólalni.

A helység kalapácsa azonban szíven találja Vörösmartyt, akinek több nagy eposza is pellengérré került ezzel a vígeposszal. Petőfinek nem is mesterével van a baja, hanem egyszerűen csak él a komikus eposz minden elemével, hogy a paródia tökéletesre sikeredjen. Mit is lehetne tenni? Hiszen fiatal, és a kollégiumi diákhumor még elevenen él minden

sejtjében. Pezseg a vére, nem bír magával, hát természetes, hogy bolondozik egy sort, ha lehet. A nála idősebb Vörösmarty meg sebzett vadként vonul el, pedig nem a személyének szólt az ironia, hanem magának a műfajnak. Az eposz elavult, lejárt lemez, mondanák manapság, hadd jöjjön a jövő zenéje. Ez a fiatalság számára a népi zsáner volt. Ők arra születtek, hogy ebben valósítsák meg életművüket.

Szóval, ahogy hátba vágta Aranyt, úgy Vörösmartyt meg mellbe vágta az imént kekknek nevezett Petőfi. Nem akarjuk leszólítani a piederesztárlól, ahová méltán került, csupán életközelségre hozni, hogy az ifjúság is egészen a magáénak érezze. Ismét meg kell említeni, hogy Vörösmartyval kapcsolatban is óriási túlzás volt, ha öregnek, sőt afféle aggastyánnak, őskövületnek nézték, hiszen mindössze ötvenöt évet élt, és akkor hol volt még attól, amikor kedves pártfogoltja egy úthenger erejével tarolta le?!

Petőfi nem véletlenül érdemelt ki annyiféle jelzőt, mint amennyivel életében és örök életében is illették. Barátjával, Arannyal ők lettek a magyar irodalom két állócsillaga. Igaz, ez a hasonlat égi értelemben nem teljesen ideillő. Inkább a kettős csillagokhoz hasonlítanak ők, amelyek roppant erővel vonzzák egymást és szédült táncot járnak az égen -egy darabig. Aztán, mint tudjuk, az egyik felfalja a másikat, vagy még ritkábban kilöködik egy másik pályára, hogy elszárguljon egy másik galaxis felé, ahol teljesen új életet kezdhet. Kialakíthatja a saját vonzókörét, amelybe behúzhat más égitesteket, előbb óriási káoszt teremtve maga körül, majd kialakítja a maga csillagvárosát.

Petőfit inkább ez utóbbihoz sorolhatjuk. Feltűnt a magyar irodalom egén, hogy befutva neki rendelt idejét és pályáját, ugyanolyan sebességgel szárguljon aztán tova, csupa kérdést és kétséget hagyva maga után. Ki is volt ő? Honnan jött és hová távozott? A sok bámészkodó nem is tudja, hogy a legnagyobb úrt nem bennük hagyta, hanem szegény, itt maradt barátjában, Aranyban. Neki, miután megismerte a legjobb barátot, még hosszú évtizedeket kell élnie ezzel az ürességgel a keblében. Más kategória ez, mint a család vagy a szerelem. Hiába lesznek másfajta emberek az életében, Aranyban mégis ez a nagy veszteség-érzés marad. Hát hogyan! A veszített szabadságharc élménye egybekapcsolódik az elveszített barát után maradt ürességgel.

Ha pszichológiai kategóriákat kell keresnünk a két költőszeni számára, akkor Petőfit feltétlenül a szangvinikus emberek közé kell sorolni, míg Aranyt a melankolikus hajlamúak közé. Petőfi folyton ki akarja ráncigatni ebből a számára idegen hangulatból, és Arany csak kissé lomha és kamaszos mozgással próbálja követni. Pedig bolondoznak is együtt. Aranyban marad is egy utánérzés, ami később benne is megmozgatja az ironiára való hajlamot. A helység kalapácsa groteszk figurái köszönnek vissza A Jókai ördögében. Igaz, Arany csak verbálisan gonoszkozik egy kicsit a nyelves asszonynéppel, talán éppen Juliánna asszonnal, élete párjával. Petőfi ennél sokkal messzebbre ment. Mivel nem tetszett neki Jókai régimódi télikabátja, hát barátaival együtt díszes temetést rendezett a megvetett ruhadarab számára. Jókai meg mehetett az édesanyukájához, ha nem akart télvíz idején megfagyni.

De mi se gonoszkodjunk Arany Jánossal, aki magányos állócsillag lett Petőfi távozása után. Ő valóban ott áll a mai napig és figyel, szemléli, mi mindent nem művelnek a kései utódok magyar költészet címe alatt! Megbántani főként nem akarjuk, hiszen olyan nagyot és

jelentőset adott ő a magyar művészetnek, hogy méltó jelzőt se találunk rá, ha pontos helyét meg akarjuk határozni.

Ady és nemzedéke őt illető iróniáját megint csak betudhatjuk az ifjúság életkorával járó jelenségei közé, amikor meggondolatlanul és ifjonti, túltengő energiáival száguldozik, akár a saját erejét és ügyességét próbálgató kiscsikó esetlenül vékony és hosszú lábaival az édesanyja mellett. Szegény Adybandi meg utóbb megismerkedett vele, hová is vezetnek azok a mámoros éjszakák, a rajta csüngő-lógó percmemberkével és az elméjére telepedő idegen eszmék félrevezető árasztásával, a túlzásba vitt fehér porokkal és bódító borokkal, abszinttel és társaival.

Aztán megismerte még azt az érzést is, milyen az, amikor a sok epigon rajta élőködik. Arany Jánosban sem a vérbeli művészt és nagy magyart bírálta vagy vetette el, hanem annak epigonjait, a népnemzeti versformát a népbutító eszmékkel elegyítő, kései lovagformájúakat, akik kitekerték úgy a versforma, mint Arany valódi eszmeiségének nyakát, azaz minden elemét. Önmaguk paródiájává váltak, ezt nem állhatta Ady, nem a zseniális költőtársat, akit maga is becsült. Ha másban nem, a saját követőit megláthatta bennük, hogy aztán úgy megundorodják tőlük, mint gyakori részegségeitől, vulgáris mámoraitól. Ezért harcol a Disznófejű Nagyúrral.

Petőfi még előfutár hozzá képest. Ez is a szerepe Adynak, hogy sokaknak előfutára legyen. De nem úgy, hogy azok megint csak loholjanak a sarkában, hanem hogy ősapja, ő-sámánja, kedves bátyja legyen minden őt szerető és őt követő költőpalántának, akik boldogan lépnek a nyomdokaiba. Igaz, hozzá hasonló se született azóta sem. Volt sokféle más, de mind másként volt zseniális. Babits rendkívül művelt volt, de belőle hiányzott az az elszánt mozdulat, amellyel Ady egyetlen pillanat alatt tudott félresöpörni az asztalról tárgyakat és eszméket. Babits ehhez jólnevelt volt. Még a Jónás lázadásában is az.

Weöres Sándor zseniális volt, de ő nem sámán-szerepre született, hanem megmaradt játszó gyermeknek, aki maga is világokat teremt, mégis azon sóhajtozik, hogy bárcsak egyetlen színt tudna kitalálni, ami még nincsen! Gyermeki vágy, amely talán egy meg nem kapott színes ceruza emlékéből fakad. Bár a férfi-nő kapcsolatban nagy ronda sárkánynak nevezi magát, mégis csak megmarad Sanyikának, akit még vénember korában is így neveznek a kortársak. Igaz, őt egy egész nemzedék követi és tűzi zászlajára a 70-es években, de el tudom képzelni, hogy ő erről nemigen vesz tudomást. Vagy nem látja, vagy nem érdekli.

Szabó Magda is a hagyományos magyar költészet hangján szólal meg először, de azonnal kiválik ebből a sorból. Nemcsak jócskán megnehezített sorsa miatt, hanem mert olyan változatossággal és szép összehangzással rímel, hogy a kései utód is felkapja a fejét ennek láttán, azaz olvastán. Szépen előadva, értő módon szavalva sajnos nem hallhatjuk manapság egyáltalán. Szabó Magda aztán a próza felé veszi az irányt, és méltán. Abban alkot olyan korszakosát, amire külföldi kiadói is felkapják a fejüket. Láthatlanul és olvasatlanul megveszik előre a még ki nem adott műveit is. Mondhatnánk úgy is, hogy megelőlegezik neki a bizalmat, de hogyan lehet megelőlegezni, amikor előre tudható, hogy ezen a csapáson fog tovább haladni, tehát tőle rossz írásra már nemigen lehet számítani.

A fantázia világában sokfelé lehet haladni. Petőfi is tesz egy kiruccanást a János vitéz népmesei szépségű berkeibe, amelyek talán ifjúkori álmait tükrözik. Ő, a népi fi, aki semmiféle előnévvel, címmel nem dicsekedhet, ami akkor előkelőnek és elfogadottnak számít, és előbb ő is egy szerény kis lluskát álmodik magának, akivel talán valahol Tündérországbán találkozhat majd. Semmi felfelé törekvés, nagyzási hóbort, bár a kamaszos túlzás, a neki felajánlott fele királyság és a királynő keze előtte is felvillan egy időre. De csak addig, hogy ezt is ifjonti hévvel, dacosan és merészen visszautasítsa. Merthogy egy demokratához, egy plebejus ifjúhoz csakis ez illik. Meg a sírig tartó szerelem. Amibe azért tudjuk, hogy belefért Prielle Kornélia is...

A két végén égetett gyertya mindig azt jelzi, hogy az illető érzi, sőt tudatában van annak, hogy nem fog sokáig élni. Ezt tudja, ezért alkot és él akkora hévvel. Intenzíven éli meg minden érzését, barátságot és szerelmet egyaránt, hogy társadalom-reformer indulatait már ne is említsük. Siet, mert érzi, hogy nincsen sok ideje. Arany ráérősen ballag a nyomában, ám az ellentétek a barátságban is erősen vonzzák egymást. Az imént kekknek mondott Petőfi odáig fokozza életének egyre jobban felpörgő és túlzó indulatát, hogy ő mondja ki a halálos ítéletet a kegyetlen zsarnok királyokra (Akasszátok fel a királyokat!). Talán francia olvasmányai, fordításai és az időben még nem olyan hatalmas távolságra levő nagy francia forradalom élménye sodorták bele ebbe a halálos merészségbe. Az előbb sunyin megbúvó Ferenc József soha nem bocsátja meg sem neki, sem a magyaroknak, hogy egy – szerinte – alacsony származású alattvalója (méghogy neki! Petőfi?!) ilyen erősen megalázta minden általa és felmenői által leigázott népe előtt. Ha kézre kaphatták volna, bizonyára ő akasztatta volna fel Petőfit, de Isten másként akarta. Ferenc József kettősen is átélte az 1848-49-es szabadságharc számára megalázó élményét, amikor Miklós cár is csak úgy volt hajlandó beleegyezni a magyarok elleni ortvátadásba, hogy Ferenc Józsefnek ezt előtte letérdelve és neki kezet csókolva kellett kérnie. Ha valami, hát ez bizony erősen megalázó, mégis belement. S aztán talán megbékélt a magyarokkal, igaz, egy életen át érezhette mindazoknak

a haragját és megvetését, talán gyűlöletét is, akiket olyan dühvel alázott meg a szabadságharc leverése után.

Nekünk ehhez van egy utóérzésünk is: 1957-ből és az azt követő évekből. Kádár és rezsimje dühödt bosszúvágya, amellyel lecsapott a neki és az általa behívott vörös hadsereg biztos védelmében a magyarságra. Nem is igazán tudjuk, kire hasonlított jobban: Ferenc Józsefre vagy Haynaura?

2022. augusztus 16.

.....

A férfibecsület regénye: Kemény Zsigmond: Özveggy és leánya

Barabás Miklós: Kemény Zsigmond portréja

Inkább drámába illő téma, amelyet egyébként sok szerző dolgozott fel sokféleképpen már az irodalom kezdetei óta. Két korszak két különböző felfogással feszül egymással szembe, hogy eldöntsék, melyikük kerekedhet felül. Nem más ez, mint a kétpólusúvá teremtett világ tükröződése – mindig más író tekintetében. Ahány szempár, annyiféle tükör, annyiféle tükröződés. A téma örök, mégis külön figyelmet érdemel a nagy erdélyi író műve. Kemény Zsigmond a XIX. századból tekint vissza a XVII. századba, amikor még szervesen túléltek a magyar hagyományok, amelyek egyes régiókban tovább fennmaradtak, habár a történet idején ezek vitatottak voltak.

Amiről beszélünk, az a nőrablás hagyománya, amelyet még egykori sztyeppeitől örökölték át ősünk. Játékos formában továbbél ma is az esküvői szokásokban, amikor jelképesen, de illik elrabolni a menyasszonyt, majd visszarabolni, hogy végül a vőlegény „birtokába” kerüljön. Mindezt a törvények tiltották már a XVII. században is, de kedves hagyományként emlékeztek rá, s így a nép lelke mélyén egyáltalán nem vetette el. Gondoljunk csak vissza őslégendánkra, a Hunor-Magor testvérpár történetére. Nos, hát ők is,

meg az őket kísérő daliák is nőrablással jutottak asszonyokhoz, akik aztán hűséges feleségekké váltak.

Kissé furcsa mindezt feleleveníteni Kemény Zsigmond regényének tükrében, ám szükséges, ha pontosan akarjuk érteni, hogyan ütközteti a kiváló szerző a kétféle erkölcs alaptételeit egyazon történetben. Arra is fontos reflektálni, hogy mindez nem durva és vad vagy erőszakos cselekedeteket idéz, hanem a hagyományos magyar nőtisztelettel harmonizál. A magyar házasságban, ugyanúgy, ahogyan az etruszkoknál is, a nő egyenrangú fél a férjével, és ezzel mesze kimagaslik a középkori Európa népei közül, amelyeknél ez egyáltalán nem természetes eleme a különféle kultúráknak. Később úgy él túl a hagyomány, hogy a lány beleegyezésével megszöktetik, ez Kemény Zsigmond korában, sőt a XX. században is előfordult. Sok romantikus regény témája ez külföldön is, amennyiben a zord atya megtagadja az áldását a fiatal pártól.

Hogy a történet még nagyobb feszültségeket és összecsapásokat rejtsen magában, a két család, a Tarnóczi és a Mikes családok egymással ellentétes vallásúak. A XVII. században a protestáns vallás már uralkodó vallás Erdélyben, ehhez ragaszkodik kegyetlen következetességgel az olykor fúriává váló özvegy Tarnócziné, miközben gyűlöli a pápista Mikeseket és azok vallását. Megegett abban a korban, amikor még a prédikátorok és hitszónokok is durván sértegették egymást és egymás vallását a szószéken is. Egyetemista koromban pirulva olvastam a magyar szakosoknak kötelező irodalmat, ami bővelkedett ezekben a vallási fanatizmustól hajtott kirohanásokban. Igaz, azt is hozzá kell fűzni, hogy éppen Erdély volt az a hely, ahol először kiáltják ki a szabad vallásválasztás és vallásgyakorlat igényét és lehetőségét, egyszóval a Tarnócziné vallási fanatizmusa mégis csak kirívó volt a maga nemében.

A történet Shakespeare tolla hegyére kívánczik, ha a nagy angol éppen nem egy másik korban élt volna. Egy fanatikus, gyűlölködő, kapzsi és másokon uralkodni vágyó szörnyeteg anyja, amivé a történet végére válik, szöges ellentétben áll ártatlan, hamvas tisztaságú, de apja életvidám természetét örökölt leányával, Sárával, aki önnön naivitásának és egy félreértésnek esik áldozatul. Már az édesanyja rettenetes természetén kívül. Tarnócziné egyszerre katolikus- és férfigyűlölő. Legalább úgy tűnik, hiszen csak az tud magában ennyi gyűlöletet felhalmozni, aki a házasesetben semmiféle örömet nem talált. Leánya viszont a romantikus szerelmet reméli, ami utol is éri, csak szerencsétlen formában. És ezen a ponton válik a regény a férfibecsület regényévé.

Mikes János a bátyja számára rabolja el Tarnóczi Sárát, aki azért nem bánja, mivel éppen a daliás Jánosba szeretett bele, s úgy hiszi, az ő felesége lesz, miután majd az édesapa, Mikes Zsigmond hivatalosan is megkéri a kezét a fia számára. Az így kompromittált lány, akit egyéként a legnagyobb becsben tartanak a Mikes várban, már csak annak a fiatalembernek a számára lehet igazi érték, aki kompromittálta, vagy pedig egy olyan férfi számára, aki maga nem vonzó és a leány külső vonzereje veheti rá, hogy nőül kérje.

Bizony, megütközik itt a XIX. és a XVII. század erkölcsisége is. A XIX. században a kompromittáló férfi köteles feleségül venni az erkölcsében megtépázott, lejáratott leányt, vagy kiteszi magát a lányos család bosszújának. Ám Mikes János nem teheti meg, mivel a

bátyja szerelméről van szó, és ő nem sértheti meg a bátyját azzal, hogy elhódítja tőle a szép menyasszonyt. A bátyjával becsületesen viselkedő fiatalember ugyanakkor vérig sérti a leányt, mivel visszautasítja annak szerelmét, amelyet egyébként szívből viszonzoz ő is.

Ugyanakkor, mivel a konfliktus nem rendezhető el családi keretekben (Tarnócziné iszonyú patáliát csap, amikor rájön, hogy keresztülhúzták a számításait, és Sára se hajlandó elfogadni a neki felkínált kezet), a fennálló törvényekbe ütköző jogsértés büntetése fő-és jószágvesztés lenne. A felbőszült anya rohan a fejedelemhez, I. Rákóczi Györgyhez, hogy kieszközölje ezt a büntetést, sőt hogy még az elkobzandó Mikes-vagyont is megszerezze Sára lánya számára.

A Mikes fiúkat ezenközben a litván fejedelemhez menekítik, ahol már nem érheti őket utol a törvény szigora. De ki lesz boldog ettől? Kizárólag Tarnócziné, aki kivetkőzik női mivoltából, és valóságos örömnepet kíván rendezni, majd a fiúk kivégzését is végig akarja nézni. Szörnyű kéjgelésnek lehetne ezt nevezni, amit csak egy torz lelkiületű asszony élhetne át, ám a sors keze végül őt sújtja le: az öreg Haller Péterhez hozzákényszerített Sára, mikor meghallja, hogy szerelmére halálbüntetés vár, véget vet az életének. Tarnócziné hiába szerzett kétszeresen is mesés vagyont a leányának, az nem kér belőle, és nem is örököl senkitől semmit, mivel inkább a halált választja. A Mikes-várba berontó asszony-szörnyeteg már abban az utolsó kárörömben sem részesülhet, hogy a Mikes szülőket gyászban találja, sőt a család éppen örömnepet ül, a fejedelem mindkét fiuknak megkegyelmezett. Tarnóczinét menten megüti a guta, holtan rogy össze féktelen dühében. A XIX. század romantikus szemlélete még megkövetelte az effajta bosszút és végső bűnhődést egy negatív hős számára. Mégse tekinthetjük ezt romantikus túlzásnak, hiszen ez az esemény sor egyenesen következik Tarnócziné eltorzult jelleméből és szélsőséges viselkedéséből.

De hogy mégis miért a férfibecsület regénye az Özvegy és leánya? A kétféle erkölcs megütközése után a jószándékú, becsületes család sarjai se járnának rosszul úgymond, hiszen az életüket megkímélték. Nem másért, hanem mert maga a fejedelem határoz így, minden kérelem nélkül is. Ám a becsület dolgai nem pusztán arról szólnak, hogy egy súlyos vétket elkövetett ember nem hal meg. Mikes János önmagára méri ki a büntetést, mivel a lelkiismerete és a túl korán vagy túl későn megismert szerelem nem hagyja nyugodni. Szerelme egy végzetes félreértés miatt hal meg, ő pedig nem tudta megmenteni az életét. A kezét nem nyújthatta neki, mivel azzal a bátyját kellett volna megtagadnia. Ne feledjük, hogy az elsőszülöttnek nemcsak a korabeli Angliában voltak kizárólagos jogai, hanem még a mi gyermekkorunkban is illett mindenben engedelmeskedni a nálunk idősebb testvéreknek. Kicsit még visszább tekintve, a pár évvel fiatalabb testvér nem is tegezhetette vissza a nála idősebbet. Ugye, milyen furcsán hangzik ez ma már a féktelen liberalizmus által teljesen fellazított erkölcsök és népszokások világában?

Mikes János, miután eleget tett bátyja kívánságának, majd testvéri kötelességének, előbb nőt rabolt, majd lemondott a szeretett nőről bátyja javára, utána eleget téve szülei kérésének elmenekül a tett színhelyéről, magára maradt a lelkiismeretével. Ő ugyan nem emelt kezet magára, mint Sára, viszont minden csatában valósággal kereste a halált. És aki keresi, előbb-utóbb meg is találja. Csatában érte utol a végzete. Esetleg mondhatjuk úgy is, hogy Isten megkegyelmezett neki. Nem hagyta, hogy olyan boldogtalanul és örökös

lelkifurdalásban kelljen élnie. Megszabadította földi kötelékeitől és talán a túlvilágon megtalálhatta újból az elvesztett szerelmét. Mindez kegyelem kérdése, hiszen a keresztény hit szerint az öngyilkos ember pokolra jut. Ebben azért hadd kételkedjünk kissé, hiszen Isten nem olyan irgalmatlan és kegyetlen, hogy két egymáshoz illő lelket végleg elszakítson egymástól. Szóval mi ezt a happy endet megelőlegezzük a szerelmeseknek. No, nem feltétel nélkül, hiszen mindketten nagyot vétkeztek. Szóval a rájuk kirótt vezeklés és megtisztulási folyamat után.

Kemény Zsigmond még a földi élet kötelékében megmaradtaknak is nyújt egy kis vigaszt. A vén Haller Péter mégse marad fiatal feleség nélkül. Sára halála után a szép Naprádiné (Sára nagynénje) megy hozzá nőül, akinek ugyan nem ez volt az eredeti terve, de mégis elfogadja a gazdag kérő neki nyújtott kezét. Ez egy kissé földies szemléletű felfogás, és előremutat a későbbi realista irodalom szférájára. Végül is mire számíthat egy özvegyasszony abban az évszázadban? Ahhoz képest nem csinált rossz partit, és még az általa patronált Tarnóczi lány gardírozása közben támadt szimpátia közte és Haller Péter között. Ezzel a megoldással még egy szentimentális angol regényíró is meg lett volna elégedve...

Férfiak és nők egyaránt megnyugodhatnak Kemény Zsigmond megoldásában. Az erkölcs ellen, főként mai értelemben, nem vétettek akkorát, ami valóban tönkre tehetne volna Sára szépleány becsületét. Csak a látszat, ami akkor is komoly érv volt, társadalmi hagyományként pedig úgy megmaradt máig a hipokrizis bevett formájában, hogy azóta se tudjuk levakarni magunkról. Mármost embertársaink örökös képmutatását, ami a mai szerzőt is irritálja. Ám a regény végére mindenki formálisan is eleget tett úgy a XIX., mint XVII. századi szemforgatás szerint elvárt kötelességének is, hát ezért emlegetjük ismét csak a férfibecsületet, amely annyi évszázad után is fényesen világít át a mába. Kemény Zsigmond szigorú ítélete szerint is valóságos reflektorfénybe borítja a letűnt századokat.

Egy aspektusra érdemes még felhívni a Kedves Olvasók figyelmét, azokra a körülményekre, amelyek között a történet játszódik. A XVII. században szinte mindenki háborúzik mindenkivel. Erdély közvetlen szomszédja és folyamatos sarcolója a Török Birodalom, amellyel Erdély különös kapcsolatban áll. Kénytelenül fogadja el a török császárok ún. „protekcióját”, amely előremutat a későbbi maffiák védelmi pénzeket szedő gyakorlatára. Még zajlanak a hitviták és a felekezetek közti versengések, amelyekben mindkét fél meg van győződve a saját igazáról. A fejedelem, I. Rákóczi György is hatalmi ambícióktól fűtött személyiség, így szemet vet a lengyel trónra, ami miatt veszélybe sodorja saját hazáját is. Nyugat felől folyamatosan fenyegeti a Habsburgok egyre terjeszkedő birodalma, tehát enélkül a lengyel akciója nélkül is két tűz közé van szorítva maradék országával együtt. A törökkel való egyezés tkp. csak arra garancia, hogy az osztrákok ne tudjanak betörni kontrollálatlanul Erdélybe. Az már külön kérdés, mennyi háttéregyezmény folyt szegény magyarok háta mögött, úgy a török és az osztrák, mint a török és a pápaság között – időnként. Jó, azaz szerencsétlen példa erre az a XVI századi intrika-sorozat, amelyet a Magyar Királyság ellen folytattak, többek között X. Leó pápa és követői, melynek folytán a Mediciek mesterkedései billentik ki Bakócz Tamást pápává választásának lehetőségeiből. A több szekér aranyat és temérdek ajándékot elfogadták tőle, ám amikor viszonzásra került sor, szépen beintettek neki (ahogyan ma Brüsszel a magyaroknak és a lengyeleknek). Ha ugyanezt a

kincset pl. a magyar hadak felszerelésére fordították volna, akkor nem Itáliát gazdagítják vele, hanem a magyar határokat erősíthették volna meg a közelgő török veszéllyel szemben. S aztán megkaptuk Mohácsot, meg mindazt, ami utána következett...

De a Kemény-regény története jóval ezek után játszódik. Akkor már mindenki mentette a neki jutott országrészt, ahogy tudta. Igaz, azon az áron, hogy a nyugati országrészen a Habsburgok élőködtek, a középsőn a török, míg Erdély viszonylagos függetlenséget élvezett, igaz, a fent leírtak értelmében, ott is egyfajta török protektorátus alatt. Utólag már, néhány évszázad tapasztalatának birtokában elmondhatjuk, hogy ide mindenki csak a bendőjét megtömni jött, nem segíteni vagy védelmezni, ahogy tele szájjal hirdette. Ez persze azzal is járt, hogy egyúttal a zsákját is megtömte mindenki, tekintet nélkül arra, hogy az itt élő magyarság túléli vagy belehal a mások politikai bélpoklosságába...

Mindez csak azért érdekes, mivel jelenkorunk is a protektorkodó nagyhatalmak és a tőlük szenvedő, általuk kicsinált kisebb országok beharcai és határvillongásai közepett találja magát, még ha kénytelenül is. Ma ugyanúgy nem kér a magyarság senki „védelméből”, mert több évszázad tapasztalata azt sugallja, hogy hárítsuk el az oltalmazó karok közeledését, ha jót akarunk magunknak. Ráadásul ezt a kort még csak nem is a szép szerelmek története övezi kies háttérként, hanem az útszélivé süllyedt stílus, meg a különféle neműek önkiadásai, amelyet „közkinccsá akarnak tenni”, nehogy valaha is elfeledjük, miben élünk kénytelen-kelletlen.

Nos, hát a fenti szellemben élők nem is nagyon szeretik, ha felhánytorgatjuk nekik, minek tartjuk őket. Minél mélyebbre süllyedt valaki, annál nagyobb jelentőségűnek hiszi magát, és ezt nem felejt el úton-útfélen hirdetni... reggel, éjjel, meg este...

Mi azért nem süllyesztjük Kemény Zsigmond regényét az ő szintjükre, csupán megvontuk a történelmi párhuzamot, ha valakit még érdekelne. A jelentős erkölcsi értékek soha nem tudnak önmaguk paródiájává válni, merthogy jóval fölötte állnak annak. Meghagyjuk az erdélyi báró művét klasszikus értékeink között, hiszen ott a helye. Sok-sok izgalmas szál szövevényében, szerelmi bonyodalmakkal, politikai intrikákkal és az Erdélytől északra, valamint keletre zajló területi vitákkal – a lengyelek, litvánok és az akkor már egyre hatalmasabb orosz birodalom között. Hátukban időnként a tatárokkal, besenyőekkel, úzokkal és más sztyeppe népekkel, amelyek még akkor is rendszerint betörnek ezeknek az országoknak a területére. S tegyük hozzá: mikor kinek a felbuzgatására... Ma úgy mondanánk, proxyként. Végül ne tagadjuk: ez is egy mai párhuzam. A történelem olykor a halálos unalomig ismétli önmagát...

A mai fiatal olvasónak ajánlom: Erdélyre tekintsen úgy is, mint a keleti végek védelmezőjére! Ez az olykor hozzánk csatolt, máskor tőlünk erőszakkal elszakított országrész Magyarországot mindenkorai állapotában védelmezte, mivel olyan becsületes és hűséges nép lakja, amelyik soha nem feledkezett meg a testvériségről Hunor és Magor leszármazottjai között.

Még egy gondolat, szintén a történelmi párhuzamok jegyében. Miért is volt annyi özvegyasszony akkoriban? Az örökös háborúk és belviszályok idején a férfiak gyakran elesetek valamelyik csatában a haza védelmében. Az asszonyok meg, gyerekeikkel vagy azok nélkül

túléltek a békétlenkedő férfiak minden csatározását. Akkor is, ma is: megérte hagyni, hogy mindez így legyen? Túlélni, tárgyalni és megegyezni mindig lehetett. Mármost az okosoknak. A többi gyarapította egy ideig a sárkányfog-vetemény nemzedékeit...

2022. november 5-6.

Ma vettük a hírt, hogy az előválasztások Trumpnak kedveznek. Ha jól emlékszem, most Pennsylvaniában nyert. Mindenesetre jó jel, de két év nagy idő még a politikában is. Ha nyernek, előbb a saját kabinetjük megalakítása, majd beiktatása (addigra már 2025. január 25. körül lesz), nekünk meg a nyakunkon lóg koloncként az EU és Németország a maga tutyimutyiságával. Még mindig nem ébredtek fel, hanem botor módon hisznek benne, hogy a szankciók majd padlóra teszik Putyint és Oroszországot.

Az újabb hőhullám elkezdődött. Idén ez a hatodik, ha jól emlékszem. Nem semmi. Nekünk ugyan szerencsénk volt, mert kaptunk egy kis esőt, amit erős felhősödés előzött meg tegnap és tegnapelőtt, úgyhogy lassúbb tempóban melegedtünk fel. Most viszont fűt a panel. Igaz, éjszakára le lehetett állítani a ventilátorokat, de holnaptól bizonyosan menni fognak 24 órán át, mert 36 °C az előrejelzés.

A fű hetek óta kiégve, hasonlóképpen az erkélyládákban a kedves mézfüveim. A sarkantyúvirágokat tövig lerágták a szárnyas hangyák, amikből csak egyet láttam napokkal ezelőtt, aztán az is eltűnt, hála Istennek! Szörnyű, amit a növényekkel művelnek. Ma délután, miközben a tévét néztem, a képernyőn mezei poloskát láttam mászni. Elborzadtam, hogy került ez be ide, de aztán kiderült, hogy csak a természetképek felvételekor mászhatott a rovar a kamerán, mert többé nem láttam. Ha bent lett volna, egészen biztosan röpködött volna, legalább este a lámpafény vonzásában. Apró horror a nagy háború árnyékában...

Kezdek rendbe jönni a betegség után. Még mindig diétázom, de fokozatosan már visszaállok a normális étkezésre. Igaz, megszoktam ezt a csökkentett kalóriabevitelt, amihez tartom magamat, s talán elégetem majd a rám rakódott „úszóövet” ennek segítségével 😊))

Tegnap J. küldött pár újabb fotót Vikiről. Az egyikén ő is ott van, kedvesen mosolyog. Nagyon megörültem neki. Haladnak a ház felújításával.

Levendulacsokrokat kell beszerezni, hogy a következő évben is védjenek bennünket a molyoktól. Az erkélyen minden évben elpusztul a töves levendula. Nem tudom, mit csinállok rosszul. A helyet semmi esetre sem szeretik ezek a növények nálunk, ha nem akarnak itt élni. Igaz, az idén sok fűszernövényemet is kipusztította a kinti dögletes sugárzás. Ha már a fű se marad meg, mit várjunk az érzékenyebb dísznövényektől és a leveles fűszereinktől?

2022. augusztus 17.

Ismét ellentmondó hírek Ukrajnáról. Erőteljes orosz előrenyomulás és tömeges dezertálás az ukránok oldalán. Azt még nem tudni, merre vették az irányt. Kemény helyzet Zaporizsja környékén. Az oroszok, akik a bevonulásuk óta őrzik az atomerőműveket, köztük a

zaporizsjait is, inkább le akarják kapcsolni, nehogy nukleáris katasztrófa történjen. Úgy tűnik, Zelenszkij, aki most bukásra áll, ezzel akarja a maga javára fordítani a dolgot: orosz támadást színlelve szét akarja romboltatni az erőművet, nehogy az orosz kézre kerüljön (de hiszen már azon van hónapok óta!). A végsőkéig elkeseredett ember művel ilyesmit. Inkább elpusztítja azt, amit a másik fél meg akar szerezni. Közös orosz hagyományuk ez. Kutuzov is ezt művelte Napóleonnal. A sok felégetett mező, elpusztított falvak, hogy ne találjanak élelmet az ellenséges hadak. De itt most nem élelemről van szó, hanem az egész világ biztonságáról.

Senkinek se jó sehogy, mégis be kellene már fejezni ezt az értelmetlen öldöklést és békében hagyni azokat, akik erről a háborúról mit se tehetnek. Mi nem akarunk részt venni benne, mégis rengeteg humanitárius segítséget nyújtottunk már pár milliárdos értékben. Az EU ehhez minden más ország esetében hozzájárul vagy fedezi a teljes összeget, de bennünket diszkriminál, mert nem fűjjük engedelmesen a leckét a stupid, üres szemű bürokratákkal. A nagy vízfej egyre jobban hasonlít az egykori elvtársakra, akik ugyanezt várták el tőlünk, és tartották magukat különbnek nálunk.

Herczegh Ferenc: Északi fény c. regénye a Trianont közvetlenül előző korszakot ábrázolja mesteri módon. Fekete István: Zsellérek c. regénye másként, egy fejlődésregényben írta meg ugyanazt a témát. Bizonyos értelemben Herczegh Ferenc regényét is lehet annak tekinteni, de ő ezt inkább egy lezüllesregényként mutatja be. Családregegy, amelyben egy család két ága fejlődik homlokegyenest ellenkező irányba. Az egyik lefelé a lejtőn dzsentri módra, míg a másik, ha a vörösök kezére kerül, egyenesen az akasztófára.

Bár Herczegh nem tartozik a naturalista írók közé, a kommün hatalomátvételét egészen leplezetlenül realista módon láttatja. Nyilván így élték meg azok, akik kénytelenül elszenveték azokat a hónapokat. Négy hónap végülis nem nagy idő, ha történelmi léptékkal mérjük, de ha valaki életveszélyben van, annak bármelyik nap az utolsó napjává válhat. A kommunisták gátlástalanságát olyan kiábrándító módon írja le, hogy az ember egyszerűen undorodik, amíg olvassa.

.....

Két nap múlva Szent István ünnepe. Az ellenzék egyre vergődik, hogy valami balhét robbantson ki, egyrészt az új adótörvény, másrészt a gazdák kártalanítása ügyében. Traktoros tüntetést akarnak Pesten. Emlékszünk? Annak idején Demszky Gábor kitiltotta az agrártüntetőket a fővárosból. Most más, mert ők akarnak balhézni. A helyzet persze egészen más, hiszen az aszályt nem Orbán Viktor idézte elő, hanem talán éppen az ő elvtársaik odaát Ukrajnában a sok levegőbe bocsátott, számunkra ismeretlen vegyianyaggal.

Amivel mindenképpen figyelmet akarnak nyerni, az a Jobbik utolsó vergődése és a belőle kilépett Jakab Péter és mamuszos szeretője botrányai. Aki a bábokat mozgatja, az nem más, mint a háttérben vigyorgó Gyurcsány és kedvenc gazdija, Soros György.

Sorosnak egyébként az egyik honfitársa (amerikai magyar) olvasott be magyarul annak kapcsán, hogy a veterán tőzsdespekuláns most különböző ügyészeket vásárol fel magának, hogy a neki dolgozó bűnözők bűnügyeit el tudja kenni az asszisztenciájukkal. Neki legyen mondva, idézhetjük a kedves emlékére Kabos Gyulát...

2022. augusztus 18.

Egy másik témát is folytatni akarok: a Petőfi-bicentenárium alkalmából megkezdett esszémet. Végre komoly irodalommal is foglalkozhatom!

Ma reménykeltő hírek a háborút illetően: Európa kezd belefáradni Zelenszkij örökös követelzéseibe és harciaskodásába. Június óta nem mennek hadi szállítmányok Ukrajnába Európából. Rájöttek, hogy költséges. Egyrészt kitenni az oroszok azonnali letámadásainak, ami során minden egy az egyben megsemmisül, másrészt az ukránok is feketéznek jócskán a kapott anyagokkal. A drága berendezéseik tönkre mennek, mert nem tartják be a pihentetési szüneteket, csupa olyan hír, ami nem vonzza az európai lelkesedést a háború folytatására.

Zaporizsjá felügyeleti joga, illetve későbbi sorsa kétséges. Az oroszok elfoglalták és állandó őrizet alatt tartják, nehogy nukleáris katasztrófa történjen az ukránok rakétatámadásai miatt. Az ukránok azt állítják, hogy az oroszok támadják az erőművet, de ez illogikus. Miért lőnék saját magukat? Ez csak Zelenszkij végső elkeseredése miatt lehet így. Már csak ütni-vágni akar (igaz, a mások kezével), azzal viszont nem törődik, milyen következményei lesznek a spontán elhatározott akcióknak. Félelem tükröződik az arcán, ami nem csoda, hiszen annyi élet elvesztése szárad a lelkén, mert nem volt elég esze, hogy időben leüljön tárgyalni az oroszokkal. Most már valószínűleg csak a kapituláció adhat erre lehetőséget.

Ha Európa kiszállna a háború finanszírozásából, talán még időben tárgyalhatna az oroszokkal további gázszállításról. Ez annyit tesz, hogy nem kellene a németeknek és a többi lándzsahordozónak fagyoskodnia a télen, másrészt a német ipar is megmenekülhetne. Vele együtt a magyar is. Nekünk házi feladat: lazítani a német kapcsolatokon és újabb verziót kitalálni, kivel érdemes szövetkeznünk keleten.

Az európai politikai változás, úgy tűnik, annak köszönhető, hogy az amerikaiak Kína felé fordították a figyelmüket, ami nekünk nem baj. Elkövették azt a hibát, hogy Európa elidegenítésével az oroszok is keleti kapcsolatokat kerestek, legelsősorban Kínát. A legnagyobb gázfelvásárlót nyerték vele, és ez tovább erősítheti a kínai gazdaságot. Nancy Pelosi provokatív hongkongi látogatása irányította rá a közfigyelmet, mekkora lehetőség van egy ottani konfliktusban. Feltételezhetően ezzel akarják gyengíteni Kínát. Amíg mi, mármint Európa, szedelőzködünk egy kicsit, addig ők a keletieket akarják gypálni, és ezen felül az orosz-kínai kapcsolatok gyengítésén fognak fáradozni.

Nagy baj, ha valakinek csak egy verziója van a stratégiájához. Az USA még mindig hisz a saját megváltó szerepében, vagyis abban, hogy neki kell a világ csendőrének lennie. Ezt nemhogy nem várja tőle senki, hanem visszariadnak a vele szövetkezni akarók is, miféle hátsó szándékokat takargatnak eközben.

.....

A hazai ingatlanpiac jelentősen megváltozott az energiaválság hatására. A nagyobb alapterületű, nehezen és/vagy drágábban felfűthető házak már kevésbé keresettek, a távfűtéses lakások viszont annál inkább. Ki hitte volna, hogy még nyerünk is ezen a válsághelyzeten?! Bár inkább maradt volna minden a régiben! Szerintem mindenki összevissza kapkod és meggondolatlan lépéseket fontolgat, vagy már meg is tette. Többnyire az jár jobban, aki ilyenkor kivár és nem esik pánikba. Méregdrágák lettek a fatüzelésű kazánok, kályhák, kandallók, még a hagyományos sparheltek is.

Ma változik az idő. A nyugati országrészbe már megérkezett a hidegfront, viharokkal, orkán erejű széllel. Pesten lefújták a holnap reggeli légbemutatót emiatt, és az esti tűzijáték is függőben van. Fő, hogy a mezőgazdaság kapjon végre elegendő esőt, hogy a termés még megmaradt része ne pusztuljon tovább.

Irodalmi jegyzeteimet nem gyarapítom tovább, a Kemény Zsigmond-témát szépen szeretném kifejteni. Harmadéves koromban ezt a regényt kaptam első referátum-témának, és azon az éjszakán, amikor megírtam, kaptam az első trombózt életemben. A betegség ronda volt, a téma annál szebb, máig szívesen emlékszem vissza rá. Ötöst is kaptam erre a referátumomra, és egy nagy dicséretet, úgy emlékszem. Igaz, pár hetes késéssel, mert előbb ki kellett kerülnöm a klinikáról.

2022. augusztus 19.

Csendes hétvége, megérkezett a hidegfront, de nálunk még nem húlt le annyira a levegő. A panel át van forrósodva, és hiába fújt egész nap hűvös szél, a falak folyamatosan adják még ki a begyűjtött meleget. Minden szabadtéri állami ünnepséget lefújták a vihar közeledte miatt. Az ünnepi tűzijátékot egy hét múlva tartják meg.

Szent István ünnepségek mindenfelé az országban, csak a mára tervezett kültéri iparos piac és ételkifőzdék jártak rosszul, mivel jóval kevesebb lehetett a bevételük.

Tegnap egy zseni videófelvétel járta be az internetet. Karácsony Gergely nyilatkozott a sajtónak a Szent Gellért téren, s közben alig egy méterrel mögötte egy hajléktalan mosakodott a szökőkútban. Szanaszét fröcskölte magáról a vizet, de Karácsony észre se vette. Nem tudom, miért ragaszkodik a baloldal ehhez az imázshoz, mármint hogy tele legyen szemetelve a székesfőváros és hogy a hajléktalanok szabadon lebzseljenek a köztereken? Mintha ez lenne az emblémájuk...

Folytatom a diétát, de fokozatosan át kellene térnem a szokásosra. A fokhagyma jót tesz, és a savanyú uborka is tetszik a gyomromnak. Ezen kívül gyümölcsöket eszem, ami a kánikulához megfelelő diéta. Ma ettem kevés sajtot is, kétszersültet viszont nem.

.....

Herczegh Ferenc: Északi fény c. regénye roppant tanulságos. Ahogy korábban lejegyeztem róla, nagyon érdekes, de ugyanakkor gyomorforgató, mennyire nem fejlődtek semmit az elvtársak. Totál ugyanolyanok, mint a nagyapáik és egyéb felmenőik voltak. Pökhendi, szemtelen arrogancia, és a rögeszméjük, hogy ők majd átnevelik az embereket a saját (tév)tanaik szerint. Tanulságos tudni, hogy a fővárosi liberális politikusok éppen onnan, 1919-ből merítették a vidék iránti gyűlöletüket. A különbség annyi, hogy most nem gyilkolászhatnak gátlástalanul. Ha tehetnék, akkor viszont tuti, hogy megtennék ma is. Ugyanúgy, ahogy 2006-ban Gyurcsány elrendelte a gumilövedékes sortűzet a felvonulók ellen, holott ők nem csináltak semmit, csak részt vettek egy tömeggyűlésen. Az akkori rendőrség – nyilván az elmeháborodott miniszterelnök parancsára – beszorította őket kisebb terekbe, utcákba, és ott bántak velük példátlanul szadista módon.

.....

Gyurcsány újabban Nero babérjaira tör, mindenfelé terjeszti a hibbant verseit. Ennél lejjebb már nincsen, mondhatnánk neki, ha hallgatna egyáltalán valakire. „Poeta non fit, sed nascitur”, ha ugyan felfoghatná ezeknek a szavaknak az értelmét szerencsétlen félresikerült alak.

Ukrajnáról csak annyi hír van ma, hogy folytatódnak a harcok, és hogy Zelenszkij vádaskodik Putyin ellen. Jó kommunista módjára azzal vádolja az oroszokat, amiket ő követ el. Jobban mondván ő szeretne elkövetni. Löveti Zaporizsját és a Krímet, de ezúttal elfogták a drónjait. Ezek is nyilván amerikaiak. Pedig Putyin nagyon udvariasan megkérte az amerikaiakat (bocsánat: a NATO-t, persze az is mind egykutya), hogy ne avatkozzanak bele a két ország közti hadakozásba.

Mi is ezt fűjjük már a háború kezdete óta. Két keleti ország belügye, nem kell nekünk lelkesedni senkiért, nemhogy beleavatkozni, mert azzal csak magunknak ártunk. Azok, akik 1956-ra célozgatnak, nagyon durván csúsztatnak, mert ez nem forradalom, hanem egy proxy háború, háttérben a sunnyogó amerikai héjakkal és minden moslák ügyben benne levő nagyvállalatokkal és bankokkal, s nem utolsósorban a vén tőzsdéspekuláns Sorossal.

A szereposztás épp az ellenkező minőségű, mint amit mostanában az újránézett régi magyar filmekkel kapcsolatban állapítottam meg. A magyar filmek olyan remek szereposztással készültek, hogy még az epizódszereplők is híres színészek voltak, vagy utóbb azzá lettek. A nyugati politikai show-műsorok, amelyek inkább a politikai satíra műfajába illenének bele, a casting pedig szánalmas. Nincs benne semmi változatosság, sőt a halálos dögunalomig ismétlik ugyanazt az egy ócska szereposztást, az évszázadok óta elcsépelet történetet. Plusz még a főszereplők is csak csapnivaló ripacsok. Rosszindulatúak, gyűlölködők, és semmi mondanivalójuk nincsen mások számára, mint ez az egy unalmas refrén... da capo al fine...
2022. augusztus 20.

Az ellenzék több szerencsétlen kísérletet is tett, hogy a hétvégi ünneppsorozatot megzavarja valahogyan. Az Országos Meteorológiai Szolgálat téves előrejelzést adott ki, ami miatt lefújták a tűzijátékot és több programot is. Az emberek fegyelmesen fogadták, nem sikerült káoszt teremtenie az ellenzéknek. Egy hírhedt baloldali kaméleon. Szabó Bálint, aki több párt színeiben is tündökölt már, most gazdatüntetés vizionált a fővárosba, és folyamatosan „tudósított”, mintha valóban elindultak volna a vidéki tüntetők Pestre. Aztán kiderült, hogy egyetlen traktor se vett részt abban a műbalhéban, mert a vidékiek nem kormányellenesek. Utóbb úgy magyarázták (félre) a dolgot, hogy az egész tüntetés csak egy fideszes provokáció volt. Megint a szokásos kommunista taktika: a saját sarukat kenik szét másokon. Valószínűleg jól bedrogoznak, amikor ilyeneket vizionálnak a baloldal közismert, azaz hírhedt képviselői. Attól lehetnek effajta víziói, de hát minek azt nagydobra verni? Utóbb bemutatott egy játéktraktort Szabó Bálint, és ezzel az infantilis húzásával végképp leírta magát a politikai életből. Jobb híján ezt tudta szervezni.

Ma megérkezett a hidegfront java és az eső is. Hála Istennek! A fű még nem nőtt ki, csak itt-ott a gizgazok mutatnak egy-két zöld foltot a csúnya sárga kiégett fű között. Érdekes analógia: az erkélyen a kiégett mézfüvek is ugyanilyen színűek. Pedig hogy vártam, hogy virágozzanak! Aztán ez lett belőle.

A háborúról nem sok új hír van, csak annyi, hogy itt is, ott is kezdik megelégeni a Zelenszkij követeléseit és az országvezetők teszetoszaságát, hogy nem mernek ellentmondani a brüsszeli vízfej újabb és újabb aljasságainak. Előbb Németországból jött a hír, hogy tüntetések voltak az ottani kormány ellen, és a kancellár Storzot is kifütyülték egy utcai lakossági fórumon. Ma Ausztriából érkezett hasonló hír. A sógorok is elégedetlenek a saját kormányukkal, és azt mondják, hogy Ukrajna nem ér annyit, hogy az ő jólétüket kockára tegyék miatta. Persze mindenki fél a téltől és a fázástól, ezért már most jobb' szeretnék, ha a választott vezetők intézkednének ez ügyben, az ő érdekükben, nem másokért.

Az oroszok és ukránok tovább lövik és bombázzák egymást, mikor ki, milyen sikerrel., de leginkább az oroszok sikeres előrenyomulásával. Ukrajna nukleáris háborúval fenyeget, és amilyen begőzölt agyú a vezetőjük, még erre is képesek volnának végső elkeseredésükben. A háború be is fejeződhetne, ha a pénzforrásokat elzárnák Zelenszkij elől, aki legutóbbi bejelentése szerint fizetéképtelen. Ehelyett újabb fegyverígéreteket kap, és az EU felvett ötmilliárd euro hitelt (na, kitől is? szokás szerint az IMF-től). Meg kellene tagadni a részvételt ebben a hitelügyben is, elvégre mi az első pillanattól fogva elzárkóztunk a háborúban való részvételtől. Akárha a süketek párbeszédét hallgatnánk. Az EU egyre erőszakosabb, miközben demokráciát hazudik, és mindent erőből akar megoldani.

A ravasz amerikai terv sikeresen megvalósult: a riválisnak tekintett EU-t meggyengítették, rontottak az oroszok és kínaiak gazdasági helyzetén, ők meg ismét játsszák a nevető harmadikat, akinek sikerült eladnia egy csomó ócska fegyvert aranyáron. Ugyanerről szólt az I. és a II. világháború is. Mármint amerikai szempontból. Mocskos nagyvállalatok, még mocskosabb vállalatvezetők, bankárok, politikusok és az ülésre szakosodott sok emberi állat,

aki senki iránt nem érez kíméletet, sem együttérzést, csak tarol, és halad egyre nagyobb tempóval pokoliránt.

2022. augusztus 22.

Pár napja sokkolt mindenkit a hír: pokolgépes merényletben megölték Putyin filozófus főtanácsadójának a lányát, Darja Duginát, egy közismert kormánypárti újságírónőt. A feltételezett tettes, egy ukrán nő Észtországba menekült. Most úgy az ukránok, mint az amerikaiak rettegnek. Rendkívüli biztonsági óvintézkedések léptek érvénybe az ukrán függetlenség napjának ünnepén. Az amerikaiak pedig elrendelték, hogy minden amerikai hagyja el Ukrajnát. Vajon miért? Mindig az parázik, aki érintett egy ilyen ügyben. Egyre jobban eldurvul a helyzet, és egyre kevésbé látni a kiutat belőle. Észtország ugyan miért nem adja ki a gyilkost? Nehéz elhinni, hogy egyetértenek vele. És a nemzetközi jog...?

Bármennyire is haragszanak Zelenszkijék Putyinra, ekkora aljasságot egy nő ellen civilizált ember nem követ el. Egyáltalán semmiféle durvaságot. Aki mégis megteszi, az kiírja magát az emberiség soraiból, mert nem méltó többé az ember névre. Egyébként minden pokolgépes merénylet elmebeteg, hasonlóképpen a gyújtogatók, erőszakos bűncselekményeket elkövetők. Nem különben a megrendelőik.

.....

Ma is fülledt meleg, és tovább melegszik még a helyzet, mármint időjárási szempontból. Ma gyorsan megsütöttem a korábban ígért pogácsát, G. legnagyobb öröme. Az éjszakai hűvöstől valamelyest lehűlt a lakás, és mielőtt ismét felmelegedne, gyorsan elintéztem a sütést. Utána magamnak már nem főztem, elviselhetetlen volt egy darabig a meleg a konyhában anélkül is. Késő estére rendeződött, most megint normális a benti klíma.

Ahhoz képest, hogy mekkora aszály dúlt és mennyi hóhullám volt az idén, nem is kellett túl sokat járattatni a ventilátorokat. Más nyarakon szinte folyamatosan mennek.

2022. augusztus 23.

Csak röviden a mai napról. Ukrajna függetlenségi ünnepén senki nem ünnepelt az utcákon, csak Zelenszkij mondott egy ünnepi beszédet, hogy lelkesítse maradék népét (az övét?!). Kétségbeejtően sokan elmenekültek, rengetegen elesetek a harcokban (már többszáz kárpátaljai magyar fiú is!), rengetegen elvesztették a házaikat, lakásukat. Ha visszamennének is, nincsen hová.

Nálunk dél felől egyre súlyosbodik a helyzet. Szinte naponta vesszük a híreket, hogy migránsokat csempésző furgonok szenvednek balesetet magyar közutakon. Nem is értjük, hová igyekeznek akkora hévvel? Németországba megfagyni a télen, amikor ott még fűtőanyag se lesz elég? Bolond világ. Soha nem akar tanulni a tévedéseiből, sem a hibáiból. Mindig ugyanazt az unalmas lemezt recsegteti évszázadok (évezredek?) óta. Aztán majd megint felébred önmaga romjain...

Reggel jönnek megnézni a mosógépet. Remélhetőleg meg is javítják. Elég bürokratikus zajlik. Csak lennének már túl rajta!

A laptopom gyakran lefagy. Néha elvesztem a már leírt anyagot, olyankor dühít, de általában igyekszem szinte mondatonként menteni, amit írok. Nem érdekel a technika világa, már nincs időm ilyenekre. Örülök, ha a saját feladataimat el tudom még végezni. Tudom, hogy mások másként élnek, de ők meg nem tudnak helyettem könyveket írni. Sőt egyáltalán senki helyett.

Ma is esett az eső, de a fű még mindig ki van égve. Egyáltalán ki fog ez hajtani még, vagy újat kell vetni helyette?

2022. augusztus 24.

Ma megérkezett végre a szerelő és talán a jövő hét második felében lesz cserealkatrész, hogy megjavítsa. Addig is fentebb nyitotta a gép fedelét, nem lesz annyira kényelmetlen belenyúlkalni a ruhák ki-és berakása esetén.

Ma megkaptam az új mobilomat is, de a hivatalban elég sokat kellett sorban állni, amíg a vele kapcsolatos adminisztrációt elintéztük. Utána vásároltunk egy darabig, majd látogatóban kisunokámnál. Nagyon kedvesen reagált, megismerte a hangomat, és az énekeket, amiket neki szoktam dalolni. Megint mondta többször is, hogy EGY, és tornáztattam egy kicsit. Most hagyták. Nagyon tetszett neki, amikor vele együtt a padlóra heveredtem és gyakoroltattam vele a kúszást. Két kis játékállat volt mellette, egy csacsi és egy mackó, azoknak a hangját utánoztam, arra is jól reagált. Sokat mosolygott, és értékelte, hogy megmutattam neki, hogyan kell feltápáskodni a padlóról. Igaz, már nekem is inkább csak a tápáskodás megy, a sima felállás nem annyira. A cica is bejelentkezett nálam, ő is kapott egy kis simogatást az állára, erre fel dorombolt nekem két rövidet. Kellemes este volt.

.....

A kommentárok vegyesek Ukrajnával kapcsolatosan. Mostanában igyekeznek Amerika javára szépíteni, de a szépítés mindig árulkodó. A dolgok állása egyszerű: aki a nagyobb és

hatalmasabb, az győzi le a nála kisebbet és gyengébbet. Idő kérdése, mikor következik be. Európa viszont hülye módon térdre kényszerítve, és még mindig túri. Közben úgy képzelem, hogy ő kényszeríti térdre Oroszországot. Mindig ez a kényszeres kényszerítés! Nem tudom, miért kell nekünk idioták által kiadott ukázokat végrehajtani, amikor van jogunk megvétózni mindent. A Navracsics-féle taktika inkább behódolónak tűnik, ami a magyarok számára nem szimpatikus. A hajlott gerinc is elárulja a viselőjét. Mi jobban szeretjük a gerinces embereket. Igaz, a gerinctelenek meg nem szeretnek minket, mert az egyenes tartásúak az élő bizonyítékai annak, hogy senkinek nem muszáj jellemtelennek lenni. De inkább nem prejudikálok, a miniszter úr jobban ismeri az EU-s vízfejeket és az általuk használt zsargont.

Ma Lajos-nap van. Nagypám névnapja, és Fridél Lajos barátunké.

Igyekeznem kell a Viki könyvével. Tegnap írtam hozzá újabb mesét, és még egy témát jelöltem be, hogy arra is készülök.

2022. augusztus 25.

Ma visszakaptam a vizitet, de csak az utcán találkoztunk, mert K. nem akart feljönni, siettek haza. Viki nagyon aranyos volt. Csak a kocsiiban ült, onnan mondikált nekem, majd eljátszotta a tornamozdulatokat is, éneklést utánozott, és előadta, hogy az anyja hogy veszekedett. Láthatóan örült nekem, én is nagyon.

Ma termékbeszerzési és piacnap volt, G. mindent rendesen beszerezett és felcipelt a lakásba. Csak tisztítókendő nem volt, de talán majd legközelebb. Így is elégedett vagyok.

Nem vagyok túl energikus, talán az idő miatt, de lehet, hogy azért is, mert diétára fogtam magamat, azaz csökkentettem a kalóriabevitelt. Azért ma megszegtem, mert Gábor hozott nekem Fekete erdő desszertet, aminek nem tudtam ellenállni. Már hónapok óta nem volt, és ma sikerült kifognia.

Jarrow egyre idegesebb leveleket ír nekem az ukrajnai háborúval kapcsolatban. Nem értünk, nem érthetünk egyet, mert ő kizárólag az amerikai érdekeket veszi tekintetbe, és semmit nem fog fel abból, amit a saját nézeteinkről neki írok. Engem viszont elsősorban a magyar érdekek érdekelnek. Rég megtanultuk a történelmünkből, hogy a mások iránti szimpátia nem jövedelmező, s hogy a mások ígéreteivel nem lehet fűteni, sem a családunkat etetni. Amerika egyébként is rendre cserben hagyja a szövetségeseit, túlságosan egoista szemléletű, mármint a politikájuk. Most, hogy már Magyarország is pragmatikus politikát folytat, sérelmezik tőlünk, pedig csupán viszonzzuk mindazt, amit másoktól elszenvetünk. Igaz, még így is méltányosak vagyunk, mert mi nem megyünk oda a mások hazájába, hogy porig bombázzuk őket.

Jarrow levelei tele vannak 'if'-ekkel, ami nem értelmezhető normális felfogásban. Az 'if' nem fűtőanyag, és az a gáz, amit ő emleget (nekünk kellene frakcionálni, ha jól értelmezem), jóval drágább lenne. Szóval nem akarunk iffel fűteni, még hozzá jóval drágábban. Az orosz gáz vezetéken át érkezik, rég bejártatott üzleti kapcsolatok vannak velük, tehát amiről J. beszél, az csak nekik volna jó, velünk viszont egy rendes nagy kitolás.

Egyébként az eljárás nevét, amit emleget, humoros fordításban kapom vissza a neten: 'frack' első jelentéseként azt adja meg a gép, hogy 'dugni'. Ha rájuk hallgatunk, a kétes értékű gáz mellé még dugnia is kellene Európának, hogy valamit kinyerjen belőle 😊))

Lajost ma se tudtam felköszönteni. Nem vette fel a telefont. Nem tudom, mi lehet vele.

2022. augusztus 26.

Ma passzív nap, talán az időváltozásnak köszönhetően. Hidegfront érkezik, kisebb lehűlés várható, ami csupán annyit jelent, hogy a meteorológuslányoknak nem lehet strandra menni 😊)) Valami eső jutott mára. Többszöri nekifutás után estefelé esett kicsit. Előtte még tudtam takarítani odakint az erkélyen.

Estétként *Herczegh Ferenc: Napkelte előtt* c. könyvét olvasom, de többnyire csak felzaklat, hogy nem lehetett semmit se tenni Trianon ellen akkor, amíg még élesben volt a helyzet. Ezek a 30-as évekbeli cikkek azért arra jók voltak, hogy előkészítették a (részleges) revíziót, de abban se volt köszönet, hiszen a II. világháború lett a vége, ami csak betetézte Trianon tragikumát. A legtragikusabb az egészben az, hogy azoknak a csirkefogóknak a leszármazottjai, akik 1919-ben felfordították az egész országot, majd erre való hivatkozással lesöpredéztek bennünket en bloc Versailles-ban, még mindig a politikai élet szereplői lehetnek. Ki kellene őket seprűzni az országból, hogy soha többet ne tehessék a lábukat egy olyan országba, amit az ellenzék „vezére” (Führere) csak úgy lazán lekurvázott. Szóval neki meg el kellene mennie egy olyan országba, amit Vesta-szüzek népesítenek be és vezetnek...

A mai hírekben vezető értesülés: Márki-Zay több százmillió forint értékű dollárt kapott Amerikából a választásokra, ami tiltott pártfinanszírozásnak minősül. Állítólag még a választások után is küldték nekik rendre ezeket az összegeket. A mai napig nem számolt el vele senkinek. A DK követelte rajta, de nem adta át. A mai napig ezeken a pénzeken marakszanak a baloldali politikusok. Ők is elmehetnének máshová a levegőt rontani...

Még nem volt kedvem (időm) Jarrownak válaszolni a harciaskodó leveleire, mert a társalgás köztünk ebben a témában egyre feszültebb. Én természetesnek tartom, hogy a magyar érdekeket védem, ő viszont erőszakosan követeli, hogy fogadjam el az amerikaiit. Az az idő már lejárt. Ráadásul gazdasági kérdésekről lévén szó, abba semmiképpen nem lehet belekeverni semmiféle barátságot, sem ideológiát. Ott a számok diktálnak, és mindenki a saját érdekét szeretné érvényesíteni. Mi is. Ezt nem tudja elviselni a nyugat: Magyarország rég kitanulta a szovjetrendszeren, majd a felemás rendszerváltáson, hogy szép ígéretekkel, cifra szavakkal nem lehet bennünket elkábítani többé. Az osztrákoknak is ez volt mindig a taktikája: pár kedves szóvirág, bájos mosoly, majd durr bele a kés a hátba! Ebből már rég kinőttünk, kedves nyugat, immáron csak így kis ny-nyel. Nem vagyunk szerencsétlen indiánok, akiket a konkvisztádorok pár üveggyönggyel le tudtak fizetni, hogy aztán kirabolják az aranykincsük javát. Önöknek is tessék felnőni a történelmi tanuláshoz: egy idő után minden birodalom törvényszerűen összeomlik, az önöké is. Különösen, hogy ilyen ingoványos talajra épült, a toldott-foldott rabszolgatartó rendszer romjaira.

Ukrajnából ellentmondásos hírek: az Origo szerint az oroszok megsemmisítő csapást mértek az ukrán haderőre. Azóta se tudták helyrehozni az elit pilótaállományukat. Akik külföldről oda jelentkeztek, azok már rég meghaltak, állítják az oroszok. Másrészt elindult a nemzetközi atomenergetikai bizottság Zaporizsja felé. Az, hogy ugyanakkor bombáznák az erőművet vagy annak a környékét, nem túl logikus. Bármelyik fél tenné is, vadbarom volna, ha még ilyenkor se moderálná magát, amikor szem előtt vannak.

Zelenszkij kommunikációja zavarodott, drogos, gyűlölködő, követelőző. Hogy a nyugat bedől neki, annak anyagi okai lehetnek. Ki-ki arra gondol, amire akar, elhallgatni viszont nem lehet. Z. testbeszéde is árulkodó. Amikor kezét fog von der Leyen asszonnyal, teljes erőből lefelé nyomja V.D.L. mindkét kezét, ami azt jelenti, hogy (felfúj) önmagát fölényben, domináns helyzetben érzi az EU legmagasabb rangú képviselőjével szemben. Ez teljes képtelenség, maga mögött egy csődbe jutott, porig bombázott országgal, arról már nem is beszélve, hogy egy nővel szemben ekkora bunkóságot nem engedhetne meg magának, akármekkora rangot viselne is (pedig nem visel). Elárulja v.d. Leyent is, aki elragadtatott mosollyal fogadja, mint egy zsebre vágott kis senki, aki odavan a megtiszteltetéstől. Tragikomikus. Ilyenek kezében van jelenleg Európa jövője.

2022. augusztus 28.

Ma ismét meglátogattam kisunokámat, és elég sokat edzettünk a padlón hasalva. Bemutatta nekem az átforduló technikáját, ami ügyes, én pedig tanítottam kúszni és felülni. Bolondoztunk is, sokat nevtünk. A Cirmos viszont sértetten félrevonult, csak a végén állt szóba velünk kis időre. Mikor a nyakát próbáltam simogatni, felém kapott, és arrébb futott, de nem bántott. Eléggé elfáradtam, csak a fiúk segítségével tudtam felkelni a padlóról, ami igen kemény. Még nincs berendezve a lakás, a sok átalakítás miatt várat magára.

.....

Ellentmondó hírek a háborúról. Az ukránok megpróbálták megrohamozni a zaporizsjai atomerőművet, miközben a nemzetközi vizsgálóbizottság ott tartózkodott. Már a bizottság odajutását is akadályozták. Kétes értékű hírek a déli áttörési kísérletükről. Az ukránok azt állítják, hogy sikeresek voltak, az oroszok tagadják.

Szeptember első hetében nagyszabású hadgyakorlatot tartanak az oroszok a Távols-Keleten, kínaiakkal, indiaiakkal, mongolokkal és még néhány országgal együtt, egy esetleges amerikai támadás kivédésére. Szépen állunk! Közben az amerikaiak felélesztették korábbi Hold-programjukat. Az első fellövési kísérletük nem sikerült, most várnak a következő lehetőségre. Ha ez se jön be, akkor októberben lesz a következő.

Európa romjaiban, és még mindig nem látják be, hogy Amerika bepalizta őket. Lengyelország már erősen érzi a háború hatását, és azt remélik, mielőbb befejeződhet. A gazdaságuk recesszióban van, részben a fegyverküldési programjuk miatt, másrészt a többmillió ukrán befogadása és eltartása miatt. S egyáltalán... az elszabadult energiaárak miatt, ami mindenkit sújt. Még mindig nem értik: az egyetlen megoldás békét kötni Putyinnal és visszatérni a

gazdasági életnek gazdasági síkon való kezeléséhez. Magyarország ezt teszi, de Európa csak jókora lemaradással meri követni. Előbb mindennek lehordanak bennünket, majd több hónapos késéssel ráébrednek, hogy Orbán Viktornak volt megint igaza. Mi lenne, ha már eleve hallgatnának rá és ők is jó döntéseket hoznának? Már az adott pillanatban. Jobb követni valakit, aki okosabb nálunk, mint makacskodni, hogy ők aztán mindent jobban tudnak, miközben a tények ezt nem igazolják semmivel.

.....

Becsengettek. Megkezdődött a tanítás, és Orbán Viktor is visszatért a hivatalába a nyaralása után. Az ellenzék már feni rá a fogát, de még ehhez is balfék.

2022. szeptember 1.

Márki-Zay botrányától hangos a sajtó. A baloldali is. Ebből is logikusan látszik, hogy Gyurcsány akar megszabadulni tőle. Féltékeny rá, mert Soros őt választotta ki miniszterelnök-jelöltnek, nem pedig őt vagy a feleségét. No hiszen, pont őket, a két nagyon lejárt lemezt! Igaz, MZ/X-szel is melléfogott a vén spekuláns, mert nagyon nem jött be az embereknek, még annyi csalás ellenére sem, amit az érdekében az elvtársak elkövettek. Most számonkérjük rajta a külföldi pártfinanszírozás illegális voltát. Ez jól jön Fletónak, hogy most ismét előre tülekedjen, hátha ezúttal leesik neki valami. Leginkább a Magyarországnak járó EU-s pénzekre fáj a foga. Dobrev Klára azért lobbizik Brüsszelben, hogy ne fizessék ki a járandóságainkat. Bizonyára ők szeretnék lenyúlni ezt is, mint annyi mást a korábbiakban. Nekik mindig ez volt a proletárdiktatúra: a minden műveltséget nélkülöző prolik eltulajdonítottak mindent, ami csak mozgatható volt. Jó lenne már valami végleges helyre félrelapátolni őket az útból, hogy ne tudjanak annyit ártani Magyarországnak. Azt nem mondom, hogy a saját hazájuknak, mert az internacionalistáknak nincsen hazája. Igaz, nagy árulásokat azért még el tudnak követni.

.....

Alaposan benne vagyunk az őszben. Ma már egészen őszi idő volt. Nagy szürkesség, hűvös, időnként eleredő eső. A fővárosban voltak, akik pedagógustüntetés próbált rendezni. Szégyen rájuk nézve. Szinte az elsők közt voltak, akik fizetésrendezésben részesültek 2010-ben vagy azt követően, amikor a kormány rendezte valamelyest az ország anyagi helyzetét. Két legfertőzöttebb értelmiségi terület volt a kommunisták által: a közoktatás és az egészségügy. Még mindig fellelhetők nyomokban ezekben a szakmákban a kontraszelekció átkos hagyományai. Igaz, hogy időközben sok más területen is kellett bérrendezést végrehajtani, máskülönben megállt volna a gazdaság. Az építőipar és autógyártás voltak ilyenek, mert ott volt a legnagyobb az elvándorlás. A fent említett balra húzás oka talán az lehetett, hogy a vezetőiket mindig Aczél György jelölte ki vagy hagyta jóvá.

Sokan szenvednek még csóllátásban. Csak a saját szempontjuk számít, mások problémája, de sokszor még az országé se érdekli őket. Kádárista hagyomány. Jó lenne már túltenni magunkat az efféle viselkedésformákon! Az elvtársak egymás ellen uszították az embereket, akiket

alattvalóiknak tekintettek. És még mindig vannak, akik hallgatnak rájuk. Igaz, nem sokan, de akkor is rossz látni, hogy vannak, akik képtelenek fejlődni, csak a múltbeli szokásaiknál ragadnak le, és nem látnak a szemüktől.

2022. szeptember 2.

Egy házas nap. Egyébbel nem sokra jutottam. Kevés hír, nem sok újat mondtak a mai napon. Pár napos hír: **exit Mihail Gorbacsov**. A temetésén és a búcsúztatásán ma részt vett magyar részről Orbán Viktor, Schmidt Mária és Kónya Imre. Hivatalos állami temetés nem volt. Amit mi becsülünk Gorbacsov munkásságában, azt az oroszok közül sokan sérelmezik. Nekünk a rendszerváltás megszabadulás volt egy kénytelen köteléktől, számukra ugyanez veszteség. Putyin elnök nem vett részt a temetésen, egyénileg búcsúzott el Gorbacsovtól.

Akármilyen féloldalasra is sikerült a rendszerváltásunk, mégis csak túlestünk rajta. A legfőbb hibája, hogy a kommunistákat nem zárták ki a politikai életből - legalább annyi ideig, ameddig ott garázdálkodtak. Tehát minimum fél évszázad. Még mindig nem késő megtenni, ha azt akarjuk, hogy rend legyen végre.

.....

Herczegh Ferenc publicisztikáit olvasva ismét döbbenetes, mennyi mindent hallgattak el előlünk a saját történelmünkről. Azt tudtuk, hogy a kisantant praktikai folyamatosan mentek Magyarország ellen, de az külön pikáns, hogy a 30-as években a csehek azon akcióztak, hogy a szovjetek telepítsenek repülőbázisokat Csehszlovákiába, hogy meg tudják támadni Magyarországot, illetve még akit csak akarnak. A szlovákokat felháborították ezzel, mert éppen az ő területükre akarták ezeket a repülő bázisokat építtetni az oroszokkal. A szlovákok egyáltalán nem akartak konfliktusba keveredni velünk, sem mással, és tiltakoztak az ellen, hogy ez a terv végbe menjen. Masaryk és Benes dolgoztak, azaz intrikáltak ezen. A szlovákok nem is akartak Csehszlovákiához tartozni, hanem benyújtottak egy kérelmet a Népszövetséghez, hogy csatolják őket vissza Magyarországhoz, s hogy létesítsenek újra közös magyar-lengyel határt, mivel a kereskedelmi útvonal fontos mindhárom fél, azaz a magyarok, a lengyelek és a szlovákok számára egyaránt. A repülési tervből aztán Masaryk kihátrált, csak Benes maradt mellette, de őt is leállították vele, feltételezem, hogy Antant nyomásra.

S hogy miért pikáns mindez? Csupán azért, mert a mai, azaz az általunk átélt történelemből visszatekintve enyhén szólva is csóváljuk a fejünket, hogy a portréfilmekben olyan joviálisnak ábrázolt Václav Havel által vezetett Csehország hová jutott el az eredeti magyargyűlölő attitűdjétől a nagyjából liberálisnak mondható elveihez. Tehát előbb, vagyis Trianon után az oroszbarátságot szorgalmazta, majd a kommunista korszakában hevesen oroszellenes lett. Azt nem állítanám ma sem, hogy megszerettek volna bennünket, magyarokat, de a V4 nagyon is működőképes volt egy darabig, amíg ismét rájuk nem szálltak, hogy térjenek vissza a nekik jól bevált hungarofób nézeteikhez. Ilyen a politika. Pizkos. O.V. nagyon szépen összehozta az egykor Nagy Lajos által összehívott Visegrádi találkozót (akkor még csak 3 résztvevővel), és sokáig képeztük az EU gazdasági motorját, amibe csúnyán belerondított a háború. Ez még egy megoldandó feladat. O.V. bizonyára meg tudja oldani ezt is.

Új információ volt számomra az is, hogy a szlovákok inkább hozzánk húztak, mint a csehekhez. Nem csoda persze, hiszen a csehek lenézték és folyamatosan leprimitívezték őket. A két nemzetiség nem volt egyenrangú a csehszlovák államon belül, legfeljebb papíron. Azzal meg ki nem törli ki...?

Valakik mindig folyamatosan dolgoztak, azaz intrikáltak azon, hogy a bennünket körülvevő népek ellenünk legyenek. És mindig ugyanott kötünk ki, a sovinizmus intézményénél. Habár Isten azért küldött bennünket a Földre, hogy a szeretet törvénye szerint éljünk, még a papok se kivételek az alól, hogy ezt naponta megszegjék. Ha másban nem, abban, hogy nem állhatják a más felekezetűeket, ezt pedig nem felejtik el megtanítani a rájuk bízott híveknek már kora gyermekkortól fogva.

Az „Oszd meg és uralkodj” elvet gyakorolták a Habsburgok is, habár ők is a rómaiaktól koppintották. Ehhez aztán ragaszkodtak mindvégig, amíg aztán késő nem lett. Már csak ismétlem magamat, amikor megint leírom, hogy Trianon egyetlen pozitív hozadéka az volt, hogy megszabadítottak bennünket a Habsburgok degenerált uralmától. Az Antanté meg az, hogy szigorúan megtiltották nekik, hogy vissza próbáljanak térni Magyarországra. Igaz, megtalálták a módját, hogy még a nagy fasiszta bukásuk után is kiszipolyozzanak bennünket gazdaságilag. Borvendég Zsuzsanna könyveiből ennek a szisztémája is napvilágra kerül.

S aztán mindig ahhoz a ponthoz jutunk vissza, hogy **a rabszolgatartó társadalmat folyton restaurálni akarják**. Olyan alakok, akik közel sem akarnak az isteni törvény szerint élni, vagyis a szeretet vallása helyett a gyűlöletét vallják, ami eleve nonszensz. A világ a szeretet tengelyén forog, és aki visszafelé akarja forgatni, az csak erőlködik egy darabig, majd jó nagyot bukik. Az azt megelőző pillanatban még fogalma sincs róla, ebben se hisz, mint ahogy más egyébben sem, ezért éri törvényszerűen váratlanul a pillanat, amelyben hirtelen búcsút kell mondania mindennek.

2022. szeptember 3.

Mai legújabb hír, hogy a lengyelek változtattak az eddigi álláspontjukon, és a miniszterelnökük, Mateusz Morawiecki keresi a kapcsolatokat ismét hazánkkal. Talán a hideg közeledtével ráébredtek, hogy mégis csak kellene valamivel fűteni, s hogy elpuskázták a külpolitikájukat. Remélhetőleg nemcsak arról szól a közeledési kísérlet, hogy rajtunk keresztül akarnak orosz gázhoz jutni. Az durva volna. A V4-ek szétverése feltehetőleg a Soros-féle szemétládák műve volt, mert hiszen a kommunistákkal azonos taktikát alkalmazva ők is csak szét akarnak verni mindent, ami nem az övék. Ezen felül meg akarnak szerezni mindent, ami a másé, szóval piszkos anyagi érdekek vezetik őket a cselekedeteikben.

.....

A mai Bayer-show pikáns elemeket tartalmazott. Német zoofil tüntetők sérelmezték, hogy nem ismerik el a kedvenc állataikkal való „szeretetteljes kapcsolatukat”. Utánuk már csak a nekrofilek hiányoznak, hogy követeljék a kedvenc hulláik feleségül vételéhez való jogukat. Ha Istennek kedve támadna eltörölni ezt a sátánian gonosz és elvetemült világot, azon se

lehetne csodálkozni. Igaz, mi is benne vagyunk, de a végén úgyis Ő dönti el, menthető-e még ez a félresikeredett világ-darab, vagy nem.

A német tüntetők után, így Bayer Zsolt, a hazai vegánok is tüntettek a Balatonnál, mivel be szeretnék tiltatni a harcsafesztivált. Szerintük ez állatkínzás, mint az egész halászat. Nem győzünk elhúlni a különféle vadbarom elképzések miatt, de B.Zs. megfejelte a dolgot azzal is, hogy a két tüntető csoportot össze kellene hozni, hátha a német aberráltak még a harcsákkal való szabad szexet is kikövetelnék maguknak. Arról nem szól a fáma, hogyan lehet az ilyen jelenséget megmagyarázni serdületlen gyerekeknek, akiknek a természet diktálta életkorukra való tekintettel ez a tiszta időszak még kijárna.

.....

A másik sikamlós téma az MZ/X-nek gúnyolt volt kormányfő-jelölt által összetarhált pénzekről faggatták a másik bukott miniszterelnököt, Gyurcsány Ferencet is, ugyanarról a pénzről, amit egy az egyben letagadott, márminthogy neki nincs hozzá köze, és hogy ők nem abból kampányoltak. Hogy a csillagos ég nem szakad le rá! Hiszen előtte meg követelte rajta, hogy adja át neki! Mindkettőt Soros György futtatta, MZ/X-et jobbnak találta, az eredmény meg a választások estéjén a leforrázott ellenzéki csapat, lógó orral álldogált, láthatóan nem akarta elhinni az eredményt. Nekik mindent beígértek, és ők nagyon hittek benne, tutira mentek, de semmi nem jött be. Nem fogják fel, hogy az egész csapat már annyira lejáratta magát, hogy abból a gödörből nem fognak tudni kimászni. Maguknak ásták, a magyar népet folyamatosan szidták, hát akkor ki szavazott volna rájuk?! Gy.F. most azzal próbál éltre törni, hogy a vidéket járja, és az embereket simogatja pár percig, majd gyorsan visszaszáll az autójába és elviharzik. Mindenkivel közli, hogy most ők jönnek, de erre néhai édesanyámmal tudom ismételni: „Ki volt érted?” Ez a hivatlan vendéggként érkező szomszéd kislánynak jutott ki, amikor túlzásba vitte a vizitjeit nálunk. Hát Feri, el kellene már menni oda, ahová Horn Gábor küldte, nem gondolja?

Április óta eltelt öt hónap, és az egész ellenzék még mindig csak ott tart, hogy „majd el fognak számolni a kampánypénzekkel”. Hát jó lesz mielőbb lecsapni rájuk, különben gyorsan lenyúlják még a maradékot is, aztán a felelősséget megint MZ/X nyakába varrják. Hogy nekünk még ellenzékéből is csak ilyen szánalmas bagázs jutott...

Az Északi Áramlatnak nevezett tenger alatti gázvezeték ma indult volna újra. A németek megnyugodtak, és Ursula von der Lyen úgy vélte, hogy akkor ideje lesz megint belemarni Putyinba, akit közös ellenségének tekint az EU és az USA. Hamar megkapták a választ: mégse indul újra a gázszállítás, mivel az egyik turbina javítását, ami a köztük lévő szerződés alapján az EU-t vagy a németeket illetné, nem végezték el. Hogy így van-e vagy sem, azt a kívülálló nem tudhatja, de még ha csak visszaadott pofon gyanánt érkezett ez a válasz, akkor se lehetne csodálkozni rajta. Elvégre akit ütnek, az vissza is üt. Most pedig a felberzenkedett nyugat, amely többé nem érdemli a művelt nevet, szaros gyerekek módjára akar verekedni a homokozó partján.

Nincs más megoldás, mint a tárgyalás. Ott kiveszekedhetik magukat, aztán tárgyalhatnak a folytatásról és a lehetséges megegyezésről.

Szintén mai hír, hogy ismét lőtték az ukránok az oroszok által már hónapokkal ezelőtt elfoglalt zaporizsjai atomerőművet. Közben azt állítják, hogy az oroszok teszik, holott az nem volna logikus. Ugyan miért lőnék saját magukat? Már több lyuk is tátong az épület tetején. A nemzetközi bizottság már eltávozott onnan, csak pár szakember tartózkodik az erőműben, hogy megfigyelje annak a működését.

.....

A migráns-kérdés is egyre éleződik. A szerbiai oldalon ledózerolják az elhagyott épületeket, hogy oda ne tudják bevenni magukat a betolakodók. Ez se megoldás, mert akkor meg a lakott házakba mennek be, hogy éjszaka ott háljanak. Nagyon arcátlanok, az emberek meg félnek tőlük. A megoldás a kitoloncolás volna, de senki nem mer hozzákezdeni. Régen az ilyen férfiatlan viselkedést az emberek megvetése kísérte volna.

2022. szeptember 4.

Elemzés a hírTV-n: az ún. LNG-gázzal 3 főbb hiba van: 1) nincs belőle elég, 2) nincs elég vezeték, amin szállítani lehetne, 3) nincs hozzá fogadó berendezés. Szóval az egész egy felfújtt hólyag, amivel beetették Európát. Szerencsére mi ragaszkodtunk ahhoz, ami valóban VAN, azaz az orosz gázhoz, és semmiféle fenyegetésre nem álltunk át a nagy blöff fanjai közé. Az európai gazdaság alapvető feltétele a kellő fosszilis üzemanyag megléte.

Amilyen felkészületlen alakok irányítják manapság a világot, nem nehéz kikövetkeztetni, hogy az amerikai héják tkp. az ukrán gázmezők eltulajdonításából származó és eztán kitermelendő palagázt akarták eladni Európának, hogy ezzel is betartsanak Putyinnak. Valószínűleg az ukrán gázvezetékeket akarták használni ehhez, de nem vették számításba, hogy a másfajta gáz szállításához másfajta vezeték és technológia szükséges. Túlságosan biztosra mentek mindennel, és most ezt a katasztrófális helyzetet állították elő – mesterségesen és a világ legostobább módján.

A mai napon Putyin bejelentette, hogy addig nem fogják visszaállítani a gázz szállítást, amíg az EU a szankciókat vissza nem vonja. Megint csak azt lehet mondani, hogy akit megütnek, az jogosan üt vissza.

A német külügyminiszter pedig azt jelentette ki, hogy ő azzal se törődik, ha a német választópolgárok nem tetszik az Oroszország elleni szankciók fenntartása, ő akkor is megtartja a Zelenskijnek adott szavát. Pedig vész helyzetben, ami most előállt, érdemesebb hátralépni és a saját népére támaszkodni, máskülönben soha többé nem fogják megválasztani. Németországban egyébként már százezeres nagyságrendben tüntettek a német kormány ellen, követelve a szankciók visszavonását. Hasonlóképpen lázongtak az emberek Szlovákiában és Csehországban a saját kormányuk és az EU-s szankciók ellen. Mindenki azt szeretné, ha visszavonnák ezeket, s hogy a nép, valamint az ipar energiaellátását nem tennék kockára többé buta ideológiák kedvéért, amiben az EU bürokratái hisznek.

2022. szeptember 5.

Ma is ellentmondásos hírek, mintha mindenki a saját pillanatnyi lelkiállapota szerint nyilatkozna. Az ukránok harci eseményeit jócskán feltupírozza a világsajtó, az oroszokét pocskondiázza. Jelentős hír viszont, hogy a zaporizsjai erőműben nagy robbanást történt, ami után leállt az villanyáram-szolgáltatás a környéken. Egy nemzetközi bizottság már megállapította, hogy nem az oroszok lövik saját magukat, tehát most se erről lehet szó. Ami viszont mindenkit érint, az az, hogy nukleáris baleset esetén mindnyájunkat fertőz az onnan kiszökő radioaktív anyag.

Túl ezen egymást fenyegetik az oroszok és az EU. Továbbra se adnak gázt az északi áramlaton keresztül. Putyin feltétele az, hogy szüntessék be a szankciókat, akkor ad gázt. Hányszor megmondtuk már, hogy ne húzgálják a medve bajuszát, mégse fogták fel, miről beszéltünk.

Az idő változik, egyelőre melegebb irányba, de csütörtökön megérkezik állítólag a hidegfront. Így van ez évszakváltáskor. A két természet-óriás küzd egymással. Az egyik még nem akar menni, a másik viszont már itt nyomakodik a kertek alatt...

2022. szeptember 6.

Úgy tűnik, Putyin viszontválaszai nagyon fájnak az EU-s vízfejnek. Putyin egyre magabiztosabb, von der Leyen és a többiek egyre dühösebbek és agresszívebbek. Így csak hergelik egymást, Zelenszkij képét pedig most nem látni a hírekben.

Ukrajna csódban van, és az EU azt akarja, hogy hitelt vegyünk fel a megsegítésére. Remélem, hogy a mieink ellenállnak ennek, mert az végképp megadná nekünk a kegyelemdőfést. Mármint Európának.

Ma rendkívüli sajtótájékoztató, melyben szerepelt az a 25%-os spórolási (megszorítási) rendelet is, amit az EU korábban szózott rá szeretett népére... Fűtés csak 18 °C-ig engedélyezett a hivatalokban kivéve az egészségügyet és az öregotthonokat, szociális intézeteket. A távfűtés díja egyelőre nem változik, mindenhová kötelező lesz felszerelni a fogyasztásmérő órákat. Rajtunk ez nem segít, mert vannak ugyan mérőink, de rég elavultak, tehát véletlenül se mérnek megbízhatóan. A többségében szoci lakóközösség viszont leszavazta annak lehetőségét, hogy újabb mérőórákat szereljenek fel.

.....

Exit II. Erzsébet angol királynő. Anglia helyzete stabilizálódott az ő uralkodása alatt, bár Márai jegyzetei szerint olyannyira le van szabályozva az uralkodó tevékenysége Angliában, hogy akár ügyefogyott is lehet (ő csúnyábban írta), a parlamenti demokrácia mindent elintéz helyette. Az angolok szerették, mi is megnéztük a látványos családi eseményeiket, habár én nem vagyok royalista, akármelyik országról is van szó. Ettől függetlenül ez a britek belügye, nekünk a külső szemlélő szerepe jutott. A royalisták ájult áradozásokat szoktak lehozni ilyenkor, más kérdés, hogy mennyire őszinték, vagy csak játsszák a jó embert.

Utóda a fia, Károly herceg, aki III. Károly néven fog uralkodni. Most 73 éves, tehát 1948-as születésű lehet. Túl az első feleségével, Lady Dianával való házasságának botrányain, meg kell említeni, hogy szeretettel ápolja erdélyi gyökereit, s hogy saját biofarmja van, mert hisz ebben a gazdálkodási formában. Második felesége Camilla nem vívta ki az alattvalók és a világ közvéleményének szimpátiáját, küllemében pedig egyre jobban emlékeztet a most elhunyt királynőre. Talán ugyanazzal a szabóval dolgoztat. III. Károly egyébként idén tölti be a 74. évét.

Angliában most 10 napos gyász következik, csak azt követően helyezik végső nyugalomra a királynőt. Visszatért szeretett férjéhez, Fülöp herceghez. Nyugodjon békében!

.....

Ukrajnában heves harcok dúlnak. A mai hírek szerint Herszon tartományban novemberben tervezik megtartani a népszavazást az Oroszországhoz csatlakozásról. Zelenszkij dühöng, és kétségbeesésében löveti a zaporizsjai atomerőművet. Nehéziparának nagy részét elvesztette Ukrajna, maradt nekik a mezőgazdaság. Mivel nem látta be, hogy esélytelen Oroszországgal szemben, korábban még tárgyalhatott volna sok mindenről, de eztán csak a kapituláció maradt neki. Istenem, súgja már meg neki valaki Görgey tábornok történetét! Igaz, a fanatikus és könnyen fanatizálható emberek nem szoktak a józan értékítéletekkel foglalkozni. A jó szóra nem hallgatnak, mert csak nekik lehet igazuk. Az eredmény... amint látható, a teljes pusztulás. Hát kellett ez Ukrajnának?

A háttérben sunnyognak az igazi felbujtók, akiknek talán nem is mellékesen Európával is épp ez volt a tervük, mint amit velünk is műveltek. Nem kívánunk nekik semmit, mert úgyis tudjuk, hogy az isteni igazságszolgáltatás utol fogja érni őket. Az idejét nem tudhatjuk, azt egyedül Isten döntheti el, mikor kapják meg.

.....

Most már tényleg itt az ősz. Ma jókora vihar támadt, aztán egyfolytában esik az eső. Hála Istennek! H.Gy, barátunk írja Győről, hogy náluk már kihajtott a fű és a gazok. Ez utóbbiak itt is jelentkeztek a kevéske eső után, de újrarahajtott füvet még nem látok. A fákról több helyütt hullanak a levelek, vagyis a diófákon ritkulnak, kissé távolabb, a Jóisten „veteményesében” meg pár juharfa kezd sárgulni, vörösödni. Nem szeretem az őszt. Mindig marasztanám a zöldeket ilyenkor, de végül mindig bele kell nyugodni a megváltoztathatatlanba.

Az európai politika teljes csődje mellett nem tudni, hová fajulnak a dolgok. Vagy hogy milyen telünk lesz. Nem túl ígéretes...

2022. szeptember 8.

Ma változó értékű hírek, amik arról szólnak, hogy az ukránok nagyobb offenzívát hajtottak végre Harkiv közelében, továbbá, hogy az oroszok visszavonultak onnan. Miközben egyértelmű, hogy Ukrajna csődbe jutott, az EU nagylelkűen osztogatja nekik – a mi

pénzünket, plusz még hitelt is akar felvenni Ukrajna számára. Minden józan számítás szerint egy eleve eldőlt háború végén valakinek fel kell adnia a dolgot. Amit a legelején is felvettem, hogy a háborúhoz a klasszikus „pénz, pénz, pénz” szükségletén kívül rengeteg üzemanyagra, hadianyagra, jól felszerelt hadseregre és a katonai vezetők által csak „emberanyagnak” titulált nagy létszámú hadseregre van szükség. Ez utóbbiaknak kiváló kiképzésben is kell részesülniük. Mivel eredetileg csak Oroszország és Ukrajna szembenállásáról volt szó, a két ország népességét és hadseregét vetettük össze, ez alapján egyértelmű volt, hogy az oroszok állnak győzésre, míg Ukrajna csak tönkreteszi magát, ha velük szemben kiáll.

Rossz nézni, hogy az egyre jobban kiürülő Ukrajna hogyan hajszolja mégis ezt az öngyilkos tendenciát és ragaszkodik a végső győzelem mániájához. Egyértelmű, hogy már rég nem az ukránok szándékait tükrözi ez a harciaskodás, hanem csak Zelenszkijét és megbízóiét. Kilóg a lóláb: az amerikai adminisztráció provokálta ki a háborút és most ők ragaszkodnak foggal-körömmel a korábban megszerzett szajréhoz. Zelenszkij akár le is mondhatott volna és elhúzhatott volna szeretett hazájába, az USA-ba.

Az ukrán nacionalizmus vagy nemzeti büszkeség, amit vele kapcsolatban érzélgősen emleget a „művelt nyugat”, valahogy hamisan hangzik. Zelenszkij nem ukrán, hanem orosz. Tehát ő sem a hazájához ragaszkodik, hanem egy provinciához, amit rábíztak az amerikai gyarmatosítók. Népéhez képest irtó nagy luxusban él és tovább tartalékolja magának a százmilliókat. Nemrégiben derült ki, hogy toscanai luxurvilláját (több is van neki) oroszoknak adta ki napi 50 ezer euróért, s hogy egyébként is milliárdos. Az ukrán nyomort tekintve ez egekbe kiáltó hamisság és harácsolás. Közben naponta kéreget, hogy küldjenek neki tovább pénzeket és fegyvereket, de bármennyit is kap, semmivel nem éri be, hanem tovább folytatja ezt a nemtelen lejmolást.

Az EU bürokratái ezenközben nélkülözésre szólítják fel a saját állampolgáraikat, és mindenki előtt ott lebeg a fagyos tél réme (Tél Tábornok), miközben a vezetők elképzelhetetlen luxusban élnek, saját maguknak pedig több ezer eurós fizetésemelést szavaztak meg, miközben a teljesítményük nemhogy nulla, hanem igen nagy mínuszokba megy. Tovább hajtogatják a nekik betanított szlogeneket s valahogy mintha még hinnének is benne. Feltehetőleg ők is afféle zsarolható, piti alakok, mint amilyeneket az országok élére a héják odarendelnek, ezért nem mernek ellentmondani megbízóiknak. Ismételtetik, hogy ki lehet bírni az orosz gáz nélkül, de mégis olyanok, mintha nagyon kellene pisilniük, mégis azt ismételtetnék, hogy csak azért se mennek ki a vécére, mert ki akarnak tolni Putyinnal. A vége sejthető: vagy szétrobban a hólyagjuk, vagy bepisilnek. Lenne az első, legnormálisabb megoldás, hogy beismerik a tévedésüket és sürgősen kirohannak az első budiba. Infantilisak és magukat teszik nevetségessé ezzel a gyerekes cirkusszal.

Az egy dolog, hogy Zelenszkij nem fogja fel, mit cselekszik, mert éppen be van tépve, de hogy azok a magasnak mondott körök, amelyek most népek sorsáról döntenek, ne borzadjanak vissza saját maguktól, az mindent elmond róluk. Szörnyeteger. Nem lehet tudni, hány ember esett már áldozatul ennek a háborúnak, de akárhány is az elesettek száma, továbbá a lakóhelyükről, hazájukból kiüldözötteké, a széttépett családoké, az elárvult gyermekeké,

elhagyott és nyomorultul elpusztult háziállatoké, ezek a háborúcsinálók mindenképpen a gyehennára kell hogy kerüljenek.

Egymás ellen feszülnek az atomfegyverek, s közben bennünket fenyegetnek vele, akik minderről nem tehetünk, sőt ellene se sokat. No, persze az imádságot nem sokba nézik azok a hitetlenek, akik most is rosszban sántikálnak, de az az ő bajuk.

.....

Az első népvándorlás, mármint az, amelyiket a történelem jegyez, a Selyemút birtoklásán és felügyeletén robbant ki. Túl sokféle nép, sokféle vallású etnikum vetekedett érte. A kazárok a birodalmukba került. Ők elpusztultak vagy beolvadtak más népekbe és vallási közösségekbe. Mi, magyarok nyugatabbra húzódtunk, a védettebbnek tűnő Kárpát-medencébe. Rengeteg támadásban és kínzásban volt részünk, mivel a nyugati „testvérek” tudták, ismerték a származásunkat, és nem bírtak magukkal a féltékenységtől. Most, hogy ismét összeállni látszott a Selyemút intézménye, megint bevadultak. Kelet és nyugat harca ez, és nekünk el kell döntenünk, melyik oldalra álljunk. Habár többen is rokonszenvezni látszanak velünk, ez a szimpátia nem annyira őszinte. Mármint a vezető politikai köröké. A nép, az más. Annak együttérzésére lehet hagyatkozni. A politikában viszont az érdekek dominálnak, legyen akármilyen jónak tűnő barát is az, aki barátságként próbálja meg beadni a hátsó szándékait.

Még most is, a lengyelek pálfordulásával is, szkeptikus vagyok. Lehet, hogy csak tőlünk akarnak gázt kapni. Mivelhogy a politika már csak ilyen. Főlegesen igyekeztek jófiút játszani, semmit nem nyertek vele, csak a presztízsükből veszítettek jócskán. Ránk is ugyanez a sors várhat, ha meg akarunk felelni a brüsszeli igényeknek és elvárásoknak. Az ok: az előítéletek. A hagyományos magyar-lengyel barátság azért nem vészett a semmibe...

Churchill, Roosevelt és Sztálin Jaltán

Ez még egy külön fejezetet érdemelne, hogyan hatnak mindmáig a nyugati előítéletek. Nem vesznek tudomást a saját tévedéseikről. A nekünk szánt „keleti státuszt” azért kaptuk tőlük, mert a két nagy háború után egyszerűbb (és aljasabb) volt nekik ránk hárítani minden felelősséget és minden következményt. Magyarország és a keleti blokk azért került pária helyzetbe, mert ők mindenféle aljassággal megrágalmaztak bennünket, s aztán rossz hírünket keltették (amit a kisantant még megfejelt mindenféle hamis elméletek gyártásával és elterjesztésével). A „művelt nyugat”, amely azóta se vett tudomást róla, mekkorákat tévedtek, s hogy mennyire kitoltak velünk (szántszándékkal vagy figyelmetlenségből, műveletlenségből), és ugyanazokból az előítéletekből táplálkozik, amelyekkel korábban is sújtottak bennünket.

Churchill, Rooseveltt és Sztálin kiegyeztek egymással, alkudoztak Jaltán, Potsdamban és egyebütt, nekünk ezért jutott ez a máig prolongált helyzet, ami nem másról szólt, mint az újra- és újragyarmatosításról.

A kínaiak már kiépítették a saját modernkori Selyemútjukat, de egyelőre kivárnak, mire fordul a helyzet Európában. Nem csoda, hiszen most tanulják, hogyan oldja meg a helyzetet a nyugat. Az a nyugat, amelynek kultúrájára sokan felnéztek, de amely önmagát teszi tönkre nyugati vezetés alatt, ám keleti kegyetlenséggel.

Az olasz választási eredmények ebben a hónapban talán változtatnak az erőviszonyokon, de közben mindent elpuskázhatnak a keleti frontokon... Függetlenség, függetlenség, függetlenség, kiáltanám, de senki nem akar rá figyelni.

.....

Tegnap kedves sms Vásáry Tamástól. Most kapta meg a neki korábban írt leveletem, azt köszönte meg. Talán felhívom egyszer, hogy viszonzzam a kedvességét, de most, ebben a teljesen felfordult világban nem vagyok eléggé higgadt hozzá.

.....

Holnap a rettenetes évforduló. remélhetőleg nem terveznek valami szörnyűt erre az alkalomra a mindig bosszúszomjas és minden aljasságra kapható héják.

2022. szeptember 10.

.....

A napokban publicisztikákkal foglalkoztam és másodsorra olvastam át a mesekönyvet. Mindig találok valami javítanivalót, és ez így természetes. Mikor sokadszor olvasom át, akkor már unalmas lesz ez a munka, de egy kis pihenőidő után kiheverem.

Gyorsan változnak az események, és egyelőre nem tudok jól tájékozódni a háború ügyében. Az ukránok nagy győzelemnek állítják be, hogy nagy előrenyomulást vittek véghez és foglaltak vissza területeket az oroszoktól. Az oroszok átcsoportosításról beszélnek, mi pedig innen nem tudjuk megállapítani, kinek van igaza. Közben végig az a hír, hogy Ukrajna csődben van a háborús túlköltekezés miatt. A mostani események hátterében az lehet, hogy az amerikaiak nyíltan is közbeléptek, és már nem proxy háború folyik, hanem direktben

konfrontálódnak. Isten óvja Európát! Mivel durva amerikai érdekekről van szó, nem lesz kímélet, úgy tűnik, egyik fél részéről sem. Akár a cowboyok a kocsmában, ütök-vágják egymást. Pedig amerikai részről pusztán anyagi érdekek azok, amikért annyit hadakoznak ilyen piszkosul. Putyin pedig védi az egykori Ruszt, amelyet valóban az ő ősei alapítottak.

.....

Ma egy betelefonáló hosszasan szidta Gyurcsány Ferencet. A mondandóját egy velős megjegyzéssel zárta le: „az a gané”... A moderátor, Stefka István egyhangúan túrta, bizonyára egyet is értett vele, mint ahogyan az ország még ép erkölcsi érzékű népessége. Később, mikor visszagondoltam erre a beszélgetésre, egy régi történet jutott az eszembe. Az egyik barátunk mesélte, hogy még jóval a Kanadába érkezésünk előtt volt ott egy öreg pap, Vazul atya, aki nagyon kikelt magából Elizabeth Taylor ellen, mikor az kikeresztelkedett. „Tudják, ki az a nő?”, üvöltötte a szószékről, „Egy rohadt kurva!” Majd ezt is hozzáfűzte: „A rosseb egye meg a pofáját!” S hogy miért asszociáltam erre? A nyomatékként hozzáadott durva kifejezés miatt. A kettő között csupán ennyi az összefüggés 😊))

.....

Viki könyvén egyébként jókat szórakozom. Arra, hogy ő is hasonlóképpen élvezze, még várni kell egy kicsit...

.....

Ma ismét vita arról, hogy Horn Gyuláról sétányt neveztek el Budán, a Várnegyedben, ami sokakat irritál. Természetesen érthető, különösen, azok részéről, akik azon a környéken is laknak és naponta szembesülnek ezzel a gyalázatos ténnyel, hogy egy volt ávósról elnevezett utcán kelljen keresztülmenniük. Aztán arra gondoltam, minek fogják nevezni utóbb, amikor sikerül lebeszélni a következő önkormányzatot, hogy változtassák meg ezt az utcanévet. Pufajkás utcának? Esetleg Ávós körútnak, Elvtársi sétánynak? Lehet, hogy ez más országokban is okoz gondokat, de nálunk sokszor előfordult, hogy a politikai szelek fordultával át kellett keresztelni a korábban divatban lévő politikusok neveit viselő közterületeket. A mostani utcanév-vita ráadásul azért is olyan provokatív, mert Horthy kormányzóról nem lehet elnevezni semmit, és a szobrát se túrik el a fővárosban. Régi rágalmak alapján, amiket ráadásul szentírásnak vesznek azok, akik másokat nagyon szeretnek rágalmazni. Ez a magyar valóság. Mindig olyasmikről folyik a vita, amiket már rég le kellett volna tisztázni, miközben a lényeges kérdések fölött meg elsikkad a figyelem. Egészségtelen dolog és pitiáner szemlélet.

Szeptember fele mindjárt eltelik, és én szeretnék már pontot tenni végre a könyvkiadás első, azaz idejének harmadik darabjának megjelentetéséhez. Aztán uccu, a többi után!

.....

Egy érdekes interjú Vera Ghenóval, amit interneten kaptam. Inkább olasznak definiálja magát, ragyogóan fordít magyarról olaszra, és az internet használóinak szemináriumokat tart a helyes nethasználatról, valamint a korrekt helyesírásról. Stílusából mindjárt ráismertem egykori tanáromra, Danilo Ghenóra. Ő is ennyire korrekt volt, a diákokkal szigorú, sokat

követelt. A lánya rá hasonlíthat. Igaz, azt nem tudom, most hogyan rendezik le magukban, hogy aminek az életüket szentelték, a finnugor nyelvészet, mára megdőlni látszik. Régészeti kutatások anyagai sorra az ázsiai (távolabbi) eredetünket igazolják, a finnugor nyelvészeti könyvek osztrák megrendelésre készültek, a magyarság megalázására. Ők nyilván nem ebből a szemszögből látják a kérdést, pedig át kellene gondolniuk, nemcsak személyes rosszindulattal vádolni mindazokat, akik a valódi eredettörténetünkkel foglalkoznak és hozzá tudományos eredményeket is mutatnak fel.

Vera Gheno

Mindezt amellet jegyzem fel, hogy kedvelem a Gheno családot. Kati, Danilo felesége kollégiumi társam volt Miskolcon konzis koromban, és jó barátságban voltunk, később is, amikor az egyetemen találkoztunk Szegeden. Kati a fölöttem levő évfolyamra járt, nagy boldogan fedezett fel egyszer a menzán, mikor én is odakerültem. Aztán megint sokáig nem találkoztunk, és most se, csak a nagy covidos csend idején kerestem meg őket egy-egy e-maillal. Kapcsolattartásunk hiányos. Kati nem e-mailezik, én pedig nem vagyok hajlandó facebookozni.

.....

„Példát adni jószág, venni okosság.” – közmondás.

2022. szeptember 13.

Exit Wittner Mária. Példaadó élete mindenképpen meg kell, hogy maradjon az ifjúság emlékezetében is. Következetes antikommunista, soha nem alkudott meg a Kádár-rendszerrel, sem az elvtársakkal. Nyilatkozata szerint rengeteg mocskot kellett lenyelnie, amíg országgyűlési képviselő volt (2010-14), arról nem is beszélve, amikor takarítónőként kellett élnie a börtönből való szabadulása után. ***Ő volt az a bátor nő, aki erkölcsi hullákká nyilvánította a kommunistákat egy parlamenti beszédében. Mélységesen igaza volt. Csak sajnós azóta is egyfolytában itt bűzölgnek ezek az erkölcsi hullák a közéletben.***

Nagyon szép volt a zászlóvarró tevékenysége. Én is szerettem volna venni, de azt mondták (talán Saárossy Kingáék), hogy senkinek nem varr pénzért. Csak ajándékba készítette, és azt mondta, hogy amíg él, nem szeretne felhagyni vele.

Wittner Mária híres parlamenti beszéde

Nagyszerű, göröngyös életút, de szép és példaadó. Nem sokan választanák az ő útját, de hát nem is lehet csodálni. A mai ember nem a krisztusi utat járja. Annál sokkal könnyebbet választ. Igaz, a mostani háború sokakat elgondolkodásra készítet, remélhetőleg.

.....

Visszataszító tárgyalás Strassburgban a magyar demokrácia helyzetéről. Von der Leyen, aki nyakig ül valami korrupciós ügyben, merészel leszólni bennünket. A nála kisebbek, mint csupa hithű baloldali, akár a ránk uszított kutyák, veszettül fújták a magukét. Akadt pár képviselő (spanyol, francia, lengyel és egy szlovák is), aki kiállt mellettünk. A szlovák képviselő ráadásul magyarul fejezte be a mondandóját. „Fel a fejjel, magyarok!” Ez nagy döbbenetet váltott ki. Részben mert eltért a többi hithű globalista felszólaló mondókájától, másrészt mert a tolmács nem tudta fordítani a magyar szöveget.

Az eredmény, ahogy korábban is lejegyeztem: mind arról szónokoltak, hogy mindent meg kell vonni Magyarországtól, ahol szerintük nincs teljes értékű demokrácia. Persze, majd Gyurcsányné mondja meg, mi a demokrácia, akinek a férje lövette és kardlapoztatta a népet egy nemzeti ünnepen, és akinek a nagyapja még több akasztást követelt 1957-ben! Az apja nem melleleg felkészítette Ali Agçát a II. János Pál pápa elleni merényletre. Állítólag ő tanította célba löni. A bolgár titkosszolgálat és a KGB tagja volt. Remek pedig... A fáma szerint Klára asszony ezért van kitiltva a Vatikánból. Pedig Ferenc bizonyára szívesen elmenne oda „bérmálkozni”, ahogy idehaza is szokta...

Ursula von der Leyen állítólag meg akar egyezni Orbán Viktorral, de ahhoz nagyon tré volt a belépője. Az ukrán zászló színeibe öltözve ő, és több képviselő. Ha rajtam állna, én szóba se állnék vele (nem a színek miatt, azt a saját ízlése szerint változtatgathatja), de nyilván más az államreazon. Azt azért nem szabad túrni, hogy megalázzák a miniszterelnököt. A mai szópárbaj is azt példázza, hogy nekünk mindig ilyen nemtelen ellenfelek jutnak ki. Mindig ez

volt a történelem folyamán. Akik nem tudnak legyőzni bennünket férfias módra, de legalább a fair play szabályai szerint, azok szoktak ennyire alantasan viselkedni. Már megint csak annyit mondhatok, hogy mindenki úgy viselkedik, ahogy tud... Annál többet nem lehet elvárni tőle. Akinek a csúcs az etikettben ez a durva gyalázkodás és tömény rágalom, az ne közeledjen hozzánk. Inkább menjen és vegyen pár etikai leckét. Hátha ragad rá valami. Így még a dzsungelben se viselkednek.

Istenem, már ennek a hónapnak a fele is elrohant! Eddig elviselhető volt az ősz, de közeleg a hűvös idő, és mindenkit fenyeget a hideg (meg a szomszédban dúló hadakozás). Most állítólag kiszorították az oroszokat több ukrán helységről is, és ezt az oroszok is megerősítik. Feltehetőleg nem egyedül csinálták az ukránok, hanem beszálltak az amerikaiak is. Ez riasztó jel. Mégis meg akarják csinálni a világháborús tervüket ezek az örültek?...

.....

Az éjszaka szerkesztettem tovább Viki könyvét. Rábukkantam Lajos rajzaira, amiket korábban kiemeltem illusztrációhoz. Ma keresek tovább. Most lassabb tempóban haladok. A jelenkori jegyzetek viszont annál gyorsabban sokasodnak. Télre talán lelassulok kissé, hogy valamit pihenjek is. Akkor majd foglalkozhatom versekkel is, és készülök megint novellákat írni.

2022. szeptember 14.

Ma cifra vihar, szörnyű mennydörgéssel. Maga előtt söprögette ki a meleg levegőt a most érkező hűvös légtömeg. Elég nagy mennyiségű csapadék érkezett, végre! Talán ettől kinő a fű. Este meglátogattam Vikit. Az eső után még viszonylag enyhe maradt az idő, csak eztán fog alaposabban lehűlni.

Vikivel ma egyrészt a kúszást gyakoroltuk, másrészt a felülést. Eddig csak fél karral tudta féloldalasan feltámasztani magát, abból mutattam meg neki a felülést. Kétszer sikerült neki, ügyesen csinálja. Általában amit egyszer megmutatok, magától is gyakorolja, és a következő alkalomra már szépen csinálja magától. Egy kis szolfézs is belefért, ritmusokat tapsoltam neki, meg énekeltem keveset, amíg K.-ék bepakoltak a kocsiból. J. ma is bevásárolt. Viki „birtokba vette” a két kis leporellót, amiket vittem neki. A tornától én is elfáradtam, nem maradt alkotó energiám ma éjszakára. Mañana...

2022. szeptember 15.

Ma délután meghallgattam jó pár betelefonáló szövegét a Paláverben. A legtöbben Gyurcsányék árnyékkormányát kommentálták, és szinte kivétel nélkül az árnyékszékre asszociáltak ezzel kapcsolatban. Nekem is ugyanez a gondolatom volt, így fölösleges lett volna hozzászólnom. Azért érdekes, hogy Gyurcsányékról mindenki a fekáliára asszociál, ő pedig odavan magától, mintha valami nagy dolgot talált volna ki. Semmi önkritika. Ketten nem tesznek ki egy épkezláb embert. Közben arra gondoltam, hogy talán a németek „nagyszabású” ötlete ihlette meg, t.i. hogy ne a WC-be végezzék a dolgukat, hanem

szemeteszsákba. Az EU egyre örültebb ötleteket dob be, s szinte teszteli, hogy reagál rá a nép. Úgy tűnik, hogy már a béketűrő németek is kezdik megenni a sok marhaságot. S épp a pedáns, maguk körül mindig patikatisztaságot tartó németeket sokkolják effélékkel. Az emésztési végtermékkel való játszogatás gondolatban erősen ferde hajlamokat jelez. Már csak egy kiegészítés ehhez a nemtelen felvetéshez: ki nem sz...ja le, mit tervez Gyurcsány, s hogy mi szeretne még lenni, hiszen lerí róla, hogy kettyós?! Mikor a napokban előadta, hogy őt többször is meg akarták ölni, a szeme úgy forgott, mint a diliházi örülteké. Oda is való, akárki is pénzeli. Nos, szóval a megbízójával együtt. Egyébként nem hiszem, hogy akadna olyan magyar, aki hajlandó volna bepiszkítani vele a kezét...

Mikor ezeket az EU-s baromságokat hallom, néha azt hiszem, hogy a fenti ötletekkel egalizálni akarják a németeket és a még eszén lévő Európát az ide csürheként özönlő illegális migránstömegekkel. Nekik lehetnek hasonló szokásaik, és ezt bizonyítják a róluk és környezetükről felvett videók, a maguk mögött hagyott szeméthegek.

S végül egy utolsó gondolat: 2006-ban Gyurcsány szimplán lekurvázta Magyarországot. Nos, neki el kellene menni egy olyan országba, amelyik ezzel a k. betűvel kezdődik. Ott talán megválasztanák őt és a feleségét, hogy ők legyenek a legnagyobb kurvák a többi között.

2022. szeptember 16.

A sajtó már túlzásba viszi, hogy annyira szonorizálja a Gyurcsányné bejelenténivalóját. Inkább fumigálni kellene, semmint ingyen sajtónyilvánosságot biztosítani a számára. Elvégre van nekik mit a tejbe aprítani... Most, amikor az egész világ II. Erzsébet királynőt gyászolja, búcsúztatja, pont ennek a pojacának kellett már megint odatülekednie, hogy csakis őrá figyeljenek, ne pedig a sokak által tisztelt királynőre és a ceremóniára. Éppen vasárnap kell, hogy bejelentsék, a keresztények által tisztelt és megtartott napon, amit Isten erre rendelt. A tolakodásnak is vannak határai, és aki áthágja őket, azt mihamarabb rendre szokás utasítani.

Ma egyébként valószínűleg belesápadtak Magyarország rosszakarói a kormány legújabb bejelentésébe: **marad a rezsicsökkentés és az üzemanyagár-stop**. Ők egyfolytában a nagy összeomlásban reménykednek, ami mégse következik be. Nem sejtik, mert hitetlenek, hogy Istennek más szándékai lehetnek a hazánkkal, mint nekik. Ilyenkor először csak lesnek ki a fejükből egy darabig, állnak leforrázva, de aztán ismét feleszmélnek és gyűlölködni, majd lármázni és szitkozódni kezdenek. Mindig ez a műsor, amikor pofára esnek.

.....

A forró, aszályos nyár után itt van az esős, borongós ősz. Nem könnyű átállni egyik napról a másikra, de igyekszünk. A muskátliknak tetszik odakint az erkélyen, és ugyanúgy a petrezselymeknek és bazsalikomoknak is. Most kezdenek magukhoz térni a nyári szenvedéseik és a sok rovartámadás után (szárnyashangyák garázdálkodtak rajtuk). Már-már örültem, hogy az egyik sarkantyúvirágom is feléledt, miután tövig rágták őket a hangyák a nyáron, de ismét rágásnyomokat látok szegényen. A hideg visszaverheti a rovarvilág támadásait, amit remélek is, úgyhogy várom, mire jut szegény sarkantyúka.

Ma nem haladtam a szerkesztéssel, viszont sok infót gyűjtöttem be, ami nem baj. Krumplit sütöttem és zöldséglevest főztem, ami még a konyhában hűl. Feltehetőleg ott is marad reggelig, G. majd elteszi a hűtőre, ha felkel.

Ez a hónap nemhogy gyorsan telik, hanem egyszerűen száguld. Még egy hónap és kezdődik a fűtési szezon.

2022. szeptember 17.

Az egész életemet úgy éltem le, hogy a születésem pillanatától fogva állandóan a hazám legnagyobb söpredékeinek célkeresztjében voltam. Akár csináltam valamit, akár nem. Nekik az mindegy volt, lényeg az, hogy lehetőségük volt az üldözött, vagyis diszkriminálható kategóriába tenni, mindössze a származásomra való tekintettel. Ez is egyfajta arisztokrácia: a kommunisták által utált kategóriába tartozni 😊))

Miután kikéjelegte magát a csütörtöki strassbourgi prekonceptió per kirohanásaiban, az ellenzék, vagyis csak Gyurcsányné, ma bejelentette az árnyékkormány megalakítását. Kettejükön kívül egyetlen árnyékkormánytag nevét se jelentették be. Most vagy röstellték elfoglalni a nekik szánt árnyékszéket, vagy nincsen rá elég jelentkező. Olyan ez végül is, akár egykor a török császár által küldött selyemzsinór: aki megkapja, az nem menekülhet a két méretes polip ölelő karjai közül. Őket is le fogják szálamizni, mindez csak idő kérdése. Jobban tennék, ha távol tartanák magukat tőlük. Azért túl van dimenzionálva az egész cirkusz. Az „ellenzék vezére”, azaz posztkommunista Führere mindössze 5%-ot tudhatott magáénak, amikor bekerültek a Parlamentbe. Most állítólag előbbre avansáltak 1%-ot. Mindez épp csak eléri a parlamentbe jutás küszöbét, és erre azzal hancegni, hogy ő az ellenzék vezére, eléggé muris. Mikor az MSZP népszerűsége a 10% alá esett, akkor már megkongatták a vészharangokat. Akkor annak a fele mitől kellene, hogy számításba jöjjön?

Ebben hibás a jobboldali sajtó is, mivel ugyanazt a szöveget ismétlik, amit a baloldali sajtó fúj reggeltől-estig. Talán alkalmazhatnák rá Aczél elvtárs egykori verdiktjét: elhallgatni! Minek biztosítani neki ingyen médiafelületet, egy ekkora törpepártnak? És ezt vezető pozíciónak nevezni?!

2022. szeptember 18.

Ma szinte egész nap a királynő temetését, illetve búcsúztatását néztem. Nagy pompa, amit az angolok igényelnek is. Nagy rendőri és katonai készültség, teljes médiafigyelem. Szinte az összes rendőrt odarendelték Nagy-Britanniából. Remélhetőleg a bűnözők nem éltek vissza vele. Az nagyon kegyeletsértő volna.

Nézeteim szerint az egész nagy esemény is eléggé ebbe a kategóriába tartozik. A királyi család állandóan a kamerák kereszttüzeiben, a teljesen kiborult III. Károly el is sírta magát. Természetes, hogy a soknemzetiségű Anglia a sok volt és jelenlegi gyarmatával a maga módján ünnepel, de én a családtagokat sajnáltam. Igaz, mindenki jól felkészülten tette hozzá

a maga részét. Még a kis hercegek és hercegnők is. Persze őket mindig alaposan felkészítik erre.

III. Károly látható megrendülését látva azt se csodálnám, ha hamarabb átadná a királyi rangot idősebb fiának, Vilmos hercegnek.

A temetési menet órákon keresztül vonult Londonban, míg a Windsor-ház temetkezési kápolnájához nem értek. Katalin hercegné és többen pl. túsarkú cipőben, ami pizok fárasztó lehetett. Még egy privát hátsó gondolatom: hogy bírták ki ennyi ideig, hogy nem pisiltek? De nem akarok ünneprontó lenni efféle profán gondolatokkal.

A sajtót leginkább a Harry herceggel kapcsolatos pletykák foglalkoztatták. Miután eléggé botrányos körülmények között távoztak Angliából, nem tarthatták meg címeiket, kiváltságaikat. III. Károly nagyvonalúan visszaadta nekik ezek egy részét, de nem teljes jogú tagjai a családnak, mivel nem „dolgozó” családtagok, hanem úgymond szabadúszók. Ennek szigorú protokollja van. Harry herceg visszakapta az egyenruhaviselési jogát is, de a vállapján nem viselhetett egy bizonyos feliratot, ami miatt ma tiltakozásként vagy sértődöttségéből, zsakettben vonult a gyászmenetben. Ezek a kívülálló számára apróságok, külsőségek, de más felfogásban élnek azok, akik ezeket a magas rangokat viselik, a hagyományos etikett igen szigorú. Egyébként III. Károly így is rendkívüli kegyet gyakorolt velük, hiszen Meghan Markle telepletykálta már a világot a királyi családdal kapcsolatban. Rendkívül közönségesen tud viselkedni, és nem veszi észre, hogy másokat megbánt ezzel. Mindezt pénzért, merthogy a nyilatkozataiért jelentős honoráriumokat vár el. Csak azt nem értem, hogy Harry herceg, aki megfelelő hercegi nevelésben részesült, hogy nem tud hatni rá és próbálta megnevelni, hátha a végén még beletanulna hercegnői szerepébe.

.....

Késő esti hírek szerint mégis sikeres volt a tárgyalás Brüsszellel. Pár dolog finomhangolása után hajlandóak lesznek jövő év elején kifizetni a nekünk elmaradt EU-s járandóságainkat.

Ezt ellensúlyozandó Gyurcsányné ma bemutatta az árnyékkormányát, amelynek tagjait a legnagyobb senkiből válogatta össze (vagy akit az erre hajlandóak között talált, akadt köztük munkanélküli is). Még jó, hogy nem a hajléktalanok között toboroznak 😊)) Mindnyájan feketében, akár egy sereg varjú, Magyarország vesztére várakozva, ami nem jött össze nekik. Nem is érdemelnék, és mi sem az ilyen nagy dögkeselyűket, akiknek a pénzen felül csak a másik ember kudarca felel meg, annál alább nem adják. Az EU-s pénzeket saját maguknak remélték majd utaltatni – a képzelt kormányváltás utánra. Aztán jól szétosztották volna maguk közt, és nem számoltak volna el vele, ahogyan korábban is szokták volt. Mindig ugyanaz az unalmasan ismételtetett forgatókönyv... Nincs fantáziájuk, és becsületérzékük is nulla. És erre akartak kormányt váltani...

Ha valóban sikeresek voltak a tárgyalások, én örülnék neki a legjobban. Ám nem szabad előre inni a medve bőrére. Csak az a pénz a miénk, amit már kifizettek. Az üres ígéretekkel tele van a padlás.

2022. szeptember 19.

Ma az előző napok eseményeinek magyarázatai mentek egész nap a TV-n. Estére már kissé besokalltam tőle. Az árnyékkormányt szinte kivétel nélkül mindenki az árnyékszékre utasítja, a barátnőim azt mondják, ezzel van tele az internet. Mikor azon agyaltak az újságíró kollégák, még mindig nem értették, mire kellett ez az egész, szívesen odasúgtam volna nekik: de hiszen ez csak a szokásos, unalmas színjáték, az egyedüli, amit Gyurcsány tud. Mindig maga előtt tol valakit (most tizennégy balekot), aztán a sajtó nekikesik és őket marja. Mikor már mindnyájan alaposan lejáratódtak, előugrik Gyurcsány, mint a kakukkos órából a kakukk és elordítja magát: na, ugye, hogy nincs nálam jobb? Én vagyok a baloldal vezére, meg mit tudom én micsodája, és akkor megy tovább a kampány, onnantól vele az élen és fővezéerként beállítva magát. Nagyjából egy rovar agyi kapacitásával ér fel az övé is: százszor is nekirepül az ablaküvegnek, mégse érti, hogy az nem bejárat...

Mindenki azt mondja, hogy ő az EP trójai falova, de ennyi ésszel legfeljebb az EU faszamara lehet... Ezért a címért talán csak Karácsony Gergely vetélkedhet vele...

.....

Ma megérkezett Szabó Zsuzsa válasza: leokézta a könyvem. Egy fázissal előbbre vagyunk. Aztán szerkesztés, stb., és talán egy újabb vizit Vikinél. Egyébként ma passzív, fázós napon volt. Mintha nem lettem volna jó semmire. Csak begyűjtöttem az infót (Manyi szavaival élve), firkáltam, most meg jegyzetelgetek, de már nem sokáig, mert fázik a lábam. Már szinte fűteni, vagy legalább langyosítani kellene, de most mindenki kivár, nemigen fogja ezt kérni senki. Én is nagy meleg maxi kötött ruhában, leggingben egész nap, és a hátamon a polár köntösöm. Mi lesz akkor decemberben és januárban?

2022.szeptember 20.

Ismét előkerült a németek korábbi agyréme: Magyarország vétójogának megvonása az EU-ban. Talán Ursula von der Leyen vetette fel, akinek poroszos „nevelési elvei” nemigen

váltak ki szimpátiát senkiből. Főként nem, hogy felnőtt egyedekkel szemben próbálja alkalmazni. Nem ártana emlékeztetni őt arra a ma már történelmi eseményre, hogy 1989-ben mi, magyarok segítettük hozzá a németeket, hogy eljussanak Németország újraegyesítéséhez. Nem a reformkommunisták, akik be voltak ijedve, mit szól majd hozzá Moszkva, nem is Gyurcsányék, hanem a magyar nép egyértelmű szimpátiája sürgette a határ megnyitását. Ezzel azonosult a határőrparancsnok, akinek nem volt lelke családokra, tömegesen menekülőkre tüzet nyitni, illetve a tűzparancsot kiadni a katonáknak.

Mi Trianonra gondoltunk, ezért átértéztük a németek problémáját, emiatt támogattuk őket. Ez benne volt a levegőben. Aztán az események felgyorsultak, a pozitív külföldi megítélés után pedig mindenki megpróbált úgymond „a tetejére ülni” és magának kisajátítani az érdemeket. Horn Gyulát, aki állítólag nem is volt magánál a határnyitáskor (túl sokat védelt), a németek kitüntették, kapott egy csomó pénzt, bennünket meg kifizettek olcsó dicséretekkel, hátba veregetésekkel. De legalább utólag emlékezhetnének rá, kinek is köszönheték az ő nemzeti büszkeségük ünnepét. Nélkülünk most nem lennének Európa leggazdagabb országa. Ha ezt se értékelik, meg se érdemelték a segítségünket.

A New York Times arról cikkezik, hogy az európai gazdasági bajok oka a szankciós politika.

Jó reggelt, New York Times! Mi ezt már régóta tudjuk, lépten-nyomon hangot is adtunk neki, elsősorban Orbán Viktor, akinek erre lehetősége volt. Már csak azt lenne jó tudni, mi okozza ezeket a késleltetett reakciókat, hogy hónapokkal a miniszterelnök nyilatkozatai után jönnek csak rá a szavai értelmére?! Mi, magyarok ebben is jobbak vagyunk másoknál? A megkésett intézkedések, amelyek révén tkp. csak másolják O.V. ötleteit, mégis csak utánunk kullognak. Kérdés, hogy több hónapos hezitálás és megkésett intézkedések révén sikerül-e majd felzárkózniuk hozzánk, vagy beérik ezzel a lajhár tempójú utókövetéssel?

Ma megint az árnyékkormányral akartak foglalkozni a Paláverben. Nem értem, hogy nem tudják felfogni, mi a különbség az 5% és a kétharmad között, ami számokban is kifejezve minimum 66%. Még csak közgázt se kell végezni hozzá, a százalékszámítás, úgy emlékszem, hogy általános iskolai tananyag. Szóval azok, akik most azon vergődnek, hogy kormányt váltanának, előbb tanulnák meg az elemi iskolai matekot, főként mielőtt közgazdasági diplomával akarnak kérkedni. Egyáltalán elvégezték azt az egyetemet, vagy csak kamu az egész? Inkább az utóbbira lehet tippelni ekkora szellemi teljesítmény láttán, hallatán.

Nemrégiben Márki-Zay Péter, aki tovább tolong a közélet közelében, pedig már a saját szövetsége is leváltotta, azt találta mondani, hogy az ő célja a magyar kultúra leváltása. És erre rajtam kívül senki nem figyelt oda és nem hördült fel. Pedig ekkora arcátlanságot még senki nem engedett meg magának. Tudjuk persze, hogy ő teljes nyelvöltéssel szolgálja ki a világszerte nyomuló LBMTQ betűjellel rövidített kultúrpoótléket és mindazokat, akik ezt akarják erőszakkal rányomatni a még normális világra, de azért legalább formaliter tiszteletben tarthatná a többségi társadalmat, amely őt viszont egyáltalán nem igényli. Egyáltalán hogy jön ő hozzá, hogy bárkit és bármit le akarjon cserélni? Legelőször is cserélje le saját magát és menjen oda, ahol azt a „magasröptű” szellemiséget szabadon hirdethetik ész nélkül éjjel és nappal!

Az Action for Democracy nevű egyesület vagy ki tudja, milyen formában működnek, már a nevében is provokatív. Az 'action' szó ismerős kell, hogy legyen mindenkinek a sok akciófilm folytán. Az akció igen durva verekedéseket, öncélú durvaságokat tartalmazó filmeket, azok sztoriját fedi. Ezekkel már rég elárasztották a világot, és sokunknak elege van belőle. Jó, ki lehet kapcsolni a tévét, de a történet nem zárul le ennyivel. A gyerekeket ki védi meg ettől a lelki-szellemi környezetszennyezéstől? Aztán ott van a belső ellentmondás ebben a címben. **A demokrácia szabad választások során megválasztott vezetők által irányított társadalmakat jelöl.** Hogy jön ehhez az akciófilmek verekedése, rémtörténetei? Értjük, persze, az amerikai társadalom alapját a cowboyok és aranyásók (is) képezték, western-filmek tucatjaiban láttuk, hogyan gyakorolták az ököljogot az eleinte még üres prérin. No, de azóta már véghez kellett volna mennie valami társadalmi evolúciónak, ami kizárná az önbíráskodást, ami emögött a cím mögött rejlik.

S hogy miért emlegetjük őket? Hát mert épp ez a gittegyelet próbált beleavatkozni a 2022-es magyar választásokba, és most Itáliában próbálkozik ugyanazzal. A színpalak mögött ismét Soros és hálózata rejtőzködnek. Elaggott alakok, elavult eszmékkel és köznapi kommunikációs gyakorlattal úgy nyomakodnak a normális társadalmak ellen, ahogyan Gyurcsányék is teszik. De ki kíváncsi rájuk? Nyugodtan csücsülhetnek a lopott, sikkasztott, összesíbolt milliárdjaik tetején, talán még el is túrnénk őket. Menjenek Isten hírével és hagyjanak élni másokat. Ám mivel senki nem bünteti meg őket soha, ezért elszemtelenedtek. Igaz, még nem tudják, hogy az isteni igazságszolgáltatás előbb-utóbb utoléri őket és lecsap rájuk. Össze se tudjuk számolni, hányan lehetnek, akik arra a napra várnak, és már elég régóta. Többnyire nem is a kárörvendés vagy bosszúvágy miatt, hanem mert fontos, hogy minden történet végén meglegyen az erkölcsi tanulság és jogos igazságtétel.

Egyébként akit folyton csak a személyes bosszúvágy hajt, az törvényszerűen torzul el jellemében. Lelke mélyén tudja vagy sejti, hogy a történet lezárul egyszer, ő pedig megkapja, amit érdemel, de addig is ki akarja húzni valahogyan s főképpen meg akarja úszni a büntetést. No, az pedig nem megy. Mindnyájan elszámolunk egyszer az életünkkel és a ránk bízott talentummal. Aki rosszul sáfárkodott vele, az legközelebb nem kap. Aki túl sokat harácsol, az legközelebb nyomorogni fog. Ilyen egyszerűen működik ez. S hogy mi lesz a társadalmak nagy parazitáival? Hát legfeljebb később majd legelhetnek füvet, ha egyáltalán abból is jut majd nekik...

.....

Ma van az őszi napforduló. Délután szép napsütéssel köszöntött bennünket. A házhoz egészen közel jöttek a cinegék. Ők azután közelítenek bennünket, hogy a fecskék elköltöztek. Az egyikük már napok óta énekel valami üzenetet. Lehet, hogy épp erről szól: elmentek a fecskék, most már jöhetünk mi is? Ma begyűjtöttem az erkélyről a fűszernövények maroknyi levelét. Vacsorához éppen jól jött, és még a mélyhűtőre is jutott belőle kevés. G.-nak nagyon ízlett az egyszerű vacsora: zöldséges rizs gombával. Már rég nem készítettem. Megfeledeztem az eheti tápszerezésről (növények), de igyekszem pótolni. Most még szépek a muskátlik, csak vészesen közelegnek a fagyok, és akkor nem lesz majd friss bazsalikom odakint. Azért abban még bízom, hogy itt fent az erkélyen talán nem bántja a hideg a

növényeket. Előbb ez lesz, felhőtlen ég éjszaka, majd melegfront a hétvégén, de akkor meg esőt hoz. Ez utóbbi nem baj, a fák még töltekezhetnek belőle, mielőtt ők is pihenőre térnének. Már egy hónap sincs, és itt a fűtési szezon. Brrr! A dátumban tévedtem, még csak két nap múlva következik a napforduló.

2022. szeptember 21.

Mikor ma meglocsoltam odakint a növényeket, jött egy kiadós zápor. Ezek szerint holnap nem kell öntözni az erkélyen 😊)). Ma unokázós napom volt, nagyon kellemes este. Vikinek „szolfézsóra” meg kevés kúszás-mászás, labdázás. Itthon hideg a lakás. J.-éknál már kellemes, mivel befűtöttek fával, vagyis langyosítottak estére a fürdéshez. Lassan kialakulnak a dolgaik, hála Istennek! A politikában kész diliház: nagyon összekaptak a keleti és nyugati felek. Törökország kétkulacsozik, most éppen Zelenszkij mellett díszelgett Erdogan. Nem csoda, hogy akkorák az ambíciói Z.-nek, mert hiszen valóságos törpe Erdogan mellett. Ellentmondásos hírelemzések, mindenki kivár és még találgatni se nagyon mer. Az amerikaiak azért hajtanak most nagyon Ukrajnáért, mert hamarosan bukni fog a Biden-rezsim, úgy tűnik. Nagy a tét: a csernozjom, plusz a gáz- és olajmezők, a szénbányák és a gabonamezők. Profitéhes banda. Ha a Föld háromszor ekkora lenne, azzal se érnék be. Akkor meg Jupiter-méretű planéta kellene nekik. Bár már elindulnának valamerre a mélyűr felé!

Új hírek: miután Putyin elrendelte a mozgósítást, sokan külföldre szöknek, és tüntetések is vannak, amiket erőszakosan vernek le. Cári módszer, régóta bevált. Nekünk, akik szeretnénk semlegesek maradni, rossz érzés ezt nézni és minél kevesebbet hozzászólni. Bármit mondjunk is, mindig az ellenkező hatást váltja ki. Az oka: a velünk szembeni előítéletek. Nem mi okoztuk őket, így nem is mi fogjuk megszüntetni. Sok idő kellene a kiküszöböléséhez, meg rengeteg jóindulat, amit nem tapasztalunk magunkkal szemben.

2022. szeptember 22.

Ma este úgy örültem, mintha én rúgtam volna Szalai gólját a németek ellen 😊))

Nagyszerű, izgalmas este volt. Úgy tűnik, a németek most már tényleg félnek tőlünk. Jó csapat az övéké is, de a miénk sokkal jobb. Előtte úgy nyilatkoztak, hogy az ő csapatuk hatszor többet ér a mienknél. Ez mai degenerált szemlélet: mintha a focisták értékét csupán az értük kifizetett felvásárlási pénz jelentené. Egy ember értéke jóval több annál. „Nem sokaság, hanem lélek...” mondhatnánk Berzsenyivel, de attól tartok, hogy nem értenék a mai áleszméktől elvakult embertársaink. *A pénzemberek hozzászoktatták most már a népet, hogy nemcsak mindennek, hanem mindenkinek is szabott ára van.* Mintha dicsőség volna az, hogy ez vagy az a klub vagy gittegyelet taksálná a sportolókat, vagy éppen a züllött és felvásárolható politikusokat! Amikor ilyesmire vetemednek, nem is sejtik, hogy kiírják magukat a normális társadalomból. Árucikké válnak, szabott áruk lesz, s aztán csak pattognak egyik oldalról a másikra, akár a pingponglabda az asztalon. Mikor ki játszogat velük... Ezt természetesen csak a politikusokra értem. A futballisták világa más. Épp a mai meccsen láthattuk, hogy a hazaszeretet mekkora érték. Ezek a fiúk így nevelkedtek. Ezért is olyan értékesek a számunkra. Nagy köszönet illeti Marco Rossit, s természetesen Orbán Viktort, akinek a nemzeti futball reneszánsza köszönhető. Az ő elszántsága nélkül nem léteznének azok a stadionok és futballakadémiák, amelyeken ezeket a remek fiúkat nevelik. Rossi mesternek pedig a helyes választás, amikor összeválogatja a következő csapatot.

2022. szeptember 23.

Úgy tűnik, hogy minden fenyegetés ellenére a jobboldal tarol... itthon is, és Itáliában is. Európa-szerte tüntetések a szankciók ellen. Már mindenki belátja, hogy ezek elhibázottak és kontraproduktívak, csak a nagyokos politikai vezérek nem. Lehet, hogy úgy lesznek ezzel, mint a süllyedő hajó örült kapitánya, aki még akkor is végső győzelmet vizionál, amikor már derékig áll a vízben. Aljas, semmirekellő vezetői vannak Európának, és most már itt az idő, hogy helyettük a nép vegye a kezébe a dolgok irányítását, azaz végre demokrácia legyen, ne csak hazudozzanak róla. A felvett és Zelenszkijnek sorra átpasszolt hitelek pedig fizessék meg azok, akik hülyére gazdagodtak ezen a maffiaüzleten. Nemcsak elhatárolódní kell a háborútól, hanem elsősorban a hitelcsapdától, ami minden tagállamot lehúz a mélybe. Vagy még egy variáció: mivel épp a bankok és bankárok gazdagodtak meg a legjobban a háborún mint üzleten, be kell inteni nekik. Többé nem fizetjük az aljas befektetések költségeit. Kockáztassanak eztán ők, vagy hajtsák be Zelenszkijen a ceppet. Ebből a buliból sürgősen ki kell lépni, mert aztán az adósságoknak soha nem lesz vége. Hadd fájjon már végre nekik is valami!

Mivel ők mindig a pénz segítségével akarnak büntetni, ugyanazzal kell visszafozni őket.

Hogy telik ez a nap is! Már beindult a fűtés, azaz langyosítás, de ez is jobb, mint amikor tiszta jégverem volt a lakás éjjelente.

2022. szeptember 25.

A jobboldali olasz győzelem már végleges. Valószínűleg Giorgia Meloni lesz a következő olasz miniszterelnök. Vele szövetségben Salvini és a Liga, továbbá a volt miniszterelnök Berlusconi. Brüsszelben és Berlinben már fasisztáznak, de hát mit is lehet várni egy ilyen eladott lelkű társaságtól, akik lehazudnák a csillagot is az égről, ha azért fizetnek nekik?! Természetesen nem lesz könnyű dolga az új olasz kormánynak, mert ösztűz zúdul rájuk a sajtóból. Ám aki nagy feladatra vállalkozik, annak nagy lelkierőre van szüksége.

Ma az őszi parlamenti szezonyitó ülése. Nálunk a miniszterelnök volt az ellenzék céltáblája. Mivel mindenki tudja, hogy az ország nincsen könnyű helyzetben a háborús helyzet és a visszatartott EU-s pénzek miatt, éppenséggel nem támadniuk kellene, hanem azon törni a fejüket, hogy miben segíthetik az általuk sokat emlegetett népet, amelyre egyébként tesznek. Mindig is tettek. De hát jó ez is gumicsontnak. Még csak nem is a kommunisták kezdték a sorozást, hanem a Mi Hazánk mozgalom vezetője. Hirtelen mindenkinek követelni valója akadt, és azzal se törődtek, hogy az előttük interpelláló esetleg már feltette ugyanazt a kérdést, amivel ők vélték letámadni a miniszterelnököt. A szokásos mantra da capo al fine... A legaljasabb Gyurcsány Ferenc volt, aki sértegette Orbán Viktort és a kormányt. Még ő meri rongy embernek és hazugnak nevezni azokat, akik vele ellentétben már sokat tettek a hazáért! Ő és a társai viszont csak hazaárulókként vettek részt még a parlamenti munkában is, amit ráadásul mímeltek, soha nem tudták, hogyan kell kormányozni, csak úgy tettek, mintha... - Gy.F. definíciója szerint.

Mindegy, túl vagyunk rajta, ezektől nem lehet semmi egyebet várni, mint ezt az intézményesített ordítóaszt és szitkozódást. Mindenki úgy viselkedik, ahogy tud...

Este viszont remek meccs, amit sajnos elvesztettünk az olaszok ellen. A fiúk „túltisztelték” az Európa-bajnok olaszokat, azok meg vették a lapot és hevesen rohamoztak. A végeredmény 2:0 lett, és a francia bíró még a tizenegyest se adta meg, amikor Ádám Martint felvágták a tizenhatoson belül. Sok jó gólhelyzetünk volt ezen kívül, de a srácoknak nem volt szerencséje ma este. A támadást gyakran azzal vétették el, hogy hátrafelé játszották a labdát, pedig az olaszokat azzal lehetett jobban megzavarni, amikor ők is előre rohamoztak. Az olasz kapus, Donnarumma nagyon jó játékos. A mi Gulácsinknak is az. Neki is csak úgy tudták „bevarrni” az egyik gólt, hogy az egyik olasz játékos rávetődött és szándékosan lefogta, amíg a társa belőtte a gólt. Utána gyorsan felpattant, vad tekintettel körülnézett, vajon látta-e a játékvezető vagy más, hogy mit művelt. Aztán elspurizott onnan, nehogy mégis lebukjon a szabálytalanságával. Szóval volt egy pár furcsa szituáció, amiből nekünk visszaköszön mindaz a mocskolódás, amit ránk szoktak zúdítani a médiából. Vagyis hogy nem engedik kiteljesedni a presztízszünket, hanem előítéleteket kreálnak ellenünk. Talán a fiúk is ezért félénkebbek, túlságosan tisztelettudóak, pedig nem a másik fél nevének kellene játszani, hanem a labdáért. Mindig csak a labdáért, meg a gólokért. A játék végén, amikor a kijelzőn látni lehetett a részeredményeket, nagyon is jól álltunk, nincs miért szégyenkezni. Főként nem egy ilyen fiatal csapatnak. A latin-amerikai labdakezelési technikát még kellene tanulniuk, a pontos labdavevétel és pontos passzokat, az sokat javíthatna az eredményességükön. Egyébként nagyon tehetséges válogatottunk van, Marco Rossi remek munkát végez velük. Ezt a magyar komplexust, amit a fiatal fiúk más, nagy csapatok iránt éreznek, segíthetne nekik leküzdeni. Semmi értelme nincs. Ha beindulnak, félelmetesek

tudnak lenni. Szalai búcsúzott ezzel a meccsel a magyar válogatottól, sajnós. Az utolsóelőtti meccsen, azzal a szépségdíjas góljával nagyot teljesített. A közönség ma is ünnepelte, megérdemelten. A himnuszot sírva énekelte, nekem is elcsuklott a hangom, amikor ezt láttam. Bázelen játszik tovább, ezt is sajnálhatjuk.

.....

Kissé elakadtam mindennel, lassabban megy a könyveim írása, szerkesztése. Mintha visszafognának, nem nagyon értem, pedig van ilyen, amikor ki kellene hagyni pár napot, hogy erőt gyűjtsek. Nem vagyok már tizenhat éves, mégis erős tempót diktálok magamnak még mindig. Azt hiszem, külön kellene választanom a két könyvet most egymástól, és csak az egyikre koncentrálni. Esténként azzal szórakozom, hogy a mesekönyvből olvasok el egy-egy mesét. Mindig találok benne valami javítani valót. A képszerkesztést a múltkor már megmutatta J., de nekem nem megy. Vagy ügyesedem, vagy megvárom, amíg J. ráér megcsinálni. De nekik most ott a lakásfelújítás, elég sok munkája van vele. Talán ezért is lassítanak ezzel az irodalmi munkával, hogy várjak még egy kicsit, semmiről nem késtem le. A könyvtár most mások dolgaival van elfoglalva. „Mások” mindig szeretnek előre tülekedni. Nekik az a sikerélmény. Nekem meg az, ha valami jót hozok össze, és van, aki örül neki. A művészettel kapcsolatban egyetlen vágyam az, hogy kiérdemesüljek a Jóisten mosolyára.

2022. szeptember 26.

Ma mégis haladtam egy kicsit, bár nem éppen kellemes nap ígérkezett. Tegnap felrobbantották az északi gázvezetékét, amelyen keresztül a németek és a nyugat-európai államok a gázt kaphatták volna abban az esetben, ha megegyeznek az oroszokkal és visszavonják a szankciókat. Valaki nagyon biztos akart lenni a dolgában... Ilyenkor feltesszük a „Cui prodest?” antik kérdést, és viszonylag könnyen körbe lehet zárni a felelősöket. Mindenki az oroszokra mutogat, ami illogikus, hiszen ők eladnák az ott felgyülemlett gázt, ha a nyugat észhez térne. Hosszútávon meg is érné nekik. A most hezitálni kezdett Nyugat-Európának megint nem állt érdekében a robbantásos szabotázs, hiszen közeleg a tél, a fűtési szezon már el is kezdődött, tehát sokan fáznak. Az iparnak is nagyon kellene a gáz, de az amerikai szállítmányok még késnek, és kérdés, hogy mennyire használhatók a régi vezetékben. Amerikának nagyon jól jött ez, ahogy a szankciós politika is, mert piszok sokat kerestek már eddig is a háborún, nemhogy a most hirtelen fluktuálni kezdett piaci mozgásokon. Zelenszkij lehet még érdekelt benne, ha másért nem, végső elkeseredésében, hogy az oroszok elcsatolták Ukrajna majd' ötödét, a legértékesebb megyéket. Az annektálással Oroszország saját területeként fogja védelmezni a visszaszerzett megyéket, amelyekre így más törvények vonatkoznak. A most megtorpedózott von der Leyennek talán igen, de hogyan hajtathatna végre egy ilyen jól megszervezett szabotázszt, mikor amúgy is inog alatta a szék?

Csak katonai vagy titkosszolgálati akció lehetett, amiben na, kik is a profik? Akik a Föld bármelyik részén képesek napok alatt kirobbantani háborúkat, polgárháborúkat, forradalomnak álcázott puccsokat. Tetű banda, nekik semmi nem drága. Ők bárkit képesek

tönkre tenni, ha a saját érdekeiket akarják érvényesíteni. „Dögvész reád!”, jobban mondva reájuk, mondhatjuk Shakespeare-rel, de hát mit érünk vele?

.....

Szóval ma nem fölöslegesen töltöttem a napomat. Miután begyűjtöttem az infót, és kissé felhúztak vele, nekiláttam készülődni, a hajamat rendbe tenni, majd főztem egy jó adag madártej kis menyemnek. Aztán, amikor később belenéztem a levelezésembe, megláttam K. levelét, benne négy fotóval Vikiről. Ő is megkóstolta a madártejet, és állítólag hisztizett érte, kikövetelte magának. Most már ketten rajonganak a nagymama receptje szerint készült madártejért. Én ugyan húztam kissé a nyakamat, mert a tojás talán korai volt, és eléggé összetett a madártej ízvilága, a tejben se vagyok biztos, hogy már fogyaszthatja a kisunokám, de én kész tények elé lettem állítva, ahogy egész Észak-Európa a tegnapi szabotázsakcióval 😊))))

Ma többféle kunasztot is próbáltunk Vikivel. Segítettem neki felállni, ami roppantul tetszett neki. Aztán újból kipróbáltuk az ülést, amihez kissé lógatta a fejét, de lehet, hogy csak azért, mert megszemlélte így a lábcskáját – másik szögből, mint ahogy egyébként látni szokta. Énekeltünk, tapsoltunk, megvolt egy újabb szolfézsóra. Megtanulta, hogy ki kell nyújtani az ujjacskáit, ha azt akarja, hogy szóljon a taps, ezt már gyakorolta magától is. Be akarta mutatni a tudományát a szüleinek, de ők éppen beszélgettek, nem nagyon figyeltek rá. Kúsztunk és labdázunk, meg állathangokat tanítottam neki, ezek közül a lópatkók zaja tetszett neki, meg a brekegés. Ezek különös nyelvhangok, a legtöbb kisbaba szereti őket. Játszott a kendőmmel, ahogy a múltkor is, csak ez most másmilyen színű kendő volt, szép zöld, és a tapintása is más. Szép este volt, és a végén még fotókat is kaptam levélmellékletben. Mi kell több egy nagymamának? Alakul a kapcsolatunk.

2022. szeptember 28.

A mai viták a tévén mind arról szóltak, hogy ki követhette el az Északi Áramlat elleni merényletet. Ilyenkor persze mindenki gyanús, aki él, de értelmes ember kiszűri ezek közül, ki nem jöhet számításba semmiféleképpen. Most megint jöttek az oroszok befektetésével, ami eleve butaság, hiszen önmaguk és a saját érdekeik ellen csak nem cselekszenek. Ez amerikai sztereotípiák alapján gyártott koholmány. Az amerikai titkosszolgálat által őrzött, azaz felügyelt területen, a Balti-tengeren nemigen jelenhetett meg csak úgy egy idegen, oda nem tartozó magányos merénylő. A területet egyébként lezárták, egyelőre senki nem léphet be oda. Már négy helyen ömlik a gáz, minden betérít a metán, amely a globális felmelegedést is erősen felgyorsítja. Csak egy örült vagy betépett agy tudhat ilyen koholni.

Erősen nyugtalanító a helyzet. Most, amikor már szinte küszöbön állt a kiegyezés lehetősége az oroszokkal, valaki jól belevágott a pocsolóba egy hatalmas téglát. Mit mondjak, cowboyos tempó. Ha nincs egyéb érv, jót öklöznek egymással. Igaz, itt csak az egyik fél kapta az ütleget, a másik meg nagy sunyin visszabújt a rejtekébe. Tegnap még úgy tűnt, hogy von der Leyen bukik, ma meg nagy boldog képpel mutatkozott a nyilvánosság előtt. Ha volt köze hozzá, akkor mégse távolítják el egyelőre az EP éléről. Nagy szolgálatot tett ezzel az amerikaiaknak. Mint ahogy eddig is, minden tétével.

Megszólalt Merkel asszony is. Most már visszakívánják őt azok, akik azelőtt ki voltak rá akadva, mert azt nyilatkozta, hogy Oroszországot nem szabad kihagyni Európa történetéből.

Vagy valami ehhez hasonló. Hogy Putyint komolyan kell venni. Lényeg, hogy azt ismételte, amit Henry Kissinger is mondott hetekkel (vagy talán már hónapokkal?) ezelőtt. Azt nem tudom, hogyan beszéli ezt meg von der Leyen Frau Merkellel, aki állítólag a barátnője, de valamit csak kell egyeztetniük egymással.

Nagyon aljas az az üzleti kör, amelyik a karmai között tartja a világ gazdasági ügyeit. Emberi ésszel felfoghatatlan, mire akarnak kilyukadni. Ha mindenkit ki akarnak csinálni és csak ők életben maradni, akkor a Földet kihalásra ítélik. Az meg miféle terv? Ők minek élnek még egyáltalán?

Pituk József: Ady: Harc a Nagyúrral

Kellemetlen, nyugtalanító nap volt ez a mai. Most éjszaka van, szakad az eső, veri az ablakot. Ezt most megjósolták a meteorológusok. Inkább olvasok még egy kicsit.

2022. szeptember 29.

Kettős deja vu

Ma bejelentették négy ukrainai megye annektálását. A Kremlben nagy ünnepség, Putyin hatalmas aranyozott (vagy arany?) ajtókon keresztül vonult be a Szent György terembe. Nagy hazafias beszéd, nem túl hosszú, de mindenki számára érthető. A végén a négy megye elöljárója és Putyin egymással összekapaszkodva kezet fog. A négy régió sorsa ezzel megpecsételődött, avagy eldöntetett. Még a Duma jóváhagyása, azaz szavazatai hiányoznak, utána orosz törvények szerint minden legalizálva.

Az arcokon tisztelet és félelem vegyesen. Láthatóan tisztelik Putyint és rettegnek is tőle, ahogyan egykor a cáraiktól. Az orosz léleknek ez egy számunkra kevésbé érthető mélysége. Nálunk ez a páros: szeretet és tisztelet. Nekünk ez így egészséges. De ők tudják. Minden nép úgy rendez be a saját hazáját, ahogy nekik a legkényelmesebb és talán a hagyományaikkal kompatibilis.

Közben a nyugati világ döbönt vinnyogása, és az elfojtott morgásokból ezt hallani ki: „Ezt is meg merete csinálni!” Igen, ezt meg is mondta előre. Tervei szerint haladt, és megvalósította azokat. Mostantól fogva az általa annektált területek Oroszország részét képezik, és aki megtámadja őket, azt a nemzeti szuverenitásuk elleni támadásként fogják értelmezni. A mai hírek szerint a már besorozott tartalékosokat Donbászba vezényelték, vagy eztán fogják. Ott fognak tevékenykedni.

Új helyzet. Nekünk, magyaroknak kettős deja vu. Szinte látjuk apáinkat, nagyapáinkat, amint bevonulnak Erdélybe és visszafoglalják. Igaz, eltérő helyzet. Akkor nemzetközi megállapodás előzte meg a tetteket. Oroszország viszont előbb cselekedett és utóbb állította kész helyzet elé a világot. Ukrajna nem hasonlítható össze Erdély helyzetével. Fölöttünk mindig gyilkos hajlamú nyugati országok, népek és politikusok ítékeztek, majd rendelkeztek. Most is gyilkos hajlamú háttérhatalmakról van szó, pestiesen szólva „az ő bulijuk” Ukrajna is.

A másik deja vu a kubai válság ideje, a hatvanas években. Akkor Hruscsov ment túl messzire, és addig provokálta Kennedyt, amíg az a végső eszközhöz nyúlt és viszont-fenyegette Hruscsovot, azaz a szovjeteket. Ugyanezt a receptet ismételték most az amerikaiak. Jóval túllépték a korábban megegyezett határvonalat, és egyre közelebb settenkedtek Oroszországhoz, akár egy vadászó ragadozó állat. Úgy tűnik, most már az orosz természeti kincsekre fáj a foga a nagyvadnak. Persze túl szép minősítés ez a kicsinyes felfogású és mindig a másokéra áhító alakoknak. Nem nagyvadak ők, hanem dögkeselyűk. Azok közt is a legotrombábbak.

A mostani helyzetet is csak akkor lehet megérteni, ha ezt a kettős deja vu-t együtt értékeljük és érezzük át. Kislánykoromból emlékszem még, milyen rettegéssel és undorral emlegették maguk közt az asszonyok az oroszokat, akik végigdúlták a falut. Utóbb azt olvastuk, hogy az ukránok garázdálkodtak a legtöbbit és a legvadabbul Magyarországon. Azok az ukránok, akik előbb a náci németekhez húztak lelkesen. Egy átlag magyar hogyan is tudhatna különbséget

tenni az orosz és az ukrán beszéd között? Teljesen idegenül hangzott az mindenkinek. Az volt a ritkaság, ha valaki értette a nyelvüket. Legfeljebb az I. világháború orosz fogságát megjárt volt hadifoglyok közül páran. De a tömeges nemi erőszak az minden nyelven érthető volt.

Nos, bármilyen bizarrul hangzik is, de felsejül az emberben az érzés: ha annak idején, mindjárt Trianont követően megadatott volna a lehetőség, hogy minden elszakított területen népszavazást rendezzenek, vajon sikerült volna ilyen csúfosan szétszaggatni Magyarországot? Belénk sajdul a nagy politikai amputáció emléke: Erdély! Őseink szülőföldje! És ugyanúgy a Felvidék, Délvidék, Kárpátalja, Órvidék, minden miszlikbe aprított testrészünk...

A katonai agresszió természetesen nem úri dolog. De azt is tudjuk, hogy ezek valóban orosz történelmi területek. A később naggyá lett Rusz a mi őseink után vonult be Kijev elővárosába és terjeszkedett keletre és nyugatra egyaránt, hogy az északot és delet ki ne hagyjuk a sorból! Nyugati portyáik során mi is sorra kerültünk, igaz, azt is megelőzte egy-két nemzetközi paktum. Meg a megkínzott népek irgalmatlan szenvedései.

És akkor tekintsünk megint körül a nagyvilágban! Amerika hány országot rohant le és annektált, ha nem is hivatalosan és szép ünnepségek keretében, csak amúgy balkézről, ahogy lehetett. És ahogy a balkézről szerzett lányokkal szokás bánni, úgy hagyta faképnél őket, akár Szent Pál az oláhokat. Korea, Vietnam, Irak, Líbia, Afganisztán, meg Nicaragua és a többi mellékesen vett latin-amerikai ország, ahol sztereotip forgatókönyvek alapján szokott puccsot szervezni az idegen titkosszolgálat, de a nevét ki ne mondjuk! Ezek soha nem képezték az USA részét, de azért üzletileg elég sokat kereskedtek bennük. Ez már nem is kettős de ja vu, hanem kész történelmi prizma, amely csak úgy szórja szét a sugarakat a szélrózsza minden irányába!

Ez nem egy irredenta írás. A család egyik ága a dédek óta, generációk óta az anyaországban él. Már az ükunokák is itt születtek. Ott élünk, ahol élnünk rendeltetett. Attól még átérezhetjük azt a pillanatot, amikor a Papa lóháton vonult be Erdélybe és ahol virágésővel fogadták őt és katonatársait az őket ünneplő tömegek. Kettős az érzés, mert ami az egyiknek örömnep, a másinak sírás és új, addig nem ismert szenvedések kezdete. Nem tudjuk, mit szóljunk hozzá. Igaz, nem is kérdezett bennünket senki. Az önálló gondolat nem sokakat érdekel, sőt valósággal rettegnek tőle.

Legjobban persze a saját szövetségeseink. Ők borzongva fogadják, mivel fognak már megint érvelni a magyarok, akikre nem túl szép jelzőket aggatnak a hátuk mögött Brüsszelben és egyebütt a híres Nyugaton, ahol mindig mindent „jobban tudnak”, mint a logikusan gondolkodó „renitensek”, akikről mégis mindig kiderül utóbb, hogy már megint nekik volt igazuk. De ezt senki be nem vallaná nyíltan, mert akkor illene bocsánatot kérni.

Most is efféle a helyzet. A nyugat-európai országok népei már követelik, hogy oldják fel a szankciókat és legyen végre fűtés a télen, a megélhetésük pedig legyen biztosított azoknak az állampolgároknak, akik becsületesen dolgoznak. De a nagyurak, hogy mégse kelljen visszavonni a szavukat, inkább felrobbantatják azt a vezetékét, amelyen keresztül megérkezhetne a felmentő sereg. Az értékes gáz most környezetszennyező anyagként

roncsolja a légkört. Nekik mégis így a jobb. Érzelmileg a dackorszakban retardálódtak, így soha nem vonnak vissza semmit. Keresztülgázolnak a saját népükön is. Pár szenilis trotli szolgálatában, akik úgymint kihálnak előbb-utóbb. Csak előbb még itt akarják hagyni azt a romhalmazt, amit az általuk gyűlölt Európának szántak.

Nincs egyoldalú másoknak ártás, kedves földlakók! Mindnyájan ugyanannak a bolygónak a gyermekei vagyunk. Vagy ha úgy vesszük, ugyanannak a testnek a részei, amelyben nem működhet egymás ellen a szív és a máj vagy a gyomor. S ha már nemesebb résznek teremtettek bennünket, miért akar valaki mindenáron lemenni egy romlást hozó vírus alakjába és fejlettségi szintjére?!

Csupán egyetlen rövid mondat megváltaná a tönkretett európaiak életét: tévedtünk, bocsánat, mindent helyre akarunk hozni. A győztes nagylelkű gesztust fog gyakorolni egészen biztosan. Most ez az a pillanat. A földhöz vert fenék, a hiszti és a dacolás nem szimpatikus. Emberek! Nem ismeritek a Rómeó és Júliát? Hát muszáj nektek minden kedves szép fiatal eltemetnetek, hogy rájöjjetek, nincs miért folytatni tovább?!

2022. szeptember 30.

.....

Akár post scriptum is lehetne a következő megjegyzés: folytatódott az öldöklés az Ukrajnától félig elcsatolt egyik megyében. Ma az ukránok szorították ki onnan az oroszokat. Biden elnök összeszűkült szemmel, szinte habzó szájjal jelenti be: egyetlen négyzetcentimétert se fog átengedni senkinek a NATO! Hogy tetszett mondani? Ezek szerint a NATO birtokolja Ukrajnát? Az meg hogy lehet? Hiszen korábban többször is azt mondták, hogy a nemzetközi szervezet nem vesz részt a harcokban. Avagy az USA azonos a NATO-val? Inkább ne tessék eszkalálni ezt a borzalmat! És főként bennünket ne tessék belevonni ezekbe a piszkos üzleti ügyekbe! Mi nem üzletelünk a mások bőrén, sem területi integritására. Az emberi lelkekről nem is beszélve. Gogol nem a mi szerzőnk, nálunk a holt lelkek nem adásvételi tárgyak.

Mit is szövjünk ehhez a folytatáshoz? Nem a mi bulink, nekünk nem szerez semmiféle örömet, sem kárörömet, amit kénytelenül nézünk nap mint a nap a tévén. Egyetlen észszerű megoldás a tárgyalóasztal mellé ülni és megtárgyalni a történeteket, majd megegyezni egy lehetséges megoldásban.

Egy amerikai barátunknak hiába próbáltam megmagyarázni a magyar álláspontot. Ő csak a magáét hajtotta és meg se hallotta az érveimet. Az amerikai álláspont origója az, hogy ők a világ csendőrei, és ennek így kell maradnia. A másik alapelve, ami miatt nem lehet velük normális érvek mentén beszélgetni, a neveltetésükben rejlik. Nekik, azaz még a legkisebb embernek is belesulykolják a fejébe, hogy ők a világ legelső országának állampolgárai, és akárhová mennek, ekként viselkedjenek. Talán most azért olyan fájdalmas a világrend változása, mert már sokan nem hisznek ebben az elsőségben, amit hamis felsőbbrendűségi érzéssel (ez is egy komplexus, csak megalomán változatban) adnak elő. Ez viszont még az általuk legutolsó tartott ország legjelentéktelenebb lakóját is ellenszenvvel tölti el, a folytatás pedig könnyen kikövetkeztethető.

Néha arra gondolok, a szerencsétlen migráns tömegek azért indulnak el észak felé, ahol a jóléti államokat szimatolják, mert előzőleg a „világ legelső országának állampolgárai” már jócskán kifosztották az embereket és a szántóföldeket is, emiatt náluk nem terem meg mindaz az élelem, aminek kellene. De hogy miért kell éppen Magyarország felé irányulni annak a „világtévelygőnek”, aki Olaszországba szeretne menni, miközben Marokkóból származik, nem logikus. Ott a tengeri átkelőhely Líbia felől vagy Spanyolország irányába, még csak vissza se lökik őket, mert ott még nincsenek lezárva a határok. Akkor meg mit keresnek Szerbiában és miért éppen a legnehezebb átkelési útvonalat választják? Természetesen együttérzünk a szenvedőkkel, de akiket afféle toborzóirodák szerveznek meg ezekre az utakra embercsempész bandák, azok nem tudják kivívni a szimpátiánkat. Valami nem stimmel a sztorijukban. Valakik valamiért nagyokat hazudnak. Éjjel és nappal, vagy ki tudja, miféle variációban.

Ebben a sztoriban nem stimmelhet a származási hely, vagy az illető szándékosan eltorzítja a valóságot és a mondandóját. Ködösít. Legfőképpen az nem stimmel, hogy csak katonai kiképzésben már részesült fiatal huszonéves férfiak érkeznek mindenfelől, és valakik nagyon felbuzdították őket. Olyasmire, amihez nincsen joguk. Nekik sem, és a felbuzdítóknak sem.

.....

Ma Zelenszkij reagált Putyin béketárgyalási ajánlatára: ő csak egy másik orosz elnökkel hajlandó tárgyalni. Akár az EU-s haverok, ő se fogja fel, hogy egy ország vezetőjét nem ő nevezi ki, hanem a választópolgárok választják meg négyévente országos szavazások során. Mindig másokat vádolnak despotizmussal, mégis ezek a szavak árulják el őket, miféleképpen és hogyan gondolkoznak. Olyan bárdolatlan megnyilvánulásai voltak már Z.-nek, hogy Ukrajnánál jóval nagyobb és jelentősebb országok vezetőinek nem is kellene már szóba állniuk vele. Az egyiket májashurkának nevezi, a másikat szimplán lehülyézi, másoknak meg csak úgy odafütyög, hogy menjenek Ukrajnába meglátogatni őt. S akadnak olyanok is, akik ugranak erre a bárdolatlan invitálásra és odamennek. Játolnak vele, szelfiznek és kamu hátterek előtt adatnak le a „független” tévékkel olyan képeket, ahol a szabadban vannak – látszólag –, de valami mindig hamis rajtuk. Tegnap pl. Z. aláírt egy kérelmet, ami soron kívüli NATO-felvételt követelt Ukrajnának gyorsított eljárással. Mögötte tágas tér, aminek egy része elmosódott, vagyis homályos. Szépen ápolt gyep és fenyők a háttérben, a szabadban, ahol egyetlen fűszál nem mozdul. Nincs szél, a téren senki nem közlekedik, sem gyalog, sem autón. Háborúnak, pusztításnak nyoma sincsen. Perceken át semmi nem mozdul, a levegő áll, de azért higgyük el, hogy mindez hiteles...

Ma egy darabig semmi reakció nem volt a tegnapi eseményekre. Nem baj, ha még emésztik, jobb az, mint a hirtelenkedő, hebehurgya kijelentések. Azért mégis gyanús a csend. Feltételezem, hogy minden titkosszolgálat azon igyekszik, hogy mielőbb kiderítse a szabotázs értelmi szerzőjét és elkapja a végrehajtóját. Arról nemigen lesz egyelőre infó. Vagy ha mégis, az szigorúan titkos anyaggá válik. Délután kezdtek el szivárogni a hírek, hogy már nem is szivárog a metán a Balti-tengeren, és most ennek az okát szeretnék tudni. Mindegy, valamelyik fontoskodó alak majdcsak elszólja magát. Közben meg mindenki elmélkedik magában, hogy rá nézve, személy szerint, ennek miféle hatása lesz a világbéke

szempontjából. Ma ugyanis ezt rebesgették, erre célozhattak. Mármint hogy mi lesz, ha visszaáll a világrend.

A dollár minden más valutát maga alá taposott. Már hű szövetségesük valutája, a font is olyan mértékben meggyengült, hogy a S&P leminősítette kockázatosnak a britekkel tervezett befektetéseket. Hát ez érdekes. Ha a legjobb barátjuddal is így bánnak, miféle érzelmi viszonyulásra számíthatnak azok, akikkel ellenszenveznek? Feltehetőleg ezt jelzik a tőzsdepiaci változások: Amerika ismét a szupremáciára játszik, és ezt egészen addig játszhatja, amíg más valutára át nem térnek, mint ahogy a kínaiak és az oroszok meg más üzleti partnerük a rubel vagy a jüan alapú átváltásra. Sejtésem szerint most a nagy fegyvereladási roham adott nagy lökést az amerikai gazdaságnak, ezért nem akarják abbahagyni a háborút.

Elterelő hadművelet, a szokásos formában. Mindig a harmadik világban robbantanak ki hirtelen valami puccsot vagy forradalomnak látszó eseményt, ahogyan tizennégy évvel ezelőtt a Majdan téren, aminek a mostani szerencsétlen ukrajnai háborúskodást „köszönheti” a hálás Európa. Nos, kitört valami Burkina Fasóban. Az elnöküket, akinek a nevét szerintem senki nem tudja ma a világban pár politikuson és politológuson kívül, eltávolították, letartóztatták, és egyelőre jó ürügyül szolgál ez a lavórban vihar arra, hogy elleplezze a háttérben esetleg folytatott egyezkedést az oroszok és az amerikaiak között. Aki legalább annyit élt már, mint én és általában nyitott szemmel jár a világban, talán sejtí is, melyik forgatókönyv melyik lapját ütötték fel az illetékes titkos ügynökök és főnökeik...

.....

Ma az idősek világnapján Orbán Viktor köszöntötte egy öregotthon lakóit, akiknek bejelentette, hogy a kormány ezúttal se fog megfelekedezni róluk. Lesz nyugdíjkorrekció, nyugdíjemelés és nyugdíjprémium, jövőre pedig tizenharmadik havi nyugdíj. A héják által kiprovokált inflációt megpróbálja kompenzálni az ötödik Orbán-kormány. Azért a legjobban attól nyugodnánk meg, ha valóban megegyeznének valamiben a vezető világhatalmak. Zelenszkij úgyis azt fogja csinálni, amit a főnökei dirigálnak neki. Élete legjobb szerepének tartja ezt a főnökösdit, de sokan nem értenek egyet vele. Nos, szóval annyi bizonyos, hogy ő nem egy Antony Quinn, sem egy Alain Delon vagy Jean Gabin, de még csak nem is egy Gérard Depardieu... Akkor meg miféle legjobb szerepről beszélünk?

2022. október 1.

.....

Aki a verekedőknek fegyvert nyom a kezébe, az olyan, mintha olajat öntene a tűzre, hogy eloltsa vele. Semleges félként nézzük már hónapok óta, hogyan értelmezik félre a saját szerepüket (is) a velünk szövetséges európai népek, és nem értjük, ők hogyan nem értik ezt az ősi igazságot.

Most egymásnak ellentmondó hírek az ukrajnai eseményekről. Feltehetőleg a globális sajtó igyekszik leközölni mindazt, amiben reménykedik. Általában ezt a szómágiát alkalmazzák, ha el akarnak érni valamit. Valami őseemberi atavizmus ez, mint amikor a barlangrajzok

művészei az óhajtott prédaállatokat festették fel a barlangjaik falára. A különbség „mindössze” annyi, hogy az ősember csodaszép műalkotásokat hagyott maga után. A mai háborúcsinálók meg csak telerondítják az étert mocskos terveik céljaival, ezekkel a háborús prédákkal, de ebben semmi szép nincsen, sőt rettentően csúf. Talán azért, mert mindkét fél a saját képére teremtett „szép új világot”. A perverz alakok ezt sugározzák magukból, ezt hagyják maguk után emlékül...

2022. október 3.

A gyerekeknek természetes erkölcsi érzéke van. Ez velük születik, s csak később, a társadalom vagy a család (vagy mindkettő) hatására sorvad el – rossz esetben. Alapvetően önműködően él és hat, csupán élni kell vele. Ha rossz fát tesznek a tűzre, tudják, megérik, és megbánják, majd igyekeznek jóvá tenni.

Még egy háziállatnak is van erkölcsi érzéke ilyen formában. Ők is tudják vagy megérik, ha valami helytelen tettek, és utána igyekeznek a gazdájuk kedvében járni, különösen, ha meg is szidják őket érte. Elég egy kutya büntudatos szemébe nézni, hogy észrevegyük: igenis van benne kellő erkölcsi érzék.

Csak a mi ellenzékünknek nincsen semmiféle etikai érzéke. Sőt, mintha direkt sportot úznának belőle, hogy minden létező szabályt áthágjanak, mindenkit lealázzanak és semmibe vegyenek. A fölöttes én kikapcsolt valamikor náluk, s aztán többé már nem működik bennük. Mintha kihalt volna belőlük a lélek, amely mindannyiunkban halhatatlan és kikapcsolhatatlan egyébiránt.

.....

Ezt kifogták. Csak aki tud helyesen írni...

A mai nap híre: országos sztrájkot hirdetett valamelyik pedagógus szakszervezet, amely hídfoglalással kezdte a napot (gondolom, az autósok nagy öröme). Ez reggel 9-ig tartott,

majd délután folytatták, diákokat is belevontak, ami törvénytelen. Utána a Parlamenthez vonultak, ahol csúnya feliratokat mutattak fel, este a hírTV fiatal riporterét lerángatták a nem túl magas dobogóról, ahol állt. Egy pillanatra úgy tűnt, mintha leütötték volna, de csak földre rántotta valamelyik feldühödött tüntető. Belevonták a dologba a Green Peace aktivistáit is, vagy csak olyan feliratú mellényeket viseltek. Este koncertekkel vonzották oda a fiatalokat a Parlament elé, hogy nagyobb legyen a tömeg, mert egyébként nem voltak túl sokan. Olcsó húzás, a fiatalokat ezzel oda lehet csábítani, mert kíváncsiak a zenekarokra. Ezt is Gyurcsányék szervezhetnék, mert ők szenvedhetnek olthatatlan viszketegségben, hogy mindenáron magukra vonják a sajtó figyelmét. Az egyik aktivista azzal szedi meg magát, hogy rendszeresen tüntetésekre jár, ahol olcsó kínai pulóvereket árul 17 ezer Ft/db.

Csatlakozott hozzájuk, azaz támogatja őket a Jobbik és a Mi Hazánk mozgalom is. A Jobbik részéről még értjük is valamelyest, hogy úgymint kommunista gyökerűként indultak, majd az idején választások idejére össze is bútoroztak a Gyurcsány-Dobrev-féle népséggel, de a Mi Hazánk bizonyos tekintetben különbözik tőlük. Feltételekkel mondjuk ezt persze, mert a választási kampányban az ő fő mondandójuk is az Orbán-gyűlölet volt, mint ahogy minden ellenzéki pártocskának.

Még az egyébként tök liberális Fodor Gábornál is kihúzták a gyufát. Este a hírTV-ben azt nyilatkozta, hogy Magyarországon nincsen liberális mozgalom, csak szélsőbalos ellenzék, s hogy a jelenlegi helyzetben minden pártnak össze kellene fognia, hogy megoldódjon az EU-s pénzek lehívása, ami az ország talpon maradását segítené. Szép fordulat ez az egyébként mindig Orbán Viktort fricskázó politikustól. Egyetlen ellenzéki gondolat, amivel egyet lehet érteni, a többi mind csak fröcsög a gyűlöletről.

Az EP-be delegált fideszes képviselőknél sem ártana, ha a kommunikációjukon változtatnának kicsit. No, nem valami gerinctelen hízelgésre gondolok, hanem arra, hogy amikor Orbán Viktort és a kormányt gyalázzák és rágalmazzák az ottani képviselők, különösen a magyar baloldaliak, akkor a mieinknek fel kellene hívniuk a figyelmet arra a tényre, hogy no, igen, igazuk van valamiben, még hozzá abban, hogy azok művelik a korrupciót, akik ott hangoskodnak. Mint pl. Gyurcsányné, akinek normális esetben be se volna szabad tennie a lábát semmilyen parlamentbe, hiszen ő maga is gyilkos hajlamú családból származik, a férje hasonlóképpen, és ki is éltek szadista hajlamaikat 2006-ban, amikor végleg távozniuk kellett volna a politikai életből.

A most elfogadott korrupcióellenes bizottság kötelező alkalmazása egyébként jó alkalom, hogy sorra lebuktassák a sok megvásárolt baloldali csalót, mint pl. a nemrégiben kiszivárgott hírek szerint a magyar választásokba durván beleavatkozó Bajnai Gordont és társait, MZ/X-et és természetesen Gyurcsány Ferencet. Még csak mentegetőznie se kell senkinek, hiszen mostantól fogva kötelező.

.....

Szintén mai hír, hogy Németország külön kölcsönt akar felvenni, hogy a saját gazdaságát kimentse a bajból. Ezt valami alapnak nevezik, de lényege a kölcsön, s hogy ezt kizárólag a németekre kívánják fordítani segélyek formájában, vagy mi a szösz. Mindenki más tiltakozik,

mert erkölcstelen dolognak tartják, hogy a saját előnyükre és mások kárára próbálják ezt meglépni, amivel olyan helyzetet teremtenek, amit mások hosszútávon se tudnának leküzdeni. Szóval nemcsak az USA törekszik szupremáciára, hanem az ő sleppjükbe kapaszkodva a németek is. Mikor általánosítva használjuk egy-egy nép vagy nemzetiség nevét, természetesen nem az egész népre gondolunk, hanem a politikai vezetőikre. Ez komoly különbséget jelent. Soha nem szabad egy kalap alá venni a derekasan dolgozó embereket azokkal a politikai csoportosulásokkal, akik vagy amelyek mindig csak a saját zsebükre dolgoznak. Ez utóbbi kategóriába tartoznak pl. az EU vezetői, von der Leyen és társai, akik feltehetőleg azért akcióznak folyton a tagállamok rovására, mert amerikai alkalmazásban vannak, amellett, hogy az EU is busásan megfizeti őket – ezért az áruló magatartásért, hogy tönkre teszik a gazdaságunkat, csak hogy a „gazdinak” a kedvére tegyenek (nagy farkcsóválások közepett). Viszolyogtató.

.....

Ukrajnában durva harcok dúlnak eközben. Pár napja csak ukrán területviszafoglalásokról hallottunk, ma viszont arról is, hogy az oroszok bevetettek valami keményebb fegyvert, aminek nem jegyeztem meg a nevét, s hogy ennek segítségével eredményesebben harcolnak. A hirtelenjében behívott katonáikat még fel kell készíteniük a bevetésre, az ukránok (amerikai vagy NATO) támogatással addig is igyekeznek tért hódítani. A térképek szerint a négy déli és délnyugati megye orosz kézen van, ezek összefüggő sort alkotnak a déli vonalon, összekapcsolódva a Krím- félszigettel. Ez feltehetőleg azért fontos az oroszoknak, mert ugyanezen a vonalon haladva sebezhetővé tehetik az ukrán gabonaszállítások útvonalát. Már ha akarják. Erről jó ideje megegyeztek, igaz, akik annyit sírtak az éhező Afrikáról, azok éppen a feketékről nem gondoskodtak, hanem nyugati irányba húztak el az első nagy hajók, amint felszabadultak a Fekete-tengeri kijáratok. Afrikában pedig igen rossz a rizstermés, és egyéb gabonáké is.

Joe Biden félresikerült nyilatkozatáról síri csend van azóta is. Mármint hogy a NATO egyetlen négyzetcentiméter ukrán területet se fog átengedni az oroszoknak. Mindezt úgy, hogy ismereteim szerint neki nincsen joga a NATO nevében nyilatkozni, ahogyan az ENSZ nevében sem. De akármelyikük nevében tette is, rosszul tette, mert leleplezte a háttérhatalmak machinációit. Azt, hogy már nemcsak közvetve, hanem közvetlenül is részt vesznek a harcokban, illetve azok irányításában, miközben azt kommunikálják, hogy az ukránok képesek maguktól is a jelentős hadi sikerekre. Ez erősen kétséges, katonai szakértőink szerint legalább is.

.....

Ma elég csekély elánnal emlékeztek meg Szabó Magda születésnapjáról. Többek közt ezt is sikerült túlkibálniuk a tüntetőknek, akiknek az akciózását megpróbálják összekötni a nyugaton más kormányok ellen tüntető, feldühödött tömegekével, ami aránytalan és igaztalan. Ott joggal tüntetnek a csillagászati energiaárak miatt, míg Pesten egy lapra kerültek a szintén tüntető kukásokkal, akikért viszont egyrészt Karácsony Gergely felelős, másrészt a főnökük, Márta Imre, aki luxuskörülményeivel kérkedik internetes lapokon. Szóval ő dúsgazdag a személyszállításból és értékesítésből, míg a munkásaikat kirúgással

fenyegetik és nem fizetik meg. Karácsony Gergely mindent a miniszterelnökre akar kenni és háritani, holott ez fővárosi cég, **a gázmizériát pedig nem Orbán Viktor okozta, mint ahogy a háborút se ő csinálta, sőt az első pillanattól fogva nyíltan békepárti.** Ez mégse jut el az emberek tudatáig, csak a háttérben sunnyogó és mesterkedő Gyurcsányék törekszenek arra, hogy zavargások legyenek, méghozzá szériában. Ez is a B-terv része, mint ahogyan az áremelések és az infláció szándékos gerjesztése, már a választások után közvetlenül. Az egi piacon, amely szinte kizárólag kommunista kézen van, tele gyűlölködő és ész nélkül orbánozó kofákkal, mindjárt a választások másnapján elkezdődött a suttogó propaganda, hogy most aztán micsoda drágaság lesz, mindennek hogy fel fog menni az ára!... Szóval ők tudták és tudatosan készültek rá, már ahogy kicsit később magukhoz tértek az első nagy lerészegedésük után, ahogy szokták bánatukban vagy örömükben...

.....

A legfőbb aggályunk azonban nem ez a piti társaság, hanem a háború, aminek most az eszkalálásán ügyködnek az elvtársak, hogy a Jóisten tenné már őket oda, ahová megérdemlik!

2022. október 5.

Brüsszel olyan, mint a hátramenés. Az egész EU-s bürokrácia központja, azonkívül a pénzmosodák Csomolungmája és a legrondább maffiaszervezetet összefogó nagy gittegylet uniója. Kell-e még ennél többet vagy csúnyábbat mondani? Általában véve legyintést érdemelnének csupán, de sajnos az egész európai közösség élete múlik rajta.

.....

Mariborban található állítólag a Föld legöregebb ismert szőlőtőkéje. 450 éves, és még a törökök elől menekülők telepítették az eredeti tövet, amit azóta is rendszeresen szaporítanak. A levágott vesszőket ún. venyigeiskolákba viszik, cserepekben hajtadják, onnan küldik szét a világ minden részébe. Az öreg tőke egy épület mellett található egy előkertben, napos oldalon, s mivel közel áll a falhoz, az épület begyűjti számára a napenergiát, ezt a bölcs öreg növény szépen hasznosítja a maga javára. Jóval hamarabb éledezik, mint onnan távolabb élő társai, és több árvizet is túlélte már, sőt a maga javára fordította, amit akkor tapasztalt. A növényi kártevők nem bírják ki, ha a növény túl sokáig áll vízben, márpedig árvíz után nem volt választása. Ettől a levéltetvek, vagy más kártevők elpusztultak, a növény viszont túlélte és jóval erősebbé vált. Tehát ahelyett, hogy a rovarok pusztították volna el, ő használta fel a kártevők hulláját talán valahogyan. Habár az is elég volt, hogy megszabadult tőlük. A matuzsálem szőlőtőkéen hatalmas fűrtben terem a feketeszőlő, vagyis kékszőlő, de annyira erős a festékanyaga is, hogy szinte feketének látszik. Csupán egy botanikai kuriózum, de érdemes megszívlelni a tanulságát. A hazádat el ne hagyj, mindig a javára tevékenykedj szorgalmasan, s végül elnyered jutalmadat!

.....

Ma rövid beszélgetés két hírTV-s kolléga között: Apáti Bence interjúvolta Móna Márkot, akit tegnap inzultáltak a pedagógustüntetésen a Kossuth téren. Lerángatták az emelvényről, és egy időre eltűnt a kamerák elől. Mindketten elég fiatalok ahhoz, hogy történelmi emlékezetük túl messzire nyúljon vissza. Úgy említik, hogy ehhez hasonló fizikai bántalmazás még nem ért újságírót. Én viszont emlékszem még Császár Attila (szintén hírtévés) bántalmazására 2006-ból, amikor a tüntetők fejbe ütötték, megdobálták, ha jól emlékszem, a Lendvai utcai Fidesz-székház előtt, illetve a Szabadság téren, ahonnan a Gyurcsányék által kiprovokált gyalázatos eseménysorozat elindult. Kapott a paprika sprayből is, elég sokszor tudósított viharos körülmények között. A zavargások színhelyére többször is kiküldték. A mostani fiatal tévés bántalmazása akkor is felháborító, a sajtószabadság durva megsértése, bárki is követte el. Középkorú férfinak nézett ki, elég sunyi nézésű. Mi más is lehetne, ha csak orvul, hátulról képes támadni, az arcát pedig rejtegeti mások elől?

Nekem aztán eszembe jutott egy másik gondolat is: miféle tanárok lehettek azok, akik ott voltak, hogy egyetlen ember nem szólj rá Móna Márk támadójára?

A legtöbb tüntetésre rá szokott települni egy vadulni, balhézni szerető csoport, azok viselkednek ilyen primitíven. Gyurcsány mindenáron zűrzavart akar, fáj neki, hogy megbuktatták az amerikai kenőpénzekkel és választási csalási kísérlettel is, ezért megint úgy támad, akár a sarokba szorított patkány. Sokmillió honfitársunk nevében mondhatjuk neki Illésékkel: „Ajánlom, tűnjél el a színről sietve!...”

A kukások ma estére megegyeztek az FKF vezetőségével, amely egyszeri juttatást és karácsony előtti különpénzt ígért nekik. Az FKF-et egyébként csak Főkefének hívják a pestiek. Rémisztő látványt nyújt most még Budapest a szeméthegekkel. Az elvtársak is olyanok, mint a migránsok: ők is a szeméthegeket gyártják, semmit nem gyarapítanak, csak lelaknak és tönkretesznek mindent.

.....

Érdekes késő esti interjú a szerb határnál az egyik migránssal. Azt nyilatkozta, hogy ő kedveli Orbán Viktort, mert ő egész Európáért beszél. Azt is kérdezi, miért nem küldenek értük repülőket, ha már a határ le van zárva? Ők Németországba igyekeznek, ahol persze most éppen nincsen szükség rájuk. Szerintem az is lehet a baj, hogy semmiféle normális tájékoztatást nem kapnak, csak dezinformációt és azon felül ki vannak szolgáltatva az embercsempészeknek, akiknek különféle bandái egymással harcolnak, többek között a kissé komikus hangzású nevű Makkhetes erdőben. Inkább Janikovszky Éva valamelyik meséjébe illene egy ilyen hely, ami egyébként a képek alapján kifejezetten szép, kellemes pihenő- és kirándulóhely lehetett a migránsáradat érkezése előtt. Azóta meg... ezért támadt a fenti asszociációm Budapest liberális vezetésével kapcsolatosan, és a fővárosi szeméthegeket látva.

.....

A mai vértanúk napjából nem sokat éltem meg, csak rövid hírek voltak a tévén, és pár műsor az m5-ön és a Duna TV-n. Jobban meg kellene adni a módját, úgy, ahogy mi is tanultuk.

.....

A prágai találkozóról még kevés hír volt, csak annyit láttam, hogy szeretettel és nagy reverenciával fogadták Orbán Viktort. Meg is érdemli. Még a tőlünk kizárt migránsok is értékelik a hazafiságát, ami nagy szó. Remélhetőleg eredményes lesz a találkozó!

A Fradi viszont kikapott a szerbektől ma este. Nem láttam, mert akkor voltam J.-éknál. A Balkánon nehéz, mert ők mindent csataként fognak fel, amit feltétlenül meg kell nyerniük. Valóságos élethalálharcot vívnak egy-egy meccsért, és túlságosan is kemények, sőt durvák tudnak lenni. Ez egyaránt jellemzi a focit és a vízipólót. Sebaj, fiúk, fogtok még eredményesebben is játszani, amikor öreganyátok veletek együtt éneklitek majd a magyar himnuszt és nektek drukkol...

Szintén mai hír, hogy a meggyilkolt orosz újságíró nő likvidálását ukránok végezték. A New York Times cikkezett róla. Korábban szellemeskedni próbáltak ezen, de ma már komoly cikk jött le ebben a témában. Az ukránok tagadják, de lelepleződtek, már amiatt is, hogy egy honlapjukon azt jelezték, hogy Dugina kivégzése kipipálva.

Ma Putyin is gesztust gyakorolt az EU-val. Felajánlotta, hogy az egyetlen megmaradt Északi áramlat „szálon”, azaz vezetéken hajlandó gázt szállítani Európának. Von der Leyen ezt gőgösen visszautasította. Akkor magukra vessenek. Feltéve, ha a porosz stílusú hölgy addig még a helyén lesz.

2022. október 6.

A pedagógustüntetések folytatódnak, a kukások sztrájkja viszont véget ért. Ezek szerint a szemétszállítók könnyebben elérték, amit akartak, vagy kevesebb beérték, mint a szélsőbalosok által felhergelt pesti tanárok. Gyurcsány sikeresen összemosta egymással a

kettőt. Ő valószínűleg mindkettejüket gyűlöli. A tanárokat azért, mert kisiskolás korában gyakran kapott szekundát tőlük, a szemeteseket meg azért, mert neki nincsenek elég magasan a társadalmi ranglétrán. Ürügynek jó volt, és arra is jó számára, hogy kavarja kissé a zavarost, ahogy szokta. Túlordították valakik azt a sikertörténetet, amit Orbán Viktor sikeres prágai tárgyalásai jelentettek. Bennünket megint a kivételezettek listájára vettek, tehát bennünket nem sújt az olajembargó, a gázembargó, sem a nukleáris fejlesztések embargója.

Gyurcsány ezért persze dühöng, ahogy az egész frusztrált baloldal is. Nekik az is baj, ha aláír valamit a miniszterelnök, meg az is, ha nem. Ávós tempó ez, de még csak észre se veszik. Mondhatnánk úgy is, hogy nevetségesek a szerepükben, de nem érünk rá mostan arra (ötletgazda: Lupus, nyugodjon békében!), hogy szórakozzunk rajtuk.

A megvezetett és felhergelt pesti tanárok és diákok nem észlelik, hogy őket csak felhasználják valamire: bukott politikusok céljainak alátámasztásához. Mondhatnánk úgy is, hogy politikai gesztenyék kikaparásához, ha ugyan összejön nekik valami, nemcsak árnyéokra vetődnek, mint süni a súrolókefére...

Sok különbség van a jobboldal és a baloldal szereplői között. Míg a mieinkkel lehet értelmesen és logikus gondolatok mentén tárgyalni, addig a baloldaliak erre képtelenek. Csak klisékben gondolkodnak, ha egyáltalán gondolkodnak, azokat mondják fel, mint magolós diák az ideiglenesen bevett leckét. Valahogyan átstrukturálják az agyukat, és ez lehetetlenné teszi, hogy onnantól fogva értelmes logikát, értelmes beszédet produkáljanak.

Miközben hagyják, hogy a szélsőbal rájuk telepedjen, a tanárok elfelejtik, hogy egykor éppen a balos politikusok toltak ki velük annak idején és építették le őket, majd emelték meg az óraszámukat is, hogy nem tudni, a kollégák mikor tudnak felkészülni az óráikra. Különórákat nem adhatnak, mert se idő, se energia nem marad már rá a napi strapa után. Nagy kalamajka, de bízunk benne, hogy a kormány ezt is megoldja. Mindig vannak jó ötleteik és jó stratégiájuk. Ahogyan a tanárverések is egyből megszűntek, amikor kormányváltás volt 2010-ben, ugyanúgy ezt a mostani műbalhét is ki fogják védeni. Azért mégis ott motoszkál a gondolat, hogy a pesti tanárok azokkal tüntetnek együtt, akik le akarják bontani a kerítést és ránk szabadítani az illegális migránsok hadait. Mindig tudtuk, hogy Gyurcsány nem komplett, de egyre betegbb ötletei vannak. Gyakran már az őrület jeleit mutatja.

2022. október 7.

Ma kettős világrengető hír: az oroszok, válaszcsepásként arra a terrorista támadásra, hogy az ukránok felrobbantották a déli, nemrégén elfoglalt területeket a Krím-félszigettel összekötő híd egy részét, ma Kijevet és több ukrán várost rakétatámadásokban részesítették. A híd elleni merénylet is aljas dolog volt, hiszen ott emberek, civilek is haladnak át, többen meg is haltak. A híd egy részét már megjavították, van rajta közúti forgalom, de nyilván nem lesz egyszerű, hogy statikailag is minden rendben legyen, meg közben használni lehessen. Putyin születésnapja másnapján történt a támadás, a válaszcsepást ma kapták rá. Mindkettő borzalmas, de a kekk, provokatív Zelenszkij mai megnyilvánulása sem kelthetett másokban túl nagy szimpátiát iránta. Akár a gyerekek a homokozóban, azt üzenté Putyinnak, hogy nem

félnek tőle, s hogy a végső győzelem az övéké lesz. Nyilván az erős amerikai hadsereg támogatásával képzelel el, és azzal nem gondol, hogy úgy a pénz, mint a fegyverek nem teremnek csak úgy, hanem valakiknek, rendes, dolgozó embereknek meg kell termelniük a rávalót. S talán nem is akarnak már órá és harciaskodásaira keresni.

Európa lázong, egész hétvégén ez volt műsoron. A nyugatiaknak, s gyakran már nekünk is folyamatosan azt sugallják, hogy nekünk le kell mondanunk mindenről. Jólétről, fejlődésről, rezsizsámlák kifizetési képességéről, táplálékról, s mindezt miért? Azért, hogy szellemileg alultáplált egyedek minél többet költhessenek saját magukra. Ez az, amit nem fognak megengedni nekik hosszútávon.

A másik hír hazai. Egy diák késsel nyakon szúrta és életveszélyesen megsebesítette az egyik osztálytársát. Az okokat nem tudni, az I. kerületi iskola elrendelte a hírzárlatot (micsoda nyugati analógia! Migráns támadások esetén szokták megtiltani úgy a rendőrségnek, mint a sajtónak, hogy nyilvánosságra hozza a valós okokat és az érintettek személyét). A támadó és a megtámadott fiú egyaránt nagykorú már, ezért a gyilkos hajlamú srácot letartóztatták, áldozata kórházban fekszik életveszélyes állapotban. A napokban pedagógustüntetések voltak a fővárosban, még hozzá többnyire ún. „elit gimnáziumok” tanárai és diákjai balhéztak, hidakat foglaltak, trágár koncerteken vettek részt a Parlament előtt, ahol a hírTV fiatal munkatársát is megtámadták. Ha az őket ért kritikák nem voltak elegendőek a számukra, most mindenképpen el kell gondolkodniuk a kedves kollégáknak, szabad-e ilyen visszataszító példát mutatni a diákoknak, illetve hogy felelősek azokért a következményekért, amelyek közé ezt a támadást is be lehet sorolni. Nem szükséges hergelni a diákokat, látnak épp elég agresszív viselkedésmódot a televízióban, amerikai filmekben és az interneten, videojátékokon.

Mivel egyelőre nem tudunk semmit, a támadó megtagadta a vallomástételt, nem prejudikálhatunk. Ám az sincs kizárva, hogy a napokban történtek fölött s talán éppen politikai témán összeszólalkozva történhetett meg a szörnyű iskolai bűncselekmény. Ha így van, annál hibásabbak a pedagógusok, akik ellenszenves viselkedésmóddal szolgáltak ehhez. A srác táskájában kalapácsot és ollót is találtak, feltehetőleg készült rá, hogy elkövet valamit. Lehetnek internetes felbujtók is, sok minden lehetséges. Az iskolának azonban nem erről kellene szólnia. Ott oktatni és nevelni kell az ifjúságot. A Parlament előtt koncerten, vagy ordibáláson elhangzott az is, hogy Orbán Viktor unokáit pedofilok elé kellene vetni. Ez már undorító, és bárminek lehet nevezni, csak művészetnek nem. Akinek efféle gondolatai vannak, azt pedig pszichiátereknek kellene kezelni. És ezekkel fognak össze a baloldali politikusok, akik mindebben semmi kivétnevalót nem találnak. Mindaz, amit világgá ordítanak, kimeríti a gyűlöletbeszéd fogalmát, ami bűncselekmény. Bumeráng, mivel az elvtársak erőltették a törvény megalkotását annak idején, azért, hogy őket ne lehessen szidni.

Persze hogy is láthatnának tisztán bármelyik kérdésben? Őket nyugatról fizetik, és épp azért, hogy verjék a palávert, nyugtalanságot keltsenek, és ők mindezt valami forradalomnak vélik, pedig a legtöbben undorodnak tőlük, mert van is rá ok.

.....

A német tüntetők azt követelik, hogy oldják fel az orosz gázra vonatkozó szankciókat, és egyáltalán a szankciókat, amelyek valósággal nyomorba taszítják Európát. Ugyanezt akarják a belga tüntetők is. No hát persze, ki a fene akar fájni és éhezni a télen?! Éhezzenek és fázzanak azok, akik ezeket a baromságokat kikoholták! Az ő tiltakozásuk jogos.

Von der Leyen asszonyt állítólag lapátra akarják tenni az EU-ban, mivel erősen érintett a Pfizer-botrányban a férje révén. No, hát épp ideje, hogy meglépjék, de mivel nekünk van elegendő tapasztalatunk a kommunistákkal, attól tartunk, hogy utána még hülyébbet és még korruptabbat akarnak majd a helyére ültetni. Nálunk is így volt a posztkommunista kormányokkal és kormányfőkkel. Mikor Medgyesy Péter volt az, aki még tisztességesen beszélni se tudott magyarul, azt hittük, ennél lejjebb már nem lesz. De lett. Gyurcsány Ferenc személyében, aki, népiesen szólva, fossa a szót. Igaz, értelmes dolgot ő se mond, csak körötte a levegő van tele valami terjengő borzadállyal, talán az egyre jobban elhatalmasodó idegbajával. Őt követte Bajnai Gordon, aki szintén eléggé alulkvalifikált volt kulturálisan, és a hülyeségét sűrű pislogással leplezte, mintha Szemérmetes Erzsókot idézte volna: „Ártatlan vagyok én, mint az izé...” Hát ezt a színvonalat tudják nyújtani az elvtársak, akik, bár senki nem kívánja vissza őket, mégis folyamatosan nyomulnak, mintha az ellenkezője volna igaz. Szánalmasak. Igaz, egyúttal nem veszélytelenek. Nem önmaguk miatt, hanem a mögöttük álló és önmagát mindenhatónak képzelő háttérhatalom miatt. Héjáknak szokás hívni őket, de lassan már Szutyevjev libájával vetekedhetnek alakváltoztatgató szokásaikban. Hasonlítanak ők a cápákra, hiénákra, sakálókra, dögkeselyűkre, csak normális kinézetű valakikre nem. Jogos a kritika ellenük, mivel annyit ártottak már a világnak, hogy rég megérték a gyehegnára.

Lovas István, néhai kollégám értekezett egyszer arról, hogy a világnak mi haszna van a sok háborúcsinálásból. Végül levezette, hogy bár fellendítik egy időre az amerikai GDP-t, mégis csak a fegyvergyárosoknak és bankároknak van belőle haszna. Nekik az egész balhé egyetlen fillérjükbe se kerül, mindig másokból sajtoltják ki a rávalót, és ők maguk iszonyúan meggazdagszanak belőle. Ezt kellene a fejükre olvasni megint. Megérdemelnék.

2022. október 10.

A harcászati eseményekről nem sokat értesültem ma, mert a legérdekesebb műsor, a Háború Ukrajnában adása közben telefonhívás érkezett, és lemaradtam a vitákról. Az interneten ellentmondásos hírek. Egyrészt Putyin kemény visszavágásáról, amit a saját keményvonalasai már rég vártak tőle, másrészt a legtöbb sajtóorgánium által lehozott hírek, amelyek az oroszok harcászati hiányosságairól szólnak és nagyjából Zelenszkij hetvenkedéseinek és az amerikai sajtó hurrá-optimista közleményeinek alapszanak. Korábban már lejegyeztem, hogy a globális sajtó voltaképpen verbális feketemágiát gyakorol, amikor tények és valós hírek helyett folyton arról ír, amit el szeretne érni, vagy az ellenfélnek kíván. Akár az ősember az altamirai barlangban, amikor azt festette le, mi mindent szeretne elejteni vadászatai során. Lehet, hogy nagyon éhezett szegény, és már igen vágyott pár finom falatra 😊))

Nagyjából ennyi az értéke a globálmédia közleményeinek, azzal a vele ellentétes értékkel, hogy az altamirai barlang ősművésze valódi műalkotásokat hagyott maga után, míg a kilóra felvásárolt újságírók nem töreksenek művészi értékekre. Igaz, nem is igen tehetnék, mert aki képes eladni magát pénzen, az nem művész, hanem kofa. Vagy még inkább szellemi prostituált.

Nos, a hírek mindenféléről szóltak a kercsi híd felrobbantása kapcsán. Harci delfinekről, gondosan őrzött építményről, stb. A hír lényege azonban nem ez, hanem hogy a két legerősebb ellenfél most alaposan összeakasztotta a bajszát. Bidennek kellene a harci sikerek, az erős Amerika imázsa, és Putyinnak is kell a győztes szerep, amiről semmiképpen nem mondhat le. Senki nem érti el a szándékát, t.i. hogy miután nagy részét megkapta annak, amit akart, most már a győztes nagylelkűségével akar tárgyalni a másik féllel. Nem gyengeségből teszi, hanem mert ő is emberből van, és nincs oda a fölösleges vérontásért. Nyugtával dicséred a napot, zárjuk a témát, a többi majd kiderül, minimum egy hónapon belül.

Zelenszkij arroganciáját már sokan unják Európában is. Az egy dolog, hogy ők nagy országos haverok von der Leyen asszonyal, másokat viszont irritál, ahogyan parancsokat próbál osztogatni az európai vezetőknek, akikhez képest ő egy nagyon alulképzett ember. Legutóbb éppen a boszniai szerbek vezetője nyilatkozta róla, hogy a viselkedése a diplomáciában nagyon illetlen. Ő soha nem mondhatja meg egy másik ország vezetőjének, hogy mit kellene csinálnia, parancsokat pláne nem osztogathat neki. Innen is látszik, hogy Zelenszkij egyáltalán nem ukrán, nem európai, hanem Amerikában szocializálódhatott. Nálunk a jó modor az elvárás, míg Amerikában lehetsz akármilyen bunkó, ha pénzed van, ott nem számít.

.....

Volt férjem van itt látogatóban, de csak G. fiammal találkozik, amit nem különösebben bánok. Hadd legyen külön apás programja a fiamnak, ha csak ilyen megkésve is, de pótolhat valamit abból, amiből kisfiúkorában hiánya lehetett. Egy nappal prolongálta az itt-tartózkodását, így holnap is ez a programjuk a fiúknak.

Exem épp azalatt az idő alatt látogatott el Magyarországra, amikor a pesti kukássztrájk még folyt. Megkértem G.-t, hogy inkább ne menjenek most Pestre, mert a jó öreg Mr. Murawskinak amúgy is negatív a véleménye a mostani kormányról a kanadai sajtó hatására, természetesen. Úgy véli, ő tudja jobban, mi itt a helyzet, és ezen nem tudtak megegyezni a fiunkkal. Képzem, miféle hírekkel tért volna haza, ha meglátja a hatalmas szeméthegeket és a balkáni állapotokat az általunk sokat dicsért fővárosban. Jó, persze, ha ellátogatott volna a Zene Házába (nem fog, botfűlű) vagy a szépen felújított múzeumaink valamelyikébe, kézzelfoghatóan érezhette volna, mennyi pozitív változás történt az elmúlt tizenkét év során. Vannak dolgok az életben, amelyek nem változnak meg csak úgy pár beszélgetés hatására. Az előítéletek és a sajtó által sikeresen gyakorolt agymosás is ezek közé tartozik. Most mit mondjak? Minek hagyja magát? Mindenkinek van saját esze és műveltsége, élettapasztalata, ami eligazíthatja az élet dolgaiban. S ha van, akkor miért nem használja?

Budapest 2022

.....

A késelő fiúval kapcsolatban is ellentétes hírek jönnek. Most az a verzió, hogy elmeógyógyintézetbe kerülhet, mivel komoly pszichés problémái vannak. Vagy igaz, vagy sem, a viselkedése mindenképpen zavaros. Ami viszont megdöbbenett, az egy pszichológusnő nyilatkozata a tévén. Szerinte nagyon szép feladat a két fiú összebékítése és újrászocializációja – ugyanabban a környezetben. Szerinte a fiú visszatérhet az osztályába, leérettségizhet, és jöhet a happy end. Döbbenetes. Én ugyan nem engedném többé a

gyerekem közelébe azt, aki meg akarta gyilkolni. Amit ez a hölgy előadott, az valami érzелgős, liberális duma volt. A vérvalóság többnyire nem ilyen. A ketyyós gyerek nem való egészséges közösségbe, mivel veszélyes a társaira nézve. Talán máshol, egy speciális intézetben meg tudják javítani, de én nem kísérletezgetnék vele, hátha másoknak is nekitámad, esetleg legközelebb sikeresen gyilkolhat... A kollégák nem érnek rá nevelni, csak sztrájkolni...

2022. október 11.

Miután a kormány bejelentette, hogy jövőre lesznek magas fizetésemelések a pedagógusok számára, a pesti tüntető-csócselék tovább folytatta a randalírozást. Vulgárisak, nemhogy béremelést nem érdemelnek az ilyenek, hanem azt, hogy gyerekek közelébe se engedjék őket. Senkire nincsenek tekintettel, luxusautókkal járnak tüntetni (nyilván nem mindegyik, de elit budai gimnáziumok tanáraitól van szó). Feltehetőleg a Gyurcsány házaspár bujtogatja őket, mert azt nehéz feltételezni tanult emberekről, hogy ne tudnának gondolkodni. Minden kedvezményt megkapnak, de nekik csak a balhé kell.

Nem jól hangzik, hogy nekünk meg semmi kedvezmény nem járt, csak a diszkrimináció, mégis meg kell említeni, hogy a legvadabb körülmények között is színvonalasan tanítottunk, már akit hagytak. A gyerekeket nem uszítottuk, az elvtársaknak mégse voltunk jók sehogy, mert hajdani iskolai kudarcaik okozóit látták bennünk.

.....

Pár napja az oroszoknak kedvez jobban a hadi szerencse. Az amerikaiak viszont már mindent bevetnének ellenük. Jelenleg Izrael fontolgatja az esélyét annak, hogy komolyabb légvédelmi rendszereket adjon el Ukrajnának, s közben Oroszországot azzal vádolják, hogy iráni drónokat használ bevetésre. Ez azt jelentené, hogy harmadik féltől származó fegyvereket szállítanak Iránból Oroszországba, amit mindkét ország tagad. Hipokrita álláspont, hiszen már régóta szállítanak fegyvereket a NATO tagállamok is Ukrajnának. Akkor az nem harmadik fél beavatkozása? Hát nem, mert nemcsak egy tagállam szállít fegyvereket és muníciót Zelenszkijnek, hanem sok. Summa summarum, nem ezen kellene osztozkodni, hanem le kellene ültetni a harcoló feleket a tárgyalóasztalhoz. Ha másért nem, mert veszélyeztetik Európa békéjét és az itt élő népek tisztas megélhetését, valamint mindnyájunk egészségét. Akinek ez nem tetszik, az szándékosan zavarja a vizeket, tehát háborús bűnös. Már csak azért is, mivel direkt provokálta ki ezt a konfliktust.

.....

Amerikában úgy tűnik, hogy a republikánusok állnak nyerőre. Sokat változtathatnak a helyzeten, de még akkor is hátra van két év a rendes választásokig. Addig sok minden változhat és akár javulhat, akár rosszabbodhat, de nem kevés időt az kivárni.

Az EU-ban egyre jobban terjedelmesedik Ursula von der Leyen Pfizer-botránya. Még hallani is rossz, mekkora csalássorozatot vittek véghez, és pont ők prédikálnak a tisztességről és korrupcióról! Lengyelországgal viszont végképp kitoltak, ma közölték, hogy egyetlen fillért sem kapnak a nekik járó EU-s pénzekből. Hiába alázkodtak meg a nagy sunyi Leyen asszony

és társai előtt, mégis csak beléjük törlik a cipőjüket. Én úgy a lengyelek, mint a saját vezetőink nevében beintenek nekik, ha ők akarnak tőlünk valamit, és soha semmit nem írnék alá, amíg ők ki nem fizetik a nekünk járó pénzeket. Ha ők úgy alkudoznak, mint az utcasarki rosszlányok, akkor úgy is kell beszélni velük. És minden megegyezés után írásba adatni velük, amit megígértek. Azt már nem lehetne letagadni, összevissza változtatgatni. A mieink még mindig nem értik, hogy trükközgető csalókkal, csirkefogókkal nincs gentlemen's agreement. Az oka egyszerű: ők nem úriemberek és nem hölgyek. A kényszeresen hazudozók nem érdemesültek ki erre a titulusra.

.....

Egyelőre marad a vénasszonyok nyara. A lila muskátlik ilyenkor a legszebbek. Holnaputánig még szedhetek a fűszernövényekről is leveleket, aztán megint jönnek a rovarirtók és mindent lefújnak. Akkor ismét jön egy hosszabb szünet, amíg ismét használni merem őket.

.....

A könyveim ügye még mindig áll, mert J. nem ér rá befejezni a szerkesztést. Ez már nem fog lemenni 23-a előtt, úgy látom. Kár, pedig nagyon készültem rá, és a nászasszonyék is nagyon várják.

.....

Nemeskürty tanár úr erősen elfogult a Habsburgokkal, különösen Mária Teréziával. Talán mert a felvidékiek, élükön a szlovákokkal lojálisabbak voltak hozzá és ezt hagyományozták rájuk, de akkor se lehet figyelmen kívül hagyni, miket műveltek a magyarsággal a Habsburgok. Azokkal, akik nem paríroztak nekik. Attól még igen érdekes a tanár úr *Mi, magyarok* c. kötete. Rengeteg kultúrtörténeti anyagot, érdekességet tartalmaz. Talán az is közrejátszott, hogy a katolikusoknak nem fájt az, ami a reformátusoknak. Nekik mindent másképp tanítottak, legelső sorban a hittant és a vallástörténetet. Az nemcsak afféle kihágás, félrelépés, hogy a prédikátorainkat elraboltatták, vagy csalárdul beidéztek, majd lefoglalták és soha többé nem menekülhettek. Egyszerűen eladták őket rabszolgáknak, többeket Afrikába, ahonnan nemigen volt visszaút, vagy csak nagyon nehezen. A többit nem ismételtem. Sok minden nézőpont kérdése, de egy író soha nem feledkezhet meg az igazságosságról és a józan értékítéletek kötelezettségéről.

.....

Az EU és von der Leyen csúrés-csavarásai láttán, hallatán egy igen tömör értékítélet fogalmazódott meg bennem. Miközben bennünket a jogállamisággal piszkálnak folyton, a szemünk előtt zajlik le az a jelenetsor, amelyből egyértelműen kiderül, hogy **ők maguk nem felelnek meg a tulajdon normáiknak**, pedig ezekben ők, az alapító tagállamok egyeztek meg egykor, és ők is fogalmazták meg őket.

Summa summarum, én egyetlen adófillért nem fizetnék be addig, amíg a járandóságainkat ki nem fizetik. Ez csupán adósságtörlesztés lenne, és még azon felül a kamatokat is megkövetelném tőlük. Most megint nagy szükségük lesz a magyar szavazatokra is, ezért

viszont lehet leckéztetni őket, mennyit ér a szavunk egyenlő jogokkal felruházott tagállamként.

.....

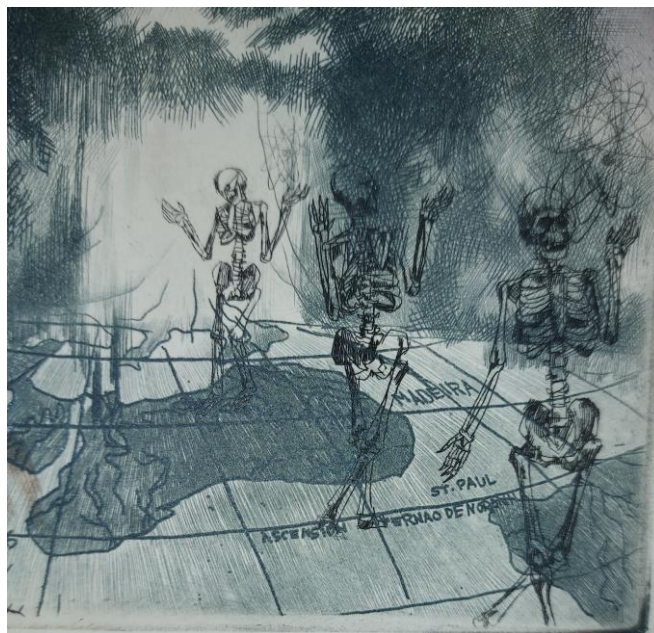
Mai hír az is, hogy Putyint azzal vádolják, az Északi-sark felől akarja megtámadni Amerikát. Már megint ugyanaz a taktika, amit a kommunisták is folytattak velünk fél évszázadig: mindig másokat vádolnak meg azzal, amit ők maguk akarnak elkövetni. A logikája is egyszerű. Kelet felől, amit szintén latolgattak az amerikaiak lehetséges támadási útként, szembe találják magukat a jól felszerelt kínai hadsereggel plusz az orosz haditengerészettel, nyugat felől már körülvették a határait, akár egy éhes hiénacsapat, dél felől megelőzte őket Putyin, aki kialakította a maga szövetségi rendszerét a volt tagköztársaságokkal és Indiával, tehát marad a legrövidebbnek tűnő útvonal, irány az Északi-sark! Látszik, hogy bosszúszomjas, bevadult vénemberek koholják ki ezeket a terveket, akik soha nem jártak igazi bevetéseken, ezért nekik az emberélet nem számít. Azért a sarkkör se valami üdülőövezet, ahol csak úgy röpködni lehet mindenkinek. Ott is azért akarnak támadni, mert ott szinte minden terület az oroszoké. Ők hamarabb kapcsoltak és kisajátították, ha jól emlékszem. Az amerikai étvágy se csak a kirándulóléhről szól, hanem az ott fellelhető olaj- és gázkincsről. Minden mai háború erről szól.

Görög Rezső: Még csak kísérlet (atomháború sorozat, rézkarc)

Hasonlóan aljasak Dobrev Klára sunyi tervei is. Egyrészt az EU-s pénzeket magának szeretné megszerezni, hogy duplán kitoljon a magyarsággal, hiszen gyűlöl bennünket, akármilyen édeskedő hangon igyekszik is beszélni. Óvodás hangszínnel és infantilis stílusban (csúfokodás és árulkodás, ez lehetett a kedvenc tevékenysége, mikor közösségbe került), érzelegve és Leyen asszony ravaszkodó, mégis átlátszó taktikázását utánozva adja elő, amit már rég ismerünk az Egri csillagokból. A törökök harc nélkül, fegyver nélkül vették be Buda várát, amíg a magyar urakat vendégül látták, azaz a hadsereg fejét foglyul ejtették, majd a nyugati országrésztől kiegyeztek a Habsburgokkal. Mindig a szokásos rohadékok tűnnek fel, akármerre is barangolunk el a régmúlt történetei között... Szóval a bolgár asszonyság most azt sugallja a saját párthíveinek és bértüntetőinek, hogy csak feltűnés nélkül sétálgassanak, elegyedjenek beszédbe az ünneplőkkel, hogy aztán nagy sunyin és aljasul besétáljanak valahová... A folytatást ki lehet következtetni. Pedig inkább haza kellene sunnyogniuk, nem utcára hívni a magyarokat, akiket, nem győzöm, ismételni, mennyire gyűlölnek ők is, a kedves férjével, meg a „gazdijuk”, aki hülyébbnél hülyébb tanácsokkal látja el őket. Ha maradt volna egy morzsányi morális érzékük, rég eltűntek volna a közéletből.

2022. október 18.

Görög Rezsó: Még csak kísérlet (részlet)

Most megint változó hírek Ukrajnáról. Tegnap patthelyzetet mondtak a szakértők, ma úgy tűnt, hogy heves harcok dúlnak ismét Herszon régióban. Mindkét fél nyerni akar, nincsen B-tervük, ezért ádáz küzdelem folyik köztük. Az idegen beavatkozás egyértelmű, de azért Putyin bejelentése valamelyik nap arról szólt, hogy ők egyedül küzdenek 50 nép katonái ellen. Ez azért durva. Az ukránok támadják a már oroszoknak nyilvánított területeket, hogy visszahódítsák őket, de ez nem lesz egyszerű. Már többen is javasolták Zelenszkijnek, hogy

tárgyaljon. Az egyedüli értelmes megoldás az volna. Teljesen fölösleges már ez a népiértésnek minősülő katonai konfrontáció. Tegnap hírek szerint az embereket evakuálják a veszélyeztetett helyekről az oroszok, és videófelvételek tanúsítják, hogy az ukránok kegyetlenkedtek az általuk elfogott oroszokkal.

A Wagner-csoportnak nevezett katonai különítmény (?) képez ki börtönbüntetésüktől szabadulni próbáló rabokat. A kiképzés módja igen durva. Erről már korábban is hallottunk, sőt láttunk is filmfelvételt, ezért a mostani videót nincs kedvem megnézni. Elég elképzelni, miket művelnek a nekik kiszolgáltatott kiskatonákkal a kiképzőtisztek.

.....

Kedves kishír a sok borzalmas között. A Nyírerdő Zrt. (Nyíregyháza) igazgatóját Tölgyfa Gábornak hívják 😊)) Sok furcsa nevet hallottam már, de ilyet még nem.

2022. október 20.

Mai hír a Munkácson lerombolt turulszoborral kapcsolatban. Az ottani vezető vagy valamelyik politikus (a nevét takarja a feledés homálya) ezt nyilatkozta az esettel kapcsolatban: „A magyarok feldughatják a tiltakozásaikat.” Ez a vulgáris stílus nem szokás a diplomáciában, sem egyebütt civilizált országokban. Az ukránok folyamatosan sértegetnek bennünket, mert nem vagyunk hajlandóak fegyveresen részt venni a fegyveres konfliktusukban. Látszik, hogy nem ésszel gondolkoznak, hanem csak vágyvezérelt elképzeléseik vannak valami nagy győzelemről és ünnepélyes bevonulásukról az EU-ba és a NATO-ba. Valaki megsúghatná már nekik, hogy sem az EU, sem a NATO nem vágyakozik felvenni őket, csak kihasználják a területüket és az általuk értelmetlenül feláldozott katonákat a saját céljaik eléréséhez. Amerika mindig félbehagyja a háborúit, és többnyire

csúfos körülmények között távozik az általa elkövetett gonosztettek és lerablások színhelyéről. Feltehetőleg ez vár Ukrajnára is.

A modern hadviseléshez feltétlenül szükséges pár dolog, mint pénz, katona, fegyver, muníció és üzemanyag szinte korlátlanul. Csupán pár hónap telt el a háború kezdete óta, és az aktív résztvevők sorra veszik fel a hiteleket a legnagyobb sakál bankároktól, akik röhögnek a markukba, mennyi balekot találtak ismét az aljas sajtójuk segítségével.

Nos, a fenti triviális idézethez kívánczik pár gondolat. Ez a stílus a maffiákat jellemzi, illetve azok közül is az amerikaiakét. A keresztapában szereplő Corleone lány férje, akit a felesége semmiképpen nem tud visszatartani, hogy megint el ne menjen k...zni, a neki felkínált vacsorával kapcsolatban vágja oda: „Stick it in your ass!” Ez pontosan annyit tesz, hogy nő dugja fel a saját fenekébe. Szóval úgy tűnik, hogy már nemcsak a kormány áll amerikai zsoldban Ukrajnában, hanem ez terjed az alsóbb politikai rétegekben is. Felvágják az amerikai káromkodás-szókincsükkel, amire egyetlen ember se lehetne büszke, és leleplezik, kik a kenyéradó gazdáik. Mindkét felet jellemzik ezzel a mondattal és úgy általában a megnyilvánulásaikkal.

Az ukránok folyton Putyin-pártisággal vádolnak bennünket, magyarokat, pedig inkább ők a magyarellenesekek és ők vádaskodnak ész nélkül. Nem fogják fel, hogyha Magyarország ugyanúgy belépett volna ebbe a háborúba, azzal kiszolgáltatta volna a civil lakosságot az esetleges orosz támadásoknak, mivel az oroszok ezt kvázi hadüzenetnek fogták volna fel. Nem kaptunk volna gázt és olajat, amit ők, az ukránok is tőlünk kunyerálnak, a gazdaságunk már rég leállt volna, így nem is volnánk képesek ellátni a naponta tízezerrel hozzánk érkező ukrán menekülteket. Ez a csekély logikai érv csak felfogható minden normális ember számára. És miért áldoznánk fel magunkat az ő kedvükért, mikor mindenért csak szidást kapunk, a kárpátaljai magyarokkal pedig cudarul bánnak az ukránok?...

.....

Nem minden amerikai elfogult a jelenlegi kormányuk teljesítményével és a háborúval kapcsolatosan. Ma olvasom Sean Penn nyilatkozatát, ami nemhogy hurrá-optimista volna, hanem inkább lehangolt: **„Az amerikai társadalmat háromezer fehér bőrű, középkorú ember kormányozza, akik gazdasági világhatalmat teremtettek. A republikánusok és a demokraták között is létezik olyan nézet, amely nem tartja tiszteletben a nép önkormányzási jogát. Így semmi jót nem várok a kormánytól és a pártoktól.”** Ilyen rezignált amerikai megnyilvánulást még nem hallottam. Jarrow igen harciasan próbált meggyőzni engem, mennyire jó és fontos volna a számunkra, ha ész nélkül vásárolnánk az ő LNG-jüket, és minél jobban háritottam, annál erősebben nyomult és győzködött, gyakran kioktatva engem. Nem vettem fel, úgy véltem, előbb-utóbb majdcsak észhez tér, de nem úgy tűnik, sőt, mintha lovalná és tüzelné a verekedni kívánó feleket. Mielőtt Sean Pennt olvastam volna, bennem már korábban megfogalmazódott egy szintén rezignált vélemény: mindegy, ki lesz a következő elnök, mindenképpen a héják fogják irányítani, vagy félreállítják, mint Liz Truss angol miniszterelnököt, akinek lemondását ma vettük hivatalosan.

2022. október 21.

A mai harci hírek eléggé aggasztóak, mert egy vízierőmű felrobbantása a tét. A lakosságot kimenekítik az oroszok, az ukránok aláaknázással vádolják az oroszokat, viszont ők ágyúzzák az érintett erőművet.

A háttérben viszont voltak egyeztetések az oroszok és az amerikaiak között. Vége!

Ma egész nap borongós idő volt, szinte olyan, mint novemberben. Délután még esett az eső, lehangolóan, huzamosan.

Még mindig Nemeskürty tanár úr könyvén rágódom. Igen olvasmányos és értékes anyaggal rendelkező írás. A tartalmát iskolai tankönyvek használhatnák fel – a szokásos száraz történelemtanítás helyett.

2022. október 22.

Hátborzongató felfedezés Nemeskürty tanár úr könyvében: 1849 után Magyarországon csak speciális engedéllyel, ún. belső útlevéllel volt szabad utazni, akkor se mindenkinek. Akár a Szovjetunióban, amiről azt hittük, hogy ilyen baromság csak náluk volt. Az osztrák rémuralomnak még sok árnyoldalát nem ismerjük, mert az érintettek igyekeznek elfeledtetni az emberekkel, egykori alattvalóikkal és leszármazottjaikkal, hogy az nem is létezett. Ugyanezt hazudják manapság a kommunisták, élükön a Dobrev-Gyurcsány házaspárral és klánjukkal. Gyurcsányné infantilis hanghordozásával, negédeskedve, fiatal, buta nőket utánozva adja elő mindenkori hantáit. Előadásmódja egy fontos pszichológiai tényre hívja fel a figyelmet: őt is érte csecsemőkori trauma, méghozzá nagyjából bölcsődés-óvodás korában. Ha előbb vergődött is ellene, később belefásult, majd, miután egyébként kivételezett, pontosabban privilegizált helyzetben volt egész életében a pártállami időkben, stréber, árulkodó kisgyerekké változott, ebben élhette ki magát. Megtehetette, hiszen más gyermekek ki voltak szolgáltatva neki, és ő alaposan vissza is élhetett a helyzetével. Ez a nyálás stílus bizonyára visszatetszést kelthetett a társai között, akik csendes utálattal viselkedtek iránta.

Gyakran hivatkoznak arra, hogy a felmenői bűnéről ő nem tehet, mégis ott van ellenpéldának Hobó, aki tizenhét éves korában eltávozott otthonról és többet nem ment haza, mert nem értett egyet a szülei életmódjával. Akkor kontraszt volt közöttük, amit neki tanítottak, a kommunista demagógia, meg a cselédekkel körülvevett, kiszolgált elvtársi villa között a Rózsadombon, hogy nem tudta elviselni. Nos, ez az, amit Dobrev Klára nem vetett el, hanem kihasználta minden részletét és abban a luxusban él, amit kiskorától fogva megszokott, és úgy véli, hogy az neki kijár.

Külön érdekesség, már-már pikantéria, hogy miközben egyvégtében az embargó c. mantrát fújja EU-s kollégáival együtt, a Barátság Kóolajvezetékéről szóló szerződést éppen az ő nagyapja, Apró Antal írta alá magyar részről. Felmenői KGB-s tisztis rangban voltak, élet-halál

urai Magyarországon, úgyhogy bármilyen negédeskedő, gejl hangnemet üt is meg Klára asszony, minden, amit mond, hiteltelen.

.....

Európa kolhozosítása folyik ezenközben. A sunyi von der Leyen vezetésével, bármennyire is tudja vagy sejtí már mindenki, mekkora korrupt és hiteltelen személy, mindig ugyanaz az unalmas forgatókönyv szerinti műsor folyik: Az egyik nap megegyeznek valamiben, majd másnap ugyanazt elvitatva előállnak egy újabb verzióval, ami lényegében ugyanazt tartalmazza, csak más szavakkal. Ennek a neve bizony kolhozosítás. Még hozzá a legaljasabb formában. Velünk akarják megfizettetni a háború árát. Úgy, hogy bennünket köteleznének le mindörökre az IMF-nek, míg Zelenszkij és Ukrajna megúsznák az egészet. A Soros-terv szerint meggyengítenék Oroszországot és Kínát, ők meg már rá is telepedtek Európára azon cím alatt, hogy most a NATO védelmez bennünket. Védelmezik ők a fenét, csak a saját érdekeiket hajszolják kíméletlenül, egy hiénabanda szívósságával és arcátlanságával. Már rég megérték a gyehennára.

.....

Magyarország Amerika-imázsa egyébként olyan, mint Bakos István András csúsztatott portréfotói: az egyik fele az idealizált, az illúzió, amit róluk a honi naiv közönség elképzelt, azaz felruházta őket egy csomó kiváló tulajdonsággal, míg a másik fele az összetört illúziót tükrözi, a félrecsúszottat, a pragmatikusát, mely viszont nagyon is igaz, ez nincsen tekintettel senkire, csak a saját érdekeire. Egy héja kíméletlen vadságával csap le a mindig újabb kiszemelt áldozatára. Az egész kép együtt torz és diszharmonikus, mégis nagyon reális.

2022. október 25.

Miközben az oroszok és az ukránok kegyetlenül vad csatákat vívnak egymással, az EU bürokratái meg szórakoznak a mi pénzünkkel. Már többekben is felmerült, amit én korábban lejegyeztem, hogy amit tőlünk megvonnak, azzal nagyvonalúskodnak Zelenszkij irányában. Amúgy meg senki nem tudja ellenőrizni, hová megy el az a sokmilliárd dollár és euro, amit neki osztanak. Mivel az EU is egy piramisjátékhoz hasonlít leginkább, gyanítható, hogy mindig a legfelső szint irányába kell jattolnia az alacsonyabb szintre besoroltaknak, akik csak reménykednek, hogy majd ők is sorra kerülhetnek, de a piramisjáték szabályai szerint, már ha ezeket szabályoknak lehet nevezni, a fentről lenézettek soha nem kapnak egy fityinget sem. A játék végén viszont, amikor már a nagyok is lebuktak, a felső szint résztvevői hirtelenjében felszívódnak és bottal lehet ütni a nyomukat.

Most még nem tudni, hogy Zelenszkij akar-e mindenáron a hatalomban maradni, vagy a megbízói kényszerítik rá. Megtehetik, hiszen ők tudják, hová tűnhet el az a sok pénz, és ezzel zsarolható pozícióba kényszeríthetik az ukrán elnököt.

Jelenleg azon folyik a legnagyobb huzavona, hogy kinek van igaza: az oroszok azzal vádolják Zelenszkijt, hogy ún. piszkos bombát akar bevetni, hogy Herszont vissza tudják foglalni. Mindkét fél novemberre hajt: Z. az amerikaiaknak akar bizonyítani és Bident akarja erősíteni

a közelgő választásokon, meg az ő köreit, az oroszok meg november 7-ére, nagy ünnepükre. Emiatt várjuk, hogy csillapodjanak már a harcok, és legalább egy béketárgyalás erejéig üljenek le egymással a küzdő felek. Az időjárás ott most zordra és esősre fordult, és keleten kegyetlenebb a tél is. Szóval nemcsak Tél Tábournok fenyegeti őket, hanem jelenleg már Latyak Tábournok is...

Van valami csodálatos abban, ahogyan az ukrán nép fogadja ezt a szörnyű helyzetet. Mintha nyugodtak volnának, vagy csak a kamerába beszélnek ebben a modorban. Tárgyilagosan írják le a történeteket, az éppen aktuális csata, bombázás vagy egyéb harci esemény epizódjait, és nem esnek kétségbe, nem sírnak, nem hisztizik senki (ez különösen az amerikaiak modorához viszonyítva rendkívüli). Még a legnagyobb veszteségeiket is ezzel a látszólagos impasszivitással írják le, tudomásul veszik, ami történt, soha nem átkozódnak vagy szidnak bárkit is. Bámulatra méltó, ahogyan túrik a sorsukat.

Nem tudni, hogy azért, mert mindig is ilyenek voltak, vagy mert komolyan elhitték, Zelenszkijnek és a sajtójuknak, amikor megígérték nekik az EU-tagságot és a NATO-tagságot, amiről minden józanul gondolkodó ember tudhatja, hogy irreális ígélet volt. A nagy hipokriták még tovább biztatják őket, hogy csak nosza, öljétek egymást minél hevesebben, és ezzel a biztatással, jobban mondva hergeléssel, egyre jobban távolodnak mindennemű tagságtól, hiszen semmiféle kritériumnak nem tudnak eleget tenni.

Szóval ez a kettős érzés dűl bennem, amikor látom az eseményeket és várom ezek kimenetelét. Szegény ukrán nép egyre távolabbra úszik el valami tákolt dereglyén, ami még messzebbre sodorja őket a remélt megvalósulástól. Mégis csak hosszútűrő nép lehetnek, ahogy a Bibliában írva van a Szeretet himnuszában. Hogy a sajtót és az internetet cenzúrázzák Ukrajnában, azt hallottuk már, de hogy nem akad egy, csak egy ember is, aki megsűgná nekik, hogy amit nekik ígérték, az lehetetlen, és aki ígerte nekik, az elveteműlt alak, hiszen jó előre tudta, hogy 'va bank'-ra játszik. Talán, ha ezzel szembesülnének, maguk vennék kezükbe a sorsukat és utasítanának ki onnan mindenféle kóklert.

Tudom, hogy mindez illuzórikus feltételezés, de az igazság úgyis kiderűl egyszer. A mai hírek szerint Zelenszkij magánvagyoná kétmilliárd dollár, szóval ő se kicsiben játszik...

.....

A hétvégi káromkodó diáklányból már valóságos hősnőt csinált a balos sajtó, pedig egyszerűen csak szájalmas volt, amúgy művelt. Egy, már korábban előadott „alkotását” olvasta fel a mobiljáról, mintha mások által diktált szöveget mondott volna be, a lényege a szitkozódás volt. Ahhoz képest, hogy egy cisztercita gimnáziumba jár, elég furcsán képviselte az iskoláját annak falain kívül. Voltaképpen egy legyintést érdemel, vagy még annyit se, de meg kell említeni, hogy a mai hírek szerint a hétvégi tüntetéseket is amerikai pénzekből fizették, Márki-Zay nyilatkozata szerint. Szóval hogy őket is az amerikai titkosszolgálat fizeti, hogy csinálják a balhét, mivel ők arra vágynak, hogy minél nagyobb moslékok kerüljenek hatalomra.

Nos, ha úgy vesszük, akkor az amerikai titkosszolgálat pénzelte a baloldal áprilisi választási kampányát, és mivel nem volt elégedett az eredménnyel, akkor tovább vereti a palávert az

erre kapható népséggel. Miután a kormány már ígéretet tett arra nézve, hogy lesznek pedagógus béremelések, az egész kültéri balhé okafogyottá vált. Olyanok ők most, mintha egy hajó legénységének egy része, amikor a hajó viharba került és zátonyos helyen sodródik, nekiesnének a kapitánynak és ütlegelni kezdenék, megpróbálnák kirángatni a kezéből a kormányt, ahelyett, hogy mindenki helytállna a rábízott kötelek és egyéb irányító szerkezetek mellett. Magyarán szólva: összefognának és egymást segítve igyekeznének kijutni a bajból. Ehelyett abcúgolvák a kapitányt és legszívesebben a tengerbe dobnák az egyetlen embert, aki ért a navigáláshoz. Laár András nekik is mondhatná: Maoaoaaargit, nooourmális vagy?

Egyébként, mivel fizetett tüntetés volt, vehetjük úgy is a dolgot, hogy ők eladták magukat ennyiért-annyiért, tehát szabott áruk van, azon túl és azon felül nem követelhetnek senkitől semmit. Mehetnek vissza az általuk bevállalt rabszolgapiacra, ahol újabb vásárlót kereshetnek maguknak, ahogy a „lányok” is teszik az utcasarkon vagy a vigalmi negyedben. Emberi értékük innentől fogva nulla.

.....

Nekünk, azaz a kormányunknak van még egy fontos feladata: mivel kezdettől fogva elleneztük a háborút, nekünk ne kelljen részt vállalni annak költségeiből se. Fizessék, akik kiprovokálták és eredetileg is kitervelték. Úgyis kerestek rajta annyit, hogy száz évig se tudják elkölteni. Ha már olyan nagyvonalúnak és emberbarátinak hazudják magukat, akkor bizonyítsanak! Ezt a háborút kivételesen ne másokkal fizetessék meg, hanem szórakozzanak a maguk kárára! Szóval ne csak a szankciók alól vonjuk ki magunkat, hanem a háború finanszírozása alól is. Ha ez sikerül, ez lenne Orbán Viktor és kormányának a legnagyobb produkciója.

A háborúba belehergelt államokat beetették azzal, hogy majd kapnak részt az újjáépítésből, másokat azzal kecsegtetnek, hogy a háború után szétdarabolandó Ukrajnából egész országrészeket kaphatnának. Akárki akárhogyan is készül erre a hullarablásra, illetve hogy efféléket hazudik másoknak vele kapcsolatban, alávaló ember a neve. Nincsen joga semmiféle újjáépítéshez, sem feldaraboláshoz, másod-Trianonhoz. Már eleve bolondság volt beleavatkozni, s aki megtette, jobban teszi, ha mielőbb kiszáll belőle.

Disszonáns érzéseket kelt a tárgyilagos szemlélőben az a tény, hogy az ukrán nacionalizmus újjáélesztését éppen az orosz Zelenszkij játssza el. Kegyetlen dühvel opponálva Putyinnal, aki valóban jó orosz hazafi, és tudja, hová tartozik, nemcsak eljátszik valamiféle fals identitást a nagyérdeműnek, hátha megtapsolják érte. Rossz a koncepció, és már Majdan óta nagyon rossz. Sokakkal bevetették, Ukrajnában is, és annak határain túl is, a karmester pedig megint csak a sajtó volt. Most ehhez a proxy háborúhoz asszisztálnak. Már mindenki ébredezik, ha mástól nem, hát a közelgő tél gondolatától és a hűvös estéktől, de a paprikajancsi még mindig ugyanaz a szöveget fújja. Ész nélkül, rendületlenül.

.....

Rendkívüli szemtelenség ezt a próbajátékként játszott háborúsdit Ötvenhathoz hasonlítani. A mi hőseink valódi hősök voltak, a szomszédban dülő háborút viszont pojácák, rossz ripacsok

irányítása alatt játsszák. Jellemző, hogy nekik a háború is játék. Értjük, hogy akik keresnek rajta, azok nem akarnak kiszállni belőle, mivel soha ilyen jó üzletük, könnyű bevételi forrásuk nem lesz, de nemcsak belőlük áll a világ, sőt nem is ők a legjelentősebbek benne. Mindig a kis szarháziak játsszák a nagyvalakit...

2022. október 26.

„Némi éllel azt mondhatjuk, **az EU lépéselőnyben van, csak éppen az irány téves**, amerre megy. Az ebből fakadó hátrányunkat az elhibázott energiaszankciók testesítik meg, azok okozzák. Ha megszüntetnénk, másnap kezdene normalizálódni az infláció”. – Origo, 2022. 10. 27.

Általában véve elmondhatjuk, hogy az USA kizárólagos lehetőségként tekinti azt a téveszmét, mely szerint szupremáciára törekszik. Nem vesz tudomást arról, hogy az az idő már lejárt. Jóllehet részben az ő támogatásával, de más országok is megerősödtek, ám azt nem csupán a nekik juttatott kölcsönök révén érték el, hanem a saját vasszorgalmukkal, mint pl. Kína.

Az Államok által kézivezérelt államok és államszövetségek, mint pl. az EU, egyen-rendszer szerint működnek. Vezetőik ájultan követik az amerikai direktívákat, amelyek csupán a „gazdinak” kedveznek, míg az irányított országokat konzekvensen a csőd felé navigálják. Még akkor is, ha egy ideig úgy tűnik, hogy fejlődési vonalra álltak rá. Ennek oka egyszerű: a bábállamok vezetői csekély intellektusú vagy drogok segítségével leépített agyú emberek, akik nem képesek átlátni a nagyfőnöknek tekintett alakokat, akik lehetnek értelmes fejek, de máskor meg beképzelt tökfejek, akik mégis nagyvalakiknek hiszik magukat. Nos, a korrupt államvezetők kizárólag a saját érdekeik mentén terveznek és gondolkoznak, az államügyeket huszadlagosnak tekintik, ezért vagy csődbe juttatják a hazájukat, vagy folyamatosan afelé navigálják. Gerinctelenül kiszolgálják az idegen érdekeket, ezáltal kiszolgáltatott helyzetbe hozzák a saját hazájukat, amelyet nem is tekintenek hazának, csak egy nagy fejőstehénnek, amiről úgy képzeli, hogy a végtelenségig kizsákmányolható. De ahogyan a talaj nem zsákmányolható ki a végtelenségig, úgy a rendszerek és az országok gazdasága sem.

A világot nagyokoskodva irányító egyedek, akik rém irigyek és féltékenyek másokra, a mások sikereire, nem értik, hogy ha másokat is fejlődni hagynának, a Föld egy szuper hely lenne. S akkor nekik is jobb lenne.

Egy közelmúltbeli, sőt jelenbeli példa jól mutatja, hogy mi egyebet tudtak volna kezdeni azokkal a pénzekkel, amelyeket értelmetlenül égettek el Ukrajnában, az ott dúló háborúban. Hát bizony sok jót! Ha ugyanazt az emberiség javára fordították volna, akkor mindenki jól érezné magát a bőrében, így meg tiszta kudarc, pusztá ránézésre is.

Ha csak azt átgondolnák, hogy ha mindenkinek volna munkája, akkor jóval több lenne az adófizető polgár, aki képes gondoskodni magáról, több pénzt tudna megtakarítani, félretenni, és azzal a sunyi, kapzsi, vérszívó bankárok is jól járnának. Amire ők viszont annyit költenek, az a különféle szenvedélybetegségek kiadásait gyarapítja, amitől az emberiség nemhogy nem gyarapszik, hanem folyamatosan lefelé süllyed. Erkölcsileg és szellemileg, sőt fizikailag is.

A fenti szép gondolatokat el is hantolhatjuk, mert az eltévelyedett emberi egyedek nem hajlandóak belátni tévedéseiket, sőt ma az a trend, hogy még büszkék is a hülyeségeikre. Dicsekszenek velük, aztán csodálkoznak rajta, miért boldogtalanok, s hogy a világ miért nem megy előre.

.....

Mai hírek szerint az amerikai elitalakulatok bevetésre készen állomásoznak Romániában. Románia most egy kész puskaporos hordó, úgy felszerelték mindenféle fegyverrel, támaszpontokkal, amelyek nukleáris fertőzést jelentenek rájuk nézve (is). Kíváncsi vagyok, melyikük támadja hátba a másikat, mármint a románok az amikat, vagy azok őket? A románok végül mindenkit elárulnak. A politikájuk és a történelmük is erről szólt. Nem irigyelem azt a pillanatot, amikor a nyugati partner felismeri ezt a tulajdonságukat.

.....

Ma meglátogatott kisunokám, a kis okos Viki. Szép délután volt, táncoltunk, viháncoltunk, énekeltem neki és szolfézsra tanítottam, amit nagyon szeret. Főztem nekik madártej, amit nagy hangosan kikövetelt magának. Végül alaposan elfáradt, valószínűleg elaludt a kocsiban hazafelé menet.

2022. október 27. Papa születésnapja. Lehet, hogy az ő ajándéka volt ez a mai nap. Köszönöm, Papa!

.....

A Deutsche Telekom magyarországi cége különös füzetkét bocsátott közre a dolgozói számára. Eszerint aki nem biztos a nemi identitásában, használhatja akármelyik mosdót. Ha mégse tudja eldönteni, mit tegyen, a cég alkalmaz egy szaktanácsadót, aki eligazítja a kérdésben.

Ezen a blöddlin társalogtak a műsorvezető és a betelefonálók, általában humorosra véve a kérdést. Ezek férfiak voltak, akik egyébként is durvább humort engedélyeznek a maguk számára, különösen, ha maguk közt vannak. Ám a nagy nyilvánosság előtt ez nem való. Az a természetes kérdés fel se merült, hogy a bárki számára használható mosdók alkalmat adnak a szatírkodó hajlamúaknak arra, hogy nőkkel szemtelenkedjenek, sőt zaklathassák is őket. Ugyanez vonatkozhat agresszívebb hajlamú nőkre is, akik felhasználhatják az alkalmat, hogy a férfiakat zaklassák kisdolguk végzése közben, amikor is szemrevételezhetik a kollégáikat, kik felelnének meg nekik alkalmi partnernek.

Az egész akkora baromság, bárki is találta ki, hogy nálunk kivitelezhetetlen. Mi tiszteljük a szokásokat, és nem tűrjük el, hogy egy olyan intim helyiségben, mint a mosdó, bárki is zavarjon vagy zaklasson bennünket. Arról se szól a fáma, hogy az AIDS-et többnyire még mindig a homoszexuális férfiak terjesztik, és az efféle kontaktusra senki nem vágyik, sokkal inkább arra, hogy a mosdó minél tisztább és fertőzésmentesebb legyen. Ugyanez vonatkozik a majomhímlőre is. Nos, ezek után ugyan ki is akarhat a Deutsche Telekom alkalmazásában állni és efféléknek kitettnek lenni?

.....

Különös külpolitikai hírek. Macron elnök és Scholz kancellár állítólag megfenyegették Biden elnököt, hogy a kereskedelmi bojkott eszközével fognak élni az USA ellen, ha nem szünteti be az ukrajnai „kalandozását”. Kicsit furcsán és merészen hangzik, de nem rossz ötlet. Valóban nem kéne amerikai termékeket vásárolni, hogy mindenki a maga módján vágjon vissza ennek az örült tervnek, akárki fejében született is meg. Egy korábbi jegyzetemben említettem, hogy George W. Bush elnöksége idején egyszer már összeakasztották a bajuszukat az amerikaiak és a franciák, ekkor tiltották be a 'French fries' kifejezés használatát Amerikában. Szóval megvolt ennek a felvetésnek a „történelmi előzménye”, akkor meg az amerikaiak kezdeményezték. Gondolom, kiterjesztették a bojkottot egymás termékeire, amíg rá nem jöttek, hogy ez egyiküknek se jó üzlet. Azért figyelemfelkeltés céljára megteszi. A héják már alaposan elvetették a sulykot ezzel a háborúval és a túlzott mértékű (látszólagos)

költekezéssel (bankjegy-túlnyomtatás és kamu hitelek felvétele). A pénz úgy tűnik el Ukrajnában, ahogyan a floridai víznyelőkhöz az ottani épületek és a vegetáció. Zelenszkij voltaképpen biankó csekkeket ír alá, ez a legnagyobb hazárdjáték, amit a modernkori történelem produkált.

Zelenszkij egyébként kétes közleményben becsmérelte az orosz himnuszt, ami helyett szívesebben hallgatja a bombák zaját. Na ja, amíg nem ő a célpontja a bombáknak... Furcsa skizofrénia ez a „kinyilatkoztatása”, és nem is igazán érthető, hiszen ő is orosz, hogyan gyűlölheti akkor az orosz himnuszt? Valahogy nem hiteles az egész. Az egész ukrán nacionalizmus, amit hirdet, valahogyan falsul hangzik, éppen emiatt, az ő szájából.

Most már Macron is felszisszent az Ukrajnának kilátásba helyezett összegek hallatán. Úgy véli, ha az EU-nak kell megfizetnie ezeket a kölcsönöket, akkor Franciaország lesz a legnagyobb vesztese a tranzakciónak. Ez is csak egy részlete az egész ügyletnek, hiszen minden tagállam kiveszi a részét a költségekből, és a kevésbé módos államok jobban megsínylik, mint a nagyok. Németország és Franciaország, még ha hivatalosan nem is gyarmattartók már, de gazdaságilag sok országot a markukban tartanak, és ez ugyanaz, mintha hivatalosan is a gyarmataik lennének. Franciaország pl. több afrikai országot zsákmányol ki mind a mai napig. Ha az ajtón dörömbölnék az afrikaiak és bebocsátást kérnek a Nagy Testvérüknél, akkor még jogos is a kérésük bizonyos tekintetben, de az már disznóság, hogy folyton ránk akarják átlapátolni a saját sarukat. Mi nem vagyunk kötelesek megfizetni mindazt a könnyelműen elpengetett pénzt, amit ők hoztak össze maguknak.

Borzalmas ez a sok történelmi analógia. Ahogy szétnézünk, most se túl sok országot lehet látni, ahol ne szenvedélybeteg alakok trónolnának a becsületesen dolgozó népük fölött. Ahogy Z. hatalom- és pénzmániája féktelen (kész financiaiis nimfománia), úgy másoké is, akik egyébként túl sokat kerestek már eddig is ezen a háborún. Szóval igazságtalan dolog, hogy a félresiklott életű alakok, akik valamilyen szenvedélybetegségbe süllyedtek, folyton úgy követelik másoktól a pénzt, ahogy az ő szervezetük az egyre nagyobb adagot a szerből, amire rákaptak. Ez nem mehet így a végtelenségig, hiszen teljesen tönkre teszik ezzel a világot. Az ő útjuk nagyon lefelé vezet, csupán az idejét nem tudják (ők se, de mi se), mikor következik be az összeomlásuk, ami törvényszerű. Csak bennünket hagyjanak ki belőle! A régi kártyás nagyurak hozzájuk képest tehetségtelen kezdőnek számítanak...

.....

Egy másik pikáns történelmi áthallás. A csehek igen durván provokálják az oroszokat. Egy hullzásákba kötött Putyin-bábut akasztottak ki a prágai városházára, hogy mindenki lássa feltett szándékukat és nem éppen szíves jókívánságukat az orosz elnök iránt. Durva és értelmetlen. Ugyanakkor 1918-20-ra hivatkoznak, hősiesnek beállítva azt a korszakukat, ami viszont magyar szempontból durva provokáció. Mi tudjuk a legjobban, mennyire hitványul viselkedtek, s nemcsak Masaryk és Benes, hanem az általuk Magyarországra idevezényelt és észak felől betört cseh katonai egységek is. Balassagyarmat a legékesebb példája, mennyire alantas módon ürítették ki minden állomást, ellopva onnan a mozdonyokat és mindent, ami csak mozdítható volt, és ez csak egy töredéke volt annak, amit nálunk műveltek. A másik pikáns gondolat ezzel kapcsolatban az, ahogyan akkor viszonyultak az oroszokhoz, és

hozzánk is persze. Talán a 20-as évek végén vagy a 30-as évek elején stikában orosz repülőgép-támaszpontokat akartak létesíteni a hozzájuk csatolt szlovák területeken. Szóval hogy akkor az oroszok talpát nyalták, most meg ész nélkül gyűlölködnek ellenük, mikor ők is testvérnépek. Eredetmondájukban is szerepel az a bizonyos sasfészek, amelyben három sasfióka élt: Pol, Czech, Rus. Vagyis a három ősszláv nép: a lengyelek, a csehek és az oroszok. A támaszpontok tervével annyira felhaborították a szlovákokat, hogy azok kérelmezték a Népszövetségnél, hogy csatolják őket vissza Magyarországhoz, s hogy létesítsenek ismét közös magyar-lengyel határt, ahol a kereskedelmünket közvetlenül bonyolíthatnánk. Mármint ők, a szlovákok és mi is, magyarok.

Nem egészséges dolog, ha valaki ennyire hajlamos a szélsőséges gyűlölködésre. Hol az egyik irányba, hol a másikba, mikor merről fújnak a politikai szelek... Mindez csak azért jutott az eszembe, a Trianon utáni idők hangulatát meg nem szeretném visszaidézni, de ha már a történelmi dicsőségüket emlegették, akkor legyenek tárgyilagosak. A fent említett afférnak azért kell némi hangsúlyt adni mégis, mert azokat a bizonyos támaszpontokat épp arra akarták létrehozni, hogy Magyarországot támadhassák onnan. A szlovákok ez ellen lázadtak fel, ők nem gyűlöttek (annyira) bennünket. A dolog később elült, mivel csúfosan lebuhtak vele a csehek a Népszövetség és az Antant előtt, később Masaryk és Benes is összekülönböztek rajta. Túl mohók voltak a hirtelenjében összelapátolt kisantant államok, és ezzel már a franciákat és angolokat is felbosszantották, ezek el is kussoltatták őket. Szlovákia viszont nem térhetett vissza hozzánk, ennek is az erősen bevadult cseh diplomácia lehetett az oka. Egészen másként alakulhatott volna úgy Magyarország, mint az utódállamok sorsa. Később a bécsi döntés is azért jöhetett létre, mivel ezek az ún. kisantant államok életképtelenek voltak. Évtizedeken át nem voltak képesek bármiféle normális fejlődést felmutatni. Szolganépek voltak, parancsoláshoz és engedelmességhez szoktak, de még nem volt megfelelő képességük ahhoz, hogy önálló államalapító néppé váljanak. Ahogy napjainkban a honi baloldalnak az Orbán-fóbiája az egyetlen mondanivalója, úgy az akkori utódállamoknak se volt egyéb törekvése, minthogy a hungarofóbiájukat szabadon kiélhessék. Ezért kegyetlenkedtek annyit a nekik kiszolgáltatott magyarsággal, amivel nem lopták be magukat a szívünkbe. Ezt maguk kreálták, hát ne is csodálkozzanak rajta, ha még mindig emlékszünk rá. Nemcsak a „Ki mint él, úgy íté” közmondás vonatkozik rájuk, hanem az is, hogy „Ki mint él, aszerint ítélik meg mások.”

2022. október 29.

Egészségtelen dolognak tartom, hogy az ukrán politika annyira ellenünk van. A hírek szerint Z. bennünket tart a legnagyobb ellenségének Oroszország után. Nos, ha mi is viszonznánk ezt a politikai butaságot, akkor többé nem küldenénk semmiféle segílyt, sem üzemananyagot vagy fertőtlenítéshez klórt nekik. Borzasztó udvariatlan ember Zelenszkij. Orbán Viktor és a magyar kormány annyi szép gesztust tett irányába, mégis csak a gyűlölet hangján tud megszólalni rólunk. Nem helyes, ha két szomszéd állam nem tud összeférni egymással.

.....

Ma viszont szép klasszikus zenéssel megörvendeztetett napom volt. Mozart, Chopin, majd Opera Café, este pedig egy szép Hugenották-előadás válogatottan kiemelkedő magyar előadókkal egy 2017-es felvételen. Láttam már akkor is, de öröm volt újránézni. A szomszédaim viszont most is ellenszenvesen fogadták. Az egyik igyekezett telefüstölni a lakást, a másik dübögött, akár egy lóistálló teljes állománya, majd az előbbi dohányos valami tamtam zenével próbált visszavágni, ami engem nem zavar. Őt annál inkább. Egy idő után megunt a vagy rászóltak és kikapcsolta. Folyton ez a bosszúvágy és a visszavágások – a nagy semmiért. Nem is hallgattam hangosan a zenét, mégis őrzöngenek érte. Talán mert szokatlan az általános nagy csendhez képest, amiben élek. Ennyi igényem talán még lehetne öregségemre... egy kis csend, alkotásra alkalmas miliő és a csodálatos klasszikus zene! Szoci ház, tehát nem feltűnő az általános műveletlenség...

2022. október 30.

A mai hírek közt szerepel, hogy Zelenskij Joe Bidennel is szemtelenül viselkedett, pedig egyszerűen a pusztá létük is az amerikaiaktól függ. Biden beolvasott neki és hálátlanak nevezte, amiért nem értékeli a sok nemes gesztust, amit az amerikaiak Z. felé és Ukrajna irányában gyakoroltak. Jogos. Bocsánatkérésre kötelezte Z.-t, amit meg is kapott. Ez azért nem teszi jóvá Z. hálátlan viselkedését és örökös követelőzéseit. Ráadásul az oda árasztott töméntelen pénz és fegyver rendre eltűnik valami feneketlen bugyorban. Most éppen arról szóltak a hírek, hogy Finnországban is felbukkantak az Ukrajnából kicsempésztett vadonatúj fegyverek. Talán Svédországba viszik őket tovább, és az ennyire korrumpálódott államért, mint ami a jelenkor Ukrajnája, én nem tenném tűzbe a kezemet, hogy a legfelsőbb vezetés nincsen benne a piszkos üzletekben.

Az európai országok vezetői is kezdenek belefáradni abba, hogy úgymond egy üres köcsögbe töltögessék a vizet, azaz a saját állampolgáraik által megkeresett adóbevételeiket. Amerikát ez nem érdekli, most, ha minden igaz, majd Kína után fogja vetni magát, mert azt gyűlöli a legjobban. Nem mellesleg a legerősebb ellenfelének is tartja. Csupán ismételni tudom a korábban lejegyzetteket: miközben Amerika az LMBTQ nevű örületével volt elfoglalva, addig Kína és az oroszok a saját gazdaságukat erősítették és ragaszkodtak a saját hagyományaikhoz. Most versenyt fut önmagával Amerika, mármint a politikai vezetés, hogy az időközben feltornyosodott különbségeket legyűrje. Neki a saját szupremáciája a legfontosabb – bármi áron. S mivel a fair play szabályai szerint nem tudja legyőzni két legfőbb riválisát, hát a pionírok ökljogát veszi elő ismét. Ezzel nem fogja elnyerni senki tetszését, sőt gyakran kihívta maga ellen az egész világot is. Gyerekkorom slágere jut eszembe róluk, a Két kicsi kecske... A végén mindkettő a sebes sodrású hegyi patakba esik.

A jelenlegi (hatalmi) harc mindössze erről szól, nem pedig Ukrajnáról, annak területi integritásáról vagy effélékről. Számít az ottani nyereség már megszokott mennyisége, de még nagyobbat veszíthet, ha Kínát figyelmen kívül hagyja.

Most mintha a régen az angolszászok által leigázott országok nyernének valami kompenzációt korábban elszenvedett sérelmeikért. Angliának indiai származású

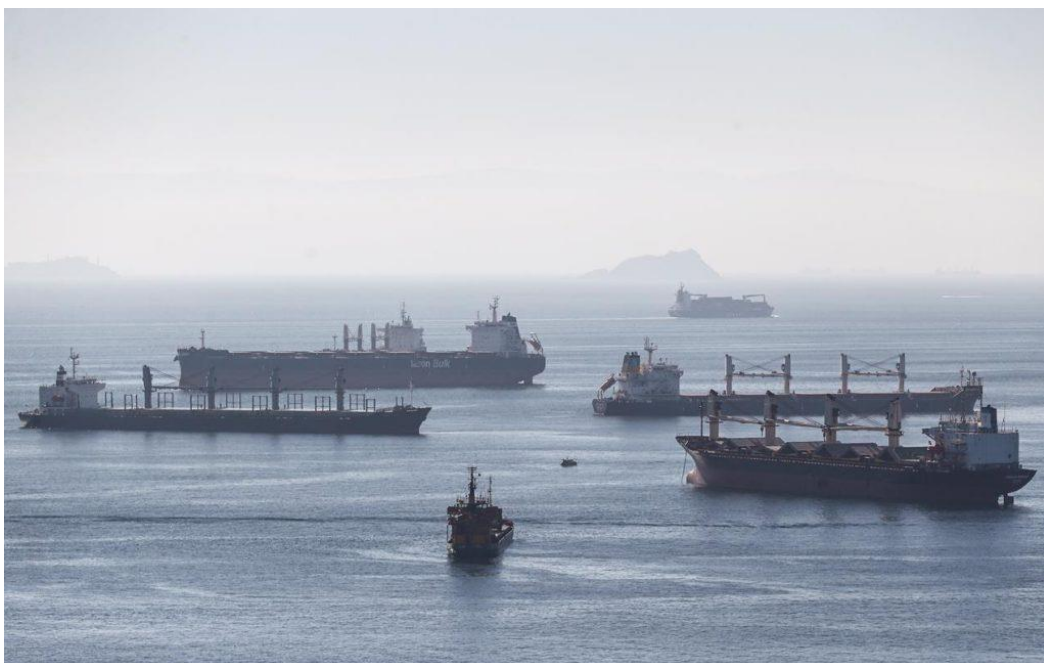
miniszterelnöke van, Kínát a világ második legerősebb gazdaságának ismerik el világszerte, miközben Amerikának már rezeg a lécz, hogy lépést tartson vele, és Oroszországgal se boldogulnak csak úgy az amerikaiak. Szaúd-Arábia, Marokkó, Algéria közönyös arccal utasították vissza, amikor sorra környékezték meg őket az őket korábban gyarmatosító országok, majd semmiben nem engedtek és nem kedveztek nekik. Ezt a nagy pofont nem szonorizálta a globális sajtó, de azért eléggé látványos volt.

Biden elnök egyébként tárgyalásokat kezdeményezett Kínával. Feltehetőleg az orosz-kínai kapcsolatokat próbálja majd aláásni. Csak késve figyelnek oda Henry Kissinger tanácsaira, aki a lelükre kötötte, hogy ne próbálják meg megalázni Oroszországot s hogy ne próbálják marginalizálni annak európai szerepét, mely fenntartja az egyensúlyt az öreg kontinensen.

Miután felkavarták a zavarost egész Európában, nem lesz könnyű rávenni sok népet, hogy csak úgy hirtelenjében lehiggadjanak. A lengyelek és a balti népek kegyetlenül gyűlölik az oroszokat, és amikor Putyin megtámadta Ukrajnát, valósággal görcsbe rándultak és elhitték, hogy ők is sorra fognak kerülni. Ugyanez történt a V4-ek szláv tagjaival, mert ők meg Trianonra asszociáltak, és beképzelték maguknak, hogy Magyarország is vissza akarja követelni elvesztett területeit. Erről pedig szó nincs, ez csak afféle titkosszolgálati porhintés. Tudják jól a vezetőink, hogy az csak háború árán menne, azt meg ki akarja? Itt zajlik a szemünk előtt, milyen az, s hogy mennyire értelmetlen dolog, mennyi pusztulással jár, s a végén, amikor megvonják a mérleget, kiderül, hogy minden ország sokkal rosszabbul járt és gazdaságilag mekkorát hanyatlott, ahelyett, hogy az erőit a fejlődésre koncentrálna volna.

Attól még az előítéletek és a zsigeri félelmek megvannak, tovább hatnak, még jóval száz évvel a történetek után is. Rossz nyelvek szerint a tolvaj mentalitása ez, amivel félti a másoktól elorzott szajrét. Nem ítélezünk fölöttük, mert az a Jóisten dolga. A sebek nagyjából behegedtek, mert kihaltak azok a nemzedékek, amelyek személyesen élték át Trianon traumáját. Átérezzük a lengyelek és a lettek félelmeit, de nem tartjuk őket indokoltnak. Ez az amerikai propaganda, amely sorra bebeszélte, azaz fülbe súgta az egyes népek képviselőinek, hogy féljenek egymástól, és tovább hat, ahogyan egy pocsékul sikerült karaktergyilkosság szokott.

A csendesen indult hétvégén újabb provokáció, amire máris fény derült. A Fekete-tengeren a gabonaszállítást felügyelő orosz hajók közül többet megtámadtak drónokkal, emiatt

Oroszország leállította a programot. Kivizsgálta a dolgot, és a drónok maradványai alapján meg az indítás helyét tekintve megállapították, hogy kanadai drónok voltak, amelyeket Ogyessza környékéről indítottak az ukránok, némi angol támogatással, egyszerűen az egykori szövetségesek most is összetartanak és közösen támadják az oroszokat. A korábbi megállapodás szerint demilitarizált övezetté nyilvánított területen terveztek és hajtottak végre provokációt, ami sérti a nemzetközi jogot. Egyelőre nincsen rá bizonyíték, de annyi bizonyos, hogy Zelenszkij van teljesen bevadulva, mert láthatóan önállóan nem képes megvédeni Ukrajna területét, az USA meg hamarosan ki fog hátrálni mögüle, különösen, ha az előválasztásokon Trump pártja szerepel jobban.

Külön pikantériája a Biden-Zelenszkij afférnak, hogy a sokszor demensnek tűnő amerikai elnök milyen válaszkészen osztotta ki a hozzá képest mégis csak jóval alacsonyabb rangú ukrán elnököt. Mivel sok politikai változást, korszakot és rezsimet éltem már meg életem során, több esetben is megfigyeltem, hogy a saját politikai támogatói által csak bábként dirigált elnökök (pl. Brezsnyev, Jelcin) sejtetően drogos és/vagy alkoholos befolyás alatt álltak politikai pályájuk befejezése előtt. Mintha Bidennel is hasonló dolog történe, emiatt produkálja ezeket a furcsa jeleket. S ehhez képest ez a válasz, amit Zelenszkijnek adott, nagyon is tiszta gondolat nyomán keletkezett. Ellentmondás, de ha az lesz a folytatása, hogy lezárják ezt az értelmetlen háborút, akkor üsse kő...

.....

Az idő olyan nyomasztó, hogy nem sok mindent csináltam ma. Begyűjtöttem az infót, és mostam, este meg főztem egy lábaska rizst G.-nak. Tovább tépelődtem a sikertelen antikvárium vásárláson, de ma csak nézelődtem, nehogy megint kudarcélményhez jussak sikeres vásárlás helyett. Ráadásul nem írtam fel minden könyvnek a címét, ők viszont törlik a sikertelen vásárlásokat egy óra múltán. Még sokat kell böngészniem hozzá, ha ismét hozzá akarok jutni a címekhez.

.....

A következő könyvem szerkesztésével is haladtam tegnap. Zsuzsát megkértem, hogy okézza majd le a fülszöveget, de rá általában sokat kell várni. Addig meg haladok a másik kettővel. Lesz majd még mit hozzáírni és szerkeszteni. Azért én szeretem ezt a részét is a munkámnak. Mint amikor a szobrászok az agyaggal dolgoznak és még képlékeny a műalkotás, szinte bármi lehet belőle. Nos, hát ehhez nem igénylem a társaságot és a sok belekotyogást. Ez magányos tevékenység, a részletek nem tartoznak a nagyközönségre. Ővük a „végtermék”, amely remélhetőleg boldogítja majd őket, legalább egy darabig.

.....

A hétvégi dékás kongresszushoz annyit, hogy tipikusan amerikai szervezés, az ő sablonjaik köszöntek vissza minden mozzanatán. Talán nem véletlen, hogy az új amerikai nagykövet kissé agresszív szándékokkal érkezett meg nemrégiben Budapestre. A tanártüntetések is erősen amerikai jellegűek voltak. Közben Gyurcsányéknak megjött az étvágya: feltalálták a tüntetés-bizniszt. Amivel Márki-Zay is eldicsekedett, elég sokat összekalapoztak (adómentesen) egy-egy alkalommal. Most valami hazug, álszent jelszó alatt tarhálják a pénzt

a támogatóiktól. Méghogy ők emberbaráti szeretetből adakozni szándékoznak a rászorulóknak! Náluk a cash-flow mindig egyirányú volt: az ő zsebükbe, abba a feneketlen papzsákba.

Egy másik mellékes gondolat a sokat tárgyalt és már-már túlsztárolt káromkodó diáklány esetéhez. Mindamellett, hogy amit előadott, az távol állt mindenféle költészettől, egy szegény komplexusos lány felbátorodásáról szólt a nagy nyilvánosság előtt. Mondandója mindössze ennyi volt: ki merete ejteni a még félig serdült, amúgy zsiráf méretű leányzó azt a tabunak számító szót, a pénisz csúnyább magyar nevét, amire talán leginkább vágyik, de egy egyházi gimnáziumban még nem biztos, hogy sok tapasztalata lehet ezen a téren. De legyen is elég ennyi, maga az eset legyintést érdemelt. A mindenféle változó identitású hallgatósága, amely akkorákat éljenzett neki (bértapsolók, amerikai pénzen), úgyszintén keresi a helyét a társadalomban, s mivel nem találja, hát el akarja pusztítani azt, ami jelenleg rendelkezésre áll. Az említett „szerszám” az ő kedvenc tabu-szavuk is, a fekáliával és az üleppel egyetemben. Nos, hát mindez nagyszerű mondandó egy tanártüntetéshez, amelynek eredeti célkitűzése az volt, hogy magasabb béreket követeljenek ki a pedagógusok részére. S hogy ettől hogyan jutottak el ehhez az alantas szinthez, azt már csak ők tudják. Mi csak kénytelen nézőik, hallgatóik voltunk.

Egyébként, ha annyira rá vannak szorulva a béremelésre, hogy lehet, hogy egyetlen alkalommal össze tudtak dobni egymillió forintot az elbocsátott kollégájuk számára? Az elit gimnázium alkalmazottai mégse keresnek olyan rosszul, csak szeretnek balhézni? Esetleg a diákokat vágják meg a zsebpénzük erejéig?

A kormány tárgyalást ajánlott a pedagógus szakszervezeteknek, még nem tudni, mi lett belőle. Ott legalább már valóban a szakmai kérdésekről fognak vitatkozni, s nemcsak efféle alantas politikai célokra hagyják használni magukat és a liberálisok által ebben a formában megkörnyékezett diákokat. Sokak ép politikai érzékét ronthaták meg – sunyi amerikai forgatókönyvek segítségével. A következmény még eztán mutatja meg magát...

.....

Másik hétvégi botrány. Az amerikai nagykövet megkörnyékezett két magasrangú bírót is, akikkel privát megbeszélést folytatott – szemben az érvényben lévő magyar törvényekkel, amely tiltja a bírák politikai szereplését. Különös pikantériája a dolognak az is, hogy a két „bekéretett” bíró ítélkezett annak idején mintegy statáriálisan a 2006-os tüntetések perbe fogott résztvevői ügyében. A nagykövet úr úgy viselkedik, mintha helytartónak érkezett volna ide, egy általa csak afféle provinciának tartott kis országba, ahol majd ő megmutatja, hogy rendet fog teremteni. Ha még a vele azonos nemű házastársát is megmutatja a magyar közönségnek, nem valószínű, hogy hatalmas sikereket fog aratni vele... A két érintett bírónak most illene lemondania, de mivel ez az egész egy provokáció, még nem tudni, mi a várható végkifejlet.

Most, az orosz-ukrán háború idején nincsen jobb dolguk, minthogy a konzervatív magyarokat provokálják ezzel a kutyakomédiával... Pedig látta, mivel megtekintette, milyen fogadtatásban van része az ukrán menekülteknek, akiknek a számát már nem is tudni.

Naponta minimum tízezren lépik át a határt, de még ez se biztos, mert volt, amikor húsz-harmincezren is jöttek. Mintha megállt volna a számláló másfélmilliónál, pedig ha csak tízezer személyt veszünk naponta, s miután több mint 250 nap telt el a háború kezdete óta, már jócskán két és félmillió fölött kell legyen a számuk. A nagykövet úr látta és tapasztalta a kormány jószándékát, majd fumigálta, és rákezdte a szadeszes mantrát, amit máig sugdosnak minden nyugati személy fülébe. Mikor nyílik már ki a szeme a nyugati politikusoknak? A népek már látják, felfogják, csak a vezetők olyanok, mintha valami tudatmódosítóval kezelnék őket is...

2022. október 31.

Ma néhai kollégámra, Lovas Istvánra szeretnék emlékezni. Egy cikke jár az eszemben, amiben az amerikai fegyverbizniszről értekezett. Ő tényszerűen, a rá jellemző mindenkori pontossággal fogalmazta meg az akkor még szinte leírhatatlant, ami tőlünk távolinak tűnt, mégis aktuális volt, van és lesz, amíg ugyanazok tolják a fegyvergyárosok szekerét, akik István idejében is.

Ennek leglényegesebb mondandója az volt, hogy a fegyvergyártás és -eladás ugyan látszólag tol valamit az ország szekerén, ami GDP-ben mutatkozik meg, de az üzlet igazi nyertesei, úgyszólván egyedüli nyertesei maguk a fegyvergyárosok. Ők úgy intézik a dolgot, hogy a költségeket rátolják az országos költségvetésre, úgy otthon, mint külföldön, ahol találnak kellőképpen bevadult feleket, akikkel kereskedhetnek. Ahogy Ukrajnában is látható, az ún. segítség fejében termőföldeket, bányákat, értékes mezőgazdasági területeket, különleges erőforrásokat kérnek és kapnak cserébe. Ezeknek lepapírozása kétséges körülmények között történik, mint nálunk a zsebszerződések a vérmesebb (és szemtelenebb) osztrák felvásárlókkal történt, utólag meg bottal üthetik a nyomát, mi hogyan is történt, mert igyekeznek többszöri névváltoztatással, átíratással eltüntetni az eredeti vevőt, azaz csalót.

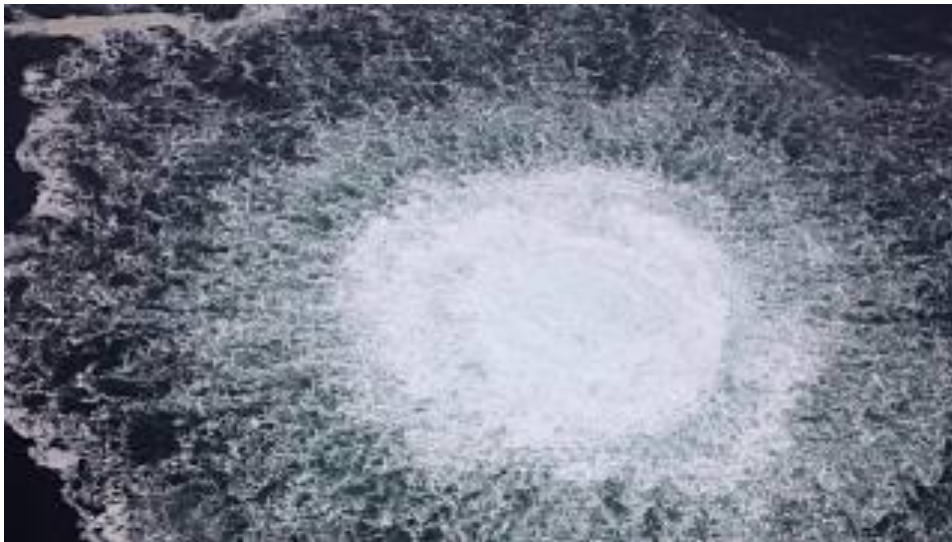
Lovas István mindezt igen részletesen feldolgozta, de most nem tudnám megnevezni utólag a helyét. A Magyar Nemzet archívumából kikeresheti, akit érdekel. Engem már többször is foglalkoztatott az a gondolat, amit engem Petőfi-utánérzéseként bánt, hogy a rendszerváltozásnak csúfolt rendszerátalakítási kísérlet is ennek jegyében mehetett végbe. Az elvtársak a saját zsebükbe csúsztatott kenőpénzek fejében aláírtak mindent, mit se törődve azzal, hogy Magyarországot meg közben tönkreteszik. Summa summarum, az egyre nagyobbra duzzadó államadósság története is ilyen lehetett. A komcsikkal jóval nagyobb hitelekéről szóló szerződéseket írtak alá, mint amennyi Magyarországra valójában befolyt. Mivel egyiküket se rúgta farba senki ezért, az ügyeket nem vizsgálta ki senki, nekünk maradt a rengeteg kifizetetlen adósság, ami esetleg nem is létezett, mert sehol nem találni a nyomát. Azért nem ártana, ha pénzügyi szakemberek és oknyomozó újságírók utánanéznének ennek az ügyletnek.

Mivel éppen most derült fény arra is, már milyen régóta beavatkozik az USA a magyar választásokba és a politikai élet alakulásába, nem árt megvonni a párhuzamot a két korszak és annak történései, umbuldái között.

.....

Az ukrajnai események felgyorsultak, mivel most az amerikaiak hajtanak jobban rá a novemberi előválasztások miatt ezekre. Ők és az ukránok láthatóan egyre vadabb hévvel és egyre aljasabb eszközök bevetésével igyekeznek elérni a céljukat. Pedig már a liberálisok közül se mindenki hisz nekik. Iszonyatos mennyiségű pénzt pocskoltak el, ezek visszanyerésére nem látszik esély, és ha az EU-nak van esze, akkor kihátrál az egészből. Ahogy mondtam, lyukas köcsögbe nem érdemes vizet töltögetni...

.....

Az Északi Áramlat elleni merénylet ügyében újabb hírek szivárogtak ki. Ezek szerint Liz Truss akkori angol miniszterelnök asszony pár perccel a robbantás után küldött valakinek egy ujjongó üzenetet, hogy sikeresen végrehajtották. Bennem furcsa utánérzéseket keltenek ezek a hírek. Nagy-Britannia már sokadik miniszterelnökét fogyasztja el, és egyik a másik után bukik meg valamivel. Mindig akad körülük valami botrány, ami miatt kénytelenek távozni hivatalukból. Liz Truss talán még annyit se ért meg miniszterelnökként, mint annak idején a Tanácsköztársaság.

De ez csak az egyik része a dolognak. Ami bennem ezeket a furcsa érzéseket kelti, az a pozíciók és esélyek változása. Nos, Amerika egykor Anglia gyarmata volt. Az anyaországtól függött sok tekintetben, amíg sikeresen le nem vált róla és önálló állami létének kereteit ki nem alakította. Igen sikeres volt ebben és mint fiatal ország, sokak szimpátiáját bírta, akkor még joggal. Később fordult a kocka, és az önállóságban idáig jutott, hogy a legújabb kori történetében már az egykori anyaország függ(ött) sok tekintetben tőle. Az okok gazdaságiak és geopolitikaiak voltak. Amerikának hatalmas területei és erőforrásai voltak és még mindig vannak. Anglia viszont túlságosan szűkös hely az egyre szaporodó lakosság számára. Már a XX. század elejétől fontolgatták a fiatalok elküldését a gyarmatokra, ahol új életet kezdenek és meggazdagodhatnak, megóvva ezzel az anyaországot a túlszaporodás gondjaitól... Maga a koncepció, jobban mondva prekonceptió is adott volt: a saját status quóját stabilnak hitte Anglia. Aztán a XX. század erre is rácsófol.

A szigetországban mezőgazdasági termelés szinte nem volt. Mindent a gyarmatok biztosítottak a számára. Olcsón, mivel a leigázott országok kénytelenek voltak mindent olcsón odaadni, esetleg simán elszedték tőlük. Az ott állomásozó brit hadsereg biztosította ennek „békés” körülményeit. Ahogy most a NATO, mint Amerika meghosszabbított karja. Most éppen azzal próbálja kordában tartani Európa lakosságát, hogy teletöm bennünket nukleáris fegyverekkel, és ezeket tartósan itt kívánja állomásoztatni. A lengyelek, a baltiak meg a skandináv népek balga követelésére, mivel a sajtó sikeresen rájuk ijesztett. Később bánni fogják, mert nem olyan könnyű megszabadulni a megszálló hadseregektől. Mi magyarok már csak tudjuk ezt.

Az erőviszonyok sokat változtak a II. világháború óta. A nyugat-európai államok sokat erősödtek gazdaságilag, de utóbb, hozzájuk csatlakozva, a többi tagállam is, amelyeket nem kis lenézéssel csak keletieknek szoktak titulálni. Maximum kelet-közép-európainak. Az EU kezdett nagyobb kihívást jelenteni az USA-nak, amely úgy tekint rájuk, ránk, mint a saját gyarmataira. Demokráciáról és effélékről papolnak, ám a legkeményebb szigorral, sőt terrorisztikusan járnak el azokkal szemben, akik úgymond nem paríroznak. Ld. Magyarország és Lengyelország megleckéztetése mondvacsinált ürügyekkel. Ugyanennek jegyében akciózik a nem túl szimpatikus amerikai nagykövet, David Pressman is, akinek már a neve is árulkodó, ahogyan a Soros-féle szervezet, az Action for Democracy nevű civilnek mondott fedőszerv, amely valójában az amerikai titkosszolgálat meghosszabbított keze hazánkban. Ezzel buktak meg a baloldali összefogás tagpártjai, és ezeknek ügyét vizsgálja az ügyészség és a bíróság. Nyilván nem véletlenül kéretett be éppen két bírót a nagykövet úr, hiszen, ha perbe találják fogni a védeneket, szükségük lesz majd némi „nagy testvéri védelemre”. Mocskos ügy az egész, de nem kevésbé mocskos a britek érintettsége az északi-tengeri szabotázsakcióban sem, meg az egész ukrainai részvételükben.

A Nagy Testvér elszámította magát ezzel a háborúval. Onnan lehet tudni, hogy ennek ellenkezőjét közöltetik a nekik szolgáló sajtóval. Mármint hogy Putyin számította el magát ez ügyben. Csakhogy amíg Putyin kiválóan sakkozik, addig az egy táborra összeállt nyugati országok kevésbé, bár ugyanúgy egy zászló alatt gyülekeznek, ahogy Gyurcsányék kicsiben. Amerika viszont ráébredt, hogy ha túl sok energiát öl ebbe az ukrán ügybe, akkor kevesebb figyelme és pénze, no meg fegyvere marad Kínával szemben, ezért ki fog hátrálni ebből az ügyből, ahogy minden háborújából eddig. Ha mégse tenné, Kínát hozza olyan helyzetbe, amilyenben ő szokott lenni: saját magát és erőit is kifárasztja az ukrán háborúval, és akkor Kína lesz abban a pozícióban, hogy pihent erővel csaphat le a már elcsigázott nyugati hadakra. Már ha akar. Mert Kína nem fegyverekkel szokott háborúzni, hacsak nem önvédelemből. Övék a gazdasági erő, amitől most a héják is megrettentek.

Hát ebben is változtak az erőviszonyok. Az angolok és amerikaiak által egykor megalázott Kína nagyhatalommá vált. Jelenleg a 2. helyen jegyzik világviszonylatban. Amerika pedig elsősorban a kínaiakat gyűlöli (általában is a sárgákat), ezért fog átfordulni a figyelme Kínára.

Most mindenki számíthat. Az ukránok arra számítanak, hogy a télen, amikor már kellőképpen fagyosak lesznek a körülmények, ők kerülhetnek előnybe az oroszokkal szemben, mivel a saját hazájukban maguk mögött tudják az ukrán nép támogatását. Más kérdés, hogy meddig

tart az ukrán nép türelme és kitartása, ha nem lesz villany, se gáz, se üzemanyag, ezáltal tömegközlekedés és közellátás sem? Az áruhás amerikaiak feltehetőleg tudnak gondoskodni a saját zsoldosaikról, ám őket a nemzetközi jog nem védi, hiszen nincsen joguk más országokban háborút viselni. Ez minden zsoldosra vonatkozik, így mondják a szakértő elemzők. Szóval az egész dolog túlságosan össze van bonyolítva. Az európai népek meg lázongani kezdtek, mivel teljesen lenyomorították őket, még a gazdag nyugatiakat is, ahol pedig a nélkülözés már a II. világháború óta ismeretlen. No jó, a Marshall-terv óta. Ám a kapzsi „befektetők”, akik mindig a célország erőtartalékait használják, amit álságos módon saját befektetésként állítanak be, most ráadásul a saját szövetségeseiket is tönkre akarják tenni, azokat a népeket is kifosztani, amelyek eddig a szakértelők voltak. Nem is szerények!

Egerben a vagyonkezelő hivatalra tette rá a kezét Bajnai Gordon (strómanja), és innen is megpróbálták már minden pénzt, ingatlant, egyebet kiszípkázni. Nyilván mire? A választásokra, szóval a mindenki Gyuri bácsija egyetlen dollárt sem áldozott rájuk, csak a mi pénzünket lopatta el a kellőképpen aljas alakokkal. Gondolom, Pesten ez még inkább így van, sőt az ő zászlajuk alatt felsorakozó ellenzékiek által uralt városokban is. Nos, hát ezért nem fizetnék én több adót Brüsszelnek, hanem mind levonnám a tartozásukat ebben a formában.

Lovas István (1945-2018)

De térjünk vissza Lovas Istvánra. Két olyan kollégám volt, akikre bármikor számítani lehetett, az általuk nyújtott információk pedig mindig hitelesek és pontosak voltak: Lovas István és Chrudinák Alajos. Mindig korrekt, és amit más jobboldali kollégákról se mondhatok el, István minden levélre válaszolt, ha röviden is, de megbízhatóan. Szóval vérbeli újságírók voltak,

Isten nyugosztalja őket békében! S ne feledjük azt se, hogy mennyiszor bántak velük gyalázatosan...

Lovas István munka közben halt meg, a számítógépére hajolva találták meg.

Chrudinák Alajos, miután 1994-ben, az elvtársak visszatérése után a hatalomba, kirúgták a köztététől, majd hosszas pereskedés után se helyezték vissza, lett légyen bármilyen kormány akkor éppen hatalmon, vidékre vonult el a feleségével és számtalan, általa gondozott állattal a Mátrába. Időnként meghívták előadásokat tartani, de mindez nem kárpótolta azért a helyért, amit egyébként megérdemelt volna. Érdekes az emberi ego, amikor a saját ügyéről van szó. Pár „szegény”, meg „nohát, ejnye, ejnye” elhangzott, de gyakorlatilag nem tett érte senki, ahogy mondják, „keresztbe szalmát”. A saját szakmájabeliek sem. A nagy lelkek viszont nem tartanak igényt a szánakozásra. Az együttérzésre, a szolidaritásra igen, de az manapság hiánycikk, legfeljebb a nagy lélek távoztával szedik elő ismét a szánakozó hangon elrebegett mondattöredékeket.

Chrudinák Alajos „vétke” mindössze az volt, hogy szókimondó volt, sok nyelvet beszélt, tehát az elvtársaknak eleve gyanús ebben a nemében Germanus Gyula volt tanítványa, aki Václav Havelt még politikai üldözött korában többször meglátogatta egy-egy interjú erejéig. Ugyanúgy a Securitate által üldözött Tőkés Lászlót, aki az életét köszönhette Alinak valószínűleg azzal az ébren tartott figyelemmel, amelynek keresztüzében nem merték eltenni láb alól a hírhedt Ceaucescu pribékjei.

Chrudinák Alajos (1937-2020)

2022. november 1.

.....

Mindenszentek és halottak napja múltán konstatalom, mennyi név és telefonszám „nem aktuális” már a telefonos noteszembem. Egész gyertyaerdő kellene hozzájuk, hogy mindnyájukról meg tudjak emlékezni. Az ember életének utolsó szakaszában már az efféle események a leggyakoribbak. Egyre sűrűbben kell feljegyezni. Gondoltam, keresztet teszek a nevük mellé, de valahogy nem visz rá a lélek... Tavaly még tudtam beszélni Fekete Gézával is. Terveztük, hogy elhelyezünk egy emlékplakettet Gyulán Görög Rezső emlékére. Már ez se aktuális... Meg nem valósult terv marad.

Ma délutáni, nem túl kellemes hír: Amerika stikában folyamatosan vásárolta az orosz olajat és gázt. Mindez „fedett tevékenység” volt, mivel hivatalosan Olaszországból vásárolta, de ehhez Olaszországnak kellett megnövelnie az orosz olajimportját (Szicíliaába). Mindez remekül beleillik az előítéletek által már csak maffiózóközpontnak tartott Szicília imázsába. Amúgy az amerikaiak taktikáiba is. Ők mindenkit belehergelték egy értelmetlen embargóba, amivel kvázi tönkretették Európát, közben ők meg feltöltötték a tározóikat orosz olajjal.

Egyébként úgy hírlík, hogy a nyugat-európai országok is vásároltak stikában orosz gázt és olajat, csak bennünket szankcionálnának ugyanezért. Talán, mert nem tűrhették, hogy Magyarország mindig kivétel legyen, de talán csak velük született romlottságuk folytán, ami örökös féltékenységtől gyötört alapérzésük lehet. Vagy talán csak pusztán irigység. Ahogy Amerika úgy érzi, hogy „ő csinálta meg” Nyugat-Európát a II. világháború után, mármint hogy ő állította talpra a Marshall-terv segítségével, ugyanúgy a nyugat-európai országok meg úgy vélik, mi, lenézett „keletiek” is csak az ő pártfogásuk által lettünk valakik. Micsoda agyrém! Igaz, Joe Biden valamelyik nap elszólta magát. Azt említette, hogy az USA 54 államát utazta be, ő és teamje. Talán Németországot és Franciaországot is beleszámolta mint tagállamait a saját ötven állama mellé, meg még ki tudja, melyik hozzájuk lojális országot nem...

Előítéletek és az önkritika teljes hiánya. Ha mi olyan semmirekellők volnánk, nem tudunk volna talpra állni semmiféle segély által sem. Ahogy Zelenszkij sem képes önállóan megélni a népével együtt abban a remek adottságokkal megáldott országban, a hozzá hasonló felfogásúak, mint pl. a Gyurcsány házaspár és maradék pártjuk, szintén csak a markukat tartják, nekik ez az egyetlen verzió minden helyzetben. B-tervük nincsen, csak ezt az egyetlen ismételtet da capo al fine. Erre viszont nem épül erős gazdaság, hiszen mindenre a megvonás, a megszorítás a válaszuk, míg a saját zsebüket folyamatosan tömik. Nos, hát ezt ismerte ki a magyar nép, ezért nem bízik bennük többé. Építgethetik őket bármiféle amerikai profi technikával, aki tolvaj és hazaáruló, az mindig csak az marad, akármilyen párt színeiben is jelenik meg újra.

Párszor eltöprengtem már rajta, hogyan is dolgozhatja fel az egy lélek, hogy mindig valakibe, valamelyik pártba vagy közösségbe majdhogynem szerelmes. Rajong érte, kritikátlanul követi minden szavát, cselekedetét, ész nélkül utánozza, és olykor túl is akar tenni rajta nagy stréberkedve. Aztán átáll egy másik párt vagy pártfogó ország mögé, és azt sztárolja ugyanolyan hévvel. De nem is csak akármilyen ország mögé sorakozik fel, hanem az előbbi legfőbb ellensége mögé. Amikor még pártiskolába jártak az elvtársak és rajongtak a szovjetrendszerért, akkor oroszul forgott az eszük kereke. Aztán elkezdtek átképezni magukat amerikaivá plusz ájrópaivá 😊)))))) A maguk módján persze, gyorstalpalón, pocsek

nyelvérzékkel, hogy is teheték volna másként, mivel sürgőssé vált az átkeresztelkedés, nehogy valaki megelőzze őket és sikerebb legyen náluk ebben a profi hazaárulásban?! Engem maga a folyamat érdekelt volna, annak is a lelki vonatkozása, mármint hogyan megy végbe, anélkül, hogy meghasonlottak volna önmagukkal az „elkövetők”. Azért nevezem így, mert ez lélekgyilkosság. Megfosztja a saját lelkét (is) attól a lehetőségtől, hogy önérzetes, épkezláb ember maradjon. Lehet, hogy ennek ábrázolásához nem én kellek, hanem Dosztojevszkij, aki kitűnően ismerte a saját példáján keresztül is ezt a folyamatot. Azért töprengeni még lehet rajta...

Félelmetes az a birodalmi szemlélet, amelyet arcátlanul alkalmaznak velünk szemben. Ha tiltakozunk ellene, rögtön az ország méreteire mutogatnak ujjal ezek a politikai szatírok. Ám csak a történelmileg vak ember nem tudja felfogni, sem pedig emlékezni rá, hogy Magyarország a jelenlegi méretét épp azoknak az országoknak köszönheti, amelyek úgymond kockát vetettek rá és darabokra tépték szét, akár egy bevadult állathorda. Nos, ha köszönetet és hálát várnak el tőlünk ezért, hát nyugodtan visszadobhatjuk nekik a labdát: nem nekünk van szégyenkezni valónk, hanem nekik. Köszönetet és hálát is mi várhatunk el tőlük. Nem másért, mint hogy korábban nem vagdostuk ezt a fejükhöz naponta. Eljött az ideje a szigorúbb beszédnek. Akinek nem tetszik, befoghatja a fülét, de attól a tények még tények maradnak.

2022. november 2.

Utószó

Ez egy befejezetlen történet. Senki nem tudja még, mivé forrja ki magát az a sok felkavarodott érzélem, ami most az emberiséget hajtja újabb és újabb célpontok felé. Az író is csak sejti, merre kell igyekeznie a természetesen túlélni akaró társadalmaknak. Egyelőre visszatekint ennek a könyvnek a kezdetére, majd megint előre, hogy a közelgő év vége kerek egységgé váljon a múlt évi csendes időszakkal.

Európa népei aggódnak. Mások hangosan követelik, hogy vegyék végre emberszámba őket. Hogy az ő érdekeik is számítsanak, ne csak az önző, harácsoló és másokkal mit se törődő, szenvedélybetegnek tűnő hatalmasok akarata. Igen, a hatalom mámore is lehet szenvedélybetegség. A nagy ember jó családapaként gondoskodik másokról, míg a beteg lelkiületű alakok csak a saját kicsinyes terveikkel és fondorlataikkal vannak elfoglalva. A másnak élnek, soha nem a holnapnak. Mindenkori terveik a szerzésről szólnak, az itt és most világról. Mindarról, amit ma még megragadhatnak a két kezükkel. Mindössze ennyi a különbség.

Miközben ennek az újabb könyvnek az anyagát is felhalmoztam a Kedves Olvasók számára, eltelt majdnem egy év. Micsoda változás! Mennyi esemény, újabb és újabb történetek! A képlékeny mából mégis tegnap lett, a napi eseményekből pedig a szemünk láttára formálódik a történelem. Az egyes ember élete is így alakul. A percnyi eseménynek tűnő epizódokból kerek egészé válik az emberélet.

Cseppben a tenger. Ennyik és ezek vagyunk. Csak a vak nem látja, hogy a meg nem becsült percek nem térnek vissza soha többé. Kiegészíthettem volna ennek a könyvnek az anyagát is újabb, meg újabb történetekkel, napi jegyzetekkel, de akkor valóban végtelenítve lenne az egész, márpedig egy könyvnek kell, hogy legyen vége, lezárása is. Hát ezért szakítom meg a történetet ezen a ponton. Meglehet, hogy mire megjelenik ez a művem, a befejezés is nyilvánvaló dolog lesz mindenki számára, ám a fátyol egyelőre nem lebbent fel róla.

Itt és most búcsút kell mondani egymásnak – egy újabb, még formálódó mű kedvéért.

Nos, ezzel ajánlom mindazoknak könyvemet, akik még szeretnek olvasni és nem vélik úgy, hogy úgyis mindent jobban tudnak, mint az egyik mesehősöm, Aladár. Nem forró krumplit teszek annak a kezébe, aki figyelmére méltat, hanem egy varázsgömböt, amely a világmindenség minden színét felröppenti és szétszórja, hogy ne az unalom szürkéje lepje el azt a most még talán kicsinynek tűnő világot, amely az író sajátja.

Lectori salutem!

Tartalom

Szerzői ajánlás	3
Naplójegyzetek 2021-22	5
Petőfi, a kekk hazafi	130
A férfibecsület regénye: Kemény Zsigmond: Özveggy és leánya	135
Kettős deja vu	179
Utószó	223

Szép, már-már idilli hangulatban indul az újabb Murawski-kötet anyaga. Különösen, ha a jelenkor történéseihez viszonyítjuk. Igaz, a covid-járvány jócskán feldúlta mindannyiunk életét, mégis más volt a kénytelenül karanténban töltött idő, amit az egészséges emberek is átéltek. Nos, ahhoz viszonyítva is idillinek tűnik az az adventi készülődés, majd ünnep utáni megpihenés, amelynek idejébe Murawski segítségével bepillantást nyerhetünk. S közben az író nő nagymamává lesz.

A napi történések és irodalmi élmények, gondolatok világába hirtelen csap bele a háború híre. Előbb csak távoli eseményként, amit úgy az író, mint kortársai nem fognak fel igazi valóságában. Nem csoda, hiszen már sok generáció nőtt fel vagy öregedett meg anélkül, hogy az emberiség legnagyobb borzalmáról, az intézményesített gyilkolásról fogalma volna. Aztán sorjáznak a hírek és szaporodnak az író nő feljegyzései. Mindez a hitelesség és tárgyilagosság igényével, jóllehet mindenki valamelyik oldalra próbál állni. Ez viszont érzelmi indítást feltételez, ami gátolja a tárgyilagos megítélést. Murawski mégis a kezdettől fogva békepárti. Nem csoda. A legvadabb hidegháború alatt született, édesanyja szíve alatt utálta meg a katonaságot, az értelmetlen határvillongások korszakát.

Egyetlen jogos háború van, a honvédő háború, vallja. Mindezzel együtt elítéli az értelmetlen heveskedést, és egyetlen ésszerű megoldásnak a tárgyalást tartja a most még harciaskodó felek között. Most is merésznek tűnik igazmondása, amelyről semmilyen körülményben nem mond le. Mivel két ellenséges tábor fúj egymásra rettenetes dühvel, bizonyosan megharagszanak majd rá ezért. Ám az író csak akkor hiteles, ha igazat beszél és ír. A kettőnek összhangban kell lennie egymással. A mellébeszélő író elveszti hitelességét, írásai utána már csak a semmibe vesznek.

Még nem tudni, hogyan végződik ez a háború s hogy az egyes nemzetek közti viszonyt hogyan szabdalja szét vagy köti újra össze a régi barátsággá. Ezért ez egy befejezetlen történet, amelynek végét ki kell várni. S hogy addig se unatkozzunk, Murawski megspékeli ezt a történetfolyamot egy-egy irodalmi jegyzettel, mint pl. A kekk Petőfi, akinek korai ifjúkorát idézi fel, egészen életközelségbe hozva a költőóriást. Nem hiányozhat mellőle nagy barátja, Arany János, majd kedves írója, Szabó Magda sem, hiszen ő is a komparatisták útját járja. Kemény Zsigmond alakja is felvillan a háttérben, ifjúkori kedvenc írói között, akinek stílusát már a múlt században is nehéznek vagy súlyosnak találták az irodalmárok is, de Murawski ezt is másként látja. Békéljünk meg vele, igazán megérdemli irodalmunk, az erdélyi irodalom remekírója!

És olvassunk továbbra is Murawski-műveket! Különösen azok, akik még szeretik és igénylik az igaz szó kultuszát. Szép napokon és csúf időkben egyaránt.

Lopes-Szabó Zsuzsa